LAURELL K. HAMILTON

cadavrul care rîde

the laughing corpse

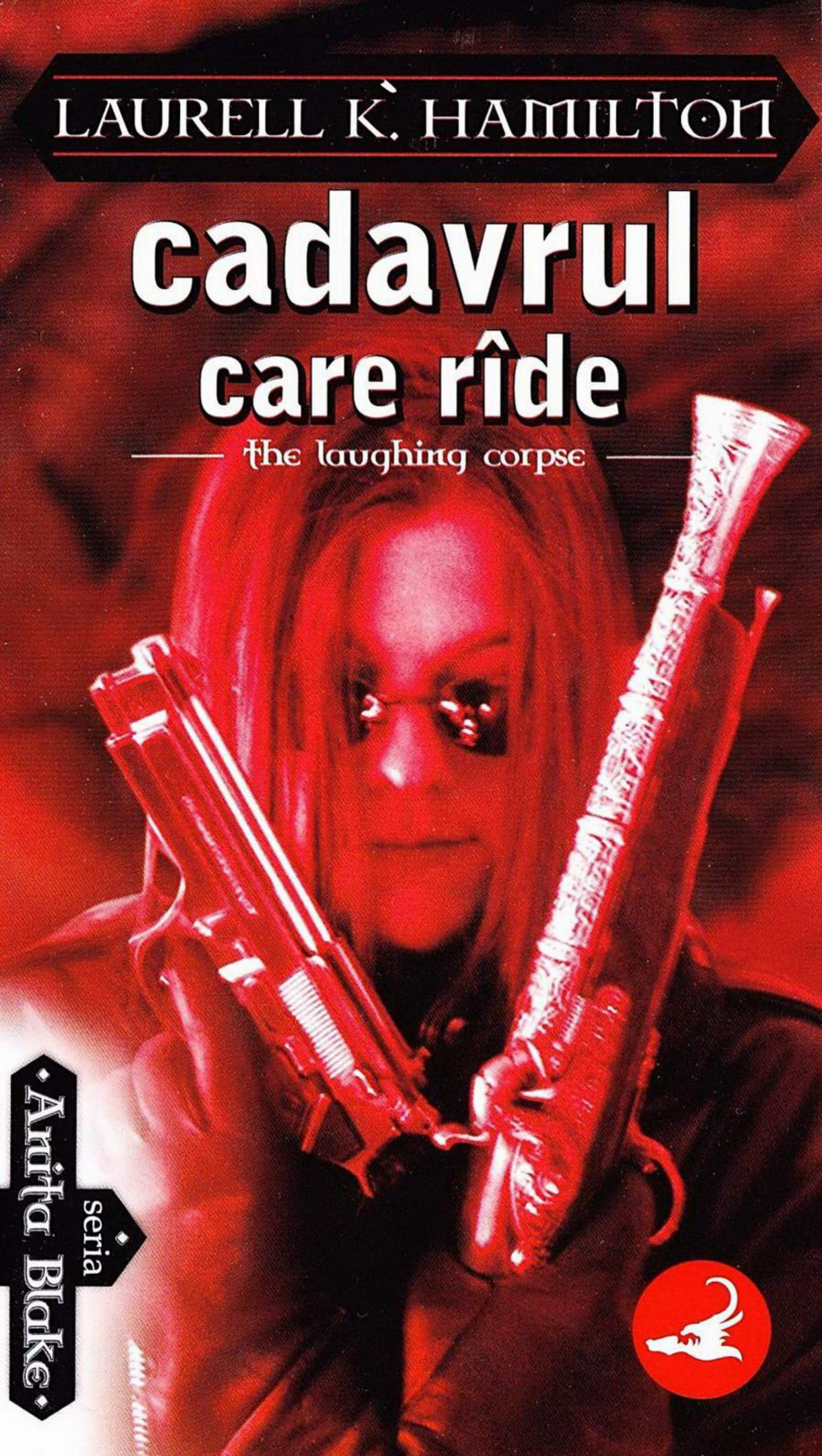

seria Anita Blake

Cadavrul care rîde

Laurell K. Hamilton
The Laughing Corpse
COPYRIGHT © 1994 by Laurell K.Hamilton.
Published by arrangement with Writers House LLC.

COPYRIGHT © TRITONIC 2006,
pentru prezenta ediție în limba română

TRITONIC Grup Editorial
Str. Coacăzelor nr. 5, București
e-mail: editura@tritonic.ro
tel./fax.: +40.21.242.73.77

www.fiction.ro
www.tritonic.ro

Colecția: fiction.ro
Seria: Anita Blake
Coordonator: MICHAEL HAULICĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAMILTON, LAURELL K.
Cadavrul care rîde / Laurell K. Hamilton ; trad.: Florin Mircea Tudor.
- București : Tritonic, 2006
ISBN (10) 973-733-106-0 ; ISBN (13) 978-973-733-106-9

I. Tudor, Florin Mircea (trad.)

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: GEORGIANA ZMEU
Tehnoredactor: OFELIA COȘMAN

Comanda nr. T 277 / septembrie 2006
Bun de tipar: octombrie 2006

Tipărit în România

LAURELL K. HAMILTON

CADAVRUL CARE RÎDE

Traducere de Florin Mircea Tudor

TRITONIC
fiction.ro

Pentru Ricia Mainhardt, agentul meu literar: o femeie frumoasă, inteligentă, talentată, sigură pe sine și cinstită. Ce altceva și-ar mai putea dori un scriitor?

Mulțumiri

Ca de obicei, pentru soțul meu, Gary, care , după aproape nouă ani, a rămas tot dragul meu. Pentru Ginjer Buchanan, editorul nostru care a crezut în Anita și în mine, încă de la început. Pentru Carolyn Caughey, editorul nostru britanic, care ne face cunoscute, pe Anita și pe mine, dincolo de ocean. Pentru Marcia Woolsey, care a citit prima nuvelă Anita și a declarat că este foarte bună. (Marcia, te rog, ia legătura cu editorul meu, mi-ar face mare plăcere să vorbesc cu tine). Pentru Richard A. Knaak, un prieten și un membru onorific al Alternate Historians. În cele din urmă, ajungi să citești și restul cărții. Pentru Janni Lee Simner, Marella Sands și Robert K. Sheaf, care au avut grijă ca această carte să se închege. Mult noroc în Arizona, Janni! Ne va fi dor de tine. Pentru Deborah Millitello care mi-a fost aproape atunci când aveam nevoie. Pentru M.C. Sumner, vecin și prieten. Alternate Historians pentru totdeauna. Mulțumesc tuturor acelora care au participat la ședințele mele de lectură de la Windycon și Capricon.

1

Reședința lui Harold Gaynor era înconjurată de o pajiște verde intens și de un șir circular de copaci mlădioși. Casa strălucea în soarele fierbinte de august. Bert Vaughn, șeful meu, parcă mașina pe pietrișul mărunt al drumului de acces. Pietrișul era atît de alb, încît semăna cu niște bucăți de sare brută, alese una cîte una. De undeva, din afara cîmpului vizual, se auzea susurul ușor al apei împroșcate de stropitorile automate. Iarba era într-o stare absolut perfectă în ciuda faptului că statul Missouri se confrunta cu cea mai serioasă secetă din ultimii douăzeci de ani. Ei și? Nu mă aflam aici pentru a discuta cu domnul Gaynor despre felul în care trebuia folosită apa. Mă aflam aici pentru a discuta despre readucerea la viață a morților.

Nu se punea problema reînvierii cu adevărat a morților. Nu eram chiar atît de bună. Mă referem la zombi. Morți care de-abia își tîrîiau picioarele. Cadavre în putrefacție. Noaptea morților vii[1]. Acel tip de zombi. Deși, cu siguranță, mai puțin dramatic decît ceea ce Hollywood avea să redea vreodată pe ecran. Sînt o reanimatoare. E o slujbă ca oricare alta, precum vînzarea de asigurări sau construcția de mașini.

Readucerea la viață a morților devenise o afacere legală doar de aproximativ cinci ani. Înainte fusese doar un blestem stînjenitor, o experiență religioasă sau o atracție

---

[1] Aluzie la filmul *Night of the Living Dead* / *Noaptea morților vii*, SUA, 1968, regia George A. Romero, punct de referință în filmografia genului horror (n. tr.).

turistică. Și încă mai este, în diverse cartiere din New Orleans, dar aici, în St. Louis, este o afacere. Una profitabilă, mulțumită, în mare parte, șefului meu. Tipu' e un pungaș, o secătură și un ticălos, dar, să fiu a naibii, dacă nu știe să facă bani. O calitate esențială pentru un om de afaceri!

Bert avea un metru nouăzeci și doi, umeri lați, de fost jucător de fotbal american în timpul facultății, dar și un început de burtă, rezultat al nenumăratelor beri date pe gît. Costumul albastru-închis era croit astfel încît rotunjimea taliei să nu se observe. La opt sute de dolari cît costase, costumul ar fi trebuit să ascundă chiar și o turmă întreagă de elefanți. Părul blond, aproape alb, era tăiat scurt, tunsoare din nou la modă după mulți ani. Bronzul „de barcagiu" scotea și mai mult în evidență părul și ochii palizi, de un gri aproape insipid.

Bert își aranjă cravata cu dungi albastre și roșii și își șterse cîteva picături de sudoare de pe fruntea bronzată.

— Am auzit la știri că există o tendință de a folosi zombii pe terenurile contaminate cu pesticide. Ar putea fi salvate niște vieți...

— Bert, zombii putrezesc, nu ai cum să împiedici asta, și nu rămîn destul de inteligenți prea mult timp pentru a fi folosiți ca lucrători pe cîmp.

— Era doar o idee. Anita, morții nu au nici un fel de drepturi, conform legii.

— Nu încă.

Nu era bine să readuci morții la viață pentru a-i face sclavii noștri. Era pur și simplu o mare greșeală, dar nimeni nu mă asculta. În cele din urmă, guvernul a intervenit. Pe plan național s-a format o comisie alcătuită din reanimatori și alți experți. Scopul declarat era să cercetăm condițiile de lucru pentru zombii readuși la viață pe plan local.

Condiții de lucru! Nimeni n-a înțeles nimic. Nu poți oferi condiții bune de lucru unor cadavre! Oricum, nu le vor aprecia. Zombii pot să meargă, eventual să vorbească, dar sînt și rămîn morți, cu adevărat morți.

Bert îmi zîmbi cu indulgență. Am simțit nevoia să-i trag un pumn în mutra îngîmfată.

— Știu că tu și Charles faceți parte din comisia respectivă, studiați afacerile din zonă și verificați zombii implicați, spuse Bert. E o reclamă grozavă pentru firma Animators Inc.

— Nu o fac pentru reclamă, am răspuns.

— Știu. Chiar crezi în cauza ta, lipsită de orice importanță.

— Ești un ticălos condescendent, i-am trîntit-o, zîmbindu-i dulce.

— Știu, declară el, rînjind.

M-am mulțumit să clatin din cap, nu ai cum să cîștigi într-un schimb de insulte cu Bert. Nu-i pasă cîtuși de puțin ce cred despre el atît timp cît sînt pe statul său de plată.

Jacheta mea albastru-închis ar fi trebuit să mă ferească de căldură, dar era o minciună. Sudoarea începu deja să-mi curgă pe șira spinării de îndată ce am coborît din mașină.

Bert se răsuci spre mine, îngustîndu-și ochii mici și privindu-mă suspicios.

— Ai pistolul la tine...

— Nu se vede, Bert. Domnul Gaynor nu va ști niciodată.

Sudoarea se aduna sub tocul de la umăr al pistolului. Simțeam cum bluza de mătase începea să se topească. De obicei încerc să nu port în același timp ceva de mătase și tocul de la umăr, pentru că bluza de mătase se botește în locul în care curelele tocului se încrucișează. Pistolul era un Browning de 9 mm pe care adoram să-l am la îndemînă.

— Ei și tu, Anita! Nu cred că ai nevoie de pistol, în mijlocul zilei, atunci cînd te vezi cu un client.

Vocea lui Bert avea acea nuanță de superioritate pe care adulții o folosesc cu copiii: „Hei, micuțo, știi că asta e doar pentru binele tău".

Lui Bert nu-i păsa de bunăstarea mea. Dorea doar să nu-l sperie pe Gaynor. Individul ne semnase deja un cec de cinci mii de dolari și asta doar pentru a ne deplasa pînă la reședința lui. Ideea era că, dacă acceptam cazul, aveau să mai pice mai mulți bani. Mult mai mulți. Bert era în culmea fericirii. Eu eram sceptică. La urma urmei, nu Bert trebuia să readucă la viață cadavrul. Eu trebuia s-o fac.

Necazul era că Bert avea, probabil, dreptate. Nu aveam nevoie de pistol în miezul zilei. Probabil.

— Bine, bine, deschide portbagajul.

Bert deschise portbagajul mașinii sale — un Volvo aproape nou-nouț. Îmi scoteam jacheta, în timp ce el stătea în fața mea, mascîndu-mă pentru a nu fi văzută din casă. Ferească Dumnezeu să fiu văzută ascunzînd un pistol în portbagaj! Ce aveau să facă, să încuie ușile și să urle după ajutor?

Am înfășurat curelele tocului în jurul pistolului și l-am depus în portbagajul curat. Mirosea ca orice mașină nouă, a material plastic și a ceva ușor ireal. Bert încuie portbagajul, iar eu m-am holbat la el de parcă încă aș fi putut vedea pistolul prin tabla caroseriei.

— Vii? întrebă el.

— Da, am răspuns eu.

Din diverse motive nu-mi plăcea să mă despart de pistol. Semn rău? Bert îmi făcu semn să mă mișc odată.

Am făcut-o, pășind cu grijă pe pietriș cu pantofii negri cu tocuri înalte. Femeile pot purta tot felul de culori drăguțe, dar bărbații sînt cei care au parte de pantofi cu adevărat confortabili.

Bert fixa cu privirea ușa, avînd deja un zîmbet larg întipărit pe față. Zîmbetul său cel mai profesional cu putință, debordînd de sinceritate. Ochii săi palizi scînteiau de bună dispoziție. Era o mască pe care o putea afișa într-o clipă, dar care dispărea tot atît de repede, de parcă ar fi apăsat pe un buton. Ar fi arborat același zîmbet și dacă i-ai fi mărturisit că tocmai ți-ai ucis mama. Atît timp cît erai dornic să plătești pentru a o reînvia din morți.

Ușa s-a deschis și mi-am dat seama pe loc că Bert greșise hotărînd că nu aveam nevoie de pistol. Bărbatul avea aproximativ un metru șaptezeci, dar tricoul portocaliu stătea să-i plesnească pe piept. Jacheta neagră sport părea prea mică, ca și cum, la orice mișcare, cusăturile ar fi fost pe punctul de a ceda precum carapacea unei insecte mult prea dezvoltate. Blugii negri, prespălați, scoteau în evidență o talie subțire, făcîndu-l să arate ca un mulaj din care cineva rupsese două porțiuni în timp ce lutul era încă moale. Părul

era blond deschis. Individul ne privi în tăcere. Ochii îi erau goi, morți precum cei ai unei păpuși. Am văzut în treacăt tocul de sub jacheta sport și de-abia am rezistat tentației de a-i trage un șut lui Bert în fluierul piciorului.

Șeful meu n-a observat pistolul sau pur și simplu l-a ignorat.

— Bună ziua. Mă numesc Bert Vaughn, iar aceasta este Anita, partenera mea de afaceri. Cred că domnul Gaynor ne așteaptă.

Bert zîmbi cuceritor.

Garda de corp — ce altceva putea fi? — se dădu la o parte din ușă. Considerînd gestul o invitație, Bert păși înăuntru. L-am urmat, nefiind însă sigură că asta doream să fac. Harold Gaynor era un bărbat foarte bogat. Poate avea nevoie de o gardă de corp. Poate cineva îl amenințase. Sau poate că era unul dintre acei oameni care au destui bani pentru a ține în jurul lor gărzi înarmate, fie că avea sau nu nevoie de ele.

Sau poate că era vorba de altceva. De ceva care necesita arme și gărzi de corp și bărbați cu ochi ca de mort, lipsiți de orice expresie. Nu era un gînd prea încurajator.

Aerul condiționat era dat aproape la maximum și sudoarea s-a transformat instantaneu în gelatină. Am urmat garda de corp de-a lungul unui lung hol cu lambriuri întunecate de lemn scump. Covorul părea oriental, probabil lucrat manual.

Pe peretele din dreapta se aflau o ușă dublă, masivă, din lemn. Garda de corp o deschise și se dădu din nou la o parte, lăsîndu-ne să pășim înăuntru. Încăperea era o bibliotecă, dar pariam că nimeni nu citise vreodată vreuna dintre cărțile aflate acolo. Rafturile de cărți, dintr-un lemn închis la culoare, se ridicau pînă la tavan. Era chiar și un al doilea rînd de cărți și rafturi la care se ajungea pe o scară îngustă, circulară. Toate volumele erau cartonate, toate de aceeași mărime, de culoare deschisă, toate adunate ca într-un colaj. Fotoliile erau, bineînțeles, din piele roșie, cu bumbi de alamă.

Un bărbat ședea lîngă peretele cel mai îndepărtat. Ne zîmbi cînd am intrat. Un bărbat masiv, cu o față rotundă și plăcută, cu o bărbie dublă, ședea într-un scaun cu rotile

automat, avînd pe genunchi o pătură cadrilată care îi ascundea picioarele.

— Domnule Vaughn, domnișoară Blake, ce drăguț din partea dumneavoastră să veniți pînă aici.

Vocea se potrivea cu înfățișarea — plăcută, chiar al naibii de amabilă.

Un bărbat de culoare, subțire, ședea într-unul dintre fotoliile de piele. Avea peste un metru optzeci și cinci, deși, cît peste, era greu de spus. Ședea răsturnat în fotoliu, cu picioarele lungi întinse în față și cu gleznele încrucișate. Picioarele erau mai lungi decît mine. Ochii căprui mă priveau scrutător de parcă ar fi încercat să-mi memoreze figura și să mă cîntărească mai tîrziu.

Garda de corp cu părul blond se rezemă de una dintre biblioteci. Nu prea putea să-și încrucișeze brațele la piept — jacheta era prea strîmtă, mușchii prea dezvoltați. N-ar trebui să te rezemi de vreun perete încercînd să faci pe durul dacă nu-ți poți încrucișa brațele la piept. Se duce dracului tot efectul!

— L-ați cunoscut pe Tommy, spuse domnul Gaynor, făcînd un gest spre garda de corp răsturnată în fotoliu. El e Bruno.

— E numele tău adevărat sau doar o poreclă? am întrebat privind drept în ochii lui Bruno.

Acesta își schimbă puțin poziția în fotoliu.

— Numele adevărat.

Am zîmbit.

— De ce? mă întrebă bărbatul.

— N-am întîlnit niciodată o gardă de corp al cărui nume să fi fost cu adevărat Bruno.

— Ar trebui s-o consider o glumă?

Am clătinat din cap. Bruno. Nici o șansă. Era ca și cum ai fi numit o fată Venus. Toți cei numiți Bruno trebuia să fie gărzi de corp. Ca regulă generală. Sau poate polițiști? Nu, era doar numele unui băiat rău. Am zîmbit.

Bruno se așeză mai bine în fotoliu cu o mișcare suplă, fluidă. Din cîte îmi dădeam seama nu purta armă, dar întreaga sa înfățișare emana ceva anume. Ceva periculos. Părea să spună: „Ai grijă!"...

Bănuiesc că nu ar fi trebuit să zîmbesc.

— Anita, te rog. Îmi cer scuze, domnule Gaynor... domnule Bruno. Domnișoara Blake are un simț al umorului oarecum ciudat, interveni Bert.

— Nu-ți cere scuze pentru mine, Bert. Nu-mi place. Oricum nu știam de ce era atît de susceptibil. Chiar nu spusesem nimic cu adevărat insultător cu voce tare.

— Hei, hei, interveni domnul Gaynor, fără resentimente, nu-i așa, Bruno?

Bruno clătină din cap și se încruntă la mine, mai degrabă nedumerit decît supărat.

Bert îmi aruncă o privire mînioasă, apoi se întoarse zîmbind spre bărbatul din fotoliul cu rotile.

— Ei bine, domnule Gaynor, știu că trebuie să fiți un om foarte ocupat. Așadar, cît de vechi este zombiul care doriți să fie readus la viață?

— Iată pe cineva care trece direct la subiect. Asta chiar îmi place.

Gaynor ezită, fixînd ușa cu privirea. Intră o femeie. Înaltă, cu picioare lungi, blondă, cu ochi de culoarea albăstrelei. Rochia, dacă se putea numi rochie, era trandafirie și mătăsoasă. I se lipea de corp așa cum și trebuia, ascunzînd atît cît cerea decența, dar lăsînd foarte puțin loc imaginației. Picioarele lungi, nebronzate, fără ciorapi, se terminau cu pantofi roz cu tocuri cui. Înaintă încet pe covor și fiecare bărbat din încăpere o urmărea cu privirea. Iar ea știa acest lucru.

Își dădu capul pe spate și izbucni în rîs, dar nici un sunet nu-i ieși din gît. Fața i se lumină, buzele i se mișcară, ochii îi străluciră, dar totul se petrecu în cea mai deplină tăcere de parcă cineva ar fi tăiat sonorul. Se rezemă cu un șold de Harold Gaynor și cu o mînă pe umărul acestuia. Bărbatul o cuprinse pe după talie, mișcare care îi ridică cu încă vreo doi centimetri rochia și așa scurtă.

Putea să stea jos în acea rochie fără a arunca încăperea în aer? Nuuu.

— Ea e Cicely, rosti Harold Gaynor.

Femeia zîmbi strălucitor lui Bert, apoi rîse mutește, cu ochi scăpărători. Mă privi, apoi își coborî brusc ochii, iar zîmbetul îi dispăru de pe față. Nesiguranța i se citi pentru

o clipă în ochi. Gaynor o bătu ușor pe șold. Zîmbetul îi reveni brusc la loc. Își înclină grațios capul spre noi și spuse:

— Vreau să readuceți la viață un cadavru vechi de două sute optzeci și trei de ani.

M-am holbat la el și m-am întrebat dacă își dădea seama de ceea ce tocmai spusese.

— Ei bine, declară Bert, are aproape trei sute de ani. E foarte mult pentru a-l readuce la viață sub formă de zombi. Cei mai mulți reanimatori pur și simplu nu pot s-o facă.

— Sînt conștient de asta. De aceea am apelat la domnișoara Blake. Ea poate.

Bert îmi aruncă o privire. Nu mai readusesem niciodată la viață un mort care stătuse atît de mult în groapă.

— Pot s-o fac, am spus eu.

Satisfăcut, Bert îi zîmbi lui Gaynor.

— Dar n-am de gînd s-o fac.

Bert se întoarse încet spre mine, zîmbetul îi dispăru complet de pe față.

Gaynor continua să zîmbească. Gărzile de corp stăteau nemișcate. Cicely mă privea curtenitor, fără nici o expresie în ochi.

— Un milion de dolari, domnișoară Blake, declară Gaynor cu o voce moale și plăcută.

L-am văzut pe Bert înghițind în sec. Mîinile i se încleștară convulsiv pe brațele fotoliului. Pentru Bert banii însemnau sex. Probabil că tocmai avusese cea mai mare erecție din viață.

— Domnule Gaynor, chiar înțelegeți ceea ce doriți? am întrebat eu.

Bărbatul aprobă din cap.

— „Capra albă“ este treaba mea.

Vocea îi era încă plăcută și continua să zîmbească. Numai ochii i se întunecaseră, lacomi, anticipînd o plăcere nevăzută.

M-am ridicat.

— Haide, Bert, e timpul să plecăm.

Bert mă apucă de mînă.

— Anita, stai jos, te rog.

I-am fixat cu privirea mîna pînă ce mi-a dat drumul. Masca lui fermecătoare dispăruse cu totul, lăsînd pentru

cîteva clipe locul furiei; apoi, totul reveni la o conversație plăcută de afaceri.

— Anita, e o ofertă generoasă.

— Bert, „capra albă“ este un eufemism. Înseamnă sacrificiu uman.

Șeful meu aruncă o privire spre Gaynor, apoi din nou spre mine. Mă cunoștea destul de bine pentru a mă crede pe cuvînt, dar nu voia s-o facă.

— Nu înțeleg.

— Cu cît este mai vechi un zombi, cu atît mai mare trebuie să fie sacrificiul necesar readucerii la viață. După cîteva secole, singurul sacrificiu „destul de mare“ este unul uman.

Gaynor nu mai zîmbea. Mă privea cu ochi întunecați. Cicely avea încă o mină plăcută, aproape zîmbitoare. Era oare cineva „acasă“ în spatele acelor ochi atît de albaștri?

— Chiar vreți să discutăm despre crimă în prezența lui... Cicely? am întrebat eu.

Gaynor îmi aruncă o privire radioasă, ceea ce era întotdeauna un semn rău.

— Nu înțelege un cuvînt din ce vorbim. Cicely e surdă.

M-am holbat la el, iar bărbatul dădu din cap. Femeia mă privi dulce. Vorbeam despre un sacrificiu uman, iar ea habar n-avea. Dar dacă putea citi pe buze, atunci ascundea foarte bine acest lucru. Presupun că și persoanele handicapate, pardon, persoanele cu dizabilități fizice, pot nimeri într-un anturaj prost, dar ideea părea teribil de nedreaptă.

— Nu pot suferi femeile care vorbesc tot timpul, declară Gaynor.

Am clătinat din cap.

— Toți banii din lume n-ar fi suficienți pentru a mă face să lucrez pentru dumneata.

— N-am putea ucide o mulțime de animale în locul unui singur om? întrebă Bert.

Șeful meu e un foarte bun om de afaceri, dar n-are habar de nimic cînd vine vorba despre readucerea la viață a celor morți.

L-am fixat cu privirea.

— Nu.

Bert rămase nemișcat în fotoliu. Perspectiva pierderii unui milion de dolari trebuie să fi constituit o adevărată durere fizică, dar o ascunse cu dibăcie. Bun Negociator de Afaceri!

— Trebuie să existe totuși o cale de a rezolva această problemă, declară el. Vocea îi era calmă. Un zîmbet profesional îi plutea pe buze. Încă încerca să facă afaceri. Nici acum șeful meu nu înțelegea ce se întîmpla.

— Știți un alt reanimator care ar putea readuce la viață un zombi atît de vechi? întrebă Gaynor.

Bert îmi aruncă o privire, fixă apoi podeaua, după care se uită la Gaynor. Zîmbetul profesional dispăruse cu totul. Înțelegea acum că vorbeam despre crimă. Dar avea oare vreo importanță?

Mă întrebasem întotdeauna până unde ar fi putut merge Bert. Acum eram pe punctul de a afla. Faptul că nu știam dacă ar refuza sau nu contractul spunea multe despre șeful meu.

— Nu, declară Bert cu o voce moale. Nu. Cred că nu vă pot ajuta, domnule Gaynor.

— Domnișoară Blake, dacă este vorba de bani, sînt gata să măresc oferta.

Un frison scutură umerii lui Bert, dar reuși să-l ascundă. Săracul Bert! O bilă albă pentru el.

— Nu sînt asasin, Gaynor, am declarat eu.

— Eu am auzit altceva, zise Tommy-cel-cu-părul-blond.

I-am aruncat o privire. Ochii îi erau tot goi precum cei ai unei păpuși.

— Nu ucid oameni pentru bani.

— Dar ucizi vampiri pentru bani, răspunse el.

— E o execuție legală și n-o fac pentru bani, am afirmat eu.

Tommy clătină din cap și se îndepărtă de zid.

— Înțeleg că-ți place să tragi vampirii în țeapă. Și că nu ești prea atentă pe cine trebuie să ucizi pentru a ajunge la ei.

— Informatorii mei mi-au spus că ai mai ucis ființe umane, domnișoară Blake, zise Gaynor.

— Doar în legitimă apărare, Gaynor. Nu ucid pentru bani.

Bert se ridica în picioare.

— Cred că este timpul să plecăm.

Bruno se ridică dintr-o singură mișcare fluidă, cu mîinile mari și negre atîrnînd libere, palmele pe jumătate deschise pe lîngă corp. Pariam că era expert în artele marțiale.

Tommy se îndepărtă și mai mult de perete. Jacheta sport era desfăcută într-o parte lăsînd să se vadă, ca la vechii pistolari ai vestului sălbatic, arma. Un Magnum 357. Un pistol care făcea o gaură foarte mare.

Am rămas nemișcată, privindu-i fix. Ce altceva puteam face? Aș fi putut încerca ceva cu Bruno, dar Tommy avea un pistol. Eu n-aveam. Aici se termina înfruntarea.

Mă tratau de parcă aș fi fost o persoană foarte periculoasă. La un metru cincizeci și nouă, statura mea nu era deloc impresionantă. Readuci morții la viață, ucizi cîțiva vampiri și oamenii încep să te considere un monstru. Uneori te doare. Dar acum... existau posibilități.

— Chiar crezi că am venit neînarmată? am întrebat eu cu o voce seacă.

Bruno se uită la Tommy. Acesta ridică din umeri.

— N-am percheziționat-o.

Bruno trase cu zgomot aer în piept.

— Totuși nu are pistol, declară Tommy.

— Pariezi pe viața ta? am întrebat eu zîmbind și mîna mi-a alunecat foarte încet la spate.

Fă-i să creadă că am un toc pe șold, la spate.

Cu o mișcare ușoară, Tommy își apropie mîna de pistol. Dacă îl scotea, aveam să murim acolo. Și aveam să mă întorc pentru a-l bîntui pe Bert.

Gaynor spuse:

— Nu. Nu trebuie să moară nimeni aici astăzi, domnișoară Blake.

— Nu, nu trebuie, am afirmat eu. Am înghițit în sec, simțindu-mi inima în gît și mi-am retras mîna de lîngă pistolul meu imaginar. Tommy și-a retras-o și el de lîngă cel real. Norocul nostru!

Gaynor zîmbi din nou, ca un Moș Crăciun plăcut, fără barbă.

— Cred că înțelegeți că ar fi inutil să spuneți ceva polițiștilor.

Am aprobat din cap.

— Nu avem nici o dovadă. Nici măcar nu ne-ai spus pe cine dorești să readucem la viață sau de ce.

— Ar fi cuvîntul vostru contra cuvîntului meu, continuă el.

— Și sînt sigură că ai prieteni în locuri sus-puse, am declarat eu zîmbind.

Zîmbetul i se lărgi, încrețindu-i obrajii mici și grași.

— Bineînțeles.

I-am întors spatele lui Tommy și pistolului său. Bert mă urmă. Am pășit afară în căldura înăbușitoare a verii. Bert părea puțin zdruncinat. Aproape l-am simpatizat pentru asta. Era bine de știut că Bert are și el limitele lui și că există un lucru pe care nu l-ar face nici pentru un milion de dolari.

— Chiar ne-ar fi împușcat? mă întrebă el.

Vocea îi era seacă, mai fermă decît privirea puțin sticloasă. Bert-cel-dur. Descuie portbagajul fără să-i cer acest lucru.

— Cu numele Harold Gaynor trecut în registrul nostru de programări și în calculator?

Am scos pistolul din portbagaj și am agățat tocul la umăr.

— Fără a ști cu cine am mai discutat despre această întrevedere?

Am clătinat din cap.

— Prea riscant.

— Atunci de ce te-ai prefăcut că ai pistol?

Mă privi drept în ochi și pentru prima dată nesiguranța i se citea pe față. Bogătașul de Bert simțea nevoia unui cuvînt de consolare, dar eu n-aveam nici unul la îndemînă.

— Pentru că, Bert, puteam să mă fi înșelat.

2

Magazinul de articole pentru nunți se afla în suburbia St. Peters, chiar lîngă autostrada 70 Vest. Se numea *Călătoria Fecioarei*. Drăguț. Se învecina pe o parte cu o pizzerie, pe cealaltă cu un salon de cosmetică, *Salonul Frumuseții Întunecate*. Ferestrele întunecate erau scoase în evidență de neonul roșu ca sîngele al firmei luminoase. Aici, dacă doreai, un vampir putea să-ți facă coafura și manichiura.

Vampirismul devenise legal doar de doi ani în Statele Unite ale Americii, încă singura țară din lume unde așa ceva era legal. Nu mă întrebați de ce; eu nu votasem pentru. Exista chiar și o propunere de a li se acorda vampirilor drept de vot. Impozitare fără reprezentare[1] și chestii din astea.

Cu doi ani în urmă, dacă un vampir deranja pe cineva, ieșeam pur și simplu din casă și îl trăgeam în țeapă pe ticălos. Acum, trebuia să obțin un ordin judecătoresc de execuție. Fără el, dacă eram prinsă, puteam fi acuzată de crimă. Tînjeam după vremurile de demult.

În vitrina magazinului, un manechin blond era îmbrăcat în destulă dantelă albă pentru a se îneca în ea. Nu sînt o mare amatoare de dantele, de perle mici sau de bănuți de argint. În special de bănuți de argint. O însoțisem de două ori pe Catherine în căutarea unei rochii de mireasă. Nu

---

[1] „Nici un fel de taxe fără reprezentări" — reverend Jonathan Matheson într-o predică în Boston — a fost un slogan al Războiului de Independență (1775-1783) și al anilor premergători acestuia, coloniștii americani fiind nemulțumiți că nu aveau reprezentanți în Parlamentul britanic, în ciuda introducerii unor noi taxe (n. tr.).

mi-a trebuit prea mult pentru a-mi da seama că nu eram de nici un ajutor. Nu mi-a plăcut nici una.

Catherine era o foarte bună prietenă, altfel n-aș fi fost aici. Mi-a spus că dacă mă voi mărita vreodată, aveam să-mi schimb părerea. Cu siguranță că nu trebuie să-ți pierzi bunul gust dacă ești îndrăgostită. Dacă îmi voi cumpăra vreodată o rochie împodobită cu bănuți de argint, atunci chiar ar trebui să mă împuște cineva.

De asemenea, nu mi-aș fi cumpărat niciodată rochiile de nuntă alese de Catherine, dar era doar greșeala mea de a nu fi fost prin preajmă cînd s-au votat modelele. Lucrasem prea mult la un caz și, în plus, uram să merg la cumpărături. Așadar, am sfîrșit prin a pune jos o sută douăzeci de dolari plus TVA pe o rochie de seară de tafta roz-aprins care arăta de parcă tocmai evadase de la un bal al absolvenților de gimnaziu.

Am pășit în magazin, fiind întîmpinată de bîzîitul ușor al instalației de aer condiționat.

Pantofii cu tocuri înalte mi s-au afundat în covorul de un gri atît de deschis, încît părea aproape alb. Doamna Cassidy, patroana, m-a văzut intrînd. Zîmbetul i-a dispărut de pe buze doar pentru o secundă înainte de a-și recăpăta profesionalismul necesar. Îmi zîmbi, draga doamnă Cassidy!

I-am întors zîmbetul și nu m-am așteptat la nimic bun în următoarea oră.

Doamna Cassidy, a cărei vîrstă era undeva între patruzeci și cincizeci de ani, avea o figură dichisită și un păr roșu atît de întunecat, încît părea aproape castaniu. Părul era prins la spate după moda franțuzească, așa cum obișnuia să-l poarte Grace Kelly[1]. Își împinse mai bine pe nas ochelarii cu rame de aur și zise:

— Domnișoară Blake, ați venit pentru proba finală...

— Sper că e proba finală, am răspuns eu.

---

[1] Actriță americană (1928-1982), căsătorită cu prințul Rainier de Monaco (n. tr.).

— Ei bine, ne ocupăm de... problemă. Cred că am reușit să ajungem la un rezultat satisfăcător.

În spatele biroului se afla o mică încăpere plină cu stative de care atîrnau rochii acoperite cu învelitori de plastic. Doamna Cassidy trase afară rochia mea dintr-un rînd în care se mai aflau încă două rochii identice, roz-aprins.

Mă conduse spre cabina de probă, purtînd rochia pe brațe. Mergea foarte țeapănă, pregătindu-se pentru o altă bătălie. Eu nu trebuia să mă pregătesc, eram întotdeauna gata pentru așa ceva. Dar, viitoarea discuție în contradictoriu cu doamna Cassidy despre modificările unei rochii depășea al dracului de mult confruntarea cu Tommy și Bruno. Aceasta din urmă putea să fi fost extrem de neplăcută, dar n-a fost. Deocamdată Gaynor îi potolise — cel puțin pentru astăzi, așa cum el însuși declarase.

Ce însemna, de fapt, acest lucru? Probabil, se înțelegea de la sine. Îl lăsasem pe Bert la birou, încă zdruncinat de acel conflict direct. Nu se confruntase niciodată cu partea urîtă a afacerilor: sfîrșitul violent. Nu, asta o făceam eu, sau Manny, sau Jamison sau Charles. Noi, reanimatorii firmei Animators Inc., noi eram aceia care făceam treaba murdară. Bert stătea bine mersi în biroul frumos și sigur și ne trimitea clienții și necazurile. Pînă astăzi.

Doamna Cassidy atîrnă rochia de un cîrlig într-una din cabinele de probă și plecă. Înainte de a intra, dintr-o altă cabină își făcu apariția Kasey, fetița care urma să ducă trena rochiei lui Catherine. Avea opt ani și radia de fericire. Era urmată de mama ei, îmbrăcată încă în costumul purtat la birou. Elizabeth — Elsie pentru prieteni — Markowitz era înaltă, subțirică, cu părul negru, cu pielea măslinie. Era avocat, lucra cu Catherine și se ocupa și ea de organizarea nunții.

Kasey părea o copie mai mică și mai dulce a mamei sale. Fetița mă zări prima și zise:

— Bună, Anita. Rochia asta nu arată urît?

— Ei, ei, Kasey, interveni Elsie, e o rochie minunată. Cu atîtea volănașe de dantelă, drăguțe și roz-aprins...

După părerea mea, rochia arăta ca o petunie îndopată cu steroizi. Mi-am scos jacheta și am pornit spre cabina mea înainte de a fi nevoită să-mi exprim părerea cu voce tare.

— E un pistol adevărat? întrebă Kasey.

Uitasem că încă îl purtam.

— Da.

— Ești polițistă?

— Nu.

— Kasey Markowitz, pui prea multe întrebări.

Mama ei o împinse cît mai departe de mine cu un zîmbet chinuit.

— Îmi pare rău, Anita.

— Nu mă deranjează, am răspuns eu.

Puțin mai tîrziu, stăteam pe o mică platformă în fața unui cerc aproape perfect de oglinzi. Cu pantofii roz asortați, cu tocuri înalte, rochia avea în cele din urmă lungimea potrivită. Avea niște mici mîneci bufante și dezgolea complet umerii, lasînd să se vadă aproape toate cicatricele pe care le aveam.

Cea mai nouă cicatrice, încă roz, era pe cale de vindecare pe antebrațul drept. Doar o rană de cuțit. Chestii elegante, curate, în comparație cu celelalte cicatrice ale mele. Clavicula și brațul drept fuseseră ambele fracturate. Mă mușcase un vampir, rupînd cu dinții din mine așa cum un cîine sfîșie o bucată de carne. Și mai era și cicatricea, de fapt arsura în formă de cruce, de pe brațul stîng. Cîțiva slujitori-umani ai unui vampir, cu spirit inventiv, au considerat-o ceva amuzant. Eu am fost de altă părere.

Arătam precum mireasa lui Frankenstein[1] în drum spre banchetul de absolvire. Hei, poate că nu chiar atît de rău, dar asta era părerea doamnei Cassidy care credea că cicatricele vor distrage atenția invitaților de la rochie, de la nuntă și de la mireasă. Dar Catherine, însăși mireasa, nu era de acord. Ea considera că, fiind prietene atît de bune, meritam să iau parte la nuntă. Iar eu plăteam bani buni pentru a fi umilită în public. Chiar trebuie să fim prietene la cataramă!

---

[1] Referire la filmul *The Bride of Frankenstein* / *Mireasa lui Frankenstein*, 1935, regia James Whale (n. tr.).

Doamna Cassidy îmi întinse o pereche de mănuși lungi de satin roz. Le-am tras pe mînă, strecurîndu-mi cu greu, tot mai adînc, degetele prin găurile înguste. Nu mi-au plăcut niciodată mănușile. Mă fac să mă simt de parcă aș atinge lumea printr-o cortină. Dar chestiile astea roz aprins chiar îmi ascundeau mîinile. Cicatricele dispăruseră complet. Ce fată bună! Chiar așa.

Femeia flutură fusta satinată, aruncînd priviri repetate în oglindă.

— Cred că acum merge.

Se ridică, bătîndu-și ușor buzele rujate cu un deget lung, cu unghia bine lăcuită.

— Bănuiesc că mi-a venit o idee care să ascundă... ah, ... ei bine... Făcu un gest vag cu mîna spre umărul meu.

— Cicatricea de la claviculă, am completat eu.

— Exact. Părea ușurată.

Mi-am dat seama pentru prima dată că doamna Cassidy nu folosise niciodată cuvîntul „cicatrice". De parcă ar fi fost un cuvînt urît sau grosolan. Mi-am zîmbit în cercul de oglinzi. Hohotul de rîs aproape mi s-a oprit în gît.

Doamna Cassidy ridică ceva făcut din panglici roz și flori false, portocalii. De data aceasta hohotul de rîs a murit cu totul.

— Ce-i asta? am întrebat eu.

— Aceasta, răspunse ea, făcînd un pas spre mine, este soluția la problema noastră.

— Bine, bine, dar ce este?

— Ei...., e un fel de colier, o podoabă.

— Se pune în jurul gîtului?

— Da.

Am scuturat din cap.

— Nu prea cred.

— Domnișoară Blake, am încercat tot ce mi-a stat în putință pentru a ascunde acea... acea... urmă. Pălării, coafuri, panglici simple, buchețele...

Își aruncă pur și simplu mîinile în aer.

— Sînt la capătul răbdării.

Asta chiar credeam. Am respirat adînc.

— Îți sunt recunoscătoare, doamnă Cassidy, poți fi sigură de asta. Sînt o adevărată pacoste.

— N-aș putea afirma niciodată așa ceva....

— Știu, tocmai de aceea o spun chiar eu. Dar asta e cea mai urîtă chestie împopoțonată pe care mi-a fost dat s-o văd vreodată.

— Domnișoară Blake, dacă aveți o propunere mai bună, sînt numai ochi și urechi. Femeia își încrucișă pe jumătate brațele pe piept. „Chestia decorativă" atît de ofensatoare îi atîrna aproape pînă la talie.

— Dar e uriașă, am protestat eu.

— Va ascunde... cicatricea, rosti ea cu buzele strînse.

Aproape am aplaudat. Rostise, în cele din urmă, acel cuvînt urît. Aveam vreo propunere mai bună? Nu, nici una. Am oftat.

— Puneți-o pe mine. Cel puțin să văd cum stă.

Doamna Cassidy zîmbi.

— Vă rog să vă ridicați părul.

Am făcut așa cum mi-a cerut. Doamna Cassidy mi-o fixă în jurul gîtului. Dantela mă mînca, panglicile mă gîdilau și nici măcar nu voiam să mă uit în oglindă. Mi-am ridicat încet ochii și am fixat cu privirea oglinda.

— Mulțumesc lui Dumnezeu că aveți păr lung. O să-l aranjez eu însămi în ziua nunții astfel încît totul să fie camuflat cît mai bine.

Chestia din jurul gîtului meu arăta ca un hibrid între o zgardă pentru cîini și cel mai mare buchet de corsaj din lume. Pe gîtul meu încolțiseră panglici roz ca ciupercile după ploaie. Era hidos și nici cea mai sofisticată coafură nu putea schimba nimic. Dar ascundea complet cicatricea. Perfect. Ia te uită!

Am clătinat pur și simplu din cap. Ce puteam spune? Doamna Cassidy luă tăcerea drept aprobare. Ar fi trebuit să știe mai bine. Telefonul ne-a salvat pe amîndouă.

— Mă scuzați o clipă, domnișoară Blake.

Se depărtă cu pași maiestuoși, tocurile înalte afundîndu-se tăcut în covorul gros.

Am rămas holbîndu-mă la mine însămi în oglindă. Părul și ochii se potriveau — părul negru, ochii căprui, atît de închiși la culoare, încît păreau negri. Moștenire latină, din partea mamei. Pielea era palidă, moștenire ariană, din

partea tatălui. Cu puțin machiaj nu arătam prea diferit de o păpușă de porțelan. Iar cu o rochie bufantă roz-aprins arătam ca o fetiță delicată și elegantă. Fir-ar să fie!

Restul femeilor care urmau să fie prezente la nuntă aveau cel puțin un metru șaizeci și cinci, dacă nu mai mult. Poate că unora le-ar fi venit chiar bine acea rochie. Mă îndoiam de asta.

Și, colac peste pupăză, toate trebuia să purtăm crinoline sub rochii. Eu arătam de parcă fusesem respinsă de la filmările pentru *Pe aripile vîntului*.

— Ei, ei, dar chiar arătați bine!

Se întorsese doamna Cassidy. Îmi zîmbea, radioasă.

— Arăt de parcă aș fi fost băgată într-o cadă cu Pepto-Bismol[1], am declarat eu.

Zîmbetul i se șterse pe jumătate. Înghiți în sec.

— Nu v-ar plăcea așa ceva. Vocea îi era înțepată.

Elsie Markowitz tocmai ieșea dintr-o cabină de probă. Kasey se tîrîia în urma ei, încruntată. Știam cum se simțea.

— Oh, Anita, arăți adorabil, spuse Elsie.

Minunat! Adorabil, chiar ceea ce doream să aud.

— Mulțumesc.

— Îmi plac în special panglicile de la gît. Știi, vom purta toate așa ceva.

— Îmi pare rău pentru asta, am zis eu.

Elsie ridică din sprîncene.

— Cred că panglicile pun cu adevărat în evidență rochia.

A fost rîndul meu să ridic din sprîncene.

— Vorbești serios?

Elsie păru uluită.

— Bineînțeles că da. Nu-ți plac rochiile?

Am hotărît să nu-i răspund ca să nu scot pe cineva din sărite. De altfel, la ce te poți aștepta de la o femeie care poartă un nume minunat precum Elizabeth, dar care preferă să fie strigată cu un nume perfect potrivit pentru o vacă?

— Doamnă Cassidy, ăsta este ultimul lucru pe care-l puteți face pentru a ascunde cicatricele?

---

[1] Produs de culoare roz aprins, recomandat pentru indigestie, greață, diaree (n. tr.).

Femeia dădu din cap o singură dată, foarte sigură pe sine.

Eu am oftat, ea a zîmbit. Victoria era a ei, iar ea știa. Știam că fusesem învinsă chiar din clipa în care am văzut rochia, dar dacă tot e să pierd, măcar să fac ca cineva să plătească pentru asta.

— În regulă. Am terminat. Asta este. Voi purta rochia.

Doamna Cassidy îmi zîmbi, radioasă. Elsie zîmbi și ea. Kasey surîse afectat. Am ridicat crinolina pînă la genunchi și am coborît de pe platformă. Crinolina se balansa ca un clopot, eu fiind, bineînțeles, limba lui.

Sună telefonul. Doamna Cassidy plecă să răspundă cu un pas ușor, cu o piatră luată de pe inimă și cu speranța de a mă vedea plecată odată din magazin. O după-amiază plină de bucurii pentru toată lumea.

Mă luptam să strecor rochia largă prin ușa îngustă care ducea spre cabinele de probă cînd doamna Cassidy m-a strigat:

— Domnișoară Blake, la telefon. Un anume sergent-detectiv Storr.

— Vezi, mămico, ți-am spus că e polițistă, spuse Kasey.

Nu i-am explicat nimic pentru că Elsie mă rugase cu săptămîni înainte să n-o fac. Considera că fiica ei era prea mică pentru a ști ceva despre firma Animators, despre zombi sau despre uciderea vampirilor. Nu că ar fi existat vreun copil de opt ani care să nu fi știut ce era un vampir. Erau personaje mult prea mediatizate în ultimii zece ani.

Am încercat să duc receptorul la ureche, dar blestematele de flori îmi stăteau în cale. Apăsînd receptorul în scobitura dintre gît și umăr, am dus mîna la spate pentru a desface „chestia decorativă".

— Salut, Dolph, ce s-a-ntîmplat?

— Vreau să vii la locul unei crime. Vocea îi era plăcută, poate ar fi trebuit să cînte roluri de tenor.

— Ce fel de crimă?

— Una urîtă de tot.

Am reușit în cele din urmă să desfac panglicile, dar aproape am scăpat receptorul din mînă.

— Anita, mai ești pe fir?

— Da, am niște necazuri cu hainele.

— Ce?

— Nimic important. De ce vrei să vin acolo?

— Oricine a făcut asta, nu-i ființă umană.

— Un vampir?

— Tu ești experta noastră în morții-vii. De-aia vreau să vii să arunci o privire.

— Bine, bine, dă-mi adresa și ajung imediat.

Lîngă telefon era un bloc de foi roz cu inimioare. Pixul avea un cupidon de plastic la un capăt.

— Strada Charles... nu fac mai mult de cincisprezece minute.

— Bine.

Legătura s-a întrerupt.

— La revedere și ție, Dolph, am zis eu vorbind la pereți doar pentru a mă da mare.

Am revenit în cabină pentru a mă schimba.

Astăzi, mi se oferise un milion de dolari doar pentru a ucide pe cineva și a readuce la viață un zombi. A urmat vizita la magazinul cu articole pentru nunți și ultima probă pentru rochie. Acum trebuia să mă duc la scena unei crime. Una foarte urîtă, spusese Dolph. Părea o după-amiază plină de evenimente.

3

O crimă foarte urîtă, spusese Dolph. Prea puțin spus. Sînge peste tot, împroșcat pe pereții albi ca și cum cineva ar fi aruncat pe ei o cutie cu vopsea. O canapea, indescriptibilă, cu modele florale pe cafeniu și auriu. Cea mai mare parte a canapelei era acoperită cu un cearșaf purpuriu. Un pătrat strălucitor din soarele după-amiezii intra prin ferestrele curate, sclipitoare. Lumina soarelui dădea sîngelui culoarea unor cireșe lucioase.

Sîngele proaspăt este, în realitate, mai deschis la culoare decît se vede la televizor sau în filme. Sîngele adevărat are, în cantități mari, culoarea mașinilor de pompieri, dar un roșu mai închis dă mai bine pe ecran. Ce să mai zic despre realism!

Doar sîngele proaspăt este roșu, cu adevărat roșu. Sîngele de aici era vechi și ar fi trebuit să se decoloreze, dar era fără îndoială menținut strălucitor și proaspăt de vreun truc al soarelui de vară.

Am înghițit cu greu și am respirat adînc.

— Ai o figură cam palidă, Blake, constată o voce chiar lîngă cotul meu.

Am tresărit și Zerbrowski izbucni în rîs.

— Te-am speriat?

— Nu, am mințit eu.

Detectivul Zerbrowski avea aproape un metru șaizeci și opt, păr negru cîrlionțat pe cale de a încărunți; ochelari cu rame întunecate îi încadrau ochii căprui. Costumul cafeniu era boțit, cravata galben-castanie avea o pată, probabil urma prînzului. Rînjea. Întotdeauna îmi rînjea.

— Te-am prins, Blake, haide recunoaște. Are de gînd neînfricatul nostru ucigaș de vampiri să borască pe niște nenorocite de victime?

— Te-ai mai îngrășat puțin, nu-i așa, Zerbrowski?

— Oh, m-ai jignit, replică el, strîngîndu-și brațele la piept și legănîndu-se ușor. Nu-mi spune că nu tînjești după corpul meu, așa cum tînjesc și eu după al tău.

— Mai slăbește-mă, Zerbrowski. Unde-i Dolph?

— În dormitorul principal.

Zerbrowski își ridică privirea spre tavanul boltit cu lucarnă.

— Ce-aș mai vrea ca eu și Katie să ne permitem așa ceva.

— Da, drăguț, am zis eu.

Am aruncat o privire spre canapeaua acoperită de cearșaf. Cearșaful era lipit de orice era dedesubt, exact ca un șervet aruncat peste niște suc vărsat. Ceva nu era în regulă cu felul în care arăta. Apoi mi-a căzut fisa — nu erau destule bucăți pentru un corp omenesc întreg. Orice era acolo dedesubt avea lipsă cîteva părți bune.

Camera se învîrtea cu mine. Am privit în altă parte, înghițind convulsiv în sec. Trecuseră luni de cînd nu mi se mai făcuse realmente rău la scena unei crime. Cel puțin mergea aerul condiționat. Un lucru bun. Căldura face întotdeauna mirosul mai rău.

— Hei, Blake, chiar ai nevoie să ieși puțin la aer?

Zerbrowski mă luă de braț ca și cum ar fi vrut să mă conducă spre ușă.

— Mulțumesc, dar mă simt bine.

L-am privit drept în ochii căprui ca de copil și am mințit. Știa că mint. Nu mă simțeam bine, dar avea să-mi treacă.

Dădu drumul brațului, facu un pas înapoi și mă salută zeflemitor.

— Îmi place o pipiță dură.

Am zîmbit înainte de a mă putea abține.

— Cară-te, Zerbrowski!

— La capătul holului, ultima ușă pe stînga. Dolph e înăuntru.

Zerbrowski se îndepărta pentru a se amesteca în mulțimea de bărbați. Există întotdeauna mai mulți bărbați decît

trebuie la scena unei crime — și nu e vorba de nătîngii din afară, ci de polițiști în uniformă, detectivi în civil, tehnicieni, tipul cu camera video. Scena unei crime seamănă cu un roi de albine, plin de mișcări frenetice și al dracului de aglomerată.

Mi-am croit drum prin mulțime. Legitimația mea de plastic, cu fotografie, era prinsă la reverul jachetei albastru-închis. O purtam pentru ca polițiștii să știe că eram una de-a lor și nu vreun băgăreț din afară. Și era mai sigur să treci înarmată printr-o gloată de polițiști.

M-am strecurat cu greu printr-o grămadă adunată ca la o oră de vîrf în trafic, în fața unei uși aflate la mijlocul holului. Se auzeau frînturi de conversație: Iisuse, ce mult sînge.... Au găsit cadavrul?... vrei să spui ce a mai rămas din el?... Nu.

Mi-am făcut loc printre doi polițiști în uniformă. Unul strigă:

— Hei!

Am găsit un loc liber chiar în fața ultimei uși de pe partea stîngă. Nu știu cum reușise Dolph, dar era singur în încăpere. Poate că tocmai terminaseră treaba acolo.

Stătea în genunchi în mijlocul unui covor bej deschis. Mîinile groase, în mănuși chirurgicale, se odihneau pe șolduri. Părul negru era tuns atît de scurt, încît urechile păreau răsucite de ambele părți ale feței mari, aspre. Mă văzu și se ridică în picioare. Avea un metru optzeci și cinci și constituția unui luptător profesionist. Patul cu baldachin din spatele lui păru brusc mai mic.

Dolph era șeful celei mai noi echipe de șoc a poliției, „Echipa-fantomelor". Oficial, se numea Echipa de Cercetare a Evenimentelor Supranaturale Regionale, pe scurt ECESR. Se ocupa de toate crimele care aveau legătură cu supranaturalul. Era un loc în care erau exilate toate persoanele incomode. Nu m-am întrebat niciodată ce făcuse Zerbrowski pentru a fi trimis la „echipa-fantomelor". Simțul umorului pe care îl avea era prea ciudat și absolut nemilos. Dar Dolph... Era tipul perfect de polițist. M-am gîndit întotdeauna că jignise pe cineva sus-pus, că păcătuise prin a fi prea bun în meserie. Acum chiar puteam crede așa ceva.

O altă grămadă acoperită cu un cearșaf se afla lîngă el, pe covor.

— Anita...

Așa vorbea întotdeauna, cîte un cuvînt o dată.

— Dolph...

Se lăsă în genunchi între patul cu baldachin și cearșaful îmbibat de sînge.

— Ești pregătită?

— Știu că ești un taciturn, Dolph, dar ai putea să-mi spui la ce ar trebui să mă uit?

— Vreau să știu exact ce vezi, nu ceea ce îți spun eu că ar trebui să vezi.

Venind de la Dolph, era un adevărat discurs.

— În regulă, am zis eu, să vedem.

Dolph trase cearșaful deoparte. Acesta se jupui realmente de pe chestia însîngerată de dedesubt. Am rămas locului, holbîndu-mă în jos, dar tot ce am putut vedea a fost o bucată însîngerată de carne. Putea să fi provenit de oriunde — de la o vacă, un cal, un cerb. Dar de la o ființă umană? Cu siguranță, nu.

Ochii mei înregistrau imaginea, dar creierul refuza să creadă ceea ce i se arăta. M-am lăsat pe vine, îndesînd fusta sub coapse. Covorul mustea sub picioare de parcă ar fi fost plin de apă de ploaie, numai că nu era de la ploaie.

— Ai niște mănuși? Mi-am lăsat trusa cu echipament la birou.

— În buzunarul din dreapta al jachetei.

Își ridică mîinile. Mănușile erau pătate de sînge.

— Servește-te singură. Nevastă-mea nu suportă să vadă sînge pe hainele curate.

Am zîmbit. Uluitor. Simțul umorului este obligatoriu din cînd în cînd. A trebuit să mă întind peste rămășițele de pe jos. Am tras din buzunar o pereche de mănuși chirurgicale, mărime universală. Mănușile chirurgicale par a avea întotdeauna talc înăuntru. Nu le simți cîtuși de puțin ca pe niște mănuși adevărate, ci mai degrabă ca pe niște prezervative pentru mîini.

— Pot să-l ating fără a deteriora urmele?

— Da.

Am apăsat cu două degete partea laterală. Era ca și cum aș fi pipăit o bucată de carne proaspătă de vită. Ceva consistent și plăcut. Sub carne, degetele au atins niște oase. Coaste. Brusc mi-am dat seama la ce mă uitam. La o bucată din cutia toracică a unei ființe umane. Iată umărul, osul alb ieșind în afară, în locul din care fusese smuls brațul. Asta era tot. Tot ce mai rămăsese. M-am ridicat prea repede în picioare și m-am poticnit. Covorul plescăi sub picioare.

Brusc se făcuse prea cald în încăpere. M-am întors din fața cadavrului și m-am trezit fixînd cu privirea șifonierul. Oglinda de pe ușă era împroșcată atît de tare cu sînge, încît arăta de parcă cineva o acoperise cu straturi de lac de unghii, în diverse nuanțe de roșu.

Am închis ochii și am numărat încet pînă la zece. Cînd i-am deschis, încăperea părea mai răcoroasă. Am observat pentru prima dată ventilatorul care se rotea încet în tavan. Mă simțeam bine. Mersi frumos, mare vînător de vampiri! Bineee!

Dolph nu făcu nici un comentariu în timp ce am îngenuncheat din nou lîngă cadavru. Nici măcar nu se uită la mine. Bun băiat. Am încercat să fiu obiectivă și să văd ce mai era de văzut. Dar era foarte greu. Îmi plăceau mai mult rămășițele cînd nu-mi puteam da seama din ce parte a corpului proveneau. Acum tot ce vedeam erau doar rămășițe însîngerate. Nu mă puteam gîndi decît la faptul că acesta fusese înainte un corp omenesc. „Fusese" era cuvîntul cheie.

— Nici o urmă vizibilă de armă, dar medicul legist va putea să-ți spună asta cu siguranță.

Am întins mîna să ating din nou rămășițele, dar m-am oprit.

— Poți să mă ajuți să le ridic pentru a vedea în interiorul cavității toracice? De fapt, interiorul a ceea ce a mai rămas din cavitatea toracică.

Dolph dădu drumul cearșafului și mă ajută să ridic rămășițele. Erau mai ușoare decît păreau. Ridicate pe o parte, nu mai era nimic sub ele. Toate organele vitale protejate de coaste dispăruseră. Arăta ca o parte a unei coaste de vacă dacă scoteam din calcul oasele de care ar fi trebuit să fie prins brațul. Mai exista chiar și o bucată de claviculă.

— În regulă, am declarat eu cu o voce întretăiată.

M-am ridicat, ținînd mîinile pătate de sînge departe de corp.

— Acoperă, te rog.

Dolph acoperi rămășițele și se ridică.

— Păreri?

— Violență, violență extremă. O forță mai mare decît a unei ființe umane. A rupt corpul în bucăți cu mîna.

— De ce cu mîna?

— Nu sînt urme de cuțit.

Am rîs, dar m-am înecat.

— La dracu', aș putea crede că cineva a folosit un fierăstrău ca și cum ar fi tăiat o vacă, dar oasele...

Am clătinat din cap.

— Nu s-a folosit nici un instrument mecanic.

— Altceva?

— Da, unde-i restul de la nenorocitul ăsta de cadavru?

— În jos pe hol, a doua ușă pe stînga.

— Restul cadavrului?

Se făcea iar prea cald în încăpere.

— Du-te și uită-te. Spune-mi ce vezi.

— Fir-ar să fie, Dolph, știu că nu vrei să-ți influențezi experții, dar nu-mi place să intru acolo cu ochii închiși.

Se mulțumi doar să se holbeze la mine.

— Răspunde-mi cel puțin la o întrebare.

— Poate.

— E mai rău ca aici?

Păru să reflecteze pentru o clipă.

— Și da, și nu.

— Să te ia dracu'.

— Vei înțelege după ce vei vedea.

Nu doream să înțeleg. Bert fusese entuziasmat de ideea că șefii poliției voiau să mă treacă pe statul lor de plată. Mi-a spus că voi cîștiga o experiență valoroasă lucrînd împreună cu polițiștii. Tot ce am cîștigat pînă acum a fost doar o varietate mai mare de coșmaruri.

Dolph păși înaintea mea în următoarea încăpere a ororilor. Chiar nu doream să văd restul cadavrului. Doream să mă duc acasă. Dolph ezită în fața ușii închise, așteptînd să ajung lîngă el. Pe ușă era o plăcuță cu un iepuraș ca de Paști desenat pe ea. Sub iepuraș scria de mînă „Camera copilului".

— Dolph, am rostit eu cu o voce foarte moale.

Zgomotul din living se auzea în surdină.

— Da....

— Nimic, nimic.

Am respirat adînc. Aș putea s-o fac. Aș putea s-o fac. Aș putea s-o fac. Oh Dumnezeule, nu doream s-o fac. Am șoptit o rugăciune în timp ce ușa se deschidea spre înăuntru. Există momente în viață cînd singura modalitate de a le trece cu bine este puțină Milostivire de la Cel de Sus. Pariam că ăsta era unul din acele momente.

Lumina soarelui pătrundea printr-o fereastră mică. Draperiile erau albe, cu rățușteși iepurași cusuți pe margini. Imagini cu animale erau atîrnate pe pereții albastru-deschis. Nu exista un pătuț de copil propriu-zis, ci doar unul dintre acele paturi cu balustrade coborîte pe jumătate. Pat de băiat mare, parcă așa se numea.

Nu era atît de mult sînge în încăpere. Mulțumesc, Dumnezeule! Cine spune că rugăciunile nu îți sînt ascultate niciodată? Dar într-un pătrat scăldat de lumina strălucitoare a soarelui de august se afla un ursuleț de pluș. Ursulețul era acoperit de o crustă de sînge. Un ochi sticlos se holba surprins din blana scorțoasă la tot ce se întîmpla în jur.

M-am lăsat în genunchi lîngă el. Covorul nu mustea, nefiind îmbibat de sînge. De ce stătea acolo ursulețul acoperit de sînge închegat? Din cîte îmi dădeam seama, nu mai era sînge în încăpere.

L-a așezat pur și simplu cineva acolo? Mi-am ridicat privirea și m-am trezit holbîndu-mă la un mic dulăpior alb, cu iepurași pictați pe sertare. Bănuiesc că atunci cînd ai un scop, te ții de el. Pe vopseaua albă se vedea forma mică și perfectă a unei mîini. M-am tîrît spre ea și am pus mîna alături, comparînd dimensiunile. Mîinile mele nu sînt mari, de fapt sînt mici chiar pentru o femeie, dar forma aceasta era micuță de tot. Aparținea unei ființe umane de doi, trei, poate patru ani. Probabil un băiețel, judecînd după culoarea pereților.

— Cîți ani avea copilul?

— Fotografia din living are scris pe spate numele Benjamin Reynolds, vîrsta trei ani.

— Benjamin, am șoptit și am privit fix urma însîngerată. Nu este nici un cadavru în încăpere. Nimeni n-a fost ucis aici.

— Nu.

— De ce ai vrut s-o văd?

Mi-am ridicat privirea spre Dolph, rămînînd încă în genunchi.

— Părerea ta n-are nici o importanță dacă nu vezi totul.

— Ursulețul ăsta o să mă bîntuie.

— Și pe mine.

M-am ridicat, rezistînd tentației de a-mi netezi fusta la spate. Uimitor de cîte ori mi-am atins hainele fără să mă gîndesc și m-am mînjit toată de sînge. Dar nu și astăzi.

— Cadavrul băiețelului este sub cearșaful din living? În timp ce rosteam cuvintele, mă rugam să nu fie el acolo.

— Nu.

Mulțumesc, Doamne!

— Cadavrul mamei?

— Da.

— Și unde e cel al băiețelului?

— Nu-l găsim.

Dolph ezită, apoi întrebă:

— Ar fi posibil ca această creatură să fi devorat complet corpul copilului?

— Așa încît să nu mai rămînă nimic din el?

— Da.

Fața lui Dolph era foarte puțin palidă. Și a mea era probabil la fel.

— Posibil, dar chiar și morții-vii au o limită la ceea ce mănîncă.

Am respirat adînc.

— Ai găsit vreun semn de... regurgitație?

— Regurgitație...

Zîmbi.

— Frumos cuvînt. Nu, creatura n-a mîncat pentru a voma apoi. Cel puțin, noi n-am găsit nimic.

— Atunci cadavrul băiețelului trebuie să fie pe undeva pe aici.

— Ar mai putea fi în viață? întrebă Dolph.

Mi-am ridicat privirea spre el. Voiam să răspund „da", dar știam că răspunsul era probabil „nu". Am făcut un compromis.

— Nu știu.

Dolph aprobă din cap.

— Urmează livingul? am întrebat eu.

— Nu.

Ieși din încăpere fără a mai rosti vreun cuvînt. L-am urmat. Ce altceva puteam face? Dar nu m-am grăbit. Dacă voia să joace rolul polițistului dur și tăcut, putea al naibii de bine să aștepte să-l ajung din urmă.

M-am luat după spatele său lat și am dat colțul prin living în bucătărie. O ușă glisantă de sticlă ducea spre o platformă betonată. Peste tot, numai sticlă. Bucăți de sticlă strălucitoare sclipeau în lumina care intra printr-o altă lucarnă. Bucătăria era impecabil de curată, ca într-o reclamă de revistă, cu faianță albastră și mobilier de lemn scump, deschis la culoare.

— Frumoasă bucătărie, am spus eu.

Vedeam bărbați mișcîndu-se prin curte. Echipa tehnică se mutase afară. Gardul îi ascundea de vecinii curioși, așa cum îl ascunsese și pe ucigașul de noaptea trecută. Doar un singur detectiv stătea lîngă chiuveta strălucitoare. Mîzgălea ceva într-un carnețel.

Dolph îmi făcu semn să privesc mai atent în jur.

— În regulă, am zis eu, ceva a trecut prin ușa glisantă de sticlă. Trebuie să fi făcut un zgomot al dracului de puternic. Chiar și cu instalația de aer condiționat în funcțiune, atîta sticlă spartă... Nu se poate să nu auzi cînd se sparge ușa.

— Așa crezi? întrebă Dolph.

— A auzit ceva vreunul dintre vecini? am întrebat eu.

— Nimeni nu recunoaște așa ceva.

Am dat din cap.

— Sticla se sparge, cineva, probabil bărbatul, iese să vadă ce s-a întîmplat. Unele stereotipuri legate de sex nu dispar niciodată.

— Ce vrei să spui?

— Vînătorul-cel-brav își protejează familia, am continuat eu.

— Bine, bine, să spunem că era bărbatul. Și apoi?

— Bărbatul intră în bucătărie, vede acel „ceva“ care a trecut prin sticlă, strigă la soție. Probabil că îi spune să fugă. Să ia copilul și să fugă.

— De ce să nu sune la poliție? întrebă Dolph.

— N-am văzut un telefon în dormitorul principal.

Am arătat cu capul spre telefonul de pe peretele bucătăriei.

— Acesta este, probabil, singurul telefon. Trebuia să treacă de omul-negru pentru a ajunge la el.

— Continuă.

Am aruncat o privire în spatele meu, către living. Canapeaua acoperită cu cearșaf de-abia se vedea.

— Creatura, oricare ar fi fost, a înșfăcat bărbatul. Rapid — l-a scos din luptă, l-a lăsat inconștient, dar nu l-a ucis.

— De ce nu l-a ucis?

— Nu mă pune la încercare, Dolph. Nu este destul sînge în bucătărie. Bărbatul a fost mîncat în dormitor. Oricine a făcut-o, nu ar fi tîrît un mort pînă în dormitor. L-a urmărit pe bărbat pînă în dormitor și l-a ucis acolo.

— Nu-i rău deloc. Vrei să arunci o privire în living?

Nu prea voiam, dar n-am spus-o cu voce tare. Din femeie erau mai multe rămășițe. Partea superioară a corpului era aproape intactă. Mîinile îi erau învelite în pungi de hîrtie. Fuseseră luate mostre a „ceva“ de sub unghii. Speram să ajute. Ochii mari, căprui, fixau tavanul. Bluza de pijama era lipită de locul în care ar fi trebuit să se afle stomacul. Am înghițit cu greu în sec și m-am folosit de degetul mare și de arătător pentru a ridica bluza.

Șira spinării strălucea în lumina puternică a soarelui, udă și albă, legănîndu-se ca un cablu electric smuls din dulie.

În regulă.

— Ceva a sfîșiat-o, exact ca pe... bărbatul din dormitor.

— De unde știi că este un bărbat?

— Trebuie să fie un bărbat, doar dacă nu mai era cineva în casă. Nu au avut vreun musafir, nu-i așa?

Dolph clătină din cap.

— Din cîte știm, nu.

— Atunci trebuie să fi fost soțul. Pentru că ea are încă toate coastele și ambele brațe.

Am încercat să-mi ascund mînia din glas. Nu era vina lui Dolph.

— Nu sînt unul dintre polițiștii tăi. Aș vrea să nu-mi mai pui întrebări la care știi deja răspunsul.

Dolph aprobă din cap.

— Rezonabil. Uneori uit că nu ești unul dintre ei.

— Mulțumesc mult.

— Știi ce vreau să spun.

— Da, și mai știu că era un compliment, dar, te rog, n-am putea termina discuția afară?

— Sigur.

Își scoase mănușile pline de sînge și le aruncă în sacul de gunoi din bucătărie. Am făcut la fel.

Căldura se strînse în jurul meu ca un material plastic pe cale de topire, dar mă simțeam bine, într-un anume fel, mai curată. Am tras de mai multe ori în piept aerul fierbinte și înăbușitor. Ah, vara!

— Deci am avut dreptate, nu a fost o ființă umană?

Doi polițiști în uniformă țineau mulțimea în stradă, împiedicînd-o să pătrundă pe peluză. Copii, părinți, puști pe biciclete. Un adevărat circ al ciudaților.

— Nu, nu a fost vreo ființă umană. Nu există nici o urmă de sînge pe sticla ușii prin care a intrat.

— Am remarcat asta. Și care-i concluzia?

— Cei mai mulți morți-vii, cu excepția vampirilor, nu sîngerează.

— Cei mai mulți?

— Zombii proaspăt readuși la viață pot sîngera, iar vampirii o fac exact ca aproape orice om.

— Deci nu crezi că a fost un vampir?

— Dacă a fost, atunci se hrănește cu carne umană. Vampirii nu pot digera hrană solidă.

— Un ghoul?

— Prea departe de vreun cimitir, și ar fi fost mai multe daune în casă. Ghoulii ar fi sfîșiat tapițeria de pe mobilă ca niște animale sălbatice.

— Un zombi?

Am clătinat din cap.

— Sincer, nu știu. Există și zombi-mîncători-de-carne. E ceva rar, dar se mai întîmplă.

— Mi-ai spus odată că s-au înregistrat trei astfel de cazuri. De fiecare dată, zombii au rămas la stadiul uman mai mult timp și n-au putrezit.

Am zîmbit.

— Bună memorie. Ai dreptate. Zombii-mîncători-de-carne nu putrezesc atît timp cît îi hrănești. Sau cel puțin nu putrezesc atît de repede.

— Sînt violenți?

— Nu atît de violenți.

— Zombii sînt violenți?

— Numai dacă li se ordonă.

— Ce vrei să spui? întrebă Dolph.

— Dacă ești destul de puternic poți ordona unui zombi să omoare oameni.

— Un zombi ca o armă ucigașă?

Am aprobat din cap.

— Da, ceva de genul ăsta.

— Cine ar putea face așa ceva?

— Ei bine, la naiba, aș putea și eu, dar n-aș face-o. Și nimeni dintre cei pe care-i cunosc n-ar face așa ceva.

— Lasă-ne pe noi să hotărîm asta, declară Dolph, cu carnețelul deja în mînă.

— Chiar vrei să-ți dau numele prietenilor mei ca să-i întrebi dacă nu cumva au readus la viață vreun zombi pe care l-au trimis apoi să-i ucidă pe oamenii ăștia?

— Te rog.

Am oftat.

— Nu pot să cred că-mi ceri așa ceva. Bine, bine — eu, Manny Rodriguez, Peter Burke, și... m-am oprit înainte de a rosti un al treilea anume.

— Ce s-a-ntîmplat?

— Nimic. Doar că mi-am adus aminte că trebuie să mă duc la înmormîntarea lui Burke săptămîna aceasta. E mort, așa încît nu cred că poate fi suspect.

Dolph mă privea cercetător, suspiciunea citindu-i-se clar pe față.

— Sigur astea sînt toate numele pe care vrei să mi le dai?

— Dacă îmi mai vine vreunul în minte, te anunț, am afirmat eu.

O spuneam în perfectă cunoștință de cauză. Nici un as ascuns în mînecă. Sigur.

— Chiar te rog, Anita.

— Sigur.

Dolph zîmbi și clătină din cap.

— Pe cine protejezi?

— Pe mine, am replicat eu.

Dolph păru uluit.

— Să zicem doar că nu vreau să se ia cineva de mine.

— Cine?

Am privit în sus spre cerul senin de august.

— Crezi că vom avea parte de ploaie?

— Fir-ar să fie, Anita, trebuie să mă ajuți.

— Te-am ajutat deja.

— Dă-mi numele ăla.

— Încă nu. Verific și dacă pare suspect, promit să-ți spun.

— Generos din partea ta!

Gîtul începea să i se înroșească. Nu-l mai văzusem niciodată furios pe Dolph. Mă temeam că aveam să-l văd acum.

— Primul caz era al unui vagabond. Am crezut că devenise inconștient din cauza băuturii și a fost atacat de ghouli. L-am găsit în apropierea unui cimitir. Caz deschis, caz închis, nu?

Vocea îi devenea tot mai puternică cu fiecare cuvînt.

— Apoi am găsit un cuplu, adolescenți mozolindu-se în mașina băiatului. Morți, nu prea departe de cimitir. Am chemat un exterminator și un preot. Caz închis.

Coborî vocea, dar parcă și-ar fi înghițit propriile strigăte. Vocea îi era încordată și aproape palpabil de furioasă.

— Și acum, asta. E aceeași bestie, ori ce naiba este. Dar sîntem la o distanță de cîțiva kilometri de cel mai apropiat cimitir, blestemat fie locul ăla. Nu este un ghoul, și poate că dacă te-aș fi chemat la primul sau chiar la al doilea caz, nu s-ar mai fi întîmplat masacrul ăsta. Credeam că am devenit din ce în ce mai priceput la porcăriile astea supranaturale. Am deja destulă experiență, dar se pare că nu destulă. Nici pe departe.

Mîinile sale mari mototoleau carnețelul.

— Hei, e cel mai lung discurs pe care l-am auzit vreodată din gura ta, am declarat eu.

Rîse cu jumătate de gură.

— Anita, am nevoie de numele ăla.

— Dominga Salvador. E preoteasa voodoo pentru tot Vestul Mijlociu[1]. Dar, dacă ai de gînd să trimiți polițiști acolo, nu va vorbi cu ei. Nimeni nu va vorbi cu ei.

— Dar vor vorbi cu tine?

— Da.

— În regulă, dar ar fi bine să am niște noutăți de la tine pînă mîine.

— Nu știu dacă pot stabili o întîlnire atît de repede.

— Dacă n-o faci tu, atunci o fac eu, declară Dolph.

— Bine, bine, rezolv cumva.

— Mulțumesc, Anita. Cel puțin acum avem un punct de plecare.

— S-ar putea să nu fie deloc un zombi. E doar o bănuială.

— Ce altceva ar putea fi?

— Ei bine, dacă ar fi fost urme de sînge pe sticla ușii, aș fi spus că a fost, poate, un licantrop.

— Oh, minunat, exact de asta aveam nevoie, un licantrop furios ieșit la vînătoare.

— Dar nu este nici o urmă de sînge pe sticlă.

— Așadar, probabil că e vreun mort-viu, conchise Dolph.

— Exact.

— Vorbește cu Dominga Salvador și anunță-mă cît mai repede posibil.

— 'nțeles, trăiți, domn' sergent.

Se strîmbă la mine și intră din nou în casă. Mai bine el decît eu. Tot ce aveam de făcut era să mă duc acasă, să-mi schimb hainele și să mă pregătesc să readuc la viață morții-vii. La noapte, după ce se va face întuneric complet, mă așteptau trei clienți la rînd, sau mai degrabă spus așteptau încă întinși în mormînt!

Psihiatrul lui Ellen Grisholm s-a gîndit că ar fi fost benefic pentru clienta sa o confruntare cu tatăl care abuzase de ea. Problema era că tatăl murise deja de cîteva luni. Urma deci să-l readuc la viață pe domnul Grisholm și s-o

---

[1] Zonă cuprinsă între Munții Stîncoși, fluviul Ohio, Munții Allegheny (n. tr.).

las pe fiica sa să-i spună ce ticălos fusese. Psihiatrul i-a spus că era un fel de purificare. Bănuiesc că ți se permite să spui astfel de lucruri cu un doctorat în buzunar.

Ceilalți doi viitori zombi erau ceva mai obișnuiți. Unul trebuia readus la viață pentru un testament contestat, altul pentru că era martorul cheie al acuzării, martor care avusese proasta idee de a face atac de cord înainte de a depune mărturie în fața curții. Încă nu se știa sigur dacă mărturia unui zombi era admisă într-un tribunal, dar avocații erau destul de disperați pentru a face o încercare, astfel încît plătiseră deja pentru privilegiul respectiv.

Am rămas pe peluza de iarbă verde-cafenie. O ușurare să vezi că familia nu fusese adeptă a stropitorilor automate. Apă irosită. Poate își reciclaseră chiar și dozele de răcoritoare sau ziarele. Poate că fuseseră cetățeni care iubeau pământul gol. Poate că nu.

Unul dintre polițiștii în uniformă ridică banda galbenă cu „Trecerea interzisă". Am ignorat oamenii care se holbau la mine și m-am urcat în mașină. Un Chevrolet Nova, model mai vechi. Mi-aș fi putut permite unul mai nou, dar ce rost avea? Ăsta încă mergea.

Volanul era prea fierbinte ca să-l ating. Am pornit aerul condiționat și am așteptat să se facă răcoare în mașină. Ceea ce îi spusesem lui Dolph despre Dominga Salvador era adevărat. Nu avea să stea de vorbă cu polițiștii, dar nu acesta fusese motivul pentru care încercasem să nu-i pomenesc numele în afacerea de față.

Dacă polițiștii băteau la ușa ei, Señora Dominga ar fi vrut să știe cine i-a trimis. Și avea să afle. Señora era cea mai puternică preoteasă vaudun[1] pe care o întîlnisem

---

[1] Regionalism pentru varianta obișnuită *voodoo*; alte variante, unele doar fonetice: *voudun*, *vodou*, *vudu* în Haiti, *vudon*, *vodon*, *vodun*, *vodoun* în Brazilia și vestul Africii, *voodoo*, *hoodoo* în sud-estul Statelor Unite. Inițial *voudun* însemna magie neagră, malefică, *vaudun* magie albă, benefică, apoi termenul a ajuns să denumească doar magia neagră (n. tr.).

vreodată. Readucerea la viață a unui zombi ucigaș era doar unul dintre lucrurile pe care le putea face dacă ar fi dorit.

Ca să fiu sinceră, există lucruri mai rele decît zombii care se tîrăsc prin fereastra ta într-o noapte întunecoasă. Știu destul de puține lucruri despre partea întunecată a voodoo-ului și încerc să stau cît mai departe de ea. Dar știam că Señora inventase cele mai multe dintre ele.

Nu, nu voiam ca Dominga Salvador să se înfurie pe mine. Așa încît se părea că trebuia să stau de vorbă cu ea mîine. Era ca și cum ai fi stabilit o întîlnire cu nașul voodoo-ului. Sau, în acest caz, cu nașa. Problema era că această nașă nu mă prea înghițea. Dominga îmi trimisese odată o invitație pentru a asista la una dintre ceremoniile ei ritualice. Refuzasem politicos oferta. Cred că fusese dezamăgită de faptul că eram creștină. Așa încît reușisem să evit o întîlnire față în față. Pînă acum.

Eram pe punctul de a o întreba pe cea mai puternică preoteasă vaudun din Statele Unite, posibil din întreaga Americă de Nord, dacă nu cumva se întîmplase să readucă la viață un zombi. Și dacă nu cumva respectivul zombi umbla liber prin oraș, ucigînd oameni la ordinele ei. Chiar eram nebună? Poate. Ziua următoare se anunța încă una plină de evenimente.

4

Alarma urlă. M-am rostogolit pe o parte, încercînd să nimeresc butoanele plasate în partea de sus a ceasului digital, sperînd din tot sufletul să-l nimeresc pe cel bun. În cele din urmă, a trebuit să mă proptesc într-un cot și să deschid ochii. Am oprit alarma și m-am holbat la cifrele fosforescente. Șase dimineața. Rahat. Ajunsesem acasă pe la trei.

De ce pusesem alarma pentru ora șase? Nu-mi aminteam. Nu sînt în cea mai bună formă după doar trei ore de somn. M-am lăsat din nou pe spate pe cearșafurile calde încă. Ochii aproape mi se închiseseră cînd mi-am reamintit. Dominga Salvador.

Fusese de acord să ne întîlnim astăzi, la ora șapte. O discuție la micul dejun. M-am chinuit să scap de cearșafuri și am rămas pur și simplu pe marginea patului timp de un minut. Nici o mișcare în apartament. Singurul zgomot era bîzîitul ușor al instalației de aer condiționat. Liniște ca la o înmormîntare.

M-am ridicat în timp ce prin minte îmi dansau doar ursuleți acoperiți de cruste de sînge.

Cincisprezece minute mai tîrziu eram îmbrăcată. Fac întotdeauna duș după ce vin de la treabă, indiferent de oră. Nici măcar nu-mi trece prin cap să mă strecor sub cearșafurile curate mînjită cu sînge uscat de găină. Uneori e sînge de capră, dar de cele mai multe ori de găină.

În legătură cu îmbrăcămintea, făcusem un compromis între un anume respect pentru gazdă și necesitatea de a nu mă topi în căldura de afară. Ar fi fost ușor dacă nu aș fi hotărît să port armă. N-aveți decît să mă faceți paranoică, dar nu plec de acasă fără ea.

Blugi prespălați, ciorapi albi de jogging și pantofi Nike. Sub blugi, la șold, am prins tocul, tip „Uncle Mike“[1], împreună cu micul Firestar de 9 mm, perfect potrivit. Firestarul era arma complementară Browningului meu obișnuit, pistol mult prea mare pentru un toc atît de mic.

Acum mai aveam nevoie de o bluză care să ascundă pistolul, dar care să-mi permită să-l scot ușor și să trag. Un lucru mai greu de făcut, decît de spus. În cele din urmă, m-am hotărît pentru o bluză scurtă care de-abia îmi trecea dincolo de talie. M-am răsucit în fața oglinzii.

Pistolul era invizibil atît timp cît nu uitam și ridicam mîinile prea sus. Din păcate, bluza era roz deschis. Nu-mi aminteam cum naiba cumpărasem așa ceva. Să fi fost un cadou? Speram că da. Gîndul că dădusem bani pe ceva roz era mai mult decît puteam îndura.

Încă nu trăsesem draperiile în lături. Întregul apartament era cufundat în penumbră. Comandasem special draperii foarte grele. Rar văd razele soarelui și nici nu le duc prea mult dorul. Am aprins lumina de la acvariu. Micii peștișori tropicali năvăliră în sus, cu gurile larg căscate, cerșind de mîncare.

Peștișorii se potrivesc perfect cu concepția mea despre animalele de casă. Nu trebuie să-i plimbi, să faci curat după ei sau să-i înveți să-și controleze „vezica“ cît timp rămîn singuri. Cureți acvariul din cînd în cînd, îi hrănești, și nu le pasă cîtuși de puțin cîte ore suplimentare lucrezi ...

Mirosul de cafea proaspăt măcinată și fiartă plutea deja prin apartament, grație fierbătorului botezat „Domnul Cafea“. M-am așezat la măsuța de două persoane din bucătărie și am sorbit din cafeaua columbiană neagră și fierbinte. Boabe proaspete, scoase din frigider, măcinate pe loc. Nu există alt mod de a face o cafea bună. Deși, la nevoie, mă mulțumesc cu oricare alta.

Se auzi clinchetul de clopoței al soneriei de la ușă. Am sărit în sus, vărsînd cafeaua pe masă. Nervoasă? Eu? Am

---

[1] „Unchiul Mike“, numele companiei fondate în 1947 de Allison P. Michaels, una dintre cele mai importante producătoare americane de accesorii pentru armele de foc (n. tr.).

lăsat Firestarul pe masa din bucătărie în loc să-l iau cu mine pînă la ușă. Vedeți, nu sînt paranoică. Doar foarte, foarte precaută.

Am verificat prin vizor și am deschis ușa. Manny Rodriguez stătea în prag. E mai înalt decît mine cu aproximativ cinci centimetri. Părul negru ca tăciunele, brăzdat de firișoare cărunte și albe, îi încadrează fața subțire. Poartă o mustață neagră. Are cincizeci și doi de ani, dar, cu o singură excepție, încă îl prefer ca partener de sprijin într-o situație periculoasă.

Ne-am strîns mîinile așa cum facem întotdeauna. Mîna îi era puternică și uscată. Îmi rînji, dinții albi strălucindu-i pe fața cafenie.

— Miroase a cafea.

I-am întors rînjetul:

— Știi că asta e tot ce am la micul dejun.

Manny păși înăuntru și am încuiat ușa în urma sa — din obișnuință.

— Rosita crede că nu ai grijă de tine.

Manny continuă, imitînd aproape perfect vocea cicălitoare a soției, cu un accent mexican mult mai pronunțat decît al său: „Nu mănîncă cum trebuie, e atît de slabă. Săraca Anita, n-are bărbat, nici măcar un prieten". Manny rînji din nou.

— Rosita e exact ca mama mea vitregă. Judith e bolnavă de teamă că am să rămîn fată bătrînă.

— Cîți ani ai, douăzeci și patru?

— Da.

Se mulțumi să clatine doar din cap.

— Uneori nu înțeleg femeile.

Era rîndul meu să rînjesc.

— Ce sînt eu, o persoană lipsită de orice importanță?

— Anita, știi că n-am vrut să....

— Știu, sînt unul din băieții din echipă. Înțeleg.

— Ești mai bună în branșă decît oricare dintre băieți.

— Stai jos. Lasă-mă să-ți închid gura cu niște cafea înainte să dai iar cu bîta în baltă.

— Ești tare încăpățînată. Știi ce am vrut să spun.

Mă fixă cu ochii căprui și duri, cu o mină foarte serioasă.

Am zîmbit.

— Da, știu ce ai vrut să spui.

Am înșfăcat o cană din dulapul din bucătărie. Cănile mele favorite atîrnă pe suportul aflat pe blatul mesei.

Manny se așeză, sorbind din cafea și aruncînd priviri spre cana pe care scria cu litere negre „Sînt o cățea fără inimă, dar mă descurc bine". Rîse, iar cafeaua îl stropi pe nas.

Mi-am sorbit cafeaua dintr-o cană decorată cu pui pufoși de pinguin. Nu voi recunoaște niciodată, dar e ceașca mea preferată.

— De ce nu-ți aduci ceașca cu pinguini la birou?

Ultima idee grozavă a lui Bert era ca fiecare să folosească la birou căni de cafea personalizate. S-a gîndit că astfel s-ar fi obținut o atmosferă mai intimă. Adusesem o cană gri pe gri cu inscripția „E o muncă murdară, dar trebuie s-o fac". Bert îmi ceruse s-o iau cu mine acasă.

— Îmi place să-l scot din sărite pe Bert.

— Deci vei continua să aduci la birou căni de neacceptat.

Am zîmbit.

— Da, daa.

Se mulțumi doar să clatine din cap.

— Chiar îți sînt recunoscătoare că mergi cu mine la Dominga.

Manny ridică din umeri.

— N-aș putea să te las singură în vizită la femeia-diavol, nu-i așa?

M-am încruntat auzind porecla. Sau poate era o insultă?

— Soția ta o numește pe Dominga așa, nu eu.

Aruncă o privire spre arma aflată încă pe masă.

— Dar iei și pistolul cu tine, așa, pentru orice eventualitate.

L-am privit peste marginea căniii.

— Pentru orice eventualitate.

— Anita, dacă se va ajunge să-l folosești pentru a ieși de acolo, va fi prea tîrziu. Locul e plin de gărzi de corp.

— Nu am de gînd să împușc pe nimeni. O să punem doar niște întrebări, nimic mai mult.

Manny surîse blînd.

— *Por favor*, Señora Salvador, ați readus cumva la viață recent un zombi ucigaș?

— Termină, Manny. Știu că va fi penibil.

— Penibil?

Clătină din cap.

— Auzi, penibil. Dacă o scoți din sărite pe Dominga Salvador, va fi al dracului mai mult decît penibil.

— Nu trebuie să vii cu mine.

— M-ai chemat să te ajut.

Etală din nou zîmbetul strălucitor care îi evidenția dinții albi și îi lumina întreaga față.

— Nu l-ai chemat nici pe Charles, nici pe Jamison. M-ai chemat pe mine, Anita, iar ăsta e cel mai bun compliment pe care l-ai putea face unui bătrîn.

— Nu ești bătrîn. Și eram sinceră.

— Nu asta îmi tot spune nevastă-mea. Rosita mi-a interzis să mai merg cu tine la vînătoare de vampiri, dar nu-mi poate restrînge activitățile legate de zombi, oricum, nu încă.

Surpriza trebuie să mi se fi citit pe față, pentru că adăugă:

— Știu că a vorbit cu tine acum doi ani cînd am fost în spital.

— Era cît pe-aci să mori, am zis eu.

— Dar tu cîte oase rupte ai avut?

— Manny, Rosita m-a rugat ceva foarte rezonabil. Trebuie să te gîndești la cei patru copii.

— Și sînt prea bătrîn pentru a ucide vampiri.

Vocea îi era plină de ironie, dar și de amărăciune.

— Nu vei fi niciodată prea bătrîn.

— Ce gînd frumos!

Dădu pe gît cafeaua care mai era în cană.

— Ar trebui să mergem. Nu e bine să o lăsăm pe Señora să ne aștepte.

— Ferească Dumnezeu, am zis eu.

— Amin, a completat el.

L-am fixat cu privirea în timp ce clătea cana în chiuvetă.

— Știi ceva și nu vrei să-mi spui?

— Nu, răspunse el.

Mi-am clătit și eu cana, încă privindu-l fix. Mă simțeam neliniștită și suspicioasă.

— Manny?

— Pe cuvîntul meu de mexican, nu știu nimic.

— Atunci, ce nu-i în regulă?

— Știi că am practicat vaudun înainte ca Rosita să mă convertească la creștinism.

— Ei și?

— Dominga Salvador nu a fost numai preoteasa mea. A fost iubita mea.

M-am holbat la el cîteva secunde.

— Glumești?

Fața îi era foarte serioasă cînd răspunse:

— N-aș glumi despre așa ceva.

Am ridicat din umeri. Nimic nu mă mai miră cînd e vorba de alegerea iubitelor.

— De aceea ai putut să-mi aranjezi o întîlnire într-un timp atît de scurt.

Manny aprobă din cap.

— De ce nu mi-ai spus mai înainte?

— Pentru că ai fi putut încerca să te strecori acolo fără mine.

— Ar fi fost atît de rău?

Se mulțumi doar să mă privească fix, cu o expresie foarte serioasă în ochii căprui.

— Poate.

Am luat arma de pe masă și am vîrît-o în tocul de sub blugi. Opt focuri. Browningul avea paisprezece. Dar să fim realiști — aș fi fost moartă dacă aș fi avut nevoie de mai mult de opt gloanțe. La fel și Manny.

— Rahat, am șoptit.

— Ce s-a-ntîmplat?

— Mă simt de parcă aș face o vizită omului-negru.

Manny dădu din cap.

— Nu-i o analogie prea rea.

Minunat, chiar al dracului de minunat! De ce făceam asta? Imaginea ursulețului lui Benjamin Reynolds, acoperit de o crustă de sînge, îmi trecu fulgerător prin minte. În regulă, știam de ce o fac. Dacă ar fi fost chiar și cea mai mică șansă ca băiatul să fie încă în viață, aș fi mers pînă în iad — dacă aș fi avut o șansă să mă întorc. N-am zis asta cu voce tare. Nu știam dacă iadul era o analogie la fel de bună.

5

Casele din vecinătate erau mai vechi, de prin anii patruzeci, cincizeci. Peluzele erau cafenii din lipsa apei. Nici măcar o stropitoare automată. Florile se luptau să supraviețuiască în straturi apropiate de case. Cele mai multe erau petunii, mușcate, dar și cîteva tufe de trandafiri. Străzile erau curate și liniștite, dar la un cvartal distanță te puteai trezi împușcat doar pentru că purtai o jachetă de culoare nepotrivită.

Activitatea bandelor de cartier înceta în apropierea reședinței Señorei Salvador. Chiar și adolescenții dotați cu pistoale de mare calibru se tem de lucrurile pe care nu le poți opri cu gloanțe, indiferent cît de bun trăgător ești. Gloanțele placate cu argint pot răni un vampir, dar nu-l vor ucide. Vor ucide un licantrop, dar nu un zombi. Poți hăcui blestematele de creaturi în bucăți mici, dar acestea vor continua să se tîrască după tine. Le-am văzut. O imagine deloc drăguță. Bandele nu se apropie de zona din jurul reședinței Señorei Salvador. Nici un fel de violență. Un loc al armistițiului permanent.

Circulau povești despre o bandă de hispanici ai cărei membri au crezut că sînt protejați împotriva magiei negre. Se spune că fostul lor șef se mai află încă în subsolul reședinței Domingăi, supunîndu-se, din cînd în cînd, unui ordin. Nenorocitul devenise o adevărată lecție pentru orice infractor minor scăpat de sub control.

Eu personal n-am văzut-o niciodată pe Dominga aducînd la viață un zombi. Dar, pe de altă parte, nici n-am

văzut-o făcînd uz de toate puterile ei malefice. Și preferam să n-o văd.

Reședința Señorei Salvador avea două etaje, fiind înconjurată de vreo mie de metri pătrați de teren. O curte drăguță și spațioasă. Mușcatele roșu aprins contrastau puternic cu pereții albi. Roșu și alb, sînge și oase. Eram sigură că simbolismul nu trecea neobservat eventualilor trecători. Cu siguranță nu trecu neobservat pentru mine.

Manny parcă pe drumul de acces, în spatele unui Chevrolet Impala crem. Garajul de două mașini era alb pentru a se potrivi cu casa. O fetiță de vreo cinci ani făcea tururi repetate de bicicletă în susul și în josul trotuarului. Doi băieței, puțin mai mari, ședeau pe treptele care duceau spre verandă. Brusc, se opriră din joacă pentru a ne privi.

Un bărbat ședea în spatele lor, pe verandă. Purta un toc de pistol peste un tricou sport albastru. Cam ostentativ. Mai avea nevoie doar de o reclamă de neon pe care să scrie „javră".

Pe trotuar erau semne făcute cu cretă. Cruci pastelate și diagrame de necitit. Arăta ca un joc de copii, dar nu era. Cîțiva admiratori devotați ai Señorei scriseseră cu cretă mesaje de venerație în fața reședinței ei. Mucuri de lumînări se adunaseră în grămăjoare, în jurul semnelor. Fetița de pe bicicletă pedala în sus și în jos peste ele. Normal, nu?

Am pășit în urma lui Manny peste pajiștea arsă de soare. Fetița de pe bicicletă ne urmărea acum, cu o expresie impenetrabilă pe fața ei mică, ciocolatie.

Manny își scoase ochelarii și zîmbi bărbatului de pe verandă.

— *Buenos dias*, Antonio. Nu ne-am mai văzut de mult.

— *Si*.

Vocea lui Antonio era gravă și ursuză. Brațele bronzate erau încrucișate lejer la piept. Astfel, mîna sa dreaptă se afla chiar lîngă patul pistolului.

Am folosit corpul lui Manny pentru a masca mișcarea și am dus mîna, cu o mișcare degajată, cît mai aproape de pistol. Motoul cercetașilor este „Fiți pregătiți". Sau este cumva al pușcașilor marini?

— Ai devenit un bărbat puternic și chipeș, declară Manny.

— Bunica mi-a spus să te las să intri, răspunse Antonio.

— E o femeie deșteaptă, zise Manny.

Antonio ridică din umeri.

— Ea e Señora.

Aruncă o privire cercetătoare spre mine.

— Cine e?

— Señorita Anita Blake. Manny făcu un pas înapoi pentru a mă lăsa să trec. Am pășit în față, mîna dreaptă atîrnînd neglijent la nivelul taliei de parcă aș fi luat o poză teatrală, dar era poziția cea mai apropiată de pistol.

Antonio mă privi. Mînia i se citea în ochii negri, dar asta era tot. Nu avea nici pe departe privirea gărzilor de corp ale lui Harold Gaynor. Am zîmbit.

— Îmi pare bine de cunoștință.

Mă privi pe furiș, suspicios pentru o clipă, apoi dădu din cap. Am continuat să-i zîmbesc și un zîmbet timid i se întinse pe față. Credea că flirtam cu el. L-am lăsat să creadă.

Rosti ceva în spaniolă. Tot ce puteam face era să zîmbesc și să scutur din cap. Vorbea liniștit, cu o anume privire în ochii negri, cu buzele ușor rotunjite. Nu trebuia să cunosc limba pentru a-mi da seama că îmi făcea o propunere. Sau mă insulta.

Gîtul lui Manny deveni rigid, fața i se înroși. Scuipă niște cuvinte printre dinții încleștați.

Era rîndul lui Antonio să se înroșească. Mîna i se mișcă ușor spre pistol. Am urcat cele două trepte, atingîndu-i încheietura ca și cum n-aș fi știut ce se petrecea. Brațul îi era încordat ca un arc.

I-am zîmbit radioasă în timp ce-l țineam de încheietură. Ochii îi fugeau cînd la Manny, cînd la mine, apoi încordarea dispăru, dar nu i-am dat drumul de încheietură pînă ce nu-și lăsă mîna în jos. Apoi îmi ridică mîna la buze și o sărută. Buzele îi întîrziară pe mîna mea, dar ochii îi erau ațintiți asupra lui Manny. Supărați, mînioși.

Antonio avea armă, dar era un amator. Pînă la urmă amatorii înarmați ajung să fie uciși. Mă întrebam dacă Dominga Salvador știa asta. Putea să fi fost o adevărată vrăjitoare voodoo, dar pariam că nu știa prea multe despre arme și despre ce avea nevoie cineva pentru a le folosi în mod obișnuit. Indiferent ce ar fi fost acel ceva, lui Antonio

îi lipsea. Avea să te ucidă fără nici o problemă. Dar pentru motive greșite. Motive de amator. Bineînțeles, tu tot mort rămîneai.

Antonio mă conduse în sus, pe verandă, continuînd să mă țină de mînă. De mîna stîngă. N-avea decît să mă țină de ea toată ziua.

— Trebuie să te percheziționez, Manuel.

— Desigur, răspunse Manny. Urcă o treaptă spre verandă, iar Antonio coborî una, lăsînd, totuși, o distanță între ei în eventualitatea că Manny ar fi sărit asupra sa. Ceea ce mi-ar fi permis să-l împușc fără probleme pe Antonio în spate. Neglijență care, în anumite circumstanțe, se dovedește mortală.

Îl obligă pe Manny să se sprijine de balustrada verandei în poziția clasică folosită de polițiști. Antonio știa ce făcea, dar era o percheziție la mînie, cu o mulțime de mișcări rapide, nervoase ale mîinii, ca și cum atingerea corpului lui Manny l-ar fi scos din sărite. O mulțime de ură se adunase în bătrînul Tony.

Nu i-a trecut nici o clipă prin minte că ar fi trebuit să mă percheziționeze și pe mine. Ţţţţ-ţţţ.

Un al doilea bărbat se apropie de ușa care dădea spre verandă. Părea de aproape cincizeci de ani. Purta un maiou alb sub o cămașă cadrilată desfăcută. Mînecile erau suflecate cît mai sus posibil. Fruntea îi era asudată. Pariam că avea o armă la spate. Părul negru avea o șuviță albă chiar deasupra frunții.

— De ce durează atît, Antonio?

Vocea îi era groasă, cu un accent puternic.

— L-am percheziționat.

Bărbatul mai în vîrstă aprobă din cap.

— Señora e gata să vă primească pe amîndoi.

Antonio se dădu la o parte, reluîndu-și postul de pe verandă. Îmi trimise un sărut sonor pe cînd treceam pe lîngă el. L-am simțit pe Manny încordîndu-se, dar am reușit să ajungem în living fără ca cineva să fie împușcat. Un adevărat succes.

Livingul era spațios, cu o masă mare pe partea stîngă. Lîngă perete, un pian. Oare cine cînta? Antonio? Nuuu.

Am traversat, în urma bărbatului, un hol mic pentru a ajunge într-o bucătărie spațioasă. Razele soarelui desenau figuri lunguiețe pe podeaua de gresie neagră și albă. Podeaua și bucătăria erau vechi, dar mobilierul era nou. Un frigider de lux cu dispozitiv de fabricare a gheții și dozator de apă ocupa o bună parte din peretele din spate. Mobilierul era pe nuanțe de galben deschis.

O femeie de aproximativ șaizeci de ani stătea la masa din bucătărie. Fața ei slabă, cafenie, era brăzdată de riduri. Părul alb era adunat într-un coc pe ceafă. Stătea foarte dreaptă pe scaun, cu mîinile subțiri și osoase încrucișate pe tăblia mesei. Părea teribil de inofensivă. O bunică drăguță. Dacă doar un sfert din ceea ce auzisem despre ea era adevărat, atunci afișa cea mai perfidă mască pe care o văzusem vreodată.

Femeia zîmbi și întinse mîinile. Manny făcu cîțiva pași și le prinse, lipindu-și buzele de articulațiile ei.

— Ce plăcere să te văd, Manuel. Avea o voce profundă, de contralto, cu un ușor accent.

— Și mie îmi pare bine, Dominga. Dădu drumul mîinilor și se așeză în fața ei.

Ochii ei negri, vioi, se îndreptară rapid spre mine, eram încă în cadrul ușii.

— Așadar, Anita Blake, ai venit la mine în cele din urmă.

Ciudate vorbe. I-am aruncat o privire lui Manny. Acesta ridică ochii nedumerit. Nici el nu știa ce voia să spună femeia. Minunat.

— Nu știam că mă așteptai cu nerăbdare, Señora.

— Am auzit povești despre tine, *chica*. Povești minunate. O anumită aluzie se citea în ochii negri și pe fața zîmbitoare, o aluzie cîtuși de puțin inofensivă.

— Manny? am întrebat eu.

— Nu de la mine.

— Nu, Manuel nu mai vorbește cu mine. Mica lui soție îi interzice.

Ultima propoziție era rostită pe un ton mînios, amar.

Oh Dumnezeule! Cea mai puternică preoteasă voodoo din Vestul Mijlociu se purta ca o iubită disprețuită. Ce porcărie!

Își întoarse ochii negri spre mine.

— Toți cei care se ocupă cu vaudun apelează în cele din urmă la Señora Salvador.

— Dar eu nu mă ocup cu vaudun, am protestat.

Femeia izbucni în rîs. Toate ridurile feței se uniră în acel hohot de rîs.

— Readuci la viață zombi și mai zici că nu te ocupi cu vaudun. Oh, *chica*, e de-a dreptul caraghios.

O plăcere adevărată i se simțea în voce. Ce bucuroasă eram că o putusem înveseli!

— Dominga, ți-am spus de ce am dorit această întîlnire. Ți-am spus foarte clar... începu Manny.

Señora făcu un gest cu mîna pentru a-l reduce la tăcere.

— Oh, ai fost foarte precaut la telefon, Manuel.

Femeia se aplecă spre mine.

— Mi-a spus foarte clar că nu vei veni aici să participi la vreun ritual păgîn.

Amărăciunea din vocea ei era destul de ascuțită pentru a te îneca cu ea.

— Vino încoace, *chica*.

Femeia îmi întinse doar o mînă, nu amîndouă. Se presupunea că ar fi trebuit să i-o sărut, așa cum făcuse Manny? Nu credeam că venisem în vizită la Papă.

Apoi mi-am dat seama că nu voiam s-o ating. Femeia nu făcuse nimic rău. Și totuși mușchii umerilor stăteau să îmi plesnească de încordare. Îmi era frică, dar nu știam de ce.

Am făcut cîțiva pași și i-am luat mîna, nesigură de ce trebuia să fac cu ea. Pielea era caldă și uscată. Ținîndu-mă încă de mînă, mă făcu să mă așez pe scaunul cel mai apropiat de ea. Rosti ceva cu vocea ei profundă și moale.

Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, dar nu înțeleg spaniola.

Îmi atinse părul cu mîna liberă.

— Păr negru ca pana corbului. Nu se potrivește cu pielea palidă.

— Mama era mexicană.

— Și totuși nu-i vorbești limba.

Îmi ținea încă mîna, dar eu o voiam înapoi.

— A murit cînd eram mică. Am fost crescută de rudele din partea tatălui.

— Înțeleg.

Mi-am tras mîna și brusc m-am simțit mai bine. Femeia nu-mi făcuse nimic. Nimic. De ce eram atît de nervoasă? Bărbatul cu o șuviță albă în părul negru se postă în spatele Señorei. Îl vedeam clar. Își ținea mîinele la vedere. Vedeam ușa din spate și intrarea spre bucătărie. Nimeni nu se furișa în spatele meu. Dar părul de pe ceafă îmi era zbîrlit, amintindu-mi că trebuia să fiu atentă.

Am aruncat o privire spre Manny, dar acesta o privea fix pe Dominga. Mîinile sale strîngeau atît de tare tăblia mesei, încît încheieturile i se albiră.

Mă simțeam ca o spectatoare la un film străin netitrat. Puteam ghici ce se întîmpla, dar nu eram sigură că aveam dreptate. Pielea ca de găină de pe ceafă îmi spunea că vreo șmecherie magică era în plină desfășurare. Reacția lui Manny indica faptul că poate aceasta îi era adresată lui.

Umerii lui Manny se lăsară brusc în jos. Mîinile i se relaxară. Era o ușurare vizibilă, de o anume natură. Dominga zîmbi, arătîndu-și dinții albi.

— Ai fi putut fi atît de puternic, *mi amante*.

— N-am vrut puterea, Dominga, rosti Manny.

M-am holbat de la unul la altul, nefiind prea sigură ce se întîmplase. Doream să cred că ignoranța era o fericire. De multe ori așa și este...

Femeia își întoarse spre mine ochii negri și vioi.

— Dar tu, *chica*, vrei putere?

Senzația care mi se tîra pe ceafă mi se răspîndi în tot corpul. Simțeam cum mii de insecte mi se tîrau pe piele. Rahat!

— Nu.

Un răspuns simplu, sincer. Poate că ar trebui să încerc mai des așa ceva.

— Poate, nu încă, dar vei vrea s-o ai.

Nu mi-a plăcut felul în care a spus-o. Era ciudat să mă aflu într-o bucătărie însorită la 7.28 dimineața și să fiu înspăimîntată. Dar așa era. Stomacul mi se chircea de spaimă.

Femeia mă privea fix. Ochii îi erau doar ochi. Nu aveau nimic din puterea de seducție a unui vampir. Erau doar ochi, și totuși... Părul de pe ceafă încerca să se tîrască în jos pe șira spinării. Pielea mi se făcu ca de găină pe tot corpul și am simțit cum mă cuprinde un val de căldură. Mi-am lins buzele și m-am holbat la Dominga Salvador.

Era ca o palmă magică. Mă testa. O făcusem și eu altădată. Oamenii sînt atît de fascinați de ceea ce fac eu. Sînt convinși că folosesc magia. Dar n-o fac. Am doar o afinitate față de morți. Nu este același lucru.

Am privit fix în ochii negri și m-am simțit trasă înainte. Era ca o cădere fără mișcare. Lumea se clătină pentru o clipă, apoi se liniști. Căldura îmi tîșni din corp, un șuvoi de forma unei frînghii șerpuitoare. Se îndreptă spre în afară, spre bătrîna femeie. O lovi cu putere și am resimțit șocul ca pe o descărcare electrică.

M-am ridicat, cu gura deschisă, încercînd să trag aer în piept.

— Fir-ar să fie!

— Anita, te simți bine? Manny stătea în picioare lîngă mine. Îmi atinse ușor brațul.

— Nu-s sigură. Ce dracu' mi-a făcut?

— E ceea ce mi-ai făcut tu mie, *chica*, răspunse Dominga.

Arăta puțin palidă. Pe frunte i se vedeau broboane de sudoare.

Bărbatul se depărtă de perete, cu mîinile pe lîngă corp, în așteptare, dar pregătite.

— Nu, zise Dominga, mă simt bine, Enzo. Vocea îi era întretăiată de parcă ar fi alergat.

Am rămas în picioare. Voiam să mă duc acasă acum, vă rog...

— Nu am venit să ne jucăm, Dominga, declară Manny. Vocea îi era mai profundă din cauza mîniei, dar, cred, și a fricii.

Cu ultima afirmație eram de acord.

— Nu e un joc, Manuel. Ai uitat tot ce te-am învățat? Tot ce ai fost?

— N-am uitat nimic, dar n-am adus-o aici pentru a fi rănită.

— Depinde doar de ea dacă va fi rănită sau nu, *mi corazón*.

Nu-mi prea plăcea ultima afirmație.

— Nu ai de gînd să ne ajuți. Vrei doar să te joci de-a șoarecele și pisica. Ei bine, șoarecele pleacă.

M-am întors să plec, urmărindu-l cu atenție pe Enzo. Acesta nu era amator.

— Nu vrei să găsești băiețelul despre care Manny mi-a spus că a fost răpit? Are trei ani, foarte tînăr pentru a fi în mîinile unui bokor[1].

Asta m-a oprit. Știa că o va face. Dracu' s-o ia.

— Ce este un bokor?

Femeia zîmbi.

— Chiar nu știi, nu-i așa?

Am clătinat din cap.

Zîmbetul i se adînci, un zîmbet surprins de plăcere.

— Pune mîna dreaptă pe masă, cu palma în sus, *por favor*.

— Dacă știi ceva despre băiețel, te rog, spune-mi.

— Suportă micile mele teste și te voi ajuta.

— Ce fel de teste?

Speram să par la fel de suspicioasă precum mă simțeam.

Dominga izbucni în rîs, un sunet brusc și bine dispus. Ridurile de pe față rîdeau și ele. Ochii îi străluceau practic de voioșie. Oare de ce aveam impresia că rîdea de mine?

— Haide, *chica*, nu-ți fac nici un rău.

— Manny?

— Dacă face ceva care ar putea să te rănească, îți voi spune.

Dominga mă privi țintă, cu o umbră de mirare nedisimulată pe față.

— Am auzit că poți readuce la viață trei zombi într-o noapte, în fiecare noapte. Și, totuși, ești cu adevărat un novice.

— Ignoranța e o fericire, am răspuns eu.

— Stai jos, *chica*. Îți promit că nu vei păți nimic.

Că nu vei păți nimic. Acum. Era o promisiune pentru lucruri mai dureroase pentru mai tîrziu. M-am așezat.

— Orice întîrziere ar putea costa viața băiețelului. Am încercat să fac apel la partea bună a ființei ei.

---

[1] Preot care practică magia neagră în cadrul ritualurilor voodoo și în puterea căruia se află un zombi (n. tr.).

Femeia se aplecă spre mine.

— Chiar crezi că băiatul mai este în viață?

Bănuiesc că nu avea nimic bun.

M-am depărtat de ea. Nu m-am putut abține și nu puteam s-o mint.

— Nu.

— Atunci avem timp, nu-i așa?

— Timp pentru ce?

— Mîna ta, *chica*, *por favor*, apoi îți voi răspunde la întrebări.

Am respirat adînc și mi-am pus mîna dreaptă pe masă, cu palma în sus. Se comporta misterios. Nu puteam suporta oamenii misterioși.

Dominga scoase de sub masă o geantă mică, neagră, de parcă aceasta ar fi stat tot timpul în poala ei. Ca și cum ar fi planificat toate aceste lucruri.

Manny se holba la geantă ca și cum ceva scîrbos ar fi fost gata să se tîrască afară din ea. Era pe aproape. Dominga Salvador scoase dinăuntru ceva respingător.

Era un gris-gris, o amuletă din pene negre, bucăți de oase și un picior mumificat al unei păsări. La început am crezut că era al unui pui de găină, apoi am văzut ghearele negre și groase. Pe undeva, trebuia să existe un șoim sau un vultur cu un picior de lemn.

Am avut o viziune cu Dominga înfigînd acele gheare în pielea mea, o viziune atît de reală, încît m-am încordat din toate puterile pentru a-mi retrage mîna. Dar femeia mi-a pus pur și simplu amuleta în căușul palmei. Pene, bucăți de oase, picior uscat al unui șoim. Piciorul nu era lipicios. Nu mi-a făcut nici un rău. De fapt, m-am simțit ca o proastă.

Apoi am simțit căldura. Chestia aia era caldă și stătea pe mîna mea. Nu fusese caldă cu o secundă în urmă.

— Ce faci cu ghearele?

Dominga nu-mi răspunse. Mi-am ridicat privirea spre ea, dar ochii îi erau ațintiți asupra mîinii mele. Cu expresia unei pisici gata să sară asupra prăzii.

Am privit din nou în jos. Ghearele se curbau, se întindeau, apoi se curbau iar. Se mișcau pe mîna mea.

— Rahaaat!

Am vrut să mă ridic. Să trîntesc chestia aia dezgustătoare pe jos. Dar n-am făcut-o. Am rămas pe loc cu fiecare

fir de păr de pe corp zbîrlit, cu pulsul bătînd nebunește... și am lăsat chestia aia să mi se miște în palmă.

— În regulă..., am rostit cu o voce întretăiată, am trecut micul tău test. Acum, ia dracului lucrul ăsta din mîna mea.

Dominga ridică ușor gheara din palma mea. Atentă să nu-mi atingă pielea. Nu știam de ce, dar era un efort vizibil.

— Fir-ar să fie, fir-ar să fie! am șoptit eu.

Mi-am frecat mîna de stomac, atingînd arma ascunsă. Era o ușurare să știu că, în cel mai rău caz, puteam, pur și simplu, s-o împușc. Înainte de a mă înspăimînta de moarte.

— Putem trece acum la afaceri? Vocea îmi suna aproape normală. Bravo mie!

Dominga legăna gheara în mînă.

— Ai făcut să se miște gheara. Ai fost înspăimîntată, dar nu surprinsă. De ce?

Ce puteam răspunde? Nimic din ceea ce dorea să știe.

— Am o afinitate față de morți. Reacționează în prezența mea așa cum unii oameni pot citi gîndurile.

Femeia zîmbi.

— Chiar crezi că abilitatea ta de a readuce morții la viață este asemănătoare cu citirea gîndurilor? Trucuri de salon?

Evident, Dominga nu întîlnise niciodată un telepat cu adevărat bun. Dacă ar fi făcut-o, nu ar fi fost atît de disprețuitoare. În felul lor anume, telepații sînt la fel de înfricoșători ca ea.

— Eu doar readuc morții la viață, Señora. E pur și simplu o meserie.

— Nu crezi asta mai mult decît o fac eu.

— Încerc din răsputeri, am răspuns eu.

— Ai mai fost testată înainte de către altcineva. Suna ca o adevărată declarație.

— M-a testat bunica din partea mamei, dar nu cu așa ceva. Am arătat cu degetul spre piciorul care se mai chircea încă. Semăna cu una din acele mîini false pe care le poți cumpăra de la orice magazin Spencer. Acum, pentru că n-o mai țineam în palmă, puteam pretinde că pe undeva prin interior existau niște mici baterii. Exact așa!

— Practica vaudun?

Am aprobat din cap.

— De ce n-ai studiat cu ea?

— Am un dar înnăscut de a readuce morții la viață. Asta nu-mi dictează preferințele religioase.

— Ești creștină.

Rostit de ea, cuvîntul părea ceva urît.

— Asta e! Aș vrea să spun că mi-a făcut plăcere de cunoștință, dar nu-i adevărat.

M-am ridicat.

— Pune întrebările, *chica*.

— Ce?

Schimbarea subiectului a fost prea rapidă pentru mine.

— Pune-mi întrebările pentru care ai venit pînă aici.

I-am aruncat o privire lui Manny.

— Dacă a spus că va răspunde la orice întrebare, așa va face.

Partenerul meu nu părea deloc prea fericit.

M-am așezat, din nou. Încă o insultă și chiar plecam de acolo. Dar dacă m-ar fi putut ajuta cu adevărat... Oh, la naiba, îmi flutura prin fața ochilor acea mică speranță ... Și după tot ce văzusem în casa familiei Reynolds, trebuia să mă agăț de ea.

Deși hotărîsem să fiu cît mai politicoasă posibil în ceea ce privește întrebările, acum nu-mi mai păsa deloc.

— Ai readus la viață vreun zombi în ultimele săptămîni?

— Cîțiva.

Bine. Am ezitat asupra următoarei întrebări. Senzația ghearelor mișcîndu-se în mîna mea îmi trecu fulgerător prin minte. Mi-am frecat palmele de pantaloni ca și cum aș fi vrut să fac senzația să dispară. Care era lucrul cel mai rău pe care mi-l putea face dacă o jigneam? Nu întrebați.

— Ai trimis vreun zombi într-o expediție... de răzbunare?

Am pus întrebarea politicos, uluitor de politicos.

— Nici unul.

— Sigur?

Zîmbi.

— Mi-aș aminti dacă aș lăsa liberi criminali ridicați din mormînt.

— Zombii ucigași nu trebuie să fie neapărat criminali, am replicat eu.

— Chiar așa, ridică din sprîncenele palide, ești atît de familiară cu readucerea la viață a zombilor „ucigași"?

Mi-am înfrînat dorința de a mă foi pe scaun ca o școlăriță prinsă cu minciuna.

— Numai cu unul.

— Povestește-mi.

— Nu, am răspuns cu o voce fermă, nu, e o problemă personală.

Un coșmar personal pe care nu aveam de gînd să-l împart cu doamna voodoo.

M-am hotărît să schimb puțin subiectul.

— Am readus la viață criminali. Nu erau mai violenți decît orice mort-viu obișnuit.

— Cîți morți ai readus la viață din mormînt?

Am ridicat din umeri.

— Nu știu.

— Doar o cifră... păru să caute cuvîntul potrivit, estimativă.

— Nu pot. Probabil că sute.

— O mie?

— Poate, n-am ținut socoteală.

— O ține șeful tău de la Animators Inc.?

— Da, bănuiesc că toți clienții mei sînt înregistrați în dosare.

Dominga zîmbi.

— Aș fi interesată să știu numărul exact.

Cu ce mi-ar fi putut dăuna?

— O să aflu dacă voi putea.

— Ce fată ascultătoare! — Dominga se ridică. — N-am readus la viață zombiul asta „ucigaș" al tău. Dacă asta este creatura care mănîncă oamenii.

Zîmbi, aproape izbucnind în rîs, de parcă ar fi fost ceva caraghios.

— Dar cunosc oameni care n-ar vorbi niciodată cu tine despre așa ceva. Oameni care ar putea face această faptă atît de urîtă. O să-i întreb și-mi vor răspunde. O să aflu adevărul de la ei și o să ți-l spun, Anita.

Îmi rosti numele ca și cum ar fi vrut să spună Ahniitah. Ca și cum ar fi vrut să sune a ceva exotic.

— Mulțumesc foarte mult, Señora Salvador.

— Dar în schimbul informațiilor, aș vrea să-ți cer o favoare.

Pariam că avea să urmeze ceva neplăcut.

— Și care ar fi această favoare, Señora Salvador?

— Vreau să te mai supun la un test.

M-am holbat la ea, așteptînd-o să continue, dar n-a făcut-o.

— Ce fel de test?

— Vino în subsol și îți arăt. Vocea îi era mieroasă.

— Nu, Dominga, interveni Manny.

Se ridicase în picioare.

— Nimic din ce ți-ar putea spune nu merită ceea ce vrea să faci.

— Aș putea vorbi cu oameni și creaturi care nu vor sta de vorbă cu nici unul din voi, buni creștini, așa cum sînteți.

— Haide să plecăm, Anita, nu avem nevoie de ajutorul ei.

Manny pornise deja spre ușă. Nu l-am urmat. Nu el văzuse familia măcelărită, ci eu. Nu el visase noaptea trecută ursulețul de pluș mînjit de sînge, ci eu. Nu puteam pleca dacă Dominga m-ar fi putut ajuta. Nu era important dacă Benjamin Reynolds mai era încă în viață sau nu. Creatura aia, orice ar fi fost ea, avea să ucidă din nou. Și pariam că era ceva legat de voodoo. Nu era domeniul meu. Aveam nevoie de ajutor și aveam nevoie de el repede.

— Haide, Anita. Manny mă apucă de mînă, trăgîndu-mă ușor spre ușă.

— Spune-mi despre test.

Dominga zîmbi triumfătoare. Știa că mă avea la mînă. Știa că nu voi pleca pînă ce nu voi obține ajutorul promis. Fir-ar să fie!

— Să ne retragem în subsol. Îți explic totul acolo.

Strînsoarea lui Manny deveni mai puternică.

— Anita, nu știi în ce te bagi.

Avea dreptate, dar....

— Manny, stai pur și simplu cu mine, stai să mă ajuți. Nu mă lăsa să fac nimic care mi-ar face cu adevărat rău. Bine așa?

— Anita, orice va vrea să faci acolo, îți va face rău. Poate nu fizic, dar îți va face rău.

— Manny, trebuie s-o fac.

L-am bătut pe mînă și i-am zîmbit.

— Totul va fi bine.

— Nu, nu va fi.

Nu știam ce să-i răspund, exceptînd doar faptul că avea, probabil, dreptate. Dar n-avea importanță. Aveam de gînd

s-o fac. Aveam de gînd să fac orice mi-ar fi cerut, între anumite limite, dacă așa s-ar fi pus capăt crimelor. Dacă s-ar fi rezolvat totul așa încît să nu mai fiu niciodată nevoită să văd un alt cadavru mîncat pe jumătate.

Dominga zîmbi.

— Să mergem în subsol.

— Señora, pot vorbi cu Anita între patru ochi, *por favor*? întrebă Manny.

Mă ținea încă de mînă. Îi simțeam încordarea.

— Vei avea timp tot restul acestei zile frumoase pentru a vorbi cu ea, Manuel. Dar eu n-am la dispoziție decît un răgaz. Dacă se supune acum testului, promit să o ajut în orice fel pot pentru a-l prinde pe acest ucigaș.

Era o ofertă de nerefuzat. Mulți oameni ar vorbi cu Dominga doar din cauza groazei pe care o inspira. Polițiștii nu pot inspira așa ceva. Tot ce pot face e să te aresteze. Nu destul pentru a te înspăimînta. Dar un mort-viu tîrîndu-se prin fereastră... chiar te înspăimîntă.

Patru, poate cinci oameni muriseră deja. O moarte năpraznică.

— Am spus deja că o fac. Să mergem.

Dominga înconjură masa și îl apucă pe Manuel de mînă. Acesta tresări de parcă l-ar fi lovit. Îl trase de lîngă mine.

— Manuel, nu i se va întîmpla nimic rău. Jur.

— Dominga, nu am încredere în tine.

Femeia izbucni în rîs.

— Manuel, a fost alegerea ei. N-am forțat-o.

— Ai șantajat-o. Ai șantajat-o cu siguranța celorlalți oameni.

Dominga îmi aruncă o privire peste umăr.

— Te-am șantajat, *chica*?

— Da, am răspuns eu.

— Oh, e eleva ta, *corazón*. Are cinstea ta. Și curajul tău.

— E curajoasă, dar încă n-a văzut ce se află dedesubt.

Am vrut să întreb ce anume se afla la subsol, dar n-am făcut-o. Chiar nu doream să știu. M-au mai avertizat și altădată oamenii despre porcării supranaturale. „Nu intra în camera aia, altfel te papă monstrul". De obicei e vorba

de un monstru, și, tot de obicei, încearcă să mă mănînce. Dar, pînă acum, am fost mai rapidă sau mai norocoasă decît monștrii. Să mai țină norocul și altădată!

Sperам să pot lua în seamă avertismentul lui Manny. Întoarcerea acasă era o perspectivă foarte atrăgătoare acum, dar, înainte de toate, datoria își arăta înfățișarea hidoasă. Datoria și șoaptele coșmarurilor. Nu mai voiam să mai văd încă o familie măcelărită.

Dominga îl conduse pe Manny afară din încăpere. I-am urmat, cu Enzo în spatele meu. Halal zi pentru paradă!

6

Scările care duceau la subsol erau dintr-un lemn moale. Se simțea vibrația treptelor în timp ce pășeai pe ele. Nu era o senzație prea liniștitoare. Lumina strălucitoare a soarelui care pătrundea prin ușă se risipea în întunericul absolut. Lumina scădea treptat ca și cum nu avea nici o putere în acest loc asemănător cu o peșteră. M-am oprit la marginea zonei în care mai pătrundeau cîteva raze de lumină, privind fix în jos, în întunericul ca de noapte al încăperii. Nici măcar nu puteam distinge siluetele celor doi, Dominga și Manny. Ar fi trebuit să fie chiar în fața mea, nu-i așa?

Enzo, garda de corp, aștepta în spatele meu ca un munte răbdător. Nu făcu nici o mișcare pentru a mă grăbi. Eu trebuia să hotărăsc, nu? Puteam să-mi iau, pur și simplu, jucăriile și să plec acasă?

— Manny, am strigat eu.

O voce se auzi de la distanță. Prea departe. Poate că era o festă jucată de acustica încăperii. Poate că nu.

— Sînt aici, Anita.

Mi-am încordat privirea pentru a vedea de unde provenea vocea, dar nu era nimic de văzut. Am mai coborît două trepte în întunericul ca de smoală și m-am oprit de parcă m-aș fi lovit de un perete. Se simțea mirosul de umezeală, de pietre umede ca în orice subsol, dar și altceva — ceva rînced, acrișor, dulceag. Mirosul aproape de nedescris al cadavrelor. Aici, în capul scărilor, era doar vag. Pariam că va deveni din ce în ce mai puternic cu cît voi mai coborî.

Bunica mea fusese preoteasă vaudun. Humfo-ul[1] ei nu mirosise a cadavre. Demarcația dintre bine și rău nu era atît de clară în voodoo ca în wicca[2], creștinism sau satanism, dar exista. Dominga Salvador se situa de partea rea, malefică, a liniei de demarcație. Știusem asta cînd venisem aici. Și, totuși, încă mă deranja.

Bunica Flores îmi spusese că eram o necromantă — mai mult decît o preoteasă voodoo, dar și mai puțin. Simțeam compasiune pentru morți, pentru toți morții. Era greu să fii preoteasă vaudun și necromantă și să nu fii de partea răului. Era prea tentant, după cum afirma bunica. Mă încurajase să fiu creștină. L-a încurajat pe tatăl meu să mă țină departe de partea ei de familie. A făcut asta din dragoste pentru mine și de frică pentru ce i s-ar fi putut întîmpla sufletului meu.

Și acum iată unde eram — coboram pe scări drept în gura tentației. Oare ce ar avea de spus bunica Flores? Probabil, „du-te acasă". Un sfat bun. Același lucru îl spunea și ghemul de nervi din stomac.

Brusc s-au aprins niște lumini. Am clipit des din ochi. Un bec chior de la picioarele scărilor părea la fel de strălucitor ca o stea. Dominga și Manny stăteau exact sub bec, privind în sus spre mine.

Lumină! De ce m-am simțit brusc mai bine? Prostesc, dar adevărat. Enzo lăsă ușa să se închidă în urma noastră. Umbrele erau compacte, dar mai multe becuri se legănau încoace și încolo de-a lungul unui coridor îngust din cărămidă.

Mă aflam aproape de partea de jos a scărilor. Mirosul dulceag și acrișor era acum mai puternic. Am încercat să

---

[1] Locul unde un preot voodoo practică ritualurile sale și unde își păstrează puterea, un fel de Inner sanctum (n. tr.).

[2] Religie neo-păgînă și mișcare religioasă în diverse țări vorbitoare de limbă engleză. A fost făcută publică în 1954 de englezul Gerald Gardner, fiind considerată o „variantă" modernă a vechiului cult secret al vrăjitoarelor, bazat pe concepțiile păgîne pre-creștine europene (n. tr.).

respir pe gură, dar n-am făcut decît să-mi astup fundul gîtului. Mirosul cărnii pe cale de descompunere ți se lipește de limbă.

Dominga ne conduse printre pereții înguști. Din loc în loc se vedeau pete pe pereți. Pete de parcă un strat de ciment ar fi fost aplicat peste... uși. Cimentul fusese acoperit cu vopsea, dar fuseseră uși, la intervale regulate. De ce să le zidești? De ce să acoperi ușile cu straturi de ciment? Ce era în spatele lor?

Mi-am trecut vîrful degetelor peste stratul aspru de ciment. Suprafața era neregulată și rece. Vopseaua nu era prea veche, altfel s-ar fi scorojit din cauza umezelii. Nu se întîmplase așa. Ce era în spatele acestei uși blocate?

Pielea de sub omoplați începu să mă mănînce. Am rezistat tentației de a privi înapoi spre Enzo. Pariam că avea să se comporte frumos. Pariam că a fi împușcată era cea mai mică dintre grijile mele acum.

Aerul era rece și umed. Un subsol ca la carte. Erau trei uși, două pe dreapta, una pe stînga, dar erau doar uși. Una dintre ele avea un lacăt nou, strălucitor. În timp ce treceam pe lîngă ea, am auzit ușa trosnind de parcă ceva mare s-ar fi sprijinit de ea.

M-am oprit.

— Ce-i acolo înăuntru?

Enzo se oprise o dată cu mine. Dominga și Manny trecuseră deja de colț, așa încît eram singuri. Am atins ușa. Lemnul scîrțîi, zornăind în balamale ca și cum o pisică uriașă se freca de ușă. Un miros urît se strecura pe sub ea. M-am înecat și m-am dat înapoi. Duhoarea mi se lipise de gură și de fundul gîtului. Am înghițit convulsiv și i-am simțit gustul în timp ce cobora în jos, spre stomac.

Creatura din spatele ușii scoase un fel de miorlăit. Nu-mi dădeam seama dacă era o ființă umană sau un animal. Orice ar fi fost, era mai mare decît o ființă umană. Și era mort. Mort, mort de tot.

Mi-am astupat nasul și gura cu mîna stîngă. Mîna dreptă era liberă — în cazul în care creatura ar fi trecut prin ușă, sfărîmînd-o. Gloanțe împotriva unui mort-viu. Haida-de, dar mă simțeam mai bine cu arma la îndemînă. La nevoie,

l-aș putea împușca pe Enzo. Dar, într-un anume fel, știam că dacă cel care zgîlțîia ușa scăpa de acolo, Enzo ar fi fost în același pericol ca mine.

— Trebuie să mergem acum, zise el.

Pe față nu i se putea citi nimic. Puteam foarte bine să fi mers pe stradă pînă la magazinul din colț. Părea insensibil și l-am urît pentru asta. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă eu sînt îngrozită, atunci la fel ar trebui să fie oricine altcineva.

Am aruncat o privire cu coada ochiului spre ușa neîncuiată, din principiu, din stînga mea. Trebuia să știu. Am deschis-o brusc. Încăperea, un fel de celulă, avea aproximativ doi metri patruzeci pe unu douăzeci. Pardoseala de ciment și pereții vopsiți în alb erau curați și goi. Părea o celulă pregătită pentru un alt locatar. Enzo închise ușa, trîntind-o cu putere. Nu m-am împotrivit. Nu merita. Dacă trebuia să mă bat singură cu cineva care mă depășea cu aproape cincizeci de kilograme, trebuia să fiu extrem de atentă pînă unde puteam merge pentru a nu-mi depăși limitele. Iar o ușă închisă nu merita cîtuși de puțin.

Enzo se rezemă de ușă. În lumina slabă se vedea cum sudoarea îi curgea pe frunte.

— Nu mai încerca și alte uși, señorita. S-ar putea întîmpla ceva foarte rău.

Am aprobat din cap.

— Desigur, nici o problemă.

O cameră goală și curgea transpirația pe Enzo. Bine de știut că ceva îl putea înspăimînta. Dar de ce această cameră și nu cea din care mirosea atît de cumplit? N-aveam nici cea mai vagă idee.

— Trebuie s-o prindem din urmă pe Señora.

Făcu o mișcare grațioasă cu mîna precum un maître d'hotel poftindu-mă să iau loc pe un scaun. M-am îndreptat spre direcția indicată. Ce altceva puteam face?

Coridorul se deschise într-o încăpere mare, dreptunghiulară, vopsită în aceeași culoare alb-strălucitor ca a celulei pe care o văzusem. Podeaua era acoperită cu semne roșii și negre, strălucitoare. Se numeau verve, simboluri

trasate într-un sanctuar voodoo pentru a invoca zeitățile vaudun, așa-numitele loa.

Simbolurile acționau ca niște pereți care delimitau un loc de trecere. Duceau la altar. Dacă pășeai în afara locului delimitat, intrai în conflict cu toate acele simboluri trasate cu grijă. Nu știam dacă era un lucru bun sau rău. Regula trei sute șaizeci și nouă referitoare la momentul confruntării cu o magie care nu îți este prea cunoscută: cînd ai îndoieli, las-o baltă!

Am lăsat-o baltă.

La capătul încăperii pîlpîiau lumînări. Flăcările lor scînteietoare încălzeau pereții albi și luminau întreaga cameră. Dominga stătea în mijlocul acestei lumini, al acestui alb strălucitor, stătea ca o întruchipare a răutății. Nu exista alt cuvînt pentru așa ceva. Nu era doar o persoană malefică, ea însăși era întruchiparea răului. Acesta radia în jurul ei precum un întuneric lichid și palpabil. Femeia bătrînă dispăruse. Se transformase într-o creatură a puterii.

Manny stătea într-o parte, holbîndu-se la ea. Îmi aruncă o privire. Albul ochilor îi ieșea mult în evidență. Chiar în spatele Domingăi se afla altarul. Pe el erau împrăștiate animale moarte, al căror sînge făcuse o baltă pe podea. Pui de găină, cîini, un porc mic, două capre. Bucăți de blană pe care nu le puteam identifica — și sînge uscat. Altarul arăta ca o fîntînă din care se revărsau tot felul de creaturi moarte, inerte și cărnoase.

Sacrificiile erau proaspete. Nici urmă de descompunere. Ochii sticloși ai unei capre erau fixați asupra mea. Urăsc să ucid capre. Mi-au părut întotdeauna mult mai inteligente decît puii de găină. Sau poate doar credeam că erau mai drăguțe.

O femeie înaltă stătea în stînga altarului. La lumina lumînărilor pielea ei părea aproape neagră, de parcă ar fi fost sculptată dintr-un lemn compact, lucios. Părul, scurt și îngrijit, îi cădea pînă la umeri. Pometi mari, buze pline, machiaj expert. Purta o rochie lungă de mătase stacojie, culoarea sîngelui proaspăt. Se potrivea cu rujul de pe buze.

În dreapta altarului stătea un zombi. Odinioară, o femeie. Părul lung, castaniu deschis, îi cădea aproape pînă

la talie. Cineva îl periase pînă ce începuse să strălucească. Era singurul lucru care părea în viață la acel cadavru. Pielea căpătase o culoare cenușie. Carnea se strînsese în jurul oaselor. Mușchii fibroși și contractați se mișcau sub pielea subțire, putrezită. Nasul dispăruse aproape cu totul, dînd feței un aspect terminat doar pe jumătate. O rochie purpurie atîrna filfiind pe rămășițele scheletice.

Se vedea chiar și o urmă de machiaj. Se renunțase la ruj atunci cînd buzele se zbîrciseră, dar o urmă de fard de pleoape mov încercuia ochii ieșiți în afară. Am înghițit cu greu și m-am întors spre prima femeie.

Un zombi. Unul dintre cei mai bine păstrați și veridici pe care-i văzusem vreodată, dar indiferent cît de atrăgătoare părea femeia, era moartă. Femeia-zombi se holbă și ea la mine. În ochii ei căprui, perfecți, se distingea ceva pe care nici un zombi nu-l păstrează pentru mult timp. Memoria a cine și ce fusese odinioară dispare după cîteva zile, uneori chiar după cîteva ore. Dar acest zombi era înspăimîntat. Frica i se citea în ochi ca o durere vie, conștientă. Zombii nu au astfel de ochi.

M-am întors din nou spre zombiul aflat într-o stare mai avansată de putrefacție și am descoperit că și acesta mă fixa cu privirea. Ochii ieșiți în afară se holbau la mine. În ciuda faptului că cea mai mare parte din carnea care menținea ochii în orbite dispăruse, iar expresia facială nu mai era atît de bună, zombiul reușea să exprime ceva. Reușea să arate că-i era frică. Fir-ar să fie!

Dominga dădu din cap, iar Enzo îmi făcu semn să pătrund în cerc. Nu voiam s-o fac.

— Ce dracu' se întîmplă aici, Dominga?

Aceasta zîmbi. Semăna mai degrabă a rîs.

— Nu sînt obișnuită cu astfel de grosolănii.

— Atunci obișnuiește-te, am răspuns.

Enzo aproape îmi sufla în ceafă. Mi-am dat toată silința să-l ignor. Mîna mea dreaptă se mișca lejer în apropierea pistolului, fără să dau impresia că încercam să ajung la el. Nu era ușor. Scoaterea unui pistol seamănă, de obicei,

cu scoaterea unui pistol. Însă nimeni nu păru să-și dea seama. Un punct în favoarea noastră.

— Ce le-ai făcut celor doi zombi?

— Uită-te singură, *chica*. Dacă ești la fel de puternică cum se spune, îți vei răspunde singură la întrebare.

— Și dacă nu-mi pot da seama?

Dominga zîmbi, dar ochii îi erau la fel de fără viață și negri ca ai unui rechin.

— Atunci nu ești atît de puternică cum se spune.

— Ăsta-i testul?

— Poate.

Am oftat. Doamna-voodoo dorea să vadă cît de dură eram în realitate. De ce? Poate că nu exista nici un motiv. Poate că era doar o cățea sadică și avidă de putere. Da, puteam crede așa ceva. Pe de altă parte, poate că exista totuși un motiv pentru această punere teatrală în scenă. Dacă exista vreunul, încă nu-mi dădeam seama care ar fi putut fi.

Am aruncat o privire spre Manny. Acesta ridică aproape imperceptibil din umeri. Nu știa nici el ce urma să se întîmple. Minunat!

Nu-mi plăcea să particip la jocurile Domingăi, în special cînd nu știam regulile. Zombii continuau să se holbeze la mine. Ceva li se citea în ochi. Frică, dar și ceva mai cumplit — speranță. La dracu'! Zombii nu au speranțe. N-au nimic. Sînt morți. Aceștia nu erau morți. Trebuia să știu. Să sperăm că nu curiozitatea avea să ucidă reanimatoarea.

Am pășit cu grijă în jurul Domingăi, urmărind-o cu coada ochiului. Enzo rămase în urmă, blocînd locul de trecere dintre verve. Bărbatul era mare și solid, dar puteam trece de el dacă trebuia neapărat. Dacă trebuia să-l ucid. Speram să nu ajung la așa ceva.

Zombiul aflat în starea mai avansată de putrefacție se holbă în jos la mine. Era înalt, aproape un metru optzeci. Picioarele scheletice ieșeau de sub rochia purpurie. Odinioară fusese o femeie înaltă, subțire, probabil frumoasă. Ochii ieșiți în afară se rostogoleau în orbitele aproape goale. Un plescăit umed le însoțea mișcările.

Vomasem prima dată cînd auzisem acest sunet. Sunetul globilor oculari rostogolindu-se în orbitele pe cale de descompunere. Dar asta se întîmpla cu patru ani în urmă, pe cînd eram nouă în branșă. Carnea în stadiul de putrefacție nu mă mai face nici să clipesc, nici să dau afară tot din stomac. Ca regulă generală.

Ochii căprui-deschis aveau o mulțime de nuanțe verzi. Mirosul unui parfum scump plutea în jurul ei. Prăfuit, dar fin și dulceag, cu nuanță florală, precum talcul cu care-ți pudrezi nasul. Dedesubt, doar mirosul cărnii în putrefacție. Îmi muta nasul din loc, îmi pătrundea în fundul gîtului. Cînd voi mai mirosi acest parfum delicat și scump, mă voi gîndi la o bucată de carne putrezită. Oh, bine, oricum părea a fi prea scump pentru a-l cumpăra.

Femeia mă privea fix. Femeia, nu creatura. În ochi i se citea forța personalității. Pe cei mai mulți zombi îi numesc „creaturi" pentru că numele li se potrivește perfect. Pot ieși din mormînt arătînd ca o persoană în viață, dar acest lucru nu durează mult. Putrezesc. Personalitatea și inteligența dispar primele, apoi vine rîndul corpului. Întotdeauna în această ordine. Dumnezeu nu este destul de crud pentru a forța pe cineva să fie conștient de momentul în care corpul îi putrezește. Ceva foarte rău se întîmplase cu „creatura" din fața mea.

Am ocolit-o pe Dominga Salvador. Deși nu puteam preciza motivul, am rămas la o distanță de la care nu mă putea atinge. Eram aproape sigură că nu avea vreo armă. Pericolul pe care-l reprezenta nu avea cîtuși de puțin a face cu pistoale sau cuțite. Pur și simplu nu voiam să mă atingă, nici măcar din întîmplare.

Zombiul din stînga era perfect. Nici un semn de descompunere. Privirea din ochi era alertă, vie. Dumnezeu să ne ajute! Ar fi putut merge oriunde și ar fi fost considerată o ființă umană. Cum de știusem că nu era vie? Nu eram nici măcar sigură. Nu prezenta nici unul din semnele obișnuite, dar recunoșteam un mort cînd îl simțeam. Și totuși... Am fixat cu privirea cea de-a doua femeie. Fața ei drăguță, întunecată, îmi întoarse privirea. Frica îi izbucnea din ochi.

Oricare ar fi fost puterea care îmi permitea să readuc morții la viață, îmi spunea că femeia era un zombi, dar ochii refuzau s-o recunoască. Uimitor. Dacă Dominga putea readuce la viață astfel de zombi, atunci mă avea la degetul mic.

Trebuia să aștept trei zile înainte de a putea readuce la viață un mort. Această perioadă dădea timp sufletului să părăsească corpul. În medie, sufletul mai stă în preajma corpului timp de trei zile. Nu pot să ridic nici pe mama dracului din mormînt dacă sufletul este încă prezent în corp. Teoretic, dacă un reanimator poate păstra intact sufletul atunci cînd readuce corpul la viață, se vorbește de reînviere. Înviere, chestia adevărată, precum cea a lui Iisus și a lui Lazăr. Nu credeam acest lucru. Sau poate doar îmi cunoșteam limitele.

Am privit fix în sus la acest zombi și am știut ce era diferit. Sufletul era încă prezent. Sufletul era încă în interiorul ambelor corpuri. Dar cum? Pentru numele lui Dumnezeu, cum reușise asta?

— Sufletele. Sufletele sînt încă în corpuri.

Dezgustul mi se simțea în voce. De ce să mă deranjez să-l ascund?

— Foarte bine, *chica*.

Am făcut cîțiva pași pentru a mă opri în stînga Domingăi, atentă să nu-l scap din ochi pe Enzo.

— Cum ai făcut-o?

— Sufletul a fost „închis“ în momentul în care își lua zborul din corp.

Am clătinat din cap.

— Asta nu explică nimic.

— Nu știi cum să închizi sufletele într-o sticlă?

Suflete într-o sticlă? Își bătea joc de mine? Nu, n-o făcea.

— Nu, nu știu, am răspuns, încercînd să nu par arogantă.

— Aș putea să te învăț multe, Anita, atît de multe.

— Mulțumesc, nu. Le-ai „închis“ sufletele, le-ai readus corpurile la viață, apoi le-ai pus sufletele la loc.

Ghiceam, dar părea corect.

— Foarte, foarte bine. Exact așa.

Mă fixa cu o privire atît de dură, încît era de-a dreptul neplăcut. Ochii ei negri și goi mă priveau cu atenție.

— Dar atunci de ce putrezește al doilea zombi? Teoretic, un zombi n-ar trebui să se descompună dacă sufletul îi este intact?

— Nu mai este o teorie. Am dovedit-o, răspunse Dominga.

Am privit fix cadavrul pe cale de descompunere, iar acesta mi-a întors privirea.

— Atunci de ce unul putrezește, iar celălalt nu?

Eram pur și simplu doi necromanți discutînd afaceri. Ia spune-mi, readuci la viață zombii doar în nopțile cu lună plină?

— Sufletul poate fi introdus în corp, apoi scos de cîte ori doresc.

De data asta am privit-o fix pe Dominga Salvador. Am privit-o și am tot privit-o, încercînd să nu-mi cadă fața și să nu las oroarea care mă cuprindea să mi se citească pe față. Nu voiam cu nici un chip să o las pe Dominga să se bucure de înfrîngerea mea.

— Să văd dacă am înțeles bine, am zis eu, cu vocea cea mai profesională cu putință. Introduci sufletul în corp, iar acesta nu putrezește. Apoi scoți sufletul din corp transformîndu-l într-un zombi obișnuit, și de data aceasta corpul putrezește cu adevărat.

— Exact, răspunse Dominga.

— Apoi introduci sufletul la loc în corpul care se află în descompunere, iar zombiul devine conștient și este, din nou, în viață. Descompunerea încetează atunci cînd sufletul este reintrodus în corp?

— Da.

Rahat!

— Așadar, poți ține zombiul de acolo în această stare de descompunere pentru totdeauna?

— Da.

De două ori rahat!

— Și asta? Am arătat cu degetul de parcă aș fi ținut o prelegere.

— Mulți ar plăti bani buni pentru ea.

— Hei, stai o clipă, adică dacă ai vinde-o ca sclavă sexuală?

— Poate.

Dar... Ideea era prea oribilă. Femeia era un zombi, ceea ce însemna că nu trebuia să mănînce, să doarmă sau să facă altceva. O puteai ține într-un dulap și o scoteai ca pe o jucărie. O sclavă perfect ascultătoare.

— Sînt la fel de ascultătoare ca orice zombi normal, sau sufletul le permite o voință proprie?

— Par să fie foarte ascultătoare.

— Poate le e doar frică de tine.

Dominga zîmbi.

— Poate.

— Nu le poți ține sufletul închis pentru totdeauna.

— Nu pot.

— Sufletul trebuie să-și urmeze drumul.

— Către raiul vostru creștin, sau către iad?

— Da, am zis eu.

— Acestea sînt femei păcătoase, *chica*. Mi le-au dat propriile lor familii. M-au plătit să le pedepsesc.

— Ai luat bani pentru asta?

— Este ilegal să ai de-a face cu cadavre fără permisiunea familiei, declară Dominga.

Nu știu dacă plănuise să mă îngrozească. Poate că nu. Dar cu această ultimă afirmație m-a anunțat că ceea ce făcea era perfect legal. Morții nu au drepturi. Tocmai din această cauză aveam nevoie de legi care să protejeze zombii. Rahat.

— Nimeni nu merită să-și petreacă eternitatea închis într-un cadavru, am afirmat eu.

— Am putea face acest lucru cu criminalii aflați în culoarul morții, *chica*. Ar putea fi obligați să facă ceva bun pentru societate după moarte.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu-i drept.

— Am creat un zombi-care-nu-putrezește, *chica*. Reanimatorii, așa cum vă spuneți voi, caută secretul de ani de zile. Eu îl dețin, iar oamenii vor plăti pentru el.

— Nu e drept. S-ar putea să nu știu multe despre vaudun, dar nu e corect nici pentru oamenii tăi. Cum poți ține

sufletele prizoniere, nepermițîndu-le să-și continue drumul pentru a ajunge la loa?

Dominga ridică din umeri, apoi oftă. Brusc arăta obosită.

— Speram că mă vei ajuta, *chica*. Noi două, lucrînd împreună, am putea crea mai mulți zombi mult mai repede. Ne-am putea îmbogăți dincolo de visurile noastre cele mai îndrăznețe.

— Ai abordat persoana nepotrivită.

— Acum știu asta. Sperasem că, de vreme ce nu practici voodoo, nu-l vei considera un lucru rău.

— Nici un creștin, budist, musulman, sau de altă religie, nu va crede că este ceva bun, Dominga.

— Poate că da, poate că nu. Nu costă nimic să întrebi.

Am aruncat o privire spre zombiul pe cale de descompunere.

— Cel puțin scutește-l de suferință pe primul tău cobai.

Dominga îi aruncă o privire.

— E un exemplu convingător, nu crezi?

— Ai creat un zombi-care-nu-putrezește, felicitări. Dar nu trebuie să fii sadică.

— Crezi că sînt crudă?

— Da.

— Manuel, sînt crudă?

Manny mă privea fix în timp ce răspundea. Ochii încercau să-mi spună ceva. Ce anume, nu-mi dădeam seama.

— Da, Señora, ești crudă.

Dominga îi aruncă o privire, surprinderea citindu-i-se în mișcarea corpului, pe față.

— Chiar crezi cu adevărat că sînt crudă, Manuel? Eu, iubita ta *corazón*?

Manuel dădu încet din cap.

— Da.

— Nu mă judecai atît de aspru acum cîțiva ani, Manuel. Ai ucis mai multe capre albe pentru mine.

M-am întors spre Manny. Parcă era acel moment crucial dintr-un film în care personajul principal are o revelație despre cineva. Ar trebui să se audă o muzică, iar scena să fie filmată din anumite unghiuri atunci cînd afli că unul dintre cei mai buni prieteni ai tăi a luat parte la sacrificii umane. Dominga spusese „mai multe capre albe". Mai multe...

— Manny?

Vocea îmi era doar o șoaptă răgușită. Pentru mine, acest lucru era mai cumplit decît chestia cu zombii. Să-i ia dracu' pe străini. Acum era vorba despre Manny, și nu putea fi nimic adevărat.

— Manny? am repetat eu.

Nu voia să mă privească. Semn rău.

— Nu știai, *chica*? Prietenul tău Manny nu ți-a spus nimic despre trecutul său?

— Taci din gură, am zis eu.

— Manny a fost ajutorul meu de neprețuit. Ar fi făcut orice pentru mine.

— Taci din gură!

De data asta chiar am urlat. Dominga se opri, fața îngustîndu-i-se din cauza mîniei. Enzo făcu doi pași înainte spre zona altarului.

— Nu!

Nu eram prea sigură cui mă adresam.

— Trebuie să aud asta de la el, nu de la tine.

Mînia se citea încă pe fața Domingăi. Enzo arăta ca o avalanșă pe cale de a porni la vale. Dominga îl opri cu o mișcare bruscă a capului.

— Atunci întreabă-l, *chica*.

— Manny, e adevărat? Ai făcut sacrificii umane?

Vocea îmi suna atît de normal... Și n-ar fi trebuit să fie. Stomacul îmi era un ghem de nervi. Nu mai eram înspăimîntată, cel puțin nu de Dominga. De adevăr. Eram înspăimîntată de adevăr.

Manny își ridică privirea. Părul îi căzuse pe față, încadrîndu-i ochii. În ochi i se citea multă durere. O durere aproape înfiorătoare.

— E adevărat, nu-i așa?

Îmi simțeam pielea rece.

— Răspunde-mi, fir-ar să fie!

Vocea îmi era calmă, normală.

— Da, răspunse el.

— Da, ai făcut sacrificii umane?

Acum se uită direct la mine, furia ajutîndu-l să-mi întîlnească privirea.

— Da, da!

Era rîndul meu să-mi mut privirea în altă parte.

— Manny, pentru numele lui Dumnezeu, cum ai putut să faci așa ceva?

Vocea îmi era acum moale, deloc normală. Dacă n-aș fi știut, aș fi spus că suna de parcă aș fi fost pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Anita, a fost acum aproape douăzeci de ani. Eram preot vaudun și necromant. Credeam în ceea ce făceam. O iubeam pe Señora sau cel puțin așa credeam.

M-am holbat la el. Expresia întipărită pe fața lui mă făcea să-mi simt gîtul uscat.

— Fir-ar să fie, Manny!

N-a spus nimic. A rămas pur și simplu nemișcat, arătînd complet nenorocit. Iar eu nu puteam alătura cele două imagini. Manny Rodriguez și cineva care ar ucide o „capră fără coarne" într-un ritual de sacrificare. Manny mă învățase să deosebesc răul de bine în meseria noastră. Refuzase să facă nenumărate lucruri. Lucruri nici pe jumătate atît de rele. N-avea nici un sens.

Am clătinat din cap.

— Nu mă pot gîndi la așa ceva acum, m-am auzit eu rostind, deși nu dorisem s-o spun cu voce tare. Minunat, ți-ai lansat mica bombă, Señora Salvador. Ai spus că o ne ajuți, dacă voi trece testul. L-am trecut?

Cînd ai îndoieli, concentrează-te asupra nenorocirilor pe rînd, una cîte una.

— Am vrut să-ți dau o șansă să mă ajuți în noua mea afacere.

— Știm amîndouă că n-am de gînd s-o fac.

— Ce păcat, Anita. După o pregătire corespunzătoare, ai putea să devii ca mine, la fel de puternică.

Să devin ca ea cînd voi mai îmbătrîni! Nu, mersi.

— Mulțumesc, dar sînt fericită așa cum sînt acum.

Privirea Domingăi trecu fulgerător la Manny, apoi din nou la mine.

— Fericită?

— Manny și cu mine vom rezolva problema, Señora. Iar acum, vrei să mă ajuți?

— Dacă te-aș ajuta fără să mă ajuți și tu în vreun fel, atunci îmi vei rămîne datoare.

Nu voiam să-i rămîn datoare.

— Aș prefera doar să facem schimb de informații.

— Și ce ai putea ști ca să merite efortul pe care-l voi face alergînd după zombiul tău ucigaș?

M-am gîndit o clipă.

— Știu că există, într-un stadiu avansat de lucru, o serie de legi referitoare la zombi. În curînd zombii vor avea drepturi protejate prin lege.

Speram ca acest lucru să se întîmple cît mai repede. Nu era nevoie s-o informez că respectivele legi erau doar într-un stadiu incipient.

— Deci, va trebui să vînd repede cîțiva zombi-care-nu-putrezesc, înainte ca afacerea să devină ilegală.

— Nu cred că ceva ilegal te-ar deranja prea mult. Și sacrifiul uman este ilegal.

Dominga zîmbi ușor.

— Anita, nu mai fac astfel de lucruri. Am renunțat la aceste obiceiuri proaste.

Nu credeam asta, iar ea știa că nu credeam. Zîmbetul i se lărgi.

— Am renunțat la aceste practici malefice după plecarea lui Manuel. Fără îndemnurile sale, am devenit un respectabil bokor.

Mințea, dar n-o puteam dovedi. Iar ea o știa.

— Ți-am dat informații prețioase. Acum, vrei să mă ajuți?

Dominga dădu grațios din cap.

— O să mă interesez printre adepții mei dacă a auzit cineva despre zombiul tău ucigaș. Aveam impresia că își bătea subtil joc de mine.

— Manny, ne va ajuta?

— Cînd Señora afirmă că va face un lucru, atunci îl va face. Își respectă cuvîntul.

— Voi găsi ucigașul, dacă are vreo legătură cu practicile vaudun, declară Dominga.

— Minunat.

N-am spus „mulțumesc“ pentru că părea un cuvînt nepotrivit. Voiam s-o fac cățea și s-o împușc drept între ochi, dar atunci ar fi trebuit să-l împușc și pe Enzo. Și cum aș

fi explicat asta polițiștilor? Dominga nu încălca nici o lege. Fir-ar să fie!

— Nu cred că are rost să apelez la sentimentele tale mai bune pentru a te face să uiți ideea asta nebunească de a folosi noii tăi zombi perfecționați drept sclavi, așa e?

Dominga zîmbi.

— *Chica, chica*, voi fi mult mai bogată decît îți vei închipui vreodată. Poți refuza să mi te alături, dar nu mă poți împiedica s-o fac.

— Nu te baza pe asta, am replicat eu.

— Și ce vei face, te vei duce la poliție? Nu încalc nici o lege. Singurul mod de a mă opri e să mă ucizi.

Mă privi drept în față în timp ce rostea ultimele cuvinte.

— Nu mă ispiti.

Manny era deja lîngă mine.

— Anita, n-o provoca.

Eram cumplit de furioasă pe el, așa încît la dracu' cu toate.

— O să te opresc, Señora Salvador. Indiferent prin ce mijloace.

— Anita, vei muri dacă vei folosi magia neagră contra mea.

Nu făceam diferența dintre magie neagră și fasole. Am ridicat din umeri.

— Mă gîndeam la ceva mai pămîntesc precum un glonț.

Enzo pătrunse brusc în zona altarului pentru a se interpune între mine și șefa sa. Dominga îl opri.

— Nu, Enzo, Anita e furioasă și șocată în dimineața asta.

Privirea îi era tot batjocoritoare.

— Nu cunoaște ritualurile magice secrete. Nu-mi poate face nici un rău și pune prea mare preț pe morală pentru a comite o crimă cu sînge rece.

Partea cea mai proastă a lucrurilor era că avea dreptate. Nu-i puteam trage pur și simplu un glonț între ochi, cel puțin nu fără să mă fi amenințat. Am aruncat o privire spre zombii care așteptau, liniștiți ca orice morți, dar sub a căror răbdare se ascundea frica și speranța și... Oh Dumnezeule, diferența dintre viață și moarte devenea tot mai subțire.

— Cel puțin pune punct primei tale experiențe. Ai dovedit că poți introduce sufletul înapoi în corp de mai multe ori. Nu obliga femeia să vadă totul.

— Dar, Anita, am deja un cumpărător pentru ea.

— Oh Iisuse Hristoase, doar nu vrei să spui... Oh, pentru numele lui Dumnezeu, un necrofil.

— Cei care iubesc morții mai mult decît o faci tu sau eu sînt în stare să plătească sume exorbitante pentru o creatură ca ea.

Poate că ar fi mai bine s-o împușc.

— Ești o cățea imorală și fără inimă.

— Iar, tu, *chica*, ar trebui să înveți să-i respecți pe cei mai în vîrstă.

— Respectul trebuie cîștigat, am răspuns eu.

— Anita Blake, cred că ar trebui să-ți reamintești de ce se tem oamenii de întuneric. Voi avea grijă ca foarte curînd să te trezești cu un vizitator la geam. Într-o noapte întunecată, în timp ce vei dormi adînc în patul tău cald și sigur, ceva rău se va tîrî prin camera ta. Îți voi cîștiga respectul, dacă asta dorești.

Ar fi trebuit să mă simt înspăimîntată, dar nu eram. Eram furioasă și voiam să mă duc acasă.

— Poți face oamenii să se teamă de tine, Señora, dar nu-i poți obliga să te respecte.

— Vom vedea, Anita. Dă-mi un telefon după ce vei primi cadoul meu. Se va întîmpla curînd.

— Ne vei mai ajuta să găsim zombiul ucigaș?

— Am spus că o voi face, și mă voi ține de cuvînt.

— Bine. Putem pleca acum?

Dominga îi făcu semn lui Enzo să treacă lîngă ea.

— Chiar te rog să ieși la lumina zilei acolo unde te simți atît de curajoasă.

Am pășit spre locul de trecere. Manny se afla exact lîngă mine. Eram atenți să nu ne privim unul pe celălalt. Eram prea ocupați pentru a o supraveghea pe Señora și pe „animalele" ei de companie. M-am oprit chiar în interiorul locului de trecere. Manny îmi atinse ușor mîna de parcă ar fi știut ce urma să spun. L-am ignorat.

— S-ar putea să nu vreau să te ucid cu sînge rece, dar dacă îmi vei face vreun rău, tot bag un glonț în tine într-o zi însorită.

— Amenințările nu te vor salva, *chica*, declară Dominga.

I-am zîmbit dulce.

— Nici pe tine, cățea.

Fața i se subție de furia care o cuprinse brusc. Am zîmbit și mai larg.

— N-a vorbit serios, Señora, interveni Manny, nu te va ucide.

— E adevărat, *chica*?

Vocea Domingăi era un fel de mîrîit, plăcut dar, în același timp, și înfricoșător.

I-am aruncat lui Manny o privire rapidă și urîtă. Era o amenințare pe bune. Nu voiam să fie atenuată de bun simț sau de adevăr.

— Am spus că o să te împușc. N-am spus că o să te ucid, nu-i așa?

— Nu, n-ai spus.

Manny mă înșfăcă de mînă și începu să mă tragă cu spatele spre scări. Mă trăgea de mîna stîngă, lăsînd dreapta liberă pentru a putea ajunge la pistol. Pentru orice eventualitate.

Dominga nu făcu nici o mișcare. Ochii ei negri și furioși mă priviră fix pînă ce am trecut de colț. Manny mă trase pe coridorul în care se aflau ușile acoperite cu ciment. Mi-am eliberat mîna. Ne-am holbat unul la celălalt pentru o secundă.

— Ce se află în spatele acestor uși?

— Nu știu.

Probabil că neîncrederea trebuia să mi se fi citit pe față pentru că a continuat:

— Anita, Dumnezeu mi-e martor, nu știu. Nu era așa ceva acum douăzeci de ani.

Am continuat să mă holbez la el, de parcă privirea ar fi schimbat lucrurile. Îmi doream ca Dominga Salvador să fi păstrat secretul lui Manny doar pentru ea. Preferam să nu fi știut.

— Anita, trebuie să ieșim de aici, acum.

Becul de deasupra noastră se stinse ca și cum cineva l-ar fi spart brusc. Am privit amîndoi în sus. Nimic de văzut. Pielea de pe brațe mi se făcu ca de găină. Becul aflat chiar în fața noastră pîlpîi, apoi se stinse și el.

Manny avea dreptate. Trebuia să plecăm chiar atunci. Am pornit într-un pas ușor de jogging spre scări. Manny alerga lîngă mine. Ușa încuiată cu lacătul strălucitor se

zgîlțîia și trosnea ca și cum creatura dinăuntru încerca să scape. Un alt bec se stinse. Întunericul ne înhăța aproape de picioare. Alergam de-a binelea în clipa în care am ajuns la scări. Mai erau doar două becuri aprinse.

Ne aflam la jumătatea scărilor cînd s-a stins și ultimul bec. Lumea deveni neagră. Am înghețat pe scări, nedorind să mai fac vreun pas fără a vedea pe unde călcam. Brațul lui Manny se lovi de al meu, dar eram incapabilă să-l văd. Întunericul era complet. Puteam să-mi ating ochii și să nu-mi văd degetele. Ne-am luat de mînă. Mîna lui Manny nu era mult mai mare decît a mea. Era caldă, normală și a dracului de liniștitoare.

Un sunet de lemn sfărîmat pocni ca un foc de pușcă de vînătoare în întuneric. Duhoarea de carne în putrefacție umplu scările.

— Rahat!

Cuvîntul se răspîndi ca un ecou, lovindu-se de valul de întuneric. Imediat mi-am dorit să nu-l fi rostit. Ceva mare se mișca pe coridor. Nu putea fi atît de mare precum suna. Ceva se tîra și plescăia, îndreptîndu-se spre scări. Sau părea că se îndreaptă.

Am urcat, împleticindu-mă, încă două trepte. Manny nu avea nevoie de îndemnuri suplimentare. Ne-am împleticit amîndoi prin întuneric, dar sunetele din urma noastră se apropiau tot mai mult. Lumina de sub ușă era atît de strălucitoare, încît era aproape dureroasă. Manny dădu ușa de perete. Lumina soarelui ne arse ochii. Am fost orbiți pentru o clipă.

Ceva urlă în spatele nostru, prins în dunga de lumină. Urletul era aproape omenesc. Am dat să mă întorc pentru a privi. Manny trînti ușa. Clătină din cap.

— Nu vrei să vezi. Nu vreau să văd.

Avea dreptate. Atunci de ce simțeam impulsul să deschid brusc ușa și să privesc în jos în întuneric pînă ce aveam să văd o chestie palidă și fără nici o formă? O priveliște de coșmar. M-am holbat la ușa închisă și am lăsat-o așa.

— Crezi că ne va urmări și afară? am întrebat eu.

— Adică la lumina zilei?

— Da.

— Nu cred. Să plecăm înainte de a afla.

Am fost de acord. Lumina puternică de august pătrundea în living. O lumină clară, reală. Urletul, întunericul, zombii, toate aceste lucruri păreau nelalocul lor în lumina soarelui. Lucruri care bîntuie dimineața. Nu suna prea bine.

Am deschis încet ușa spre verandă. Eu, cuprinsă de panică? Dar ascultam atît de atent, încît îmi auzeam sîngele bubuind în urechi. Încercam să aud sunetele plescăitoare făcute de creatura care ne urmărea. Nu se auzea nimic.

Antonio stătea încă de pază afară. Să-l prevenim despre posibilitatea unei ororî ieșită parcă de sub pana lui Lovecraft[1], o oroare care aproape ne mușcase de picioare?

— I-ați tras-o zombiului din subsol? întrebă Antonio.

S-a terminat cu avertismentul pentru bătrînul Tony.

Manny l-a ignorat.

— Trage-ți-o singur, i-am aruncat eu.

— Ehei!

Am continuat să coborîm treptele verandei. Manny mergea lîngă mine. Antonio nu scoase pistolul să ne împuște. Părea că aveam o zi bună.

Fetița de pe bicicletă se oprise lîngă mașina lui Manny. Mă fixă cu privirea în timp ce mă așezam pe locul de lîngă șofer. Am privit și eu fix în ochii mari și căprui. Fața îi era puternic bronzată. Nu putea să fi avut mai mult de cinci ani.

Manny urcă la volan. Porni motorul și mașina se puse în mișcare. Eu și fetița continuam să ne fixăm cu privirea. Chiar înainte de a face colțul, fetița începu din nou să pedaleze, încoace și încolo, pe trotuar.

---

[1] Howard Phillips Lovecraft (1890-1937), prozator și critic american, unul dintre reprezentanții de seamă al genului horror (n. tr.).

7

Instalația de aer condiționat pompa cu putere aer rece în interiorul mașinii. Mașina străbătea un cartier de locuințe. Cele mai multe drumuri de acces către case erau goale. Oamenii erau la lucru. Copii mici se jucau prin curți. Cîteva mămici ședeau pe treptele scărilor. N-am văzut nici un tătic acasă, cu copiii. Lucrurile se schimbă, dar nu atît de mult. Între noi se instaurase tăcerea. Nu era o tăcere confortabilă.

Manny îmi aruncă o privire cu coada ochiului.

M-am lăsat grămadă în scaun, centura de siguranță apăsînd cu putere pe pistol.

— Deci, ai făcut sacrificii umane.

Am avut impresia că s-a înfiorat.

— Vrei să te mint?

— Nu, vreau să nu știu. Vreau să trăiesc în continuare într-o ignoranță fericită.

— Nu așa stau lucrurile, Anita.

— Bănuiesc că nu.

Am modificat lungimea centurii pentru a nu mă mai apăsa pe pistol. Ah, așa-i mai bine! Dacă orice altceva ar fi la fel de ușor de rezolvat...

— Și-acum, ce facem?

— Cu faptul că știi?

Îmi aruncă o privire în timp ce rostea întrebarea. Am dat din cap.

— Nu ai de gînd să urli la mine, să-mi ții o prelegere? Să-mi spui ce ticălos nenorocit sînt?

— Nu cred că mai are vreun rost, am declarat eu.

De data asta îmi aruncă o privire mai lungă.

— Mulțumesc.

— Manny, n-am spus că totul e în regulă. Pur și simplu n-am de gînd să urlu la tine. Cel puțin, nu încă.

Manny depăși o mașină mare, albă, plină de adolescenți cu pielea închisă la culoare. Casetofonul lor urla atît de tare, încît au început să-mi clănțănească dinții. Șoferul era unul dintre acei tipi cu pometii înalți și fețe turtite, scoase parcă dintr-o sculptură aztecă. Ochii ni s-au întîlnit în timp ce îi depășeam. Îmi trimise bezele cu gura. Ceilalți au izbucnit într-un rîs nebunesc. Am rezistat tentației de a le da cu tifla. Nu trebuie să încurajezi micii bădărani.

Au făcut la stînga. Noi am continuat drept înainte. Am simțit o ușurare.

Manny opri la un semafor, în spatele a două mașini. Chiar imediat după semafor era o rampă de acces spre autostrada 40 Vest; apoi urcam pe strada 270 și mai aveam foarte puțin pînă la apartamentul meu. Trecuseră deja patruzeci și cinci de minute, iar drumul obișnuit dura o oră. În mod normal, asta nu constituia nici o problemă. Dar astăzi doream să stau cît mai departe posibil de Manny. Aveam nevoie de timp să asimilez informațiile. Să hotărăsc cum mă simt.

— Anita, te rog, vorbește cu mine.

— Zău, Manny, nu știu ce să spun.

Adevărul. Încearcă să spui doar adevărul cînd ești cu un prieten. Oh, da.

— Manny, te cunosc de patru ani. Ești un om bun. Îți iubești soția, copiii. Mi-ai salvat viața. Ți-am salvat viața. Credeam că te cunosc.

— Nu m-am schimbat.

— Ba da — l-am privit în timp ce vorbeam — te-ai schimbat. Manny Rodriguez n-ar lua parte, în nici o împrejurare, la un sacrificiu uman.

— Asta s-a întîmplat acum douăzeci de ani.

— Nu există limită de timp cînd e vorba de crimă.

— Te duci la poliție?

Vocea îi era foarte calmă.

Semaforul se făcu verde. Ne-am așteptat rîndul și ne-am amestecat în traficul de dimineață. Era la fel de greu ca

întotdeauna în St. Louis. Nu sînt chiar blocajele din Los Angeles, dar nenumăratele opriri sînt al dracului de sîcîitoare. În special în această dimineață.

— Nu am nici o dovadă. Doar cuvîntul Domingăi Salvador. Nu aș defini-o chiar un martor de încredere.

— Și dacă ai avea dovezi?

— Manny, nu întinde prea mult coarda.

Am privit fix pe fereastră. Lîngă noi era o mașină sport decapotabilă, un Mazda Miata argintiu. Șoferul, un bărbat cu părul alb, purta o șapcă elegantă și mănuși de curse. Criza vîrstei mijlocii.

— Rosita știe?

— Bănuiește, dar nu știe cu siguranță.

— Nu vrea să știe, am conchis eu.

— Probabil, nu.

Manny s-a răsucit și s-a holbat la mine.

O camionetă Ford, roșie, era aproape în fața noastră. Am urlat:

— Manny!

Acesta frînă atît de brusc, încît numai centura de siguranță m-a împiedicat să pup tabloul de bord.

— Iisuse, Manny, ai grijă cum conduci!

Se concentră cîteva secunde asupra traficului, apoi zise, de data aceasta fără a mă privi:

— Ai de gînd să-i spui Rositei?

Am reflectat o secundă. Am clătinat din cap, apoi, dîndu-mi seama că nu mă putea vedea, am spus:

— Nu prea cred. Manny, în cazul de față ignoranța e o adevărată fericire. Nu cred că soția ta ar putea suporta situația.

— M-ar părăsi și ar lua și copiii.

O credeam în stare de așa ceva. Rosita era o persoană foarte credincioasă și lua foarte în serios cele zece porunci.

— Deja crede că îmi risc sufletul etern readucînd morții la viață, declară Manny.

— N-a avut astfel de probleme pînă ce Papa nu a amenințat cu excomunicarea tuturor reanimatorilor dacă nu se vor opri din readucerea la viață a morților.

— Biserica este foarte importantă pentru Rosita.

— Și pentru mine, dar acum sînt o mică și fericită adeptă a bisericii episcopale. Am schimbat doar bisericile.

— Nu e chiar atît de ușor, spuse Manny.

Nu era. O știam. Dar, hei, faci ce poți, sau ceea ce trebuie.

— Poți să-mi explici de ce ai face sacrificii umane? Vreau să spun, ceva care să aibă vreun sens pentru mine?

— Nu.

Manny trecu pe banda a doua. Traficul era ceva mai rapid acolo, dar numai pînă cînd am intrat și noi. Legea lui Murphy aplicată în trafic.

— Nici măcar nu vrei să încerci să-mi explici?

— Anita, e de neiertat. Trăiesc cu ce am făcut. Nu pot face nimic altceva.

Aici avea dreptate.

— Toată treaba asta trebuie să schimbe ceea ce cred despre tine, Manny.

— În ce fel?

— Nu știu încă.

Cu toată sinceritatea, dacă eram foarte atenți, puteam încă să fim sinceri unul cu celălalt.

— Mai este altceva ce crezi că ar trebui să știu? Ceva ce Dominga ar putea să ne arunce în față mai tîrziu?

Clătină din cap.

— Nimic mai rău.

— În regulă.

— Doar în regulă. Asta-i tot, nici un alt interogatoriu?

— Nu acum, poate niciodată.

Brusc mă simțeam obosită. Era 9:23 dimineața și simțeam nevoia unui pui de somn. Eram terminată din punct de vedere emoțional.

— Manny, nu știu ce să cred despre toată chestia asta. Nu știu cum ne va afecta prietenia sau relația profesională, sau dacă o va face vreodată. Cred că da. Oh, la dracu', nu știu.

— Destul de corect. Să trecem la lucruri mai clare.

— Și care ar fi ele? am întrebat eu.

— Señora îți va trimite una dintre creaturile ei la fereastră, exact așa cum a spus.

— Mi-am dat seama.

— De ce ai amenințat-o?

— Nu mi-a plăcut mutra ei.

— Oh, minunat, chiar minunat! Oare de ce nu m-am gîndit la așa ceva?

— Manny, am de gînd s-o opresc. Am crezut că ar trebui să afle de la mine.

— Anita, să nu-i pui niciodată în gardă pe băieții răi. Și doar te-am învățat asta.

— M-ai învățat și că sacrificul uman înseamnă crimă.

— Mă doare remarca asta, spuse Manny.

— Da, știu.

— Anita, trebuie să fii pregătită. Va trimite ceva după tine. Cred că doar ca să te sperie, nu ca să-ți facă rău cu adevărat.

— Pentru că m-ai făcut să recunosc că n-o voi ucide.

— Nu, pentru că nu crede cu adevărat că o vei ucide. E intrigată de puterile tale. Cred că mai degrabă te-ar converti decît să te ucidă.

— Să mă facă părtașă la fabrica ei de zombi pe bandă rulantă.

— Da.

— Nu în viața asta.

— Señora nu este obișnuită să fie refuzată.

— E problema ei, nu a mea.

Îmi aruncă o privire, apoi se concentră din nou asupra traficului.

— O să facă în așa fel încît să devină problema ta.

— Mă voi descurca.

— Nu poți fi atît de încrezătoare.

— Nu sînt, dar ce vrei să fac, să devin isterică sau să bocesc? O să mă descurc atunci cînd, și dacă, ceva respingător se va tîrî prin fereastra mea.

— Anita, nu te poți „descurca" cu Señora. E puternică, mult mai puternică decît îți vei putea imagina vreodată.

— M-a înspăimîntat, Manny. Sînt impresionată. Dacă va trimite ceva cu care nu mă voi descurca, voi fugi. Bine?

— Nu-i bine. Nu știi, pur și simplu, nu știi ...

— Am auzit creatura aia din culoar. I-am simțit mirosul. Sînt înspăimîntată, dar Dominga e doar o ființă umană. Toate porcăriile alea n-o vor proteja de un glonț.

— Un glonț o poate ucide, dar n-o va distruge de tot.

— Ce vrei să spui?

— Dacă ar fi împușcată, să zicem în cap sau în inimă, și ar părea moartă, aș trata-o ca pe un vampir. I-aș tăia capul și i-aș scoate inima din piept. I-aș arde corpul.

Îmi aruncă o privire piezișă.

N-am zis nimic. Vorbeam despre uciderea Domingăi Salvador. „Închidea" suflete în sticle și le introducea apoi în cadavre. O adevărată oroare. Probabil mă va ataca prima. Vreo creatură supranaturală mi se va tîrî prin casă. Dominga era întruchiparea răului și avea să mă atace prima. Ar fi o crimă dacă aș lovi eu mai întîi? Da. O voi face oricum? Am lăsat gîndul să-mi dospească în creier. L-am răsucit ca pe o bomboană, degustînd ideea. Daaa. Aș putea s-o fac.

Ar fi trebuit să mă simt rău că puteam pune la cale o crimă, indiferent de motiv, fără a clipi măcar. Nu mă simțeam rău. Într-un anume fel, era liniștitor de știut că dacă avea să mă forțeze, i-aș putea răspunde cu aceeași monedă. Cine eram eu să-l condamn pe Manny pentru niște crime înfăptuite cu douăzeci de ani în urmă? Da, chiar așa, cine mă credeam?

8

Era după-amiaza devreme. Manny mă lăsase acasă fără nici un cuvînt. Nu își exprimase dorința de a urca și nici eu nu l-am poftit. Încă nu știam ce să cred despre el, despre Dominga Salvador sau despre zombii-care-nu-putrezesc și cărora li s-au introdus sufletele din nou în corpuri. Am hotărît să nu mă mai gîndesc. Acum, aveam nevoie doar de activitate fizică. Din fericire, tocmai se nimerise să am antrenamentul de judo în acea după-amiază.

Sînt posesoarea unei centuri negre, ceea ce sună mai impresionant decît este în realitate. E perfect în dojo[1], cu arbitri și reguli. Dar, în lumea reală, unde cei mai mulți băieți răi mă depășesc în greutate cu vreo cincizeci de kilograme, am încredere doar în pistol.

Tocmai întindeam mîna spre mînerul ușii cînd se auzi clinchetul de clopoței al soneriei. Am lăsat jos geanta burdușită cu echipament și m-am uitat pe vizor. Trebuie întotdeauna să mă ridic în vîrful picioarelor pentru a vedea prin el.

Imaginea distorsionată era blondă, cu ochi de culoare deschisă, oarecum familiară. Tommy, garda de corp plină de mușchi a lui Harold Gaynor. Ziua se anunța din ce în ce mai bună.

De obicei, nu port pistol cînd mă duc la antrenamentul de judo. Este după-amiază. Vara, acest lucru înseamnă a te expune în plină lumină a zilei. Chestiile cu adevărat periculoase nu se întîmplă decît după lăsarea întunericului. Mi-am tras din blugi tricoul sport roșu pe care-l purtam

---

[1] Sală de antrenament pentru artele marțiale (n. tr.).

și am pus tocul la șold. Micul Firestar de 9 mm ieșea puțin în evidență. Dacă aș fi știut că o să am nevoie de el, mi-aș fi pus niște blugi mai largi.

Soneria se auzi din nou. Nu strigasem să-l anunț că eram înăuntru. Tipu' nu părea descurajat. Sună și a treia oară, rezemîndu-se de sonerie.

Am respirat adînc și am deschis ușa. Am privit în sus în ochii lui Tommy de un albastru-deschis. Tot goi, morți. O goliciune perfectă. Te-ai născut cu o astfel de privire fixă sau a trebuit s-o exersezi?

— Ce vrei? am întrebat eu.

Buzele i se crispară.

— N-ai de gînd să mă inviți înăuntru?

— Nu prea cred.

Ridică din umerii masivi. Hamurile tocului de la umăr se reliefau clar sub haină. Avea nevoie de un croitor mai bun.

În stînga mea se deschise o ușă. Ieși o femeie cu un copil mic în brațe. Încuie ușa înainte de a se răsuci pe călcîie și a ne vedea.

— Oh, bună.

Zîmbi larg.

— Salut, am răspuns eu.

Tommy dădu din cap.

Femeia se întoarse și se îndreptă spre scări. Murmura ceva fără sens, cu voce stridentă, adresîndu-se copilului.

Tommy mă privi din nou.

— Chiar vrei să facem asta în ușă?

— Și ce facem?

— Discutăm afaceri. Bani.

L-am privit direct în față, dar expresia nu mi-a spus nimic. Singura ușurare pe care o simțeam era că, dacă Tommy ar fi intenționat să-mi facă vreun rău, n-ar fi venit pînă la mine acasă. Probabil.

Am făcut un pas înapoi, ținînd ușa larg deschisă. În timp ce Tommy păși în apartament, am rămas la o distanță la care nu mă putea ajunge. Aruncă o privire în jur.

— Frumos, curat.

— Serviciul de curățenie, am spus eu, vorbește-mi de afaceri, Tommy. Am o întîlnire.

Aruncă o privire spre geanta de lîngă ușă.

— Muncă sau plăcere?

— Nu-i treaba ta.

Buzele i se crispară din nou. Mi-am dat seama că acesta era felul său de a zîmbi.

— În mașină am o valiză plină cu bani. Un milion cinci sute, jumătate acum, jumătate după ce readuci la viață zombiul.

Am clătinat din cap.

— I-am dat deja răspunsul lui Gaynor.

— Pentru că era de față șeful tău. Acum sîntem doar tu și cu mine. Nu va ști nimeni că i-ai luat. Nimeni.

— N-am refuzat pentru că erau martori. Am refuzat pentru că nu fac sacrificii umane.

M-am văzut aproape zîmbind. Era ridicol. Apoi m-am gîndit la Manny. Bine, bine, poate că nu era ridicol. Dar tot n-aveam de gînd s-o fac.

— Anita, fiecare are prețul său. Spune o cifră. Se rezolvă.

Nu menționase nici măcar o dată numele lui Gaynor. Numai eu o făcusem. Era atît de atent, al naibii de atent.

— Tommy-băiatule, nu mă poți cumpăra. Întoarce-te la domnul Harold Gaynor și transmite-i mesajul.

Fața i se înnegură. O cută îi apăru între ochi.

— Nu cunosc acest nume.

— Oh, scutește-mă. Nu port microfon.

— Spune o cifră. Se rezolvă, repetă el.

— Nu există nici o cifră.

— Două milioane, neimpozabil.

— Ce zombi ar putea valora două milioane de dolari, Tommy?

Am privit fix fața pe care se citea o ușoară încruntare.

— Ce ar putea spera să obțină Gaynor pentru a cîștiga un profit de pe urma unei astfel de cheltuieli?

Tommy se mulțumi să mă fixeze cu privirea.

— Nu-i nevoie să știi amănunte.

— M-am gîndit că ai să spui asta. Pleacă, Tommy. Nu sînt de vînzare.

Am făcut un pas spre ușă, intenționînd să-l conduc. Se mișcă brusc, mai repede decît ar fi dat impresia, cu brațele musculoase gata să mă înhațe.

Am scos din toc Firestarul și l-am îndreptat spre pieptul său. Înlemni. Ochii ca de mort clipeau des spre mine. Își strînse pumnii mari. O culoare aproape purpurie i se urca de pe gît pe față. Furie.

— Nu, Tommy, am zis eu cu o voce moale.

— Cățea, șuieră el.

— Hei, hei, Tommy, nu fi nesuferit. Potolește-te, și vom apuca amîndoi încă o zi superbă.

Ochii săi palizi trecură fulgerător de la pistol la fața mea, apoi iar la pistol.

— Nu ai fi atît de dură fără arma aia.

Dacă se oferea să ne întrecem la lupte, avea să fie dezamăgit.

— Dă-te înapoi, Tommy, sau te ciuruiesc chiar acum. Toți mușchii din lume nu te vor ajuta.

Am văzut ceva mișcîndu-se în spatele ochilor ca de mort, apoi întregul corp i se relaxă. Respiră adînc pe nas.

— În regulă, m-ai prins la strîmtoare astăzi. Dar dacă continui să-mi dezamăgești șefu', tot te prind o dată fără pistolul ăla. — Buzele i se crispară. — Și atunci vom vedea cît de dură ești în realitate.

O voce îmi șopti în cap: „Împușcă-l acum". Știam, la fel de bine cum știam alte chestii, că dragul de Tommy avea să-mi cadă în spate, mai devreme sau mai tîrziu. Nu voiam s-o facă, dar... nu-l puteam ucide pur și simplu pentru că într-o bună zi intenționa să mă omoare. Și cum aș fi explicat vreodată asta polițiștilor?

— Ieși afară, Tommy.

Am deschis ușa fără să-mi mut nici privirea, nici pistolul de la individ.

— Ieși afară și spune-i lui Gaynor că, dacă mă mai sîcîie, voi începe să-i trimit gărzile de corp acasă între patru scînduri.

Nările lui Tommy se dilatară ușor, iar venele gîtului se încordară. Păși țeapăn pe lîngă mine și ieși pe hol. Cu pistolul încă în mînă, l-am urmărit cu privirea, ascultîndu-i pașii care coborau scările. Cînd am fost foarte sigură că plecase, mi-am strecurat pistolul la loc, în toc, am înșfăcat geanta și am pornit spre antrenamentul de judo. Nu trebuia să las aceste mici întreruperi să-mi strice antrenamentele fizice. Cu siguranță mîine nu voi avea timp de vreunul. Trebuia să merg la o înmormînare. În plus, dacă Tommy chiar mă provoca la o partidă de lupte, aveam nevoie de tot ajutorul pe care-l puteam obține.

9

Urăsc înmormîntările. Cel puțin asta nu era a cuiva pe care-l plăcusem în mod special. Dur spus, dar adevărat. În timpul vieții, Peter Burke fusese un ticălos lipsit de scrupule. Nu vedeam de ce moartea ar fi trebuit să-i ofere în mod automat statutul de sfînt. Moartea, în special una violentă, îl transformă întotdeauna pe cel mai mare ticălos într-un tip de treabă. Oare de ce?

Stăteam în soarele puternic de august, în rochie neagră și ochelari negri de soare, privindu-i pe cei care luau parte la înmormîntare. Un fel de baldachin fusese ridicat peste sicriu, coroane de flori și scaunele destinate familiei. Poate mă întrebați ce căutam eu acolo de vreme ce nu-mi fusese prieten? Pentru că Peter Burke fusese un reanimator. Nu unul foarte bun, dar noi eram un club mic și exclusivist. Dacă moare unul dintre noi, participăm cu toții la înmormîntare. O regulă generală. Nu se admit excepții. Poate doar la propria moarte — sau poate că nu, avînd în vedere că noi sîntem cei care readucem morții la viață.

Sînt lucruri pe care le poți face unui cadavru astfel încît să nu se întoarcă sub forma unui vampir, dar un zombi este o bestie diferită. Un reanimator poate readuce la viață pe oricine, excepție făcînd cazurile de incinerare. Focul este aproape singurul lucru pe care un zombi îl respectă sau de care se teme.

L-am fi putut readuce la viață pe Peter pentru a-l întreba cine îi trăsese un glonț în cap. Numai că cineva îi lipise chiar în spatele urechii un Magnum 357 cu gloanțe dum-dum. Tot ce îi mai rămăsese din cap nu umplea bine nici măcar

o punguță de hîrtie. L-am fi putut readuce la viață sub formă de zombi, dar n-ar fi putut vorbi. Chiar și morții au nevoie de guri.

Manny, incomodat vizibil de costumul negru, era chiar lîngă mine. Rosita, soția sa, stătea cu spatele absolut rigid, mîinile groase, cafenii, strîngînd cu putere geanta neagră de lac. Rosita este ceea ce mama mea vitregă obișnuia să numească o femeie cu oase mari. Părul negru era tăiat chiar sub urechi și făcut ușor permanent. Părul trebuia să fie mai lung, pentru că așa scotea în evidență rotunjimea aproape perfectă a feței.

Charles Montgomery stătea chiar lîngă mine ca un munte înalt și întunecat. Charles arăta ca un jucător profesionist de fotbal. Nu trebuia decît să se încrunte pentru ca oamenii să se adăpostească cît mai repede. Arăta pur și simplu ca un dur. Adevărul este că Charles leșină din orice în afară de sînge de animal. Ce noroc pe capul lui să arate ca un tip mare și negru! Și cînd te gîndești că nu rezistă nici la cea mai mică durere. Plînge la filmele lui Walt Disney, de pildă, la scena cînd moare mama lui Bambi. Al dracului de înduioșător!

Caroline, soția sa, era la serviciu. Nu reușise să schimbe tura cu nimeni. Mă întrebam cît de mult se străduise. Caroline e o tipă de treabă, dar nu are o părere prea bună despre lucrurile pe care le facem pentru a ne cîștiga existența. Le numește prostii. Caroline e asistentă medicală. Bănuiesc că, după ce se învîrte pe lîngă doctori în fiecare zi, e normal să privească cu dispreț pe oricine altcineva.

Undeva, în primele rînduri ale celor prezenți, se afla Jamison Clarke. Înalt, uscățiv, singurul negru cu ochii verzi și părul roșu pe care-l întîlnisem vreodată. Mă salută, peste mormînt, cu o mișcare a capului. I-am răspuns în același fel.

Erau prezenți toți reanimatorii de la firma Animators Inc.: Bert și Mary, secretara din tura de zi, erau pe baricade. Speram că Bert să nu ne bage în vreo chestie pe care n-o puteam rezolva. Sau pe care refuzam s-o rezolvăm. Era în stare de așa ceva dacă nu îl urmăreai îndeaproape.

Soarele mă ardea pe spate ca o mînă metalică ajunsă la incandescență. Bărbații tot trăgeau de cravate și de gulerele prea scrobite. Mirosul crizantemelor era sufocant și mi se lipea ca ceara de fundul gîtului. Crizantemele se oferă numai la înmormîntare. Garoafele, trandafirii și gura-leului se folosesc la evenimente mai fericite, dar crizantemele și gladiolele sînt flori de înmormîntare. Cel puțin tulpinile înalte ale gladiolelor nu au nici un fel de miros.

O femeie ședea în primul rînd de scaune, sub baldachin, cu capul sprijinit pe genunchi, ca o păpușă sfărîmată. Suspinele ei erau destul de puternice pentru a acoperi cuvintele preotului. Doar tonul normal, liniștitor al acestuia ajungea pînă la mine, în rîndurile din spate.

Doi copii mici se agățau de mîinile unui bărbat mai în vîrstă. Bunic? Copiii erau palizi, cu ochii adînciți în fundul capului. Frica se lua la întrecere cu lacrimile pe fețele lor. Își urmăreau mama, complet dărîmată, absolut nefolositoare pentru ei. Durerea ei era mai importantă decît a lor. Prostii.

Mama mea a murit cînd aveam opt ani. Golul nu se umple cu adevărat niciodată. E ca și cum ar lipsi o bucată din tine. O durere care nu dispare cu adevărat niciodată. O suporți. Mergi înainte, dar ea rămîne tot acolo.

Un bărbat stătea lîngă ea, frecînd-o pe spate, în cercuri fără de sfîrșit. Părul, aproape negru, era tuns scurt și bine îngrijit. Umeri masivi. Privit din spate arăta straniu de asemănător cu Peter Burke. Fantome în lumina soarelui.

Cimitirul era plin de copaci. Umbrele se adunau și tremurau ca niște pete cenușii în bătaia razelor soarelui. Doi bărbați stăteau de cealaltă parte a căii de acces, pavată cu pietriș, care șerpuia prin cimitir. Groparii. Stăteau liniștiți, așteptînd să-și termine treaba.

M-am uitat la sicriul acoperit de un adevărat covor de garoafe roz-aprins. Chiar în spatele lui se ridica un morman acoperit cu iarbă sintetică de un verde strălucitor. Dedesubt era pămîntul proaspăt săpat, așteptînd să se întoarcă la loc în groapă.

Nu trebuie să-i lăsăm pe cei iubiți să se gîndească la argila roșiatică care urmează să se scurgă pe sicriul sclipitor. Bucăți de pămînt lovind lemnul, acoperindu-ți soțul, tatăl. Prinzîndu-i pentru totdeauna în capcană, în interiorul unei cutii căptușite cu plumb. Un sicriu bun va ține apa și viermii afară, dar nu va împiedica descompunerea.

Știam ce avea să se întîmple cu corpul lui Peter Burke. Chiar acoperit cu satin, cu cravată la gît, cu obrajii pictați cu roșu și cu ochii închiși, era tot un cadavru.

Nu mi-am dat seama cînd s-a terminat înmormîntarea. Toată lumea se ridică recunoscătoare în picioare, într-o mișcare la unison. Bărbatul cu părul negru o ajută pe văduva îndurerată să se ridice. Aceasta aproape se prăbuși. Un alt bărbat se repezi pentru a o sprijini din cealaltă parte. Femeia atîrna între cei doi, picioarele tîrîndu-i-se pe pămînt.

Aruncă o privire peste umăr, cu capul aproape atîrnînd într-o parte. Scoase un urlet puternic, apoi se aruncă peste sicriu. Se prăbuși peste flori, rîcîind lemnul. Degetele se străduiau să desfacă încuietorile sicriului. Cele care prindeau capacul.

Toată lumea îngheță pentru o clipă, holbîndu-se la ea. I-am văzut pe cei doi copii încă așezați, cu ochii larg deschiși. Fir-ar să fie.

— Opriți-o!

Prea tare. Oamenii s-au întors, holbîndu-se la mine. Nu mi-a păsat.

Mi-am făcut loc prin mulțimea pe cale de a se împrăștia și printre șirurile de scaune. Bărbatul cu păr negru ținea mîinile văduvei în timp ce aceasta urla și se zbătea. Se prăbușise la pămînt, iar rochia neagră i se ridicase în sus pe coapse. Purta un slip alb. Machiajul i se scursese pe față ca un șuvoi de sînge negru.

M-am oprit în fața bărbatului și a celor doi copii. Bărbatul se holba la femeie ca și cum nu voia să se mai miște vreodată.

— Domnule, am zis eu.

Nici o reacție.

— Domnule?

Bărbatul clipi repede, fixîndu-mă cu privirea, de parcă tocmai aș fi apărut în fața sa.

— Domnule, chiar este necesar ca cei doi copii să asiste la toate acestea?

— E fiica mea, replică el.

Vocea îi era gravă și adîncă. Rezultatul unui drog sau doar al durerii?

— Condoleanțele mele, domnule, dar copiii ar trebui să meargă la mașină acum.

Văduva începuse să bocească, cu un urlet puternic, neîntrerupt, care exprima o durere sfîșietoare. Fetița începea să tremure.

— Ești tatăl ei, dar și bunicul lor. Comportă-te ca atare. Ia-i de aici.

Mînia îi sclipi în ochi.

— Cum îndrăznești?

Nu intenționa să mă asculte. Eram doar un intrus în nenorocirea lor. Copilul cel mai mare, un băiețel de vreo cinci ani, se holba la mine. Avea ochi căprui enormi și o față slabă, atît de palidă, încît părea fantomatică.

— Cred că dumneata ar trebui să pleci, rosti bunicul.

— Ai dreptate. Chiar ai dreptate, am declarat eu.

Am pășit pe lîngă ei, pe iarbă și în căldura de vară. Nu-i puteam ajuta pe copii. Nu-i puteam ajuta, așa cum nimeni nu fusese prezent pentru a mă ajuta cîndva, în aceleași condiții. Supraviețuisem. Poate că o vor face și ei.

Manny și Rosita mă așteptau. Rosita mă strînse în brațe.

— Trebuie să vii la prînz duminică, după slujbă.

Am zîmbit.

— Nu cred că voi putea, dar mulțumesc pentru invitație.

— Va veni și vărul meu Albert, zise Rosita, e inginer. Poate avea grijă de o familie.

— N-am nevoie de cineva care să mă întrețină, Rosita.

— Cîștigi prea mulți bani pentru o femeie. Asta te face să nu ai nevoie de un bărbat, oftă Rosita.

Am ridicat din umeri. Dacă m-aș căsători vreodată, deși mă cam îndoiam, nu aș face-o pentru bani. Dragoste. La dracu', așteptam dragostea? Nuuu, nu eu.

— Haide, trebuie să-l luăm pe Tomas de la grădiniță, zise Manny.

Îmi zîmbea împăciuitor de lîngă umărul Rositei. Era cu vreo treizeci de centimetri mai înaltă decît el. Mă domina și pe mine în înălțime.

— Sigur, salută-l pe micuț din partea mea.

— Ar trebui să vii la prînz, insistă Rosita, Albert e un tip foarte arătos.

— Mulțumesc că te-ai gîndit la mine, Rosita, dar o să sar peste prînz.

— Haide, nevastă, interveni Manny, ne așteaptă copilul.

Rosita se lăsă trasă de Manny spre mașină, dar fața ei cafenie exprima o dezaprobare evidentă. Rosita se simțea evident jignită că eu aveam douăzeci și patru de ani și nici o intenție de căsătorie. Se putea lua de mînă cu mama mea vitregă.

Charles nu se vedea nicăieri. Probabil că plecase în grabă înapoi la birou pentru a se întîlni cu vreun client. Credeam că la fel făcuse și Jamison, dar acesta stătea pe iarbă, așteptîndu-mă.

Era îmbrăcat impecabil, revere late, cravată îngustă, roșie cu mici buline negre. Acul de cravată era din argint cu onix. Îmi zîmbi, întotdeauna semn rău.

Ochii săi verzi păreau înfundați în orbite de parcă cineva îi îndepărtase o parte din piele. Dacă plîngi destul, pungile roșii de sub ochi dispar complet, iar pielea devine albă și străvezie.

— Îmi pare bine că au putut veni atît de mulți dintre noi, declară el.

— Știu că ați fost prieteni. Îmi pare rău, Jamison.

Acesta dădu din cap și își coborî privirea spre mîinile în care ținea neglijent o pereche de ochelari de soare. Apoi își ridică brusc ochii pentru a mă privi direct în față. Cu o privire serioasă.

— Polițiștii nu vor să dea nici un fel de amănunte familiei. Peter se alege cu creierii împrăștiați peste tot, iar ei nu au nici un indiciu despre vinovat.

Voiam să-i spun că polițiștii făceau tot ce puteau, și chiar ăsta era adevărul. Dar au loc al dracului de multe crime

în St. Louis de-a lungul anului. Concuram cu Washingtonul pentru titlul de capitală a crimei în Statele Unite.

— Jamison, polițiștii fac tot ce pot.

— Atunci de ce nu ne spun nimic?

Mîinile i se crispară convulsiv. Se auzi un pocnet ascuțit, de plastic sfărîmat. Jamison nu păru să-l remarce.

— Nu știu, am recunoscut eu.

— Anita, ești în relații bune cu polițiștii. I-ai putea întreba?

Ochii săi erau goi, plini de o durere adevărată. De cele mai multe ori îl ignor sau nu pot să-l înghit pe Jamison. E o persoană antipatică, un tip lipsit de prejudecăți, cu inimă mare, care consideră că vampirii sînt doar oameni dotați cu canini. Dar astăzi... astăzi se comporta chiar ca o ființă reală.

— Și ce ai vrea să-i întreb?

— Au făcut vreun progres? Au vreun suspect? Chestii din astea.

Întrebări vagi, dar importante.

— Să văd ce pot afla.

Îmi zîmbi absent.

— Mulțumesc, Anita, mulțumesc mult.

Îmi întinse mîna. I-am luat-o. Ne-am strîns mîinile. Observă ochelarii sfărîmați.

— La dracu', nouăzeci și cinci de dolari duși pe apa sîmbetei.

Nouăzeci și cinci de dolari pentru o pereche de ochelari? Probabil că glumea. Un grup de participanți la înmormîntare conducea, în cele din urmă, familia cît mai departe de mormînt. Văduva lui Peter era aproape ascunsă în mijlocul unor bărbați, rude bine intenționate, care o duceau realmente pe sus. Copiii și bunicul încheiau procesiunea. Nimeni nu ascultă sfaturile bune.

Un bărbat se desprinse din mulțime și se îndreptă spre noi. Era cel care, din spate, îmi reamintea de Peter Burke. Avea aproximativ un metru optzeci și trei, tenul oacheș, mustață neagră, o bărbuță rară, asemănătoare cu a unui țap, care îi încadra fața distinsă. O față chipeșă, ca a unui sinistru star de cinema, dar era ceva neobișnuit în felul în

care se mișca. Poate de vină era șuvița de păr alb, chiar deasupra frunții, care contrasta puternic cu restul părului negru. În orice caz, știai că va juca întodeauna rolul sceleratului.

— Are de gînd să ne ajute? întrebă el, fără să se prezinte, fără să zică măcar „salut".

— Da, răspunse Jamison. Anita Blake, acesta este John Burke, fratele lui Peter.

John Burke, celebrul John Burke? Cel mai mare reanimator și ucigaș de vampiri din New Orleans? Un spirit înrudit. Ne-am strîns mîinile. Mîna îi era puternică, aproape dureros de puternică, și dacă intenționase să vadă dacă aveam să mă strîmb de durere, n-am făcut-o. Îmi dădu drumul mîinii. Poate că, pur și simplu, nu-și cunoștea propria putere? Mă îndoiam.

— Îmi pare cu adevărat rău pentru fratele tău, am declarat eu.

Eram sinceră. Și mîndră de sinceritatea mea.

Bărbatul dădu din cap.

— Mulțumesc că vei vorbi cu polițiștii despre moartea fratelui meu.

— Sînt surprinsă că n-ai reușit să-i faci pe polițiștii din New Orleans să facă presiuni asupra celor de aici, am zis eu.

A avut bunul simț să pară jenat.

— Am unele probleme cu polițiștii din New Orleans.

— Adevărat? am zis eu, făcînd ochii mari.

Auzisem niște zvonuri, dar doream să aflu adevărul. Adevărul este întotdeauna mai ciudat decît ficțiunea.

— John a fost acuzat că a participat la cîteva crime rituale, interveni Jamison, doar pentru faptul că este preot vaudun practicant.

— Oh, am făcut eu.

Acestea erau și zvonurile.

— John, de cînd ești în oraș?

— De aproape o săptămînă.

— Chiar așa?

— Peter dispăruse cu două zile înainte de a i se găsi... corpul.

Bărbatul își linse buzele. Ochii săi căprui închis aruncară o privire fulgerătoare spre scena care se desfășura în

spatele meu. Se puseseră pe treabă groparii? Am aruncat o privire în spate, dar pentru mine mormîntul arăta exact la fel.

— Vom fi recunoscători pentru orice lucru pe care-l vei afla, declară bărbatul.

— Voi face tot ce pot.

— Trebuie să mă întorc acasă.

Bărbatul se mișcă ca și cum și-ar fi dezmorțit mușchii umerilor.

— Cumnata mea nu suportă prea bine situația.

Am trecut cu vederea remarca. Meritam o grămadă de bile albe pentru asta. Dar n-am putut să trec cu vederea un singur lucru.

— Poți să ai grijă de nepoții tăi?

Îmi aruncă o privire și o cută i se adînci între sprîncene.

— Adică să-i ții cît mai departe de toate chestiile cu adevărat dramatice care se întîmplă.

Aprobă din cap.

— Mi-a fost cumplit de greu s-o văd aruncîndu-se peste sicriu. Dumnezeule, ce vor fi crezut copiii?

Lacrimi, picături de argint, îi străluceau în ochi. Îi ținu larg deschiși pentru a împiedica lacrimile să se prelingă în jos.

Nu știam ce să spun. Nu voiam să-l văd plîngînd.

— Voi vorbi cu polițiștii să văd ce pot afla. Îl anunț pe Jamison de îndată ce am noutăți

John Burke dădu cu atenție din cap. Ochii îi erau ca o sticlă în care doar presiunea de suprafață împiedica apa să se reverse.

L-am salutat din cap pe Jamison și m-am îndepărtat. În mașină, am dat drumul aerului condiționat la maximum. Cînd am pornit motorul și am plecat de acolo, cei doi bărbați stăteau încă în soarele arzător, în mijlocul peluzei cu iarba decolorată de razele soarelui de vară.

Aveam să vorbesc cu polițiștii pentru a afla ce se putea. Aveam și un alt nume pentru Dolph. John Burke, cel mai puternic reanimator din New Orleans, preot voodoo. Mi se părea un suspect adevărat.

10

Telefonul sună exact cînd băgam cheia în ușa apartamentului. Am urlat :

— Vin, vin.

De ce fac oamenii așa ceva? De ce urlă spre telefon de parcă cealaltă persoană ar putea auzi și ar aștepta?

Am deschis larg ușa și am ridicat receptorul la al patrulea țîrîit.

— Da?

— Anita?

— Dolph?

Stomacul mi s-a făcut ghem.

— Ce s-a întîmplat, Dolph?

— Credem că am găsit băiețelul.

Vocea îi era calmă, neutră.

— Credem... Adică cum, credem?

— Știi ce vreau să spun, răspunse Dolph.

Părea obosit.

— În aceeași stare ca părinții săi?

Nu era o întrebare.

— Da.

— Dumnezeule, Dolph, a mai rămas ceva din el?

— Vino să vezi. În cimitirul Burrell. Știi unde este?

— Sigur, am avut treburi pe acolo.

— Vino cît de repede poți. Vreau să mă duc acasă să-mi țin nevasta în brațe.

— Desigur, Dolph, înțeleg.

Vorbeam cu mine însămi. Legătura fusese întreruptă. M-am holbat o clipă la receptor. Îmi simțeam pielea rece. Nu voiam să mă duc să văd ceea ce mai rămăsese din

Benjamin Reynolds. Nu voiam să știu. Am tras puternic aerul pe nas și am expirat încet.

M-am holbat la ciorapii negri, pantofii cu tocuri înalte, rochia neagră. Nu era îmbrăcămintea potrivită pentru scena unei crime, dar ar fi durat prea mult să mă schimb. De obicei eram ultimul expert chemat la locul unei crime. De îndată ce terminam și eu, corpul putea fi transportat la morgă. Și toată lumea pleca acasă. Am înșfăcat o pereche de Nike negri pentru a păși prin iarbă și prin petele de sînge. Petele de sînge de pe pantofii de ocazie nu mai ies niciodată.

Aveam Browningul de 9 mm, cu tot cu toc, oarecum acoperit de mica poșetă neagră cu închizătoare. Pistolul rămăsese în mașină în timpul înmormîntării. Nu găsisem vreo soluție de a purta orice tip de pistol ca accesoriu la o rochie. Știu că la televizor polițiștii poartă tocuri de șold, dar vă spune ceva cuvîntul „rosătură“?

M-am gîndit să pun în poșetă pistolul de rezervă, dar n-am făcut-o. Poșeta mea, ca oricare alta, pare să aibă o gaură neagră în ea. Nu aveam să ajung niciodată la timp la pistol dacă într-adevăr mi-ar fi trebuit.

Aveam un cuțit de argint într-o teacă prinsă pe coapsă, sub rochia scurtă, neagră. Mă simțeam precum Kit Carson[1] în travesti, dar, după scurta vizită a lui Tommy, nu voiam să fiu neînarmată. Nu-mi făceam iluzii despre ce s-ar fi întîmplat dacă Tommy m-ar fi surprins fără armă. Cuțitele nu sînt la fel de bune, dar depășesc cu mult felul în care m-aș fi putut apăra doar dînd din micile mele picioare sau urlînd.

Nu încercasem niciodată pînă atunci să trag repede un cuțit din teaca de la șold. Probabil avea să arate ca un lucru vag obscen, dar dacă mă ținea în viață... hei, pot suporta o oarecare jenă.

*

Cimitirul Burrell se află pe creasta unui deal. Unele pietre de mormînt zac acolo de cîteva secole. Inscripțiile

---

[1] Christopher Houston Carson (1809 — 1868), vînător de blănuri, ghid, inspector pentru teritoriile indiene, general de brigadă după războiul civil, legendă a vestului american (n. tr.).

șterse de trecerea anilor sînt aproape ilizibile, precum acadelele deja supte. Iarba, înaltă pînă la talie, este luxuriantă, lăsînd să se vadă doar partea de sus a pietrelor de mormînt, ca niște santinele obosite.

La marginea cimitirului se află o casă în care locuiește îngrijitorul, dar acesta nu are prea multe de făcut. Cimitirul este închis de ani buni. Ultima persoană îngropată aici își amintea Expoziția mondială din 1904[1].

Nu mai există vreun drum care să ducă în cimitir. Există doar o rămășiță a unuia, asemănătoare cu o urmă de căruță în locurile în care iarba nu crește chiar atît de înaltă. Casa îngrijitorului era înconjurată de mașini de poliție și de furgoneta medicului legist. Chevroletul meu Nova abia se vedea. Poate ar fi trebuit să atașez vreo antenă lungă radio sau să lipesc vreun abțibild cu „Zombii printre noi" pe una dintre portierele mașinii. Bert ar fi înnebunit probabil.

Am luat din portbagaj o salopetă și am tras-o peste rochie. Mă acoperea de la gît la glezne. Ca la cele mai multe salopete, pantalonii începeau de la genunchi. N-am înțeles niciodată motivul, dar asta însemna că rochia nu se făcea ghem. Cumpărasem salopeta pentru expedițiile de tragere „în țeapă" a vampirilor, dar sîngele e tot sînge. În plus, ierburile mi-ar fi făcut ciorapii ferfeniță. Am luat o pereche de mănuși chirurgicale dintr-o cutie mică, asemănătoare cu cea pentru șervețele de hîrtie, aflată în portbagaj. Pantofii Nike îi înlocuiau pe cei negri de ocazie. Acum eram pregătită să văd rămășițele.

Rămășițele. Frumos cuvînt.

Dolph stătea ca o santinelă străveche, dominîndu-i cu mult în înălțime pe ceilalți aflat pe cîmp. Mi-am croit drum spre el, încercînd să nu mă împiedic de bucăți sfărîmate de pietre de mormînt. Un vînt destul de fierbinte pentru a te opări făcea să foșnească iarba. Transpiram sub salopetă.

Detectivul Clive Perry, un bărbat de culoare, îmi ieși în întîmpinare de parcă aș fi avut nevoie de escortă. Detec-

---

[1] Expoziția mondială (Louisiana Purchase Exhibition) a avut loc în St. Louis în 1904 o dată cu Jocurile Olimpice de Vară, 1 iulie-23 noiembrie (n. tr.).

tivul Perry era unul dintre cei mai politicoși oameni pe care-i întîlnisem vreodată. Avea o politețe de modă veche. Un gentleman în adevăratul sens al cuvîntului. Am vrut întotdeauna să-l întreb ce prostie făcuse pentru a ajunge în echipa-fantomelor.

Fața sa slabă era acoperită cu broboane de sudoare. Purta costum, deși afară erau probabil mai mult de treizeci și opt de grade.

— Domnișoară Blake.

— Detectiv Perry, am zis eu.

Am aruncat o privire spre creasta dealului. Dolph stătea împreună cu cîțiva oameni, de parcă n-ar fi știut ce să facă. Nimeni nu se uita spre pămînt.

— Cît de rău este, detectiv Perry? am întrebat eu.

Clătină din cap.

— Depinde cu ce comparați.

— Ai văzut casetele video și fotografiile de la reședința Reynolds?

— Da.

— E mai rău decît acolo?

Acesta era ultimul meu reper, gen „cel mai groaznic lucru pe care l-am văzut vreodată". Cel de dinainte fusese legat de o bandă de vampiri care încercaseră să se mute din Los Angeles în St. Louis. Respectabila comunitate de vampiri de aici îi ciopîrțiseră mărunt-mărunt, cu topoarele. Părți dezmembrate se tîrau încă singure prin încăpere cînd i-am găsit. Poate că, de data aceasta, nu era chiar atît de rău. Poate că timpul doar estompase amintirile.

— Nu este mai sîngeros, zise Perry, apoi ezită. Doar că e un copil. Un băiețel.

Am dat din cap. Nu trebuia să-mi explice. Întotdeauna este mai rău cînd e vorba de un copil. N-aveam să știu niciodată de ce. Poate din cauza acelui instinct primar de a proteja tinerii. O chestie hormonală, profundă. Oricum ar fi, cel mai rău era cînd erau implicați copii. Am fixat cu privirea o piatră albă de mormînt. Semăna cu o bucată de gheață, topită și mată. Nu voiam să urc pe deal. Nu voiam să văd.

Am urcat dealul. Detectivul Perry m-a urmat. Ce detectiv curajos! Ca mine.

Un cearșaf se întindea ca un cort, pe pământ. Dolph stătea cel mai aproape de el.

— Dolph, am zis eu.

— Anita.

Nimeni nu se oferi să dea cearșaful deoparte.

— Ăsta e?

— Da.

Dolph părea să tremure, sau poate că îl trecuse doar un fior. Se lăsă în jos și apucă de marginea cearșafului.

— Ești pregătită?

Nu, nu eram. Nu mă obliga să mă uit. Te rog, nu mă obliga să mă uit. Gura îmi era uscată. Îmi simțeam pulsul bătînd cu furie în urechi. Am dat din cap.

Cearșaful zbură într-o parte, ca un zmeu alb prins de o pală de vînt. Iarba era călcată în picioare. O luptă? Fusese încă în viață Benjamin Reynolds pe cînd era tîrît prin iarba înaltă? Nu, cu siguranță nu. Dumnezeule, speram că nu.

Pijamaua avea mici figuri din desene animate pe ea. Fusese trasă peste cap precum coaja unei banane. O mînă micuță era întinsă deasupra capului ca și cum băiețelul ar fi dormit. Pleoapele cu gene lungi întăreau această iluzie. Pielea era palidă și fără cusur, un mic Cupidon cu gura pe jumătate deschisă. Ar fi trebuit să arate mai rău, mult mai rău.

O pată cafenie, murdară, se întindea pe pijama, țesătura acoperind partea inferioară a corpului. Nu voiam să văd ce îl omorîse. Dar de asta mă aflam aici. Am ezitat, degetele dînd tîrcoale materialului sfîșiat. Am respirat adînc, ceea ce s-a dovedit o greșeală. Așa cum stăteam aplecată deasupra cadavrului în căldura de august, mirosul era proaspăt. Cadavrele proaspete miros ca un closet din curte, în special atunci cînd stomacul sau intestinele au fost sfîșiate. Am știut ce voi găsi atunci cînd am ridicat bucata de material. Mi-a spus mirosul.

Am înghenuncheat acoperindu-mi gura și nasul cu o mînecă pentru cîteva minute, respirînd încet, pe gură, deși

acest lucru nu prea m-a ajutat. O dată ce ai prins putoarea, nasul și-o reamintește. Duhoarea ți se strecoară în jos pe gît și acolo rămîne.

Brusc sau încet? Să smulg brusc pînza sau s-o trag încet? Am smuls-o brusc, dar era bine prinsă pe sîngele închegat. Pînza s-a jupuit cu un plescăit de țesătură udă.

Cadavrul arăta de parcă fusese scobit pe dinăuntru cu o lingură uriașă pentru înghețată. Stomacul, măruntaiele și intestinele dispăruseră cu totul. Lumina soarelui se învîrtea cu mine și a trebuit să pun o mînă pe pămînt pentru a nu mă prăbuși.

Am aruncat o privire în sus, spre fața copilului. Părul era castaniu-deschis ca al mamei sale. Șuvițe umede încadrau obrajii. M-am uitat din nou la gaura care se deschidea în locul unde cîndva fusese stomacul. Un lichid gros, întunecat la culoare, se scurgea din intestinul subțire.

M-am depărtat împleticindu-mă de locul crimei, folosind cîteva pietre de mormînt pentru a mă ridica. Aș fi fugit dacă n-aș fi știut că aș fi leșinat. Cerul se învîrtea pentru a se întîlni cu pămîntul. M-am prăbușit în iarba strivită și am vomat.

Am vărsat pînă ce stomacul mi s-a golit și lumea a încetat a se mai învîrti. Mi-am șters gura cu mîneca și m-am ridicat sprijinindu-mă de o piatră colțuroasă de mormînt.

Nimeni n-a scos nici un cuvînt în timp ce reveneam la locul crimei. Cearșaful acoperea corpul. Corpul. Trebuia să-l numesc așa. Încă nu puteam concepe faptul că fusese un copilaș. Pur și simplu nu puteam. Îmi venea să înnebunesc.

— Ei bine? întrebă Dolph.

— Nu e mort de mult. La naiba, Dolph, s-a întîmplat astăzi dimineață, probabil chiar înainte de ivirea zorilor. Era în viață, încă în viață, cînd creatura aia l-a mîncat!

M-am holbat în sus la el și am simțit primele lacrimi fierbinți. Nu voiam să plîng. Mă dădusem deja în spectacol îndeajuns pentru o zi. Am respirat adînc, cu grijă. Nu voi plînge.

— Ți-am dat douăzeci și patru de ore pentru a vorbi cu această Dominga Salvador. Ai aflat ceva?

— Spune că nu știe nimic despre asta. O cred.

— De ce?

— Pentru că, dacă ar fi vrut să omoare oameni, n-ar fi făcut-o într-un mod atît de dramatic.

— Ce vrei să spui?

— Ar fi putut doar să le dorească moartea, am răspuns eu.

Ochii i se măriră brusc.

— Chiar crezi așa ceva?

Am ridicat din umeri.

— Poate. Da. La dracu', nu știu. Femeia asta mă înspăimîntă.

Ridică dintr-o sprînceană groasă.

— O să-mi amintesc ce-ai spus.

— Mai am de adăugat un nume pe lista ta.

— Cine?

— John Burke. A venit din New Orleans pentru înmormîntarea fratelui său.

Dolph scrise numele în carnețel.

— Ar fi avut timp, dacă e aici doar pentru o scurtă vizită?

— Nu îmi pot da seama ce motiv ar fi avut, dar ar fi făcut-o dacă ar fi vrut. Verifică-l prin polițiștii din New Orleans. Cred că acolo e suspectat de crimă.

— Și atunci cum de călătorește în afara statului?

— Nu cred că polițiștii au vreo dovadă. Dominga Salvador a spus că mă va ajuta. A promis că va pune întrebări și mă va anunța dacă va obține vreun rezultat.

— Am făcut niște cercetări după ce mi-ai spus numele ei. Nu ajută pe nimeni în afara propriilor ei oameni. Cum ai reușit s-o faci să coopereze?

Am ridicat din umeri.

— Probabil prin personalitatea mea cîștigătoare.

Dolph clătină din cap.

— N-a fost nimic ilegal. Nu vreau să spun mai mult decît atît.

Nu insistă. Deștept bărbat.

— Anita, anunță-mă de îndată ce afli ceva. Trebuie să oprim creatura asta înainte de a ucide din nou.

— De acord.

M-am răsucit pe călcîie și am privit întinderea de iarbă în continuă mișcare.

— Ăsta-i cimitirul în apropierea căruia ai găsit primele trei victime?

— Da.

— Atunci, poate o parte din răspuns se află aici, am spus.

— Cum adică?

— Cei mai mulți vampiri trebuie să revină în sicriele lor înainte de revărsatul zorilor. Ghoulii se ascund în tunele subterane, ca niște cîrtițe uriașe. Dacă a fost ori unul ori altul, aș spune că această creatură se află pe aici prin împrejurimi așteptînd căderea nopții.

— Dar...

— Dar dacă e un zombi, nu este incomodat de lumina soarelui și nu trebuie să se odihnească într-un sicriu. Ar putea fi oriunde, dar cred că provine din acest cimitir. Dacă s-au folosit practici voodoo aici, ar trebui să fi rămas niște semne după terminarea ritualului.

— De exemplu...

— Verve, simboluri trasate cu creta în jurul mormîntului, sînge uscat, poate urmele unui foc.

Am privit fix spre iarba foșnitoare.

— Deși n-aș vrea să fac un foc deschis în locul ăsta.

— Și dacă nu a fost voodoo?

— Atunci a fost un reanimator. Dar, la fel, se pot căuta urme de sînge închegat, poate un animal mort. Însă nu vor fi atît de multe semne și urmele vor fi mai ușor de șters.

— Ești sigură că este un fel de zombi?

— Nu știu ce altceva ar putea fi. Cred că ar trebui să acționăm ca și cum ar fi cu adevărat un zombi. Am avea astfel cîteva locuri în care să putem face cercetări și o creatură pe care s-o căutăm.

— Dar dacă nu-i un zombi, nu avem nici un indiciu, spuse Dolph.

— Exact.

Dolph zîmbi, dar nu era un zîmbet plăcut.

— Sper să ai dreptate, Anita.

— Și eu.

— Dacă provine din acest cimitir, poți descoperi mormîntul din care a ieșit?

— Poate.

— Poate? făcu Dolph.

— Poate. Readucerea la viață a morților nu este o știință, Dolph. Uneori simt morții sub pămînt. Le simt neliniștea. Pot spune cît de vechi sînt fără să mă uit pe piatra de mormînt. Alteori nu pot.

Am ridicat din umeri.

— Îți dăm tot ajutorul de care ai nevoie.

— Trebuie să aștept pînă va fi complet întuneric. Puterile mele sînt mai intense după lăsarea întunericului.

— Asta înseamnă peste cîteva ore bune. Poți face ceva acum?

Am reflectat o clipă.

— Nu, îmi pare rău, dar nu pot.

— În regulă, atunci te întorci aici diseară?

— Da.

— La ce oră? O să trimit niște oameni.

— Nu știu la ce oră. Și nu știu cît va dura. S-ar putea să mă învîrt pe aici ore întregi și să nu descopăr nimic.

— Sau?

— Sau aș putea da nas în nas cu însăși creatura.

— În acest caz, vei avea nevoie de întăriri.

Am dat din cap.

— De acord, dar gloanțele, chiar și cele de argint, nu-l vor răni.

— Atunci ce?

— Aruncătoare de flăcări, napalm, chestii pe care le folosesc exterminatorii în tunelele ghoulilor.

— Nu avem în dotare așa ceva.

— Atunci cheamă o echipă de exterminare, am zis eu.

— Bună idee.

Dolph notă ceva în carnețel.

— Fă-mi o favoare, am început eu.

Dolph își ridică privirea.

— Care?

— Peter Burke a fost ucis, împușcat mortal. Fratele lui m-a rugat să aflu cum merge ancheta.

— Știi că nu putem divulga astfel de informații.

— Știu, dar dacă îmi dai niște date, îl pot duce cu vorba pe John Burke exact cît să țin legătura cu el.

— Se pare că te înțelegi bine cu toți suspecții, declară Dolph.

— Cam așa ceva.

— O să aflu ce pot de la criminalistică. Știi în jurisdicția cărei secții de poliție a fost găsit?

Am clătinat din cap.

— Aș putea afla. Ar fi un pretext pentru a vorbi din nou cu Burke.

— Ai zis că este suspect de crimă în New Orleans.

— Da.

— Și că ar fi putut face asta.

Dolph arătă cu degetul spre cearșaf.

— Da.

— Ai grijă, Anita.

— Întotdeauna am.

— Sună-mă cît de devreme poți diseară. Nu vreau ca oamenii mei să facă ore suplimentare tăind frunză la cîini pe aici.

— De îndată ce pot. Trebuie să anulez trei întîlniri pentru asta.

Bert nu va fi deloc mulțumit. Ziua se anunța interesantă.

— De ce n-a mîncat mai mult din băiețel? întrebă Dolph.

— Nu știu, am răspuns eu.

Dolph dădu din cap.

— Bine, atunci ne vedem diseară.

— Salut-o pe Lucille din partea mea. Cum se descurcă cu masteratul?

— E aproape gata. Îl termină înainte ca cel mai mic dintre copii noștri să-și ia diploma de inginer.

— Minunat.

Cearșaful fîlfîia sub adierile de vînt cald. O picătură de sudoare mi se prelinse în jos pe frunte. Se terminase cu trăncăneala.

— Ne vedem mai tîrziu, am zis eu, pornind în jos pe panta dealului.

M-am oprit brusc și m-am întors.

— Dolph?

— Da?

— N-am auzit niciodată ca un zombi să se comporte astfel. Poate iese din mormînt asemenea unui vampir. Dacă echipa de exterminare și cea de sprijin se învîrt pe aici după lăsarea întunericului, s-ar putea să-l surprindă în momentul cînd iese din mormînt și să-l captureze.

— S-ar putea așa ceva?

— Nu, dar e posibil, am zis eu.

— Nu știu cum voi justifica orele suplimentare, dar o voi face.

— Ajung aici de îndată ce voi putea.

— Ce altceva ar putea fi mai important decît treaba asta? întrebă Dolph.

Am zîmbit.

— Nimic din ce ai vrea să auzi.

— Pune-mă la încercare.

Am scuturat din cap.

Dolph înclină ușor din cap.

— Diseară, cît de devreme poți.

— Cît de devreme pot.

Detectivul Perry m-a condus înapoi. Poate din politețe, poate că doar voia să se îndepărteze de *corpus delicti*. Nu-l învinovățeam pentru asta.

— Ce-ți mai face soția, domnule detectiv?

— Așteptăm primul copil peste o lună.

I-am zîmbit.

— Nu știam. Felicitări.

— Mulțumesc.

Fața i se înnegură, iar o cută îi apăru între ochii negri.

— Crezi că vom găsi această creatură înainte să ucidă din nou?

— Sper, am răspuns eu.

— Și ce șanse avem?

Voia asigurări sau adevărul? Adevărul.

— N-am nici cea mai mică idee.

— Speram să nu spui așa ceva, răspunse el.

— Și eu, domnule detectiv. Și eu.

11

Ce era mai important decît capturarea creaturii care eviscerase o întreagă familie? Nimic, absolut nimic. Dar mai era pînă se făcea întuneric complet, iar eu aveam alte probleme. Se va întoarce Tommy la Gaynor și îi va transmite ce i-am spus? Da. Va renunța Gaynor? Probabil că nu. Aveam nevoie de informații. Trebuia să știu cît de departe va merge. Un reporter, aveam nevoie de un reporter. Vino în ajutor, Irving Griswold!

Irving lucra într-una din acele cămăruțe în culori pastelate care pot trece oricînd drept un adevărat birou. Fără acoperiș, fără ușă, dar cu pereți. Irving are un metru și cincizeci și nouă. Îmi place tipul măcar pentru asta, dacă nu pentru altceva. Nu prea întîlnești bărbați exact de înălțimea mea. Părul castaniu, creț, îi încadra începutul de chelie exact ca petalele o floare. Purta o cămașă albă, cu mînecile suflecate pînă la cot, cravată pe jumătate desfăcută. Fața era rotundă, obrajii îmbujorați. Arăta ca un heruvim chel. Nu semăna cu un vîrcolac, deși era. Nici măcar licantropia nu te vindecă de chelie.

Nimeni de la *St. Louis Post-Dispatch* nu știa că Irving era licantrop. Este o boală și orice discriminare față de licantropi este ilegală, la fel ca în cazul bolnavilor de SIDA, dar oamenii o fac oricum. Conducerea ziarului ar fi trebuit să fie deschisă la minte, liberală, dar eu eram de partea lui Irving. Mai bine să fii precaut.

Irving stătea în scaunul de la birou. M-am rezemat de un perete.

— Cum merge cu clienții? întrebă Irving.

— Chiar crezi că ești spiritual sau e pur și simplu un obicei sîcîitor?

Rînji.

— Sînt hilar. Întreab-o pe prietena mea.

— Chiar te cred, am răspuns eu.

— Ce se-ntîmplă, Blake? Și, te rog, spune-mi că e ceva despre care pot scrie.

— Ce-ai zice de un articol despre noua legislație referitoare la zombi care se pregătește?

— Poate, răspunse Irving.

Ochii i se îngustară, suspiciunea citindu-i-se în ei.

— Ce vrei în schimb?

— Partea asta nu e publicabilă, deocamdată.

— Mi-am închipuit, se încruntă el la mine — dă-i drumu'.

— Am nevoie de toate informațiile pe care le ai despre Harold Gaynor.

— Numele nu-mi spune nimic. Ar trebui?

Veselia din ochi se transformă în seriozitate. Concentrarea sa era aproape perfectă cînd mirosea un articol pe cinste.

— Nu neapărat, am răspuns eu precaută, poți să obții informațiile?

— La schimb cu articolul despre zombi?

— Vei avea acces la toate afacerile în care sînt folosiți zombi. Poți fi însoțit de un fotograf pentru instantanee ale cadavrelor.

Ochii i se luminară.

— O serie de articole cu o mulțime de imagini macabre. În centru, tu pusă la patru ace. Frumoasa și Bestia. Redactorul-șef va fi, probabil, mulțumit.

— Așa credeam și eu, dar nu știu ce să zic despre chestia cu mine în centrul atenției.

— Hei, șefu' tău va fi încîntat. Publicitatea înseamnă mai mulți clienți.

— Și mai multe ziare vîndute, am răspuns eu.

— Desigur, aprobă Irving.

Mă privi poate timp de un minut. În redacție era o liniște aproape completă. Cei mai mulți plecaseră acasă. Mai erau

doar cîteva cămăruțe luminate în afară de cea a lui Irving. Acesta mă așteptase. Și se mai spune că ziariștii nu dorm niciodată. Zumzetul ușor al instalațiilor de aer condiționat era tot ce se mai auzea în liniștea începutului de seară.

— Să văd dacă îl găsesc pe Harold Gaynor în baza de date, se hotărî în cele din urmă Irving.

I-am zîmbit.

— Ți-ai reamintit numele după ce l-am menționat doar o singură dată — bună memorie.

— La urma urmei sînt reporter de meserie, răspunse el.

Răsuci scaunul cu mișcări exagerate pentru a se așeza în fața calculatorului. Își trase niște mănuși imaginare și își aranjă cu grijă pulpana fracului.

— Oh, termină odată.

Am zîmbit mai larg.

— Nu grăbiți maestrul.

Bătu cîteva cuvinte pe tastatură și ecranul prinse viață.

— Este în baza de date. Un dosar întreg. Va dura o veșnicie să-l printez. Își răsuci scaunul pentru a mă privi. Semn rău.

— Știi ceva, adun toate datele, cu fotografii, dacă avem vreuna. Apoi le livrez direct în mîinile tale dulci.

— Care-i șpilul?

Își duse degetele la piept.

— Nici unul. Bunătatea inimii mele.

— Foarte bine, adu-mi dosarul acasă.

— De ce să nu ne întîlnim la *Mortul Dave*?

— *La Mortul Dave* e tocmai în cartierul vampirilor. De ce pierzi vremea pe acolo?

Fața sa dulce de heruvim mă urmărea cu atenție.

— Umblă vorba că și-a făcut apariția un nou Stăpîn al Orașului. Vreau întreaga poveste.

Am clătinat pur și simplu din cap.

— Deci îți pierzi vremea în jurul barului lui Dave pentru a culege informații?

— Exact.

— Vampirii nu vor vorbi cu tine. Arăți a ființă umană.

— Mulțumesc pentru compliment. Dar vampirii vorbesc cu tine, Anita. Știi cine este noul stăpîn? Pot să-l/s-o întîlnesc? Pot să-i iau un interviu?

— Iisuse, Irving, n-ai destule necazuri și fără să te amesteci în treburile vampirului-rege?

— Atunci este un el, remarcă Irving.

— Doar un fel de-a spune, am precizat eu.

— Anita, tu știi ceva. Simt asta.

— Ce știu este că n-ai vrea să intri în atenția unui vampir-suprem. Sînt ticăloși.

— Vampirii încearcă să se facă remarcați. Vor să aibă o imagine pozitivă. Un interviu despre ceea ce vrea să facă pentru comunitatea vampirilor. Concepția sa despre viitor. Chestii de-a dreptul interesante. Fără glume despre cadavre. Fără elemente senzaționale. Doar întrebări la obiect puse de un reporter.

— Da, ce să spun! Manșetă pe pagina întîi: „Vampirul-Stăpîn al Orașului St. Louis se destăinuie!"

— Da, ar arăta bine.

— Te gîndești iar la mirosul ziarelor proaspăt ieșite din tipografie, Irving.

— Îți dau toate materialele pe care le avem despre Gaynor. Fotografii.

— De unde știi că aveți fotografii?

Se holbă la mine, fața sa plăcută și zîmbitoare devenind brusc o mască.

— Ai recunoscut numele, ticălos mic...

— Țțțț, țțț, Anita. Ajută-mă să obțin un interviu cu Stăpînul Orașului. Îți dau orice vrei.

— Îți dau materiale pentru o serie de articole despre zombi. Fotografii color ale cadavrelor în putrefacție. Ziarele se vor vinde ca pîinea caldă.

— Dar nu un interviu cu Stăpînul...

— Nu, dacă ai noroc.

— Spune-mi ce vrei.

— Pot avea informațiile despre Gaynor?

Irving aprobă din cap.

— Strîng tot ce avem.

Își ridică privirea spre mine.

— Dar tot vreau să ne întîlnim la *Mortul Dave*. Poate dacă ești acolo, vreun vampir va vorbi cu mine.

— Irving, dacă ești văzut în compania unui ucigaș legal de vampiri, asta nu te va face mai iubit de vampiri.

— Tot îți mai spun „Călăul"?

— Printre alte lucruri.

— În regulă, dosarul lui Gaynor la schimb cu prezența mea la următoarea ta execuție a unui vampir.

— Nu.

— Ah, Anita....

— Nu.

Își desfăcu larg mîinile.

— Bine, bine, era doar o idee. Ar fi un articol grozav.

— Irving, n-am nevoie de publicitate, oricum, nu de genul ăsta.

Aprobă din cap.

— Da, da. Atunci ne întîlnim la *Mortul Dave* peste vreo două ore.

— O oră. Trebuie să ies din „Cartier" înainte de a se face complet întuneric.

— Te așteaptă acolo vreun ucigaș plătit? Adică, nu vreau să-ți pun viața în pericol, Blake, rînji el. Mi-ai oferit o mulțime de reportaje în exclusivitate. N-aș vrea să te pierd.

— Mulțumesc că ai grijă de sănătatea mea. Nu, din cîte știu, nu mă așteaptă nimeni „la cotitură".

— Nu pari prea sigură de asta.

M-am holbat la el. M-am gîndit să-i spun despre faptul că noul Stăpîn al Orașului îmi trimisese o duzină de trandafiri albi împreună cu invitația de a merge cu el la dans. O refuzasem. Mai fusese un mesaj pe robotul telefonic și o invitație la o serată de gală. Am ignorat-o și pe asta. Pînă acum Stăpînul se comporta precum gentlemanul curtenitor care fusese cu cîteva secole în urmă. Dar nu putea să mai dureze mult. Jean-Claude nu suporta ușor înfrîngerea.

Nu i-am spus nimic lui Irving. Nu avea nevoie să știe așa ceva.

— Ne vedem la *Mortul Dave* într-o oră. Trebuie să dau o fugă acasă să mă schimb.

— Pentru că tot ai menționat asta, nu te-am văzut niciodată pînă acum îmbrăcată în rochie.

— Am fost la o înmormîntare.

— Afaceri sau ceva personal?

— Personal.

— Condoleanțele mele.

Am ridicat din umeri.

— Trebuie să plec dacă vreau să mă schimb și să ajung la timp la întîlnire. Mulțumesc, Irving.

— Nu e o favoare, Blake. Te fac să plătești pentru articolele alea cu zombi.

Am oftat. Îmi trecuseră prin minte imagini în care Irving mă punea să îmbrățișez un cadavru nenorocit. Dar noua legislație merita toată atenția. Cu cît mai mulți oameni vor înțelege oroarea acestei probleme, cu atît vor exista mai multe șanse pentru a fi votată. Ca să fiu sinceră, Irving tot îmi făcea o favoare. Dar el nu trebuia să știe.

Am ieșit din redacția aproape cufundată în întuneric. I-am făcut un semn din mînă peste umăr fără a mă uita înapoi. Voiam să scap de rochia asta și să mă îmbrac cu ceva în care aș putea ascunde o armă. Aș fi putut avea nevoie de ea dacă mergeam în Piața însîngerată.

12

Barul *La Mortul Dave* se află în acea parte din St. Louis care cunoaște două denumiri. Denumirea politicoasă era Promenada, cea grosolană — Piața însîngerată. Era zona cu cel mai mare vad comercial — cartierul vampirilor. Mare atracție turistică. Vampirii au trecut cu adevărat St. Louis pe hărțile de vacanță. Poate credeți că Munții Ozark, cîteva dintre cele mai bune locuri de pescuit din țară, musicalurile de pe Broadway, sau Grădinile Botanice, ar fi de ajuns, dar nu. Bănuiesc că e greu să concurezi cu morții-vii. Știu că pentru mine e greu.

La Mortul Dave este din sticlă neagră, cu tot felul de reclame la bere pe ferestre. Lumina soarelui scădea treptat; asfințitul era aproape. Vampirii nu-și vor face apariția pînă ce nu va fi întuneric deplin. Aveam la dispoziție mai puțin de două ore. Intri în bar, frunzărești dosarul, ieși din bar. Ușor. Bine.

Mă schimbasem într-un șort negru, tricou sport, pe gît, albastru închis, pantofi Nike negri cu ciorapi de jogging, asortați la culoare, albastru, negru și alb, curea neagră de piele. Cureaua era doar pentru a putea agăța de ea tocul de umăr. Browningul de 9 mm era la locul lui, sub brațul stîng. Pentru a-l masca, purtam deasupra o bluză cu mîneci scurte, neagră cu o inscripție albastru închis. Îmbrăcămintea părea în regulă. Sudoarea îmi șiroia pe șira spinării. Prea cald pentru bluză, dar Browningul îmi oferea protecția a treisprezece gloanțe. Paisprezece dacă ești destul de deștept să ai încărcătorul plin, plus un cartuș pe țeavă.

Nu credeam că lucrurile erau atît de rele, nu încă. Dar mai aveam un încărcător de rezervă vîrît în buzunarul

șortului. Știam că putea prinde pe el scame, dar unde altundeva să-l pun? Am promis ca într-una din următoarele zile să-mi cumpăr un toc de lux cu locașe pentru încărcătoare de rezervă. Numai că toate modelele pe care le văzusem trebuiau ajustate la dimensiunile mele și m-ar fi făcut să arăt ca Frito Bandito[1].

Aproape niciodată nu am la mine un încărcător de rezervă cînd port Browningul. Să fim serioși, dacă ai nevoie de mai mult de treisprezece gloanțe, totul s-a terminat. Partea tristă a poveștii este că încărcătorul de rezervă nu era destinat lui Tommy sau Gaynor. Era pentru Jean-Claude. Vampirul-Suprem al orașului. Gloanțele placate cu argint nu l-ar ucide, dar l-ar răni, făcîndu-l să se vindece aproape la fel de încet ca oamenii.

Voiam să ies din „Cartier" înainte de lăsarea întunericului. Nu voiam să dau peste Jean-Claude. Nu m-ar ataca. De fapt, intențiile sale erau bune, chiar dacă nu onorabile. Îmi oferise nemurirea fără propunerea dezgustătoare de a deveni vampir. Problema era că mă alegeam și cu el. Jean-Claude era înalt, palid și chipeș. Mai sexy decît cele mai provocatoare desuuri.

Jean-Claude voia să mă facă slujitorul său uman. Eu nu eram slujitorul nimănui. Nici măcar pentru viață eternă, tinerețe eternă, și un mic compromis al sufletului. Prețul era mult prea mare. Jean-Claude nu credea așa ceva. Browningul era pentru cazul în care trebuia să-l fac să creadă.

Am intrat în bar și am fost orbită pentru o clipă, așteptînd ca ochii să mi se acomodeze cu întunericul dinăuntru. Exact ca în vechile westernuri în care tipul de treabă ezită în fața barului, cîntărind din priviri mulțimea. Bănuiam că nu-l căuta cîtuși de puțin pe tipul ticălos. Tocmai venise de la lumina unei zile însorite și nu putea vedea nici pe dracu'. Nimeni nu te împușcă în timp ce aștepți ca ochii să ți se acomodeze cu noua ambianță. Oare de ce?

---

[1] Mascotă, animată de Ted Avery, voce Mel Blanc, în reclama pentru chipsurile cu cartofi Fritos, în perioada 1967-1971 (n. tr.).

Era într-o joi, după ora cinci. Majoritatea scaunelor de la bar și toate mesele erau ocupate. Locul era plin ochi de clienți la costum, bărbați și femei. Pe ici-pe colo se puteau vedea bărbați în cizme de lucru, bronzați doar pînă la cot, dar cea mai mare parte a clientelei era formată din persoane care țînteau cît mai sus în viață. *La Mortul Dave* devenise un bar la modă, în ciuda tuturor eforturilor depuse.

Părea că veselia era în toi. Fir-ar să fie! Toți tinerii în ascensiune se aflau acolo în speranța de a vedea chiar și pentru o clipă, în deplină siguranță, un vampir. Vor fi ușor piliți cînd se va întîmpla asta. Bănuiesc că astfel emoția va fi mai puternică.

Irving stătea la bar. Mă văzu și își flutură mîna. I-am răspuns și am început să-mi croiesc drum spre el.

M-am strecurat cu greu printre doi gentlemeni la costum. O adevărată manevră și un salt nasol pentru a mă cocoța pe scaunul de la bar.

Irving rînji larg. Zumzetul conversațiilor era aproape palpabil. Cuvintele erau transformate într-un zgomot pur, asemănător cu cel al unui ocean. Irving a trebuit să se sprijine de mine pentru a se face auzit în acel murmur general.

— Sper că apreciezi cîți dragoni a trebuit să ucid pentru a-ți păstra scaunul, spuse el.

Un ușor miros de whisky îmi atinse obrazul în timp ce vorbea.

— E ușor cu dragonii, încearcă într-o zi și cu vampirii, am răspuns eu.

Ochii i se măriră. Înainte ca buzele să fi putut rosti întrebarea, am zis:

— Glumesc, Irving.

Vax, unora le lipsește pur și simplu simțul umorului.

— În plus, dragonii n-au fost niciodată originari din America de Nord.

— Știam asta.

— Desigur.

Sorbi din whisky-ul turnat într-un pahar cu mai multe fațete. Lichidul chihlimbariu licărea în lumina slabă din bar.

Luther, administrator de zi și barman, se afla tocmai la celălalt capăt al barului ocupîndu-se de un grup de bărbați

foarte veseli. Dacă ar fi fost puțin mai veseli, ar fi adormit pe podea.

Luther e un tip mare, nu înalt, dar gras. De fapt, e o grăsime tare, aproape un fel de mușchi. Pielea îi e atît de neagră, încît are sclipiri violacee. În timp ce inspiră, țigara dintre dinți străluci, devenind pentru o clipă portocalie. Putea vorbi cu țigara în gură mai bine decît oricine altcineva pe care-l cunoșteam.

Irving culese o servietă jerpelită de piele de pe podea, de lîngă picioarele sale. Pescui din ea un dosar gros de vreo șapte centimetri, prins cu o bandă lată de cauciuc.

— Iisuse, Irving. Pot să-l iau cu mine acasă?

Reporterul clătină din cap.

— O colegă scrie un articol despre oamenii de afaceri importanți din oraș care nu sînt ceea ce par. A trebuit să-i promit niște drepturi asupra primului meu copil pentru a putea împrumuta dosarul doar pentru seara asta.

M-am uitat la teancul de foi. Am oftat. Bărbatul din dreapta mea îmi înfipse cotul în față. Se răsuci spre mine.

— Îmi pare rău, micuță doamnă, îmi pare rău, fără intenție, rosti el împleticit.

— Nu-i nimic, am răspuns eu.

Îmi zîmbi și își reluă conversația cu prietenul său. Alt tip de om de afaceri care rîde zgomotos din orice. Dacă te îmbeți, totul îți pare caraghios.

— Îmi este imposibil să citesc tot dosarul aici, am spus eu.

Irving rînji.

— Te urmez oriunde.

Luther se opri în fața mea. Trase o nouă țigară din pachetul pe care-l are întotdeauna la el. Lipi chiștocul încă aprins de vîrful țigării noi. Vîrful căpătă culoarea roșie a cărbunelui încins. Fumul se scurgea pe nas și pe gură. Ca la un dragon.

Strivi vechea țigară în scrumiera de cristal pe care o plimba cu el de ici-colo ca pe un ursuleț-mascotă. Fumează țigară de la țigară, e supraponderal, iar părul aproape cărunt arată o vîrstă de peste cincizeci de ani. Nu e niciodată bolnav. Ar trebui să apară pe posterul național al Institutului Tutunului.

— Îl umplu din nou? se adresă el lui Irving.

— Da, mulțumesc.

Luther luă paharul, îl reumplu dintr-o sticlă de sub bar și îl puse înapoi, pe un șervețel nou.

— Cu ce te servesc, Anita? întrebă el.

— Ca te obicei, Luther.

Îmi turnă un pahar cu suc de portocale. Pretindeam că era votcă cu suc de portocale. Sînt abstinentă, dar de ce aș intra într-un bar dacă nu beau?

Șterse tejgheaua barului cu un prosop alb imaculat.

— Am un mesaj pentru tine de la Stăpîn.

— Vampirul-Suprem al Orașului? întrebă Irving.

Excitarea i se ghicea în voce. Simțea noutăți senzaționale.

— Ce?

Vocea mea era complet calmă, fără nici un pic de emoție.

Am aruncat o privire spre Irving, apoi din nou către Luther. Am încercat să-i transmit telepatic mesajul: „Nu continua de față cu un reporter". N-a mers.

— Stăpînul a ordonat ca oricine te vede să-ți transmită mesajul.

Privirea lui Irving se plimba de la unul la celălalt ca aceea a unui cățel nerăbdător.

— Ce vrea Stăpînul Orașului de la tine, Anita?

— Consideră că mesajul a fost transmis, am zis eu.

Luther clătină din cap.

— N-ai de gînd să vorbești cu el, nu-i așa?

— Nu.

— De ce nu? se interesă Irving.

— Nu-i treaba ta.

— Neoficial, zise el.

— Nu.

Luther se holbă la mine.

— Ascultă-mă, fetițo, trebuie să vorbești cu Stăpînul. Deocamdată toți vampirii și ciudații trebuie să-ți transmită că Stăpînul vrea să se întîlnească cu tine. Următorul ordin va fi să te rețină și să te ducă la el.

Rețină — drăguț cuvînt pentru a răpi.

— N-am nimic de spus Stăpînului.

— Anita, nu înrăutăți situația, spuse Luther. Du-te doar și vorbește cu el, nu se va întîmpla nimic.

Asta s-o crezi tu!

— Poate, mă duc.

Luther avea dreptate. Trebuia să vorbesc cu el acum sau mai tîrziu. Probabil mai tîrziu va fi o discuție mult mai puțin prietenească.

— De ce vrea Stăpînul să vorbească cu tine? întrebă Irving.

Se comporta ca o pasăre curioasă, cu ochii strălucitori, care tocmai descoperise un viermișor.

Am ignorat întrebarea și am pus una nouă:

— Ți-a făcut colega vreun rezumat al dosarului? Chiar n-am timp să citesc *Război și pace* înainte de mîine dimineață.

— Spune-mi ce știi despre Stăpîn și îți dau rezumatul.

— Mulțumesc, Luther.

— N-am vrut să se ia de tine, își ceru scuze Luther.

Țigara sălta în sus și în jos în timp ce vorbea. N-am înțeles niciodată cum făcea. Dexteritate a buzelor. Ani de practică.

— De ce mă tratează toți de parcă aș avea o blestemată de ciumă bubonică? Încerc să-mi fac doar meseria.

Am sorbit din sucul de portocale și l-am privit.

— Irving, te bagi în niște lucruri pe care nu le înțelegi. Nu-ți pot da nici o informație despre Stăpîn. Nu pot.

— Adică nu vrei.

Am ridicat din umeri.

— Ei bine, nu vreau, dar motivul pentru care nu vreau este că nu pot.

— E o chestiune discutabilă, răspunse el.

— Dă-mă în judecată.

Am terminat sucul. Oricum, nu-l voiam.

— Ascultă, Irving, aveam o înțelegere. Informațiile din dosar în schimbul articolelor despre zombi. Dacă ai de gînd să-ți calci cuvîntul, înțelegerea pică. Însă spune-mi clar dacă a picat. N-am timp să stau aici și să mă joc de-a întrebările prostești.

— Înțelegerea rămîne. Nu-mi retrag niciodată cuvîntul dat, declară Irving cu cea mai teatrală voce pe care o avea pentru a acoperi zgomotul murmurător din bar.

— Atunci dă-mi rezumatul și lasă-mă să plec naibii din „Cartier" înainte ca Stăpînul să mă vîneze.

Fața lui Irving deveni brusc gravă.

— Ai necazuri, nu-i așa?

— Poate. Ajută-mă, Irving, te rog.

— Ajut-o, interveni Luther.

Poate că de vină era acel „te rog". Poate că era prezența amenințătoare a lui Luther. Oricare ar fi fost motivul, Irving aprobă din cap.

— După cum afirmă colega, e imobilizat într-un scaun cu rotile.

Am dat din cap. Ascultătoare, așa sînt eu.

— Îi plac femeile schiloade.

— Adică cum?

Mi-am adus aminte de Cicely-cea-cu-ochii-goi.

— Oarbe, în scaun cu rotile, cu membre amputate, oricum altcumva. Bătrînul Harry e mort după ele.

— Sau surde, am adăugat eu.

— Exact așa.

— De ce?

Inteligentă întrebare!

Irving ridică din umeri.

— Poate îl fac să se simtă mai bine avînd în vedere că e imobilizat el însuși într-un scaun cu rotile. Colega mea nu știe de ce are un comportament atît de deviant, doar că-l are.

— Ce altceva ți-a mai spus?

— N-a fost niciodată acuzat de crimă, deși zvonurile sînt cu adevărat urîte. A fost suspectat de legături cu mafia, dar n-au existat dovezi. Doar zvonuri.

— Ce zvonuri?

— O fostă prietenă a încercat să-l dea în judecată pentru pensie alimentară. A dispărut.

— A dispărut, adică, probabil, a murit.

— Bingo.

L-am crezut. Așadar, îi folosise pe Tommy și Bruno pentru a ucide și altădată. Ceea ce însemna că îi va fi mai ușor să dea același ordin a doua oară. Sau poate că Gaynor dăduse ordinul de nenumărate ori și, pur și simplu, nu fusese prins.

— Ce treburi face pentru mafie de are nevoie de două gărzi de corp?

— Oh, deci ai făcut cunoștință cu specialistul său în probleme de securitate?

Am aprobat din cap.

— Colega mea va fi încîntată să vorbească cu tine.

— Nu i-ai pomenit nimic despre mine, nu-i așa?

— Arăt eu a ciripitor?

Irving rînji. M-am făcut că nu văd.

— Ce face pentru mafie?

— Îi ajută să spele bani sau asta e ceea ce se bănuiește.

— Dovezi?

— Nici una.

Irving nu părea prea fericit.

Luther clătină din cap, scuturînd țigara în scrumieră. O parte din scrum căzu pe tejgheaua barului. Îl șterse cu un prosop imaculat.

— Sună urît, Anita. Un sfat gratis — lasă-l naibii în pace.

Bun sfat. Din păcate.

— Dar nu cred că mă va lăsa el.

— Nu te întreb, nu vreau să știu.

Cîțiva clienți făceau semne disperate să li se umple paharele. Luther se îndreptă spre ei. Puteam vedea întreaga sală în oglinda care acoperea tot peretele din spatele barului. Puteam vedea chiar și ușa de la intrare fără să mă întorc. Convenabil și confortabil.

— Atunci te întreb eu, zise Irving. Chiar vreau să știu.

Am clătinat pur și simplu din cap.

— Știu ceva ce tu nu știi, zise el.

— Și ar trebui?

Dădu din cap destul de viguros pentru ca părul creț să sară în sus.

Am oftat.

— Spune-mi.

— Tu prima.

Mă săturasem.

— Irving, ți-am împărtășit tot ce aveam de gînd în seara asta. Am dosarul. O să-l citesc. Ai putea să-mi economisești timpul. Chiar acum, un pic de timp liber ar fi foarte important pentru mine.

— Oh, drăcia dracului, distrugi orice plăcere a unui reporter de nădejde.

Irving părea aproape îmbufnat.

— Dă-i drumu' înainte să-mi ies din fire.

Irving rîse pe jumătate. Bănuiesc că nu mă credea. Ar fi trebui s-o facă.

— Bine, bine.

Scoase o fotografie de undeva din spatele său, cu un gest larg ca al unui iluzionist.

O fotografie alb-negru a unei femei. Avea vreo douăzeci de ani, păr lung castaniu, pieptănat modern, dat cu gel pentru a arăta țepos. O fată drăguță. N-am recunoscut-o. Evident, fotografia nu era artistică. Părea un instantaneu, iar expresia feței era cea a unei persoane care nu se știa fotografiată.

— Cine-i fata?

— A fost prietena lui pînă acum aproape cinci luni, răspunse Irving.

— Deci, e și ea... handicapată?

Am fixat cu privirea fața drăguță, candidă. Nu-ți puteai da seama din fotografie.

— Wanda-cea-în-scaun-cu-rotile.

M-am holbat la el. Am simțit cum ochii mi s-au mărit brusc.

— Ești serios?

Irving rînji.

— Wanda-cea-în-scaun-cu-rotile se plimbă pe străzi în scaunul ei. E foarte cunoscută în anumite cercuri.

O prostituată într-un scaun cu rotile. Nuu, prea ciudat. Am scuturat din cap.

— Bine, unde o găsesc?

— Eu și colega mea vrem să luăm și noi parte la chestia asta.

— De asta nu era fotografia în dosar.

N-a avut nici măcar bunul simț de a arăta jenat.

— Wanda nu va vorbi singură cu tine, Anita.

— A vorbit deja cu colega ta?

Irving se încruntă, sclipirea victorioasă dispărîndu-i aproape din ochi. Știam ce însemna.

— Nu vrea să vorbească cu reporteri, așa-i?

— Îi e frică de Gaynor.

— Ar trebui să-i fie, am afirmat eu.

— De ce ar vorbi cu tine și cu noi nu?

— Personalitatea mea cuceritoare, am spus eu.

— Fii serioasă, Blake.

— Pe unde își face veacul?

— Oh, la dracu'!

Irving termină ceea ce mai rămăsese din băutură dintr-o singură înghițitură furioasă.

— Pe lîngă un club numit *Pisica Cenușie*.

Pisica Cenușie, ca în vechea glumă, toate pisicile sînt gri în întuneric. Drăguț.

— Unde-i clubul?

Îmi răspunse Luther. Nu-l văzusem întorcîndu-se.

— Pe Strada Mare în Tenderloin, colț cu 20 și Grand. Dar nu m-aș duce singur acolo, Anita.

— Pot să-mi port singură de grijă.

— Știu, numai că nu arăți că ai putea s-o faci. N-ai vrea să fii nevoită să împușți vreun dobitoc doar pentru că vrea să te pipăie sau chiar mai rău. Ia cu tine pe cineva care arată ca un dur, doar ca să te scutești de neplăceri.

Irving ridică din umeri.

— Eu nu m-aș duce acolo singur.

Îmi era greu să recunosc, dar aveau dreptate. Oi fi eu mare ucigașă de vampiri, dar asta nu înseamnă nimic pentru cei dinafară.

— În regulă, îl iau pe Charles. Arată destul de dur pentru a fi primit în Green Bay Packers[1], dar firea îi este atît de blajină.

[1] Echipă profesionistă de fotbal american, cu sediul în Green Bay, Wisconsin (n. tr.).

Luther izbucni în rîs, pufăind din țigară.

— Să nu-l lași pe bătrînu' Charlie să vadă prea multe, s-ar putea să leșine.

Leșini o singură dată în public și oamenii nu te vor lăsa niciodată să uiți.

— O să am grijă de Charles.

Am pus mai mulți bani decît era necesar pe tejghea. De data aceasta Luther nu-mi dăduse prea multe informații, dar, de obicei, o face. Informații valoroase. Nu le-am plătit niciodată la adevărata valoare. Aveam reducere din cauza legăturilor mele cu polițiștii. Proprietarul barului, Dead Dave, fusese polițist înainte de a fi dat afară pentru simplul motiv că era un mort-viu. Necugetat din partea lor. Dave era încă furios din cauza asta, dar dorea să ne ajute. Așa încît mă aproviziona cu informații, iar eu transmiteam polițiștilor o serie de date selectate cu grijă.

Dead Dave intră pe ușa din spatele barului. Am aruncat o privire spre ferestrele fumurii. Arătau la fel, dar dacă Dave se trezise, însemna că afară se făcuse complet întuneric. Rahat! Trebuia să merg pînă la mașină înconjurată de vampiri. Cel puțin aveam pistolul la mine. Liniștitor, nu?

Dave era înalt, mătăhălos, cu păr castaniu tuns scurt, cu aceeași chelie în mijlocul capului ca atunci cînd murise. Nu mai pierduse nici un pic de păr, dar nici nu-i mai crescuse. Îmi zîmbi destul de larg pentru a-și etala caninii. Se stîrni agitație printre clienți, de parcă toți ar fi fost atinși de același „curaj". Șoaptele se împrăștiau precum cercurile într-o piscină. Un vampir! Începea spectacolul.

Dave și cu mine ne-am strîns mîinile. Mîna îi era caldă, puternică și uscată. Te-ai hrănit în seara asta, Dave? Arăta de parcă ar fi făcut-o, cu obrajii roșii și vesel. Cu cine te-ai hrănit, Dave? A fost de bună voie? Probabil. Dave era un băiat de treabă pentru un mort.

— Luther îmi tot spune că treci pe aici întotdeauna în timpul zilei. Îmi pare bine că frecventezi locul și după lăsarea nopții.

— Ca să-ți spun adevărul, plănuisem să ies din „Cartier" înainte de a se face complet întuneric.

Dave se încruntă.

— Ești înarmată?

L-am lăsat să vadă în treacăt pistolul.

Ochii lui Irving se măriră.

— Ai armă.

Vorbi atît de tare de parcă ar fi vrut să urle.

Zgomotul din bar se redusese între timp la un murmur plin de așteptare. Destul de încet pentru ca oamenii să surprindă conversația. Dar, la urma urmei, de asta și veniseră, pentru a asculta un vampir. Pentru a-și povesti necazurile morților. Mi-am coborît vocea și m-am adresat lui Irving:

— De ce nu strigi în gura mare?

Acesta ridică din umeri.

— Îmi pare rău.

— De unde-l știi pe vînzătorul ăsta de ziare? întrebă Dave.

— Mă ajută uneori la cercetări.

— Cercetări, ei bine, mare scofală.

Zîmbi fără a-și mai arăta caninii. O șmecherie pe care o înveți după cîțiva ani.

— Ți-a transmis Luther mesajul?

— Da.

— Ai de gînd să fii deșteaptă sau proastă?

Dave vorbește cam pe șleau, dar îmi place oricum tipul.

— Probabil proastă, am răspuns eu.

— Doar pentru că ai o legătură specială cu noul Stăpîn, nu trebuie să faci lucruri prostești. E totuși vampirul-suprem. Cumplit de periculos. Nu te pune cu el.

— Asta încerc să evit.

Dave zîmbi destul de larg pentru a-și arăta caninii.

— Rahat, vrei să spui... Nuuu, nu te vrea numai pentru fundu' tău frumos.

Drăguț de știut că se gîndea că aveam un fund frumos. Bănuiesc.

— Da, am zis eu.

Irving aproape că sări de pe scaun.

— Anita, ce dracu' se întîmplă?

Foarte bună întrebare.

— E treaba mea, nu a ta.

— Anita...

— Irving, nu mă mai bate la cap. Vorbesc serios.

— Te bat la cap? N-am mai auzit chestia asta de cînd bunică-mea...

L-am privit drept în ochi și am rostit cu grijă:

— Nu mă mai freca la cap. E mai bine așa?

Ridică mîinile cu un gest de resemnare.

— Hei, încerc doar să-mi fac meseria.

— Ei bine, n-ai decît s-o faci în altă parte.

M-am strecurat jos de pe scaun.

— Anita, ordinul este să fii găsită, declară Dave, s-ar putea ca unii vampiri să devină prea zeloși.

— Adică să încerce să mă prindă?

Dave aprobă din cap.

— Sînt înarmată, am și crucea și toate celelalte. Nu voi păți nimic.

— Vrei să te conduc pînă la mașină? întrebă Dave.

Am privit fix în ochii săi căprui și am zîmbit.

— Mulțumesc, Dave, o să-mi amintesc de propunerea ta, dar sînt fată mare, mă descurc singură.

Adevărul era că o mulțime de vampiri nu înghit faptul că Dave oferea informații dușmanului. Eu eram „Călăul". Dacă un vampir depășea limita, autoritățile trimiteau după mine. Nu există ceva asemănător cu închisoarea pe viață pentru un vampir. Moartea sau nimic. Nici o închisoare nu poate ține un vampir între zidurile ei.

S-a încercat așa ceva în California, dar un vampir-suprem a scăpat. A ucis douăzeci și cinci de oameni într-o baie de sînge care a durat o singură noapte. Nu s-a hrănit cu ei, i-a ucis, pur și simplu. Bănuiesc că era cumplit de enervat de faptul că fusese închis. Autoritățile puseseră cruci la uși și dotaseră gardienii cu crucifixe. Crucile nu ajută la nimic dacă nu crezi în puterea lor. Și, cu siguranță, n-au nici un efect atunci cînd un vampir-suprem te convinge să le scoți.

Eu eram echivalentul scaunului electric pentru un vampir. Nu mă plac prea mult. Surpriză, surpriză.

— Merg eu cu ea, se oferi Irving.

Puse banii pe tejghea și se ridică în picioare. Dosarul voluminos era sub brațul meu. Bănuiesc că nu avea de gînd să-l scape din ochi nici o clipă. Minunat.

— Atunci probabil că va trebui să te protejeze și pe tine, declară Dave.

Irving deschise gura să spună ceva, dar, gîndindu-se mai bine, se răzgîndi. Putea spune: „Dar eu sînt licantrop", numai că nu voia să știe lumea. Se chinuia din răsputeri să pară o ființă umană.

— Sigur nu vei păți nimic? întrebă Dave.

Încă o șansă de a fi escortată pînă la mașină de un vampir.

Se oferea să mă protejeze de Stăpîn. Dave nu murise nici măcar de zece ani. Nu era destul de bun.

— Îmi pare bine să știu că ții la mine, Dave.

— Haide, pleacă de aici, zise Dave.

— Ai grijă de tine, fetițo, adăugă Luther.

Le-am zîmbit din toată inima, apoi m-am răsucit pe călcîie și am ieșit din barul cufundat aproape într-o tăcere completă. Clienții nu putuseră să fi surprins prea mult, poate chiar nimic, din conversație, dar le simțeam privirile ațintite asupra mea. Am rezistat tentației de a mă întoarce spre ei și de a face „bau". Pariam că cineva ar fi urlat.

Să fi fost oare de vină cicatricea în formă de cruce de pe mîna mea? Numai vampirii au așa ceva, nu? O cruce lipită cu putere în carnea impură. Crucea de care avusesem parte fusese o bucată de fier făcută special. Comandată de un vampir-suprem, acum mort. Crezuse că avea să fie distractiv. Amuzant.

Să fi fost de vină doar Dave? Poate că oamenii din bar nu remarcaseră cicatricea. Poate eram eu prea susceptibilă? Te comporți prietenește cu un vampir drăguț care se supune legilor, iar oamenii devin suspicioși. Ai cîteva cicatrice nostime și oamenii se întreabă dacă ești o ființă umană. Dar asta e foarte bine. Suspiciunea este sănătoasă. Te ține în viață.

13

Întunericul înăbușitor m-a cuprins ca un pumn fierbinte și lipicios. Felinarele de pe stradă aruncau un șuvoi strălucitor pe trotuar, de parcă s-ar fi topit lumina. Toate felinarele sînt reproduceri ale lămpilor cu gaz de la începutul secolului. Înalte și plăcute la vedere, dar nu chiar autentice. Ca un costum de Halloween. Arată bine, dar sînt prea comode pentru a fi reale.

Cerul nopții atîrna ca o prezență întunecată deasupra clădirilor înalte de cărămidă, dar felinarele țineau departe întunericul. Un cort negru sprijinit pe bețe luminoase. Poți să intuiești întunericul fără prezența realității.

Am pornit spre parcarea aflată dincolo de Strada 1. Era aproape imposibil de parcat pe Promenadă. Turiștii înrăutățeau și mai mult situația.

Tălpile solide ale pantofilor lui Irving făceau un zgomot puternic care se propaga ca un ecou de-a lungul străzii. Pavaj din pietre adevărate. Străzi înguste făcute pentru cai, nu pentru mașini. Străzi care făceau parcarea un calvar, dar era... încîntător.

Pantofii mei Nike Airs nu făceau aproape nici un zgomot pe stradă. Irving se tîra ca un cățeluș pe lîngă mine. Cei mai mulți licantropi pe care-i întîlnisem se deplasau tiptil. Putea Irving să fi fost un vîrcolac, dar se comporta mai degrabă ca un cîine. Un cîine mare, iubitor de petreceri.

Cupluri și grupuri mici de oameni treceau pe lîngă noi, rîzînd, vorbind, cu vocile prea excitate. Veniseră să vadă vampirii. Vampiri cu adevărat în viață sau vampiri cu adevărat morți? Cu toții erau turiști. Amatori. Voyeuri.

Pariam pe orice sumă de bani că văzusem mai mulți morți-vii decît oricare dintre ei. Fascinația vampirilor mi-a scăpat întotdeauna.

Era complet întuneric. Dolph și echipa de exterminatori mă așteptau deja în cimitirul Burrell. Trebuia să ajung acolo. Cum să procedez cu dosarul despre Gaynor? Și ce aveam să fac cu Irving? Uneori, viața mea e prea plină.

O siluetă se desprinse dintre clădirile întunecate. Nu-mi puteam da seama dacă așteptase acolo sau apăruse pur și simplu. Magie. Am înțepenit locului, holbîndu-mă, ca un iepure prins în raza farurilor.

— Ce s-a-ntîmplat, Blake? întrebă Irving.

I-am întins dosarul și el îl luă, cu o privire uluită. Aveam nevoie de ambele mîini libere în eventualitatea în care ar fi trebuit să scot pistolul. Probabil că nu se va ajunge pînă acolo. Probabil.

Jean-Claude, Vampirul-Suprem al Orașului, păși spre noi. Se deplasa ca o pisică, cu o mișcare lină, fluentă. O energie și o grație perfectă, așteptînd să explodeze în violență.

Nu era atît de înalt, probabil un metru șaptezeci și șapte. Cămașa era atît de albă, încît strălucea. Era largă, lungă, cu mîneci lungi strînse la încheieturi, cu manșete prevăzute cu trei butoni. Partea din față a cămășii avea doar un șnur pentru a fi închisă la gît. O lăsase deschisă, iar țesătura albă îi încadra netezimea palidă a pieptului. Cămașa era vîrîtă în blugi negri, strîmți, care o împiedicau să filfîie în jurul lui precum o pelerină.

Părul îi era complet negru, ușor cîrlionțat în jurul feței. Ochii, dacă îndrăzneai să privești în ei, erau de un albastru atît de închis, încît păreau aproape negri. Două giuvaiere strălucitoare.

Se opri la aproximativ doi metri de noi. Destul de aproape pentru a vedea cicatricea întunecată, în formă de cruce, de pe pieptul său. Era singurul lucru care îi mutila corpul perfect. Sau ceea ce văzusem eu din corpul lui.

Cicatricea mea fusese o glumă proastă. A lui fusese ultima încercare a vreunui amărît de a se opune morții. Mă întrebam dacă nenorocitul scăpase. Mi-ar spune

Jean-Claude dacă l-aș întreba? Poate. Dar răspunsul era „nu“, nu voiam să știu.

— Salut, Jean-Claude, am zis eu.

— Salutări, *ma petite*.

Vocea îi era ca o blană — bogată, moale, vag obscenă, de parcă discuția cu el ar fi fost ceva murdar. Poate era.

— Nu-mi mai spune „ma petite“.

Zîmbi ușor, fără a arăta nici măcar o frîntură din canini.

— Cum vrei.

Se uită la Irving. Acesta privi în altă parte, atent să nu întîlnească privirea lui Jean-Claude. Nu te uiți niciodată direct în ochii unui vampir. Niciodată. Atunci de ce eu o fac și nu pățesc nimic? Într-adevăr, de ce?

— Cine-i prietenul tău?

Cuvîntul „prieten“ fusese pronunțat moale, cu o nuanță oarecum amenințătoare.

— E Irving Griswold. Este reporter la *Post-Dispatch*. Mă ajută la unele cercetări.

— Ah, făcu Jean-Claude.

Se învîrti în jurul lui Irving de parcă ar fi fost ceva de vînzare și dorea să-l vadă mai îndeaproape.

Irving arunca în jur priviri scurte și nervoase pentru a nu-l scăpa nici o clipă pe vampir din ochi. Îmi aruncă o privire lungă, cu ochii măriți.

— Ce se întîmplă?

— Chiar așa, ce se întîmplă, Irving? remarcă Vampirul-Suprem.

— Lasă-l în pace, Jean-Claude.

— De ce nu ai venit să mă vezi, micuță reanimatoare?

„Micuță reanimatoare“ nu era o îmbunătățire mai mare decît „ma petite“, dar am trecut-o cu vederea.

— Am fost ocupată.

Privirea care îi traversă fulgerător fața era aproape mînioasă. Chiar nu voiam să fie furios pe mine.

— Eram pe punctul de a veni să te văd.

— Cînd?

— Mîine noapte.

— În noaptea asta.

Nu era o sugestie.

— Nu pot.

— Ba da, *ma petite*, poți.

Vocea îi era ca un vînt călduț în capul meu.

— Ești atît de posesiv...

Izbucni în rîs. Plăcut și cu rezonanță, ca un parfum care plutește încă printr-o încăpere după plecarea purtătorului. Rîsul său îți zăbovea încă în urechi precum o muzică îndepărtată. Avea cea mai frumoasă voce dintre toți vampirii-supremi pe care-i întîlnisem vreodată. Fiecare cu talentele sale.

— Ești atît de exasperantă, declară el cu o voce în care se mai simțea încă rîsul. Ce să mă fac cu tine?

— Să mă lași în pace, am răspuns eu.

Eram din cale afară de serioasă. Aceasta era una dintre dorințele mele cele mai fierbinți.

Fața îi deveni brusc complet sobră, de parcă cineva ar fi răsucit un întrerupător. Deschis, bucuros; închis, impenetrabil.

— Prea mulți dintre adepții mei știu că ești slujitorul meu uman, *ma petite*. A te avea complet sub control face parte din planul de consolidare a puterii mele.

Părea aproape plin de remușcări. Grozav mă mai ajuta asta!

— Ce vrei să spui cu a mă avea complet sub control?

Simțeam un ghem în stomac — un din ce mai în ce mai puternic sentiment de frică mă cuprindea. Dacă Jean-Claude nu avea să mă înspăimînte de moarte, atunci cu siguranță avea să-mi producă un ulcer.

— Ești slujitorul meu uman. Trebuie să începi să te comporți ca atare.

— Nu sînt slujitorul tău.

— Ba da, *ma petite*, ești.

— Fir-ar să fie, Jean-Claude, lasă-mă în pace.

Brusc stătea lîngă mine. Nu-l văzusem mișcîndu-se. Îmi blocase mintea fără să fi simțit absolut nimic. Îmi simțeam pulsul bubuind cu furie în urechi. Am încercat să fac un pas înapoi, dar o mînă subțire și palidă mă înșfăcă de brațul drept, chiar deasupra cotului. N-ar fi trebuit să fac un pas

înapoi. Ar fi trebuit să scot pistolul. Speram să trăiesc în ciuda greșelii comise.

Vocea îmi era normală, calmă. Cel puțin, voi înfrunta cu curaj moartea.

— Am crezut că nu-mi poți controla mintea după ce m-ai însemnat de două ori.

— Nu te pot vrăji cu privirea și este mai greu să-ți blochez mintea, dar se poate face.

Degetele sale mi-au încercuit brațul. Fără să-mi producă vreo durere. N-am încercat să mă smulg din strînsoare. N-avea nici un rost. Putea să-mi sfarme brațul fără nici cel mai mic efort sau putea să-l smulgă din articulație la fel de ușor cum putea ridica o Toyota. Dacă nu mă puteam lupta cu Tommy, eram al dracului de sigură că nu mă puteam măsura cu Jean-Claude.

— E noul Stăpîn al Orașului, nu-i așa?

Vocea lui Irving. Cred că uitasem amîndoi cu totul de Irving. Ar fi fost mai bine pentru el dacă am fi făcut-o.

Strînsoarea lui Jean-Claude se accentuă puțin pe brațul meu drept. Se răsuci pentru a se uita la Irving.

— Ești reporterul care mi-a solicitat un interviu.

— Da, eu sînt.

Vocea lui Irving părea puțin nervoasă, nu mult, doar atît cît trebuia. Arăta curajos și sigur pe sine. Bravo lui!

— Poate că, după ce voi vorbi cu această tînără și drăguță domnișoară, îți voi acorda interviul.

— Adevărat?

Uluirea i se citea în voce. Rînji larg spre mine.

— Ar fi minunat. Îl fac oricum vrei. Va...

— Liniște.

Cuvîntul sîsîi și pluti prin aer. Irving tăcu brusc, ca vrăjit.

— Irving, te simți bine?

Caraghios, tocmai eu să întreb asta. În timp ce înfruntam un vampir. Am întrebat, totuși.

— Da, răspunse Irving.

Un cuvînt în care se simțea o cumplită frică.

— N-am simțit niciodată așa ceva.

Am aruncat o privire spre Jean-Claude.

— E cu adevărat special.

Jean-Claude își îndreptă atenția spre mine. Oh, minunat.

— Tot te ții de glume, *ma petite*.

Am privit fix în ochii săi frumoși, dar erau pur și simplu ochi. Îmi dăduse puterea de a le rezista.

— E un mod de a face să treacă mai repede timpul. Ce vrei, Jean-Claude?

— Atît de curajoasă, chiar și acum.

— Doar n-ai de gînd să mă însemni în mijlocul străzii, de față cu martori. Oi fi tu noul Stăpîn, dar ești și om de afaceri. Ești un vampir de clasă. Există limite în ceea ce faci.

— Doar în public, declară el, atît de încet, încît doar eu l-am auzit.

— Bine, dar sîntem amîndoi de acord că nu poți recurge la violență aici și acum.

M-am holbat în sus la el.

— Așa încît lasă scenele teatrale și spune-mi ce naiba vrei.

Zîmbi cu o ușoară mișcare a buzelor, dar dădu drumul brațului și făcu un pas înapoi.

— Atît timp cît nu mă împușți pe stradă fără a te fi provocat.

M-am gîndit că fusesem deja provocată, dar nu în felul pe care l-aș putea explica polițiștilor.

— N-am chef să fiu acuzată de crimă, asta-i adevărat.

Zîmbetul i se lărgi, tot fără a-și arăta caninii. O făcea mai bine decît orice vampir în viață pe care-l cunoșteam. Un vampir în viață este un oximoron? Nu mai eram sigură.

— Deci, nu ne vom face rău unul altuia în public, declară Jean-Claude.

— Probabil că nu. Ce vrei? Întîrzii la o întîlnire.

— Readuci la viață zombi sau ucizi vampiri în noaptea asta?

— Nici una, nici alta.

Mă privi, așteptînd să continuu. N-am făcut-o. Ridică din umeri cu o mișcare grațioasă.

— Ești slujitorul meu uman, Anita.

Îmi folosise numele adevărat; acum știam că aveam probleme.

— Nu sînt, am răspuns eu.

Oftă adînc.

— Te-am însemnat de două ori.

— N-a fost alegerea mea.

— Ai fi murit dacă nu ți-aș fi dat o parte din puterea mea.

— Nu mă lua pe mine cu felul în care mi-ai salvat viața. M-ai însemnat de două ori cu forța. Nu m-ai întrebat și nici nu mi-ai explicat despre ce era vorba. Cu primul semn poate mi-ai salvat viața — minunat. Al doilea ți-a salvat ție viața. N-am avut de ales în nici unul dintre cazuri.

— Încă două semne și vei cîștiga nemurirea. Nu vei îmbătrîni pentru că eu nu îmbătrînesc. Vei rămîne o ființă umană, în viață, capabilă să porți o cruce. Capabilă să intri într-o biserică. Sufletul nu-ți va fi compromis. De ce te împotrivești?

— De unde știi ce-mi compromite mie sufletul? Tu nu mai ai așa ceva. Ți-ai negociat sufletul nemuritor pentru eternitatea pămînteană. Dar eu știu că vampirii pot muri, Jean-Claude. Ce ce va întîmpla cînd vei muri? Unde te vei duce? Faci bum și dispari cu totul? Nu, te vei duce în Iad acolo unde ți-e locul.

— Și crezi că, dacă ești slujitorul meu uman, vei veni cu mine?

— Nu știu și nici nu vreau să aflu.

— Dacă mi te împotrivești, mă faci să par slab. Nu-mi pot permite asta, *ma petite*. Trebuie să rezolvăm problema, într-un fel sau altul.

— Nu mă constrînge, Jean-Claude.

— Sau ce, mă ucizi? Ai putea să mă ucizi?

Am privit fix fața sa frumoasă și am rostit:

— Da.

— Simt că mă dorești, *ma petite*, așa cum te doresc și eu.

Am ridicat din umeri. Ce puteam spune?

— E doar puțină dorință, Jean-Claude, nimic special.

Era o minciună. Am știut chiar în timp ce o rosteam.

— Nu, *ma petite*, însemn mai mult pentru tine decît așa ceva.

Atrăsesem atenția unui mic grup care se oprise la o distanță sigură.

— Chiar vrei să discutăm chestia asta în stradă?

Jean-Claude trase adînc aerul în piept și îl lăsă să iasă cu un oftat.

— Foarte adevărat. Mă faci să uit de mine, *ma petite*.

Minunat.

— Am întîrziat cu adevărat, Jean-Claude. Mă așteaptă polițiștii.

— Trebuie să terminăm discuția asta, *ma petite*, zise Jean-Claude.

Am aprobat din cap. Avea dreptate. Încercasem să ignor atît această problemă, cît și existența lui. Vampirii-supremi nu sînt ușor de ignorat.

— Mîine noapte.

— Unde?

Politicos din partea sa de a nu-mi ordona să vin în bîrlogul lui. Am reflectat asupra celui mai bun loc de întîlnire. Voiam ca Charles să mă însoțească în Tenderloin. Charles avea să verifice condițiile de muncă ale zombilor într-un nou club. Un loc la fel de bun ca oricare altul.

— Știi clubul *Cadavrul care rîde*?

Jean-Claude zîmbi, vîrful unui canin atingîndu-i buzele. O femeie din grupul de privitori trase aer în piept cu zgomot.

— Da.

— Ne întîlnim acolo, să zicem, la unsprezece.

— Cu plăcere.

Cuvintele îmi mîngîiară pielea ca o promisiune. Fir-ar să fie!

— Te aștept în biroul meu, mîine noapte.

— Hei, stai o clipă. Adică cum în biroul tău?

Aveam o presimțire rea.

Zîmbetul larg se transformă în rînjet, caninii strălucind în lumina felinarelor.

— Ei bine, clubul este proprietatea mea. Credeam că știi.

— Pe dracu' a ta.

— Te aștept.

Eu alesesem locul. Așa-mi trebuia. Dracu' să mă ia!

— Haide, Irving.

— Nu, lasă-l să rămînă. Încă nu i-am acordat interviul.

— Lasă-l în pace, Jean-Claude, te rog.

— Îi voi da atît cît dorește, nimic mai mult.

Nu mi-a plăcut modul în care a rostit „cît dorește".

— Ce vrei să faci?

— Eu, *ma petite*? zîmbi.

— Anita, vreau să rămîn, interveni Irving.

M-am întors spre el.

— Nu știi ce vorbești.

— Sînt reporter. Îmi fac meseria.

— Jură-mi, jură-mi că nu-i faci nici un rău.

— Ai cuvîntul meu, zise Jean-Claude.

— Că nu-i vei face rău în nici un fel.

— Că nu-i voi face rău în nici un fel.

Fața lui Jean-Claude era lipsită de orice expresie, ca și cum zîmbetele sale fuseseră doar iluzii. Fața lui avea imobilitatea caracteristică celor morți de mult. Drăguță de privit, dar lipsită de viață ca un tablou.

Am privit în ochii săi goi și m-am cutremurat. Rahat.

— Sigur vrei să rămîi?

Irving aprobă din cap.

— Vreau acest interviu.

Am scuturat din cap.

— Ești un prost.

— Sînt un bun reporter.

— Dar tot prost rămîi.

— Anita, pot să-mi port singur de grijă.

Ne-am privit o secundă.

— Bine, distrează-te atunci. Pot să iau dosarul?

Își privi mîinile de parcă ar fi uitat că dosarul era la el.

— Adu-l la redacție mîine dimineață sau Madeline va face o criză de nervi.

— Sigur. Nici o problemă.

Am îndesat dosarul voluminos sub brațul stîng, cît mai lejer cu putință. Mă împiedica să scot pistolul, dar viața nu-i niciodată perfectă.

Aveam informațiile despre Gaynor. Aveam numele fostei lui prietene. O femeie batjocorită. Poate va vorbi cu mine.

Poate mă va ajuta să găsesc niște indicii. Poate îmi va spune să mă duc la dracu'. N-ar fi pentru prima dată.

Jean-Claude mă urmărea cu ochi lipsiți de orice expresie. Am tras aerul adînc pe nas și i-am dat drumul pe gură. Destul pentru o noapte.

— Mă văd cu voi doi mîine.

M-am răsucit pe călcîie și m-am îndepărtat. Un grup de turiști aveau aparate foto; unul era îndreptat cu titlu de încercare în direcția mea.

— Dacă mă fotografiezi, îți iau aparatul și îl fac bucăți, am declarat eu zîmbind.

Nesigur, bărbatul coborî aparatul.

— Doamne, doar o singură fotografie...

— Ați văzut destul, am spus eu, acum plecați, spectacolul s-a terminat.

Turiștii s-au risipit ca un fum în bătaia vîntului. Am pornit spre parcare. Am aruncat o privire în spate și am văzut că turiștii se întorceau pentru a-i înconjura pe Jean-Claude și Irving. Turiștii aveau dreptate. Spectacolul nu se terminase încă.

Irving era băiat mare. Voia acel interviu. Cine eram eu să fac pe dădaca unui vîrcolac matur? Va afla Jean-Claude secretul lui Irving? Ar fi fost vreo diferență dacă l-ar fi aflat? Nu era problema mea. Problemele mele erau Harold Gaynor, Dominga Salvador și monstrul care mînca oamenii pașnici din St. Louis, Missouri. Irving n-avea decît să-și rezolve singur problemele. Mie îmi ajungeau ale mele.

14

Cerul nopții era ca un pocal curbat de întuneric lichid. Stelele, ca niște diamante înfipte în el, ofereau o lumină rece, stăruitoare. Luna era o pată strălucitoare formată din nuanțe cenușii și auriu-argintii. Orașul te făcea să uiți cît de întunecoasă este noaptea, cît de luminoasă este luna, cît de multe stele sînt pe cer.

Cimitirul Burrell nu era luminat de felinare stradale. Nu se vedea nimic altceva decît lumina slabă, galbenă, de la ferestrele unui case. M-am oprit, asudată toată, în vîrful dealului, îmbrăcată în salopetă și încălțată cu pantofii Nike.

Corpul băiețelului fusese luat. Se afla la morgă așteptînd „atențiile" medicului legist. Eu terminasem cu el. Nu trebuia să-l mai privesc vreodată. Cu excepția viselor.

Dolph stătea lîngă mine. Nu scotea nici un cuvînt, privea doar întinderea de iarbă și pietrele de mormînt sfărîmate, așteptînd. Așteptîndu-mă să fac vreo chestie magică. Să scot iepurașul din pălărie. Primul și cel mai bun lucru care se putea întîmpla era ca „iepurașul" să fie undeva înăuntru pentru a-l distruge. Al doilea lucru bun era să găsim „gaura" din care ieșise. Asta ne-ar putea indica ceva. Și, oricum, orice era mai bun decît ceea ce aveam în acel moment.

Echipa de exterminare se afla la cîțiva pași în spate. Bărbatul era scund, gras, cu părul cărunt tuns neîngrijit. Arăta ca un antrenor de fotbal ieșit la pensie, dar își trata aruncătorul de flăcări prins la spate de parcă ar fi fost o ființă vie, mîngîindu-l cu mîini butucănoase.

Femeia era tînără, nu mai mult de douăzeci de ani. Părul blond, rar, era prins la spate în coadă de cal. Era puțin mai

înaltă decît mine. Șuvițe de păr îi fluturau în jurul feței. Ochii mari scrutau iarba înaltă, dintr-o parte în alta. Ca un mitralior în căutarea țintei.

Speram să nu fie dispusă să apese oricînd pe trăgaci. Nu voiam să fiu mîncată de un zombi ucigaș, dar nu voiam nici să fiu împroșcată cu napalm. Arsă de vie sau mîncată de vie? Mai există altceva în meniu?

Iarba foșnea și șoptea ca frunzele uscate toamna. Dacă foloseam aici aruncătoarele de flăcări, iarba urma să devină o mare de foc. Eram norocoși dacă reușeam să fugim la timp. Dar focul era singurul lucru care putea opri un zombi. Dacă era un zombi și nu cumva cu totul altceva.

Am clătinat din cap și am pornit mai departe. Îndoielile nu ne vor duce nicăieri. Acționează ca și cum ai ști ce faci; asta era regula după care trăiam.

Sînt sigură că Señora Salvador ar fi folosit un ritual specific sau un sacrificiu, pentru a găsi mormîntul zombiului. În acest caz, modalitățile ei de acțiune erau mai diversificate decît ale mele. Bineînțeles, cunoștințele îi permiteau să captureze sufletele cadavrelor aflate în putrefacție. Nu urîsem niciodată pe nimeni atît de mult, încît să-i fac așa ceva. Să-l ucid, da, dar să-i capturez sufletul și să-l oblig să stea, să aștepte și să-și simtă propriul corp putrezind? Nu, așa ceva era mai mult decît imoral. Era malefic. Dominga Salvador trebuia oprită și doar moartea putea s-o facă. Am oftat. Altă problemă pentru altă noapte.

Mă deranja să aud pașii lui Dolph ca un ecou al pașilor mei. Am aruncat o privire în spate, spre cei doi exterminatori. Omorau orice, de la termite la ghouli, dar ghoulii sînt lași, de cele mai multe ori creaturi care se hrănesc cu stîrvuri. Iar creatura pe care o vînam nu era cîtuși de puțin așa ceva.

Îi simțeam pe cei trei în spatele meu. Pașii lor răsunau mai tare decît ai mei. Am încercat să-mi limpezesc mintea și să iau urma zombiului, dar tot ce puteam auzi era doar pașii lor. Tot ce puteam simți era frica femeii. Ambele mă împiedecau să mă concentrez.

M-am oprit.

— Dolph, am nevoie de mai mult spațiu.

— Ce vrei să spui?

— Rămîneți mai în spate. Nu mă pot concentra.

— S-ar putea să fim prea departe pentru a te ajuta.

— Dacă zombiul iese din mormînt și se agață de mine ca o lipitoare...

Am ridicat din umeri.

— Ce ai de gînd să faci atunci, îl împroști cu napalm și mă transformi și pe mine într-o creatură crocantă?

— Ai spus că focul este singura armă, remarcă Dolph.

— Așa este, dar dacă zombiul sare în spatele cuiva, spune-le exterminatorilor să nu-și prăjească victima.

— Dacă zombiul înhață pe unul dintre noi, nu putem folosi napalmul?

— Bingo.

— Ai fi putut să-mi spui mai devreme.

— Tocmai m-am gîndit la asta.

— Minunat, făcu el.

Am ridicat din umeri.

— Îmi asum responsabilitatea. Mi-a scăpat din vedere. Rămîneți pur și simplu mai în spate și lăsați-mă să-mi fac treaba.

Am făcut un pas spre el pentru a-i șopti:

— Și supraveghează femeia. Pare destul de înspăimîntată pentru a începe să tragă după năluci.

— Anita, sînt exterminatori, nu polițiști sau ucigași de vampiri.

— În seara asta, viețile noastre depind de ei, așa încît supravegheaz-o atent, da?

Dolph aprobă din cap și aruncă o privire în spate, spre cei doi exterminatori. Bărbatul zîmbi și dădu din cap. Fata se mulțumi doar să îl privească fix. Aproape că îi miroseam frica.

Avea și dreptul să-i fie frică. De ce mă deranja atît de mult? Pentru că ea și cu mine eram singurele femei aici și trebuia să fim mai bune decît bărbații. Mai curajoase, mai rapide, mai orice. Era o regulă cînd jucai în aceeași echipă cu băieții mari.

Am pătruns singură în marea de iarbă. Am așteptat pînă ce singurul lucru pe care-l auzeam era iarba — moale, uscată, murmurătoare. Ca și cum ar fi încercat să-mi spună ceva cu o voce scîrțiitoare, frenetică. Înnebunită, îngrozită. Iarba părea înspăimîntată. Era o prostie. Iarba nu simte nimic. Eu da, și fiecare părticică din corp îmi era acoperită cu sudoare. Era creatura aici? Era bestia care transformase un bărbat într-o grămadă de carne crudă aici, în iarbă, ascunzîndu-se și așteptînd?

Nu. Zombii nu sînt destul de inteligenți pentru a face așa ceva, dar bineînțeles, acesta fusese destul de deștept pentru a se ascunde de polițiști. Era ceva inteligent pentru un cadavru. Prea inteligent. Poate că, la urma urmei, nu era un zombi. Găsisem în cele din urmă o creatură care mă înspăimînta mai mult decît vampirii. Moartea nu mă deranja prea mult. Credință creștină puternică și toate chestiile celelalte. Mă deranja modul de a muri. Mîncată de vie. Unul dintre cele trei moduri de a muri pe care nu le suportam.

Cine s-ar fi gîndit vreodată că voi fi înspăimîntată de un zombi, de orice fel de zombi? Ironia naibii. Voi rîde mai tîrziu, atunci cînd gura nu-mi va fi atît de uscată.

Era acea așteptare tăcută prezentă în toate cimitirele. Ca și cum morții și-ar ține respirația colectivă, așteptînd ceva, dar ce? Readucerea la viață? Poate. Dar am avut de lucru cu morții prea mult timp pentru a crede doar într-un singur răspuns. Morții sînt asemenea celor vii. Fac lucruri diferite.

Cei mai mulți oameni mor și ajung în Rai sau în Iad, și asta-i tot. Dar pentru cîțiva, lucrurile nu se întîmplă chiar așa, dintr-un motiv sau altul. Fantome, spirite neliniștite, violență, răutate, sau o simplă confuzie; toate acestea pot ține prizonier un suflet pe pămînt. Nu spun că sufletul este făcut prizonier. Nu cred așa ceva, dar undeva trebuie să dăinuie încă vreo amintire a sufletului, esența lui.

Mă așteptam ca vreun spectru să se ridice din mormînt și să se repeadă urlînd spre mine? Nu. Nu văzusem niciodată pînă atunci o fantomă care să fi făcut cuiva un rău

fizic. Dacă produce vătămări fizice, atunci nu este o fantomă; poate fi un demon, spiritul vreunui vrăjitor sau chiar magie neagră; fantomele nu rănesc pe nimeni.

Un gînd aproape liniștitor.

Pămîntul îmi alunecă de sub picioare.

M-am împiedicat și m-am agățat de una din pietrele de mormînt din jur. Pămînt surpat, un mormînt nemarcat. Un șoc usturător îmi fulgeră prin picior, o șoaptă electrică fantomatică. Am făcut un salt înapoi și m-am așezat brusc pe pămînt.

— Anita, te simți bine? urlă Dolph.

Am aruncat o privire în spate și am descoperit că iarba mă ascundea complet.

— Sînt bine, am urlat ca răspuns.

M-am ridicat în picioare, avînd grijă să nu calc pe mormîntul vechi. Oricine zăcea acolo în pămînt, bărbat sau femeie, nu era un locatar fericit. Nu o fantomă sau o stafie, dar ceva. Probabil fusese odinioară o fantomă perfectă, dar timpul o sleise de puteri. Fantomele se uzează precum hainele vechi și ajung, în final, în locul unde se adună toate fantomele străvechi.

Mormîntul va dispărea treptat, pămîntul tasîndu-se tot mai mult, probabil în timpul vieții mele. Dacă aș putea evita zombii ucigași cîțiva ani. Și vampirii. Și ființele umane înarmate. Oh, la dracu', acest mormînt încă „fierbinte" va exista probabil mai mult decît voi fi eu pe lumea asta.

M-am uitat în spate și i-am văzut pe Dolph și pe cei doi exterminatori la vreo douăzeci de metri. Douăzeci de metri, cumplit de departe, nu? Le spusesem să rămînă mai în urmă, dar nu să mă lase să bîjbîi singură prin cimitir. Nu eram niciodată satisfăcută de nimic.

Dacă i-aș chema mai aproape, oare se vor supăra? Probabil. Am pornit din nou, încercînd să nu pășesc pe alte morminte. Dar era greu, cele mai multe pietre de mormînt fiind ascunse de iarba înaltă. Atît de multe morminte nemarcate, atît de multe neglijate.

Puteam hoinări fără rost toată blestemata de noapte. Chiar mă gîndisem că aș putea da în mod accidental peste mormîntul cu pricina? Da. Speranța moare ultima, în special cînd alternativa nu este foarte umană.

Vampirii erau odinioară ființe umane obișnuite; zombii la fel. Cei mai mulți licantropi au la început aspect uman, deși există și cîteva cazuri rare în care sînt victime ale unor blesteme moștenite. Toți monștrii au la început o viață normală — cu excepția mea. Readucerea la viață a morților nu este o carieră pe care ți-o alegi singură. Nu am intrat într-o zi în biroul unei firme de consiliere și am declarat „Aș vrea să readuc morții la viață pentru a-mi cîștiga existența".

Am avut întotdeauna o afinitate pentru morți. Întotdeauna. Nu pentru cei morți recent. Nu, nu vreau să supăr sufletele morților, dar de îndată ce sufletul se îndepărtează de corp, știu acest lucru. Îl simt. N-aveți decît să rîdeți. Așa-i adevărul.

Cînd eram mică am avut un cîine. Ca mulți alți copii. Și tot ca cei mai mulți cîini ai copiilor, a murit. Aveam treisprezece ani. Am înmormîntat-o pe Jenny în curtea din spate. La o săptămîna după ce a murit Jenny, m-am trezit cu ea făcută covrig lîngă mine. Blana neagră, deasă, acoperită cu pămînt din groapă. Ochii căprui, morți, îmi urmăreau orice mișcare, exact ca atunci cînd era în viață.

Pentru o clipă, am crezut că era în viață. Fusese o greșeală, dar recunosc un mort cînd văd unul. Îl simt. Îl chem din mormînt. Mă întreb ce ar crede Dominga Salvador despre această întîmplare. Să chemi din mormînt un zombi-animal. Ce șocant. Să readuci morții la viață printr-un accident. Ce înfricoșător. Ce dezgustător.

Mama mea vitregă, Judith, nu și-a revenit complet după acel șoc. Povestește rar oamenilor despre meseria pe care o practic. Tata? Ei bine, și tata o ignoră. Am încercat s-o ignor și eu, dar n-am putut. Nu voi intra în amănunte, dar vă spune ceva sintagma „animale ucise pe șosea"? Lui Judith îi spunea. Arătam ca o versiune de coșmar a Fluierului fermecat[1].

---

[1] Poveste a fraților Grimm referitoare la o întîmplare petrecută în orașul Hamelin din Germania, la 26 iunie 1284, cînd 131 de copii au fost atrași afară din oraș de o melodie cîntată la un fluier fermecat (n. tr.).

În cele din urmă, tatăl meu m-a dus într-o zi s-o întîlnesc pe bunica din partea mamei. Nu este atît de înfricoșătoare ca Dominga Salvador, dar e... interesantă. Bunica Flores a fost de acord cu tata. Nu trebuia să fiu instruită în practicile voodoo, trebuia doar să cîștig destul control pentru a pune punct... problemelor. „Învață-o doar să le controleze", spusese tata.

Bunica m-a învățat. Eu am învățat. Tata m-a luat acasă. Problema n-a mai fost adusă niciodată în discuție. Cel puțin nu de față cu mine. M-am întrebat întotdeauna ce a spus draga mea mamă vitregă în spatele ușilor închise. În această privință, nici tata nu era mulțumit. La dracu', nici eu nu eram.

Bert m-a recrutat direct din facultate. N-am știut niciodată cum a auzit despre mine. L-am refuzat la început, dar mi-a fluturat o mulțime de bani pe sub nas. Poate că era o reacție rebelă împotriva a ceea ce așteptau părinții de la mine? Sau, poate, îmi dădusem în cele din urmă seama că existau al naibii de puține posibilități de angajare cu o diplomă în biologie și cu o specializare în evenimente supranaturale. Specializarea secundară din facultate era creaturi legendare. Asta a fost cu adevărat folositoare în CV-ul meu.

Era ca și cum aveai o diplomă în civilizația greacă veche sau în poeții romantici — domeniu interesant, plăcut — dar ce dracu' să faci cu ea? Plănuisem să fac cursuri postuniversitare și, apoi, să predau într-o instituție de învățămînt superior. Dar a apărut Bert și mi-a arătat modalitatea de a-mi transforma talentul natural într-o meserie. Așa cel puțin pot spune că îmi folosesc diploma în fiecare zi.

Nu mi-am pus niciodată întrebarea cum am ajuns să fac ceea ce fac. Nu era nici un mister de dezlegat. Era în sînge.

Am rămas nemișcată în cimitir și am respirat adînc. Broboane de sudoare îmi curgeau pe față. Le-am șters cu dosul palmei. Transpiram ca un porc și, totuși, îmi era frig. Frică, dar nu de omul-negru, ci de ceea ce eram pe punctul să fac.

Dacă ar fi un mușchi, l-aș mișca. Dacă ar fi un gînd, l-aș exprima. Dacă ar fi un cuvînt magic, l-aș rosti. Nimic asemănător. Era ca și cum pielea mi se răcește chiar sub haine. Îmi simt toți nervii dezgoliți în calea vîntului. Chiar și în această noapte fierbinte, înăbușitoare de august, pielea mea tot rece era. Ca și cum un vînt rece, ușor, emana din piele. Dar nu este nici un vînt pentru că nimeni altcineva nu-l simte. Nu suflă printr-o încăpere ca într-un film horror produs la Hollywood. Nu bate violent. E liniștit. Personal. Al meu.

Degetele reci ale „vîntului" tatonează exteriorul. Voi fi în stare să cercetez mormintele pe o rază de trei pînă la patru metri și jumătate. Pe măsură ce mă mișcam, cercul avea să se deplaseze o dată cu mine, căutînd.

Cum te simți cînd cauți corpurile morților în pămîntul tare? Ca și cum n-ai fi o ființă umană. Cea mai aproape comparație pe care mi-o pot imagina este cea a unor degete fantomatice scormonind țărîna în căutarea morților. Dar, desigur, nu te simți chiar așa. Pe-aproape, dar nu exact cum trebuie.

Sicriul cel mai apropiat fusese distrus de apă cu ani în urmă. Bucăți curbate de lemn, fragmente de oase, nimic întreg. Oase și lemn vechi, mizerie, purificare și moarte. Locul „fierbinte" ustura aproape ca o senzație de arsură. Nu puteam „citi" sicriul dinăuntru. Locul fierbinte își păstra secretele. Nu merita să forțez nota. Acolo era o anume forță vitală prinsă în capcană într-un mormînt, forță care avea să dispară complet într-o bună zi. Chestia asta chiar te obligă să devii țîfnos.

Am pășit încet înainte. Cercul s-a deplasat o dată cu mine. Am atins oasele, sicriele intacte, bucăți de țesătură din mormintele mai noi. Era un cimitir vechi. Nu existau cadavre în descompunere. Moartea progresase la stadiul plăcut de curățenie.

Ceva mă înșfăcă de gleznă. Am sărit în sus și am pășit înainte fără a privi înapoi. Să nu privești niciodată înapoi. Este o regulă. Am avut o imagine fugară a unei chestii palide, cețoase, cu ochi mari și urlători.

O fantomă, o fantomă pe bune, reală. Păşisem peste mormîntul ei şi mi-a dat de ştire că nu-i plăcuse deloc. O fantomă mă înşfăcase de gleznă. Mare scofală. Dacă le ignori, mîinile spectrale se estompează. Dacă le dai atenţie, le oferi substanţă şi te poţi trezi în rahat pînă la gît.

Un sfat important legat de siguranţa proprie cînd ai de-a face cu cea mai mare parte a lumii spirituale: dacă o ignori, are mai puţină putere. Acest lucru nu este valabil în cazul demonilor sau al altor creaturi pe jumătate fiinţe umane. Excepţii de la regulă mai fac vampirii, zombii, ghoulii, licantropii, vrăjitoarele.... Oh, la naiba, ignorarea este valabilă doar pentru fantome. Dar funcţionează cu adevărat.

Mîini fantomatice m-au înşfăcat de pantaloni. Simţeam degetele scheletice ridicîndu-se tot mai sus, ca şi cum se foloseau de mine pentru a ieşi din mormînt. Rahat! Îmi simţeam stomacul în gură. Continuă să mergi. Ignoră-le. Vor dispărea. Pe toţi dracii din iad!

Degetele au alunecat în jos, cu părere de rău. Unele tipuri de fantome par să poarte pică celor vii. Un fel de gelozie. Nu-ţi pot face rău, dar te înspăimîntă de moarte, rîzînd în tot acest timp.

Am găsit un mormînt gol. Bucăţi de lemn putrezind în pămînt, dar nici urmă de oase. Nici un cadavru. Gol. Pămîntul de deasupra era năpădit de iarbă şi buruieni. Pămîntul era tare şi uscat din cauza secetei. Iarba şi buruienile fuseseră călcate în picioare. Se vedeau cîteva tulpini goale, de parcă cineva încercase să scoată iarba din pămînt. Sau ca şi cum cineva s-ar fi ridicat de sub iarbă şi ar fi lăsat o urmă.

M-am lăsat în patru labe în iarba muribundă. Mîinile mi-au rămas deasupra pămîntului tare, roşiatic, dar puteam simţi interiorul mormîntului ca şi cum mi-aş fi rotit limba în jurul dinţilor. Nu vezi, dar simţi.

Cadavrul dispăruse. Sicriul nu fusese mişcat din loc. Un zombi ieşise de aici. Să fi fost zombiul pe care-l căutam? Nu existau garanţii. Dar era singurul loc în care simţeam că un zombi fusese readus la viaţă.

Mi-am ridicat privirea de pe mormînt. Era greu să-mi folosesc doar ochii pentru a cerceta iarba. Aproape puteam vedea ce zăcea sub pămînt. Dar mormîntul prindea contur în spatele ochilor, undeva în minte, acolo unde nu existau nervi optici. Cimitirul pe care-l vedeam cu ochii se sfîrșea la un gard, la aproximativ cinci metri depărtare. Oare îl parcursesem în întregime? Era acesta singurul mormînt gol?

M-am ridicat și am privit pe deasupra mormintelor. Dolph și cei doi exterminatori erau la vreo treizeci de metri. Treizeci de metri? Halal echipă de sprijin!

Parcursesem întreg cimitirul. Trecusem de fantoma care mă înșfăcase de gleznă. Trecusem și de locul „fierbinte". De mormîntul cel mai nou. Acum era al meu. Cunoșteam cimitirul. Și pe toți „locuitorii" lui neliniștiți. Toți cei care nu erau chiar morți de-a binelea pluteau deasupra mormintelor. Fantome albe, cețoase. Lumini sclipitoare, furioase. Agitate. Existau mai multe modalități de a deștepta morții.

Dar se vor liniști și vor dormi, dacă acesta era cuvîntul potrivit. Nu avusese loc nici o distrugere permanentă. Am aruncat din nou o privire în jos spre mormîntul gol. Nici o distrugere permanentă.

Le-am făcut semn celorlalți să se apropie. Am scos o pungă din buzunarul salopetei și am pus cîteva mostre de pămînt în ea.

Lumina lunii deveni brusc mai mică. Dolph stătea lîngă mine. Silueta sa părea amenințătoare.

— Ei bine, zise el.

— Un zombi a ieșit din acest mormînt, am declarat eu.

— Zombiul ucigaș?

— Nu știu sigur.

— Nu știi?

— Încă nu.

— Cînd o să știi?

— Duc mostrele lui Evans și îl las să-și exercite talentele pe ele.

— Evans, clarvăzătorul, zise Dolph.

— Da.

— E un aiurit.

— Adevărat, dar e bun.

— Noi nu-l mai folosim deloc.

— O bilă neagră pentru voi. Evans figurează încă pe statul de plată de la Animators Inc.

Dolph clătină din cap.

— Nu am încredere în Evans.

— Eu nu am încredere în nimeni, am declarat. Deci, care-i problema?

— Ai dreptate, zîmbi Dolph.

Într-o a doua pungă am pus cîteva fire de iarbă și buruieni, avînd grijă ca rădăcinile să rămînă intacte. M-am tîrît spre partea de sus a mormîntului și am îndepărtat buruienile. Nici o inscripție. Fir-ar să fie! Calcarul palid fusese cioplit la bază. Sfărîmat. Îndepărtat. Rahat!

— De ce ar distruge cineva piatra de mormînt? întrebă Dolph.

— Numele și data înmormîntării ne-ar fi putut oferi cîteva indicii despre motivul pentru care a fost readus la viață zombiul și ce n-a mers ca lumea...

— Ce vrei să spui?

— Ai putea readuce la viață un zombi pentru a ucide unul sau doi oameni, dar nu pentru a face un adevărat masacru. Nimeni n-ar face așa ceva.

— Numai dacă nu este vreun nebun, remarcă Dolph.

M-am holbat în sus la el.

— Nu-i momentul să fii spiritual.

— Nu, nu este.

Un nebun care ar putea readuce morții la viață. Un zombi ucigaș controlat de un psihopat. Minunat! Iar dacă el, sau ea, ar putea face chestia asta o dată...

— Dolph, dacă avem un nebun în libertate, ar putea fi mai mulți zombi.

— Și dacă e nebun, nu există nici un model coerent de acțiune, completă el.

— Rahat!

— Exact.

Nici un model însemna nici un motiv. Nici un motiv însemna că nu vom putea înțelege modul de acțiune al criminalului.

— Nu, nu cred așa ceva.

— De ce nu?

— Pentru că dacă vom crede așa ceva, nu vom avea nici o pistă de urmărit.

Am scos din buzunar un briceag, ținut special pentru astfel de ocazii, și am început să răzuiesc piatra de mormînt.

— Deteriorarea unei pietre de mormînt este împotriva legii, declară Dolph.

— Chiar așa? Am răzuit cîteva bucăți mici, le-am introdus într-o a treia pungă, și în cele din urmă am găsit o bucată rezonabilă de marmură, de dimensiunea degetului meu mare.

Am îndesat toate pungile în buzunarele salopetei, împreună cu briceagul.

— Chiar crezi că Evans va fi capabil să afle ceva din mostrele ălea?

— Nu știu. M-am ridicat și am privit în jos spre mormînt. Cei doi exterminatori stăteau nemișcați la o mică distanță. Ne lăsau să discutăm între patru ochi. Politicos, nu?

— Dolph, chiar dacă au distrus piatra de mormînt, mormîntul este încă aici.

— Dar cadavrul a dispărut.

— Adevărat, dar sicriul ar putea să ne ofere unele indicii. Orice amănunt ne-ar putea ajuta.

Dolph aprobă din cap.

— În regulă, o să obțin un ordin de deshumare.

— Nu putem pur și simplu să săpăm acum, în noaptea asta?

— Nu, trebuie să procedez ca la carte.

Mă privi cu duritate.

— Și nu vreau să mă întorc aici și să găsesc mormîntul deja deshis. Probele nu vor valora nici cît o ceapă degerată dacă te atingi de ele.

— Probe? Chiar crezi că se va ajunge la tribunal cu cazul ăsta?

— Da.

— Dolph, trebuie doar să distrugem zombiul.

— Anita, îi vreau pe ticăloșii care l-au readus la viață. Vreau să-i acuz de crimă.

Am aprobat din cap. Eram de acord, dar mi se părea improbabil. Dolph era polițist, trebuia să se străduiască să respecte legea. Eu să mă străduiesc pentru lucruri mai simple, cum ar fi supraviețuirea.

— Te anunț dacă Evans are ceva interesant de spus.

— Chiar te rog.

— Oriunde este bestia, nu se află aici.

— E pe undeva, în libertate, nu?

— Da.

— Ucigînd pe altcineva în timp ce noi stăm aici și tăiem frunză la cîini.

Am vrut să-l ating. Să-l fac să știe că totul era în regulă, deși, de fapt, nu era în regulă. Știam cum se simțea. Umblam după cai verzi pe pereți. Chiar dacă acesta era mormîntul zombiului ucigaș, doar acest simplu fapt nu ne ducea mai aproape de găsirea acestuia. Și trebuia să-l găsim. Să-l găsim, să-l prindem în capcană și să-l distrugem. Întrebarea de o sută de puncte era: puteam face toate acestea înainte ca zombiul să fie nevoit să se hrănească din nou? Nu aveam răspuns la această întrebare. Minciună! Aveam răspunsul. Numai că nu-mi plăcea. Undeva, în oraș, zombiul se hrănea din nou.

15

Parcarea pentru rulote în care locuiește Evans se află în St. Charles, imediat după autostrada 94. Acri de case mobile se întind în toate direcțiile. Bineînțeles, nimic nu-i mobil pe aici. Pe vremea cînd eram copil, rulotele se atașau în spatele mașinilor și se deplasau pe ici-colo. Simplu. Era unul dintre avantajele lor. Unele dintre aceste case mobile aveau trei sau patru dormitoare, mai multe băi. Singurul lucru care deplasa aceste remorci era o camionetă sau o tornadă.

Rulota lui Evans era un model mai vechi. Cred că, dacă trebuia, o putea atașa la spatele unei camionete pentru a o deplasa. Mai ușor decît să închirieze o furgonetă pentru mutare. Dar mă îndoiesc că Evans se va muta vreodată. Ce naiba, nu mai ieșise din rulotă de aproape un an.

Ferestrele erau luminate. Un paleativ de verandă, cu tindă, proteja ușa. Știam că avea să fie treaz. Evans era întotdeauna treaz. Insomnia suna atît de inofensiv, dar pentru Evans era o adevărată boală.

Purtam din nou șortul negru. Cele trei pungi cu „bunătăți" erau îndesate într-un buzunar pe fundul genții. Dacă aș fi intrat cu ele fluturînd în mînă, Evans ar fi devenit isteric. Trebuia să-l iau cu încetișorul, să fiu subtilă. Să-i spun că tocmai îmi trecuse prin minte să-i fac o vizită vechiului meu amic. Fără motiv. Bineee.

Am deschis ușa de protecție din plasă metalică și am bătut. Liniște. Nici o mișcare. Nimic. Am ridicat mîna să bat din nou, apoi am ezitat. Evans adormise în cele din urmă? Primul său somn normal de cînd îl cunoșteam. La dracu'! Eram încă cu mîna pe jumătate ridicată, cînd l-am simțit holbîndu-se la mine.

Am privit în sus spre mica fereastră din ușă. O bucată de față palidă privea fix în afară, printre draperii. Ochii albaștri ai lui Evans clipeau repede spre mine.

I-am făcut cu mîna.

Fața dispăru. Ușa se descuie, apoi se deschise. Nici urmă de Evans, doar ușa deschisă. Am pășit înăuntru. Evans stătea lîngă ușă, ascuns.

Închise ușa, rezemîndu-se de ea. Respirația îi era rapidă și slabă, ca și cum ar fi alergat. Părul galben, lipicios, atîrna peste un halat albastru-închis. Fața îi era acoperită cu o barbă roșiatică, aspră.

— Ce mai faci, Evans?

Se rezemă de ușă, cu ochii mult prea mari. Respirația îi era încă prea rapidă. Se drogase?

— Evans, te simți bine?

Cînd ai îndoieli, schimbă ordinea cuvintelor.

Dădu din cap.

— Ce vrei?

Vocea îi era întretăiată.

Pariam că nu avea să creadă că trecusem doar să-l văd. Spuneți-i instinct.

— Am nevoie de ajutorul tău.

Scutură din cap.

— Nu.

— Nici măcar nu vrei să știi ce doresc.

Scutură din nou din cap.

— N-are nici o importanță.

— Pot să stau jos?

Dacă abordarea directă nu mergea, atunci poate că metoda politicoasă avea succes.

Aprobă din cap.

— Desigur.

Am aruncat o privire prin micul living. Eram sigură că undeva, sub ziare, farfurii de hîrtie, căni pe jumătate pline și haine vechi se afla o canapea. O cutie cu pizza uscată se afla pe măsuța de cafea. Un miros de stătut plutea prin încăpere.

Ar deveni isteric dacă aș muta cîteva din chestiile alea? Să mă așez oare pe mormanul sub care bănuiam că se afla

canapeaua sau s-ar fi prăbușit toate? Am hotărît să încerc. M-aș așeza și pe nenorocita aia de cutie mucegăită de pizza, dacă Evans ar fi de acord să mă ajute.

M-am cocoțat pe un vraf de ziare. Sub ele se afla, cu siguranță, ceva mare și solid. Poate canapeaua.

— Poți să-mi dai o ceașcă de cafea?

Evans scutură din cap.

— N-am nici o ceașcă curată.

Asta chiar puteam crede. Stătea încă lipit de ușă de parcă i-ar fi fost frică să se apropie mai mult. Mîinile îi erau înfundate în buzunarele halatului.

— Putem vorbi, pur și simplu? am întrebat eu.

Scutură iar din cap. Am scuturat și eu din cap. Se încruntă la mine. Poate, totuși, mintea îi mai funcționa încă.

— Ce vrei?

— Ți-am spus, am nevoie de ajutorul tău.

— Nu mă mai ocup cu așa ceva.

— Ce? am întrebat eu.

— Știi doar, răspunse Evans.

— Nu, nu știu. Spune-mi tu.

— Nu mai ating nici un fel de lucruri.

M-am uitat chiorîș la el. Ciudat fel de exprimare. M-am holbat în jur la vrafurile de farfurii murdare, la haine. Păreau neatinse.

— Evans, lasă-mă să-ți văd mîinile.

Scutură iar din cap. De data aceasta nu l-am mai imitat.

— Evans, arată-mi mîinile.

— Nu.

Vocea îi era puternică, clară.

M-am ridicat și am pășit spre el. N-a durat mult. S-a dat înapoi pînă a ajuns în colțul făcut de ușa de la intrare cu ușa de la dormitor.

— Arată-mi mîinile!

Ochii i se umplură de lacrimi. Clipi repede și lacrimile au început să-i curgă șuvoi pe obraji.

— Lasă-mă în pace, zise el.

Am simțit o greutate pe piept. Ce făcuse? Oh, Dumnezeule, ce făcuse?

— Evans, ori îmi arăți mîinile de bună voie, ori te fac eu să mi le arăți. Am rezistat ispitei de a-i atinge brațul, pentru că asta nu-mi era permis.

Acum plîngea mai tare, cu suspine și sughițuri. Își scoase mîna stîngă din buzunarul halatului. Era palidă, osoasă, dar întreagă. Am respirat adînc. Mulțumesc, Dumnezeule mare!

— Ce ai crezut că am făcut? întrebă el.

Am scuturat din cap.

— Nu întreba.

Acum mă privea cu adevărat. Îi captasem atenția.

— Nu sînt chiar atît de nebun, declară el.

Am încercat să răspund „n-am crezut niciodată așa ceva", deși evident o făcusem. Crezusem că-și tăiase mîinile așa încît să nu fie nevoit să mai atingă vreodată ceva. Dumnezeule, ce idee prostească. Teribil de prostească. Și venisem pentru a-i cere să mă ajute la rezolvarea unei crime. Care dintre noi era mai nebun? Nu răspundeți la întrebarea asta.

Evans scutură din cap.

— Ce faci aici, Anita?

Lacrimile nu i se uscaseră încă pe față, dar vocea îi era calmă, normală.

— Am nevoie de ajutorul tău pentru rezolvarea unei crime.

— Nu mai fac așa ceva. Ți-am spus doar.

— Mi-ai spus odată că nu puteai să nu ai viziuni. Clarviziunea nu e un lucru la care poți renunța, pur și simplu.

— De aceea stau aici. Dacă nu ies afară, nu văd pe nimeni. Nu mai am nici un fel de viziuni.

— Nu te cred, am afirmat eu.

Scoase din buzunar o batistă albă, curată, și o înfășură în jurul clanței.

— Pleacă.

— Azi dimineața am văzut un băiețel de trei ani. Fusese mîncat de viu.

Își lipi fruntea de ușă.

— Nu-mi face asta, te rog.

— Știu și alți oameni cu capacități paranormale, Evans, dar nici unul cu atîtea succese. Am nevoie de cel mai bun. Am nevoie de tine.

Își frecă fruntea de ușă.

— Te rog, nu.

Ar fi trebuit să plec atunci, ar fi trebuit să fac ce mi-a cerut, dar n-am făcut-o. Am rămas în picioare în spatele lui și am așteptat. Haide, bătrîne prieten, riscă-ți sănătatea mintală pentru mine. Eu eram reanimatoarea fără scrupule. Nu mă simțeam vinovată. Contau doar rezultatele. Siiigur.

Dar, într-un anume fel, doar rezultatele *contau*.

— Vor muri și alți oameni dacă nu vom opri această creatură, am declarat eu.

— Nu-mi pasă, răspunse Evans.

— Nu te cred.

Îndesă batista în buzunar și se întoarse spre mine.

— Un băiețel... nu mă minți, nu-i așa?

— Nu te-aș minți.

Dădu din cap.

— Da, da, își linse buzele, dă-mi ce ai adus.

Am scos pungile din geantă și am deschis-o pe cea care conținea bucățile din piatra de mormînt. Trebuia să încep de undeva.

Nu m-a întrebat ce era pentru că ar fi trișat. Nici măcar n-ar fi trebuit să menționez băiețelul dacă n-aș fi trebuit să-l folosesc ca mijloc de constrîngere. Sentimentul de vinovăție este un instrument minunat.

Mîna îi tremura cînd am lăsat să-i cadă fragmentul cel mai mare de piatră în palmă. Am fost foarte atentă ca degetele mele să nu-i atingă mîna. Nu voiam ca Evans să-mi afle secretele. Ar fi putut să-l înspăimînte.

Mîna i se încleștă pe piatră. Un șoc îi trecu prin șira spinării. Tresări brusc, cu ochii închiși. Apoi intră în transă.

— Cimitir, mormînt.

Capul i se mișcă brusc într-o parte ca și cum ar fi ascultat ceva.

— Iarbă înaltă. Fierbinte. Sînge, șterge sîngele de piatra de mormînt.

Evans privi în jurul încăperii cu ochii închiși. Ar fi văzut încăperea dacă ar fi avut ochii deschiși?

— De unde provine sîngele? întrebă el.

Se presupunea că trebuia să-i răspund?

— Nu, nu!

Se dădu înapoi, împleticindu-se și se lovi cu spatele de ușă.

— Femeie urlînd, urlînd, nu, nu!

Ochii i se deschiseră mari. Evans aruncă fragmentul de piatră de-a curmezișul încăperii.

— Au ucis-o, au ucis-o!

Își acoperi ochii cu pumnii.

— Oh, Dumnezeule, i-au tăiat gîtul.

— Cine?

Evans scutură din cap, ținînd încă pumnii lipiți de față.

— Nu știu.

— Evans, ce ai văzut?

— Sînge.

Se holbă la mine printre brațe, acoperindu-și fața.

— Sînge peste tot. I-au tăiat gîtul. Au uns piatra de mormînt cu sînge.

Mai aveam încă două mostre pentru el. Să îndrăznesc să-l întreb? O întrebare nu face rău nimănui. Să-l întreb?

— Mai am încă două chestii pe care vreau să le atingi.

— În nici un caz, răspunse el.

Se dădu înapoi din fața mea, spre micul culoar care ducea în dormitor.

— Ieși, ieși afară, ieși dracului afară din casa mea. Acum!

— Evans, ce altceva ai mai văzut?

— Ieși afară!

— Descrie-mi un lucru pe care-l purta femeia. Ajută-mă, Evans.

Se rezemă de ușă și se lăsă să lunece în jos pentru a se așeza pe podea.

— O brățară. Purta o brățară pe încheietura stîngă. O mică amuletă, care se mișca ușor — inimi, arc și săgeată, muzică.

Scutură din cap și își îngropă capul în mîini.

— Acum pleacă.

Am vrut să spun „mulțumesc“, dar n-am reușit. Am bîjbîit pe podea după bucata de piatră. Am găsit-o într-o ceașcă de cafea pe fundul căreia se afla ceva verde, într-o continuă creștere. Am cules fragmentul de piatră și l-am șters de o pereche de blugi aruncați pe podea. Am pus fragmentul la loc în pungă și l-am băgat în geantă.

Am privit la toată mizeria din jur și n-am vrut să-l las pe Evans singur acolo. Poate că mă simțeam, pur și simplu, vinovată pentru că abuzasem de el. Poate.

— Mulțumesc.

Nu-și ridică privirea.

— Dacă trece pe aici cineva să facă ordine, o lași să intre?

— Nu vreau pe nimeni aici.

— Nota o plătește Animators Inc. Îți sîntem datori pentru ce ai făcut astăzi.

Acum își ridică privirea. Mînie, mînie pură, asta era tot ce i se citea pe față.

— Evans, ai nevoie de ajutor. Te autodistrugi.

— Ieși-dracului-afară-din-casa-mea.

Fiecare cuvînt era destul de fierbinte pentru a opări. Nu-l văzusem niciodată furios pe Evans. Înspăimîntat, da, dar în starea asta, nu. Ce puteam spune? Era casa lui.

Am ieșit afară. Am rămas pe veranda instabilă pînă ce am auzit ușa încuiată în spatele meu. Am obținut ceea ce dorisem — informații. Atunci de ce mă simțeam atît de rău? Pentru că hărțuisem un bărbat deja serios tulburat mintal. În regulă, asta era. Vinovăție, vinovăție, vinovăție.

O imagine îmi fulgeră prin minte, cearșaful îmbibat de sînge de pe canapeaua cu model cafeniu. Șira spinării doamnei Reynolds... mișcîndu-se udă și strălucitoare în lumina soarelui.

M-am îndreptat spre mașină și am urcat. Dacă faptul că l-am hărțuit pe Evans ar salva o altă familie, atunci a meritat. Dacă acest fapt m-ar împiedica să mai văd alt băiețel de trei ani cu intestinele sfîrtecate, atunci l-aș bate pe Evans cu un baston de cauciuc. Sau l-aș lăsa să mă bată.

Dacă mă gîndesc bine, nu chiar asta făcuserăm amîndoi?

16

În vis, eram mică. Un copil. Mașina era distrusă în partea din față, acolo unde fusese lovită de altă mașină. Arăta de parcă era făcută dintr-o hîrtie sclipitoare, strivită cu mîna. Portiera era deschisă. M-am tîrît înăuntru pe tapițeria familiară, atît de deschisă la culoare, încît părea aproape albă. Pe scaun se întindea o pată întunecată de lichid. Nu era prea mare. Am atins-o, cu titlu de încercare.

Degetele mi s-au mînjit de ceva roșu închis. Primul sînge pe care-l văzusem vreodată. M-am holbat în sus la parbriz. Era crăpat, ca o pînză de păianjen, arcuit spre în afară în locul în care fața mamei mele se izbise în el. Fusese aruncată prin portieră și a murit pe un cîmp, lîngă șosea. De aceea, nu era prea mult sînge pe scaun.

M-am holbat la sîngele proaspăt de pe degete. În viața reală, sîngele fusese uscat, doar o pată. Cînd îl visam, era întotdeauna proaspăt.

De data aceasta, mai era și un miros. Un miros de carne putrezită. Ceva nu era în regulă. M-am holbat în vis și mi-am dat seama că era un vis. Numai că mirosul nu făcea parte din el. Era unul real.

M-am trezit instantaneu, fixînd cu privirea întunericul, cu inima bătîndu-mi nebunește în piept. Am întins mîna după Browningul aflat într-un al doilea locaș, un toc prins de tăblia de la capul patului. Era o armă masivă, liniștitoare. Am rămas în pat, cu spatele lipit de tăblia patului, strîngînd foarte tare pistolul cu ambele mîini.

Lumina lunii pătrundea în cameră printr-o crăpătură mică dintre draperii. Lumina slabă contura silueta unui

bărbat. Silueta nu reacționă nici la pistol, nici la mișcările mele. Pășea tot mai aproape, tîrșîind picioarele pe covor. Se împiedicase de colecția mea de pinguini de pluș care se împrăștiaseră ca o maree sub fereastra dormitorului. Răsturnase cîțiva și nu părea în stare să-și ridice picioarele și să pășească peste ei. Silueta își croia drum printre pinguinii pufoși, tîrîndu-și picioarele de parcă mergea prin apă.

Am ținut pistolul cu o mînă, îndreptat spre creatură, și, fără să mă uit, am întins cealaltă mînă pentru a aprinde lampa de pe noptieră. Lumina părea nemilos de puternică după întunericul din cameră. Am clipit rapid pentru a-mi contracta pupilele, acomodîndu-le. În cele din urmă am putut vedea — un zombi.

În timpul vieții fusese un bărbat uriaș. Umerii lați ca ușa unui hambar erau doar mușchi. Mîinile mari păreau foarte puternice. Un ochi se deshidratase și se zbîrcise ca o prună. Ochiul rămas mă privea fix. Nu se citea nimic în acea privire, nici anticipare, nici excitare, nici cruzime, absolut nimic în afară de goliciune. O goliciune pe care Dominga Salvador o umpluse cu un scop anume. „Ucide!“, ordonase ea. Aș fi pariat pe orice.

Era zombiul ei. Nu-l puteam opri. Nu-l puteam determina să facă altceva pînă ce nu ar fi îndeplinit ordinele Domingăi. De îndată ce m-ar fi ucis, ar fi devenit docil ca un cățeluș mort. De îndată ce m-ar fi ucis.

N-aveam de gînd să aștept s-o facă.

Browningul era încărcat cu gloanțe speciale, de mare calibru, placate cu argint. Un astfel de glonte ucide un om dacă îl nimerește oriunde în apropierea centrului corpului. Gaura este prea mare pentru a mai fi salvat. O gaură în piept nu-l va deranja deloc pe zombi. Va continua să înainteze, cu inimă sau fără inimă în piept. Dacă împușți un om în brat sau în picior cu un astfel de glonț, brațul sau piciorul va dispărea. Amputat instantaneu. Dacă îl nimerești exact unde trebuie.

Zombiul nu părea să se grăbească. Continua să-și tîrîie picioarele printre pinguinii împrăștiați pe jos, cu acea concentrare pe un singur scop a morților. Zombii nu sînt

neumani de puternici. Dar își folosesc și ultima picătură de energie; nu precupețesc nici un efort. Aproape orice ființă umană poate face o dată un efort supraomenesc. Îți rupi niște mușchi, îți smulgi cartilajele din încheieturi, îți fracturezi șira spinării, dar ridici mașina. Numai inhibitorii din creier ne împiedică să ne distrugem pe noi înșine. Zombii nu au inhibitori. Un zombi mă poate sfîșia realmente în bucăți în timp ce se sfîșie pe el însuși. Dar, dacă Dominga ar fi vrut cu adevărat să mă ucidă, ar fi trimis un zombi mai puțin putrezit. Acesta era într-un stadiu atît de avansat de decădere, încît aș fi putut să-l ocolesc și să ajung la ușă. Dar...

Am strîns patul pistolului în mîna stîngă, cea dreaptă fiind acolo unde trebuia să fie, iar degetul era pe trăgaci. Am tras și detunătura bubui incredibil de tare în camera mică. Zombiul tresări brusc, se împletici. Brațul său drept zbură într-o grămadă de carne și oase. Nici un pic de sînge; trecuse prea mult timp de cînd murise.

Zombiul continuă să se apropie.

Am ochit celălalt braț. Ține-ți respirația, apasă ușooor pe trăgaci. Țintisem cotul. L-am nimerit. Ambele brațe zăceau pe covor și începeau să se tîrască, ca niște viermi, spre pat. Puteam să ciopîrțesc creatura în bucăți mici și toate bucățile ar fi continuat să încerce să mă ucidă.

Piciorul drept, în genunchi. Piciorul nu se desprinse complet, dar zombiul se aplecă într-o parte, amenințînd să cadă. Se prăbuși pe o parte, apoi se rostogoli pe stomac și continuă să înainteze, împingîndu-se cu piciorul rămas. Un lichid întunecat se scurgea din piciorul sfărîmat. Mirosul era și mai cumplit.

Am înghițit cu greu. Dumnezeule! Am sărit jos din pat pe partea cea mai îndepărtată de zombi. Am înconjurat patul pentru a ajunge în spatele creaturii. Aceasta a știut instantaneu că mă mișcasem. A încercat să se întoarcă și să vină spre mine, sprijinindu-se pe piciorul rămas. Brațele tîrîtoare s-au răsucit mai repede, degetele înaintînd anevoie pe covor. M-am oprit deasupra zombiului și i-am spulberat celălalt picior de la mai puțin de jumătate de metru

distanță. Bucăți din el s-au împrăștiat pe pinguini. Fir-ar să fie!

Brațele erau aproape de picioarele mele goale. Am tras rapid două focuri și mîinile se făcură bucăți, explodînd pe covorul alb. Brațele fără mîini s-au prăbușit și au început să se lupte, încercînd încă să ajungă la mine.

Am auzit un foșnet de haine și am simțit o mișcare ușoară chiar în spatele meu, în livingul cufundat în întuneric. Stăteam cu spatele la ușa deschisă. M-am răsucit și am știut instantaneu că era prea tîrziu.

Două brațe m-au înșfăcat, imobilizîndu-mă la un piept foarte solid. Degete mi s-au înfipt în brațul drept, țintuindu-mi pistolul de propriul corp. Mi-am răsucit capul într-o parte, folosindu-mă de păr pentru a-mi proteja fața și gîtul. Dinți mi s-au înfipt în umăr. Am urlat.

Fața îmi era presată de umărul creaturii. Degetele apăsau tot mai puternic. Avea să-mi strivească brațul. Țeava pistolului era lipită de umărul zombiului. Dinți îmi sfîșiau carnea umărului, dar nu erau canini. Creatura avea doar dinți umani cu care să muște. Durea ca dracu', dar totul va fi bine dacă reușeam să scap.

Mi-am răsucit fața spre înainte, îndepărtîndu-mă de umărul lui și am apăsat pe trăgaci. Întregul corp al creaturii fu aruncat spre înapoi. Brațul drept se făcu bucăți. M-am răsucit, eliberîndu-mă din strînsoarea sa. Brațul drept al zombiului atîrna de antebrațul meu, degetele continuînd încă să mă strîngă cu putere.

Stăteam în ușa dormitorului holbîndu-mă la creatura care aproape îmi venise de hac. Fusese un alb, de aproximativ un metru optzeci și cinci, cu constituția unui jucător de fotbal. Proaspăt ieșit din „fabrică". Sîngele curgea din locul în care fusese smulsă bucata de umăr. Degetele de pe antebrațul meu se încleștară mai tare. Nu-l puteau rupe, dar nici eu nu puteam să le fac să-mi dea drumul. Nu aveam timpul necesar.

Zombiul atacă, încercînd să mă înșface cu brațul rămas. Mi s-a părut că am tot timpul din lume să ridic pistolul,

ținut cu ambele mîini. Degetele care-mi strîngeau brațul se luptau cu mine de parcă ar mai fi fost conectate la creierul zombiului. Două focuri rapide. Zombiul s-a împiedicat, piciorul stîng cedînd sub el, dar era prea tîrziu. Era prea aproape. În timp ce se prăbușea, m-a tras și pe mine în jos.

Am aterizat pe podea, eu dedesubt. Am reușit să țin Browningul îndreptat în sus, așa încît mîinile îmi erau libere; la fel și pistolul. Greutatea creaturii mă țintuia la podea; nu puteam face nimic. Sîngele sclipea pe buzele zombiului. Am tras cu arma lipită de corpul lui, închizînd ochii în clipa în care am apăsat pe trăgaci. Nu pentru că nu voiam să văd, ci pentru a-mi proteja ochii de fragmentele de oase.

Cînd am privit, capul dispăruse cu excepția unei dungi subțiri din osul dezgolit al maxilarului și a unei bucăți de craniu. Mîna rămasă se tîra încet spre gîtul meu. Mîna încă agățată de antebrațul îi ajuta corpul. Nu puteam răsuci pistolul pentru a trage în ea. Unghiul era prost.

Am distins sunetul făcut de un ceva greu care aluneca spre mine. Am riscat să arunc o privire răsucindu-mi gîtul spre spate, doar pentru a vedea primul zombi îndreptîndu-se spre mine. Gura, tot ce-i mai rămăsese ca să mă rănească, îi era larg deschisă.

Am urlat și m-am întors din nou spre zombiul de deasupra mea. Mîna atașată fremăta la gîtul meu. Am îndepărtat-o și am împins-o spre cealaltă mînă a creaturii. A înșfăcat-o. O dată dispărut creierul, zombiul nu mai era atît de inteligent. Am simțit cum degetele de pe mîna mea și-au slăbit strînsoarea. Un fior străbătu mîna care atîrna liber. Sîngele țîșni din ea ca dintr-un pepene copt. Degetele s-au crispat, dînd drumul brațului meu. Zombiul își zdrobi propria mînă pînă ce aceasta se făcu terci, iar oasele se frînseră.

Sunetele dezordonate se apropiau din spatele meu.

— Dumnezeule!

— Poliția! Ieșiți afară cu mîinile ridicate!

Vocea puternică aparținea unui bărbat și venea dinspre hol.

La dracu' cu stăpînirea de sine și dorința de a mă bizui pe propriile mele forțe.

— Ajutor!

— Domnișoară, ce se întîmplă acolo?

Sunetele dezordonate se auzeau acum chiar lîngă mine. Lungindu-mi gîtul, m-am trezit aproape nas în nas cu primul zombi. I-am înfipt Browningul în gura deschisă. Dinții i-au alunecat, scrîșnind pe țeavă, iar eu am apăsat pe trăgaci.

Un polițist apăru brusc în cadrul ușii, silueta sa era bine conturată în întuneric. Văzut din unghiul în care mă aflam, părea uriaș. Păr creț, castaniu spre cărunt, mustață, pistol în mînă.

— Iisuse, exclamă el.

Al doilea zombi dădu drumul mîinii complet sfărîmate și se întinse din nou spre mine. Polițistul apucă cu putere de cureaua pantalonilor zombiului și îl trase în sus cu o mînă.

— Scoate-o de aici, urlă el.

Partenerul său se apropie, dar nu i-am dat răgazul necesar. M-am strecurat de sub corpul pe jumătate ridicat, luînd-o la goană în patru labe spre living. Nu trebuia să mă roage de două ori. Partenerul său mă ridică în picioare cu o singură mînă. Era mîna dreaptă și Browningul se ridică o dată cu ea.

În mod normal, un polițist îți cere să arunci arma înainte de orice altceva. De obicei, nu există nici o modalitate de a-și da seama cine este tipul rău. Dacă ai o armă în mînă, devii automat tipul rău, pînă la proba contrarie. Nevinovat pînă a fi dovedit vinovat nu intră în discuție în această situație.

Îmi smulse pistolul din mînă. L-am lăsat. Cunoșteam procedura.

O împușcătură bubui în spatele nostru. Am sărit în sus; la fel și polițistul. Avea aproximativ aceeași vîrstă ca mine,

dar în acel moment mă simțeam de un milion de ori mai în vîrstă. Ne-am întors brusc și l-am văzut pe primul polițist trăgînd în zombi. Creatura se eliberase din mîna sa. Era în picioare, clătinîndu-se în urma impactului gloanțelor, dar continuînd să înainteze.

— Vino aici, Brady, strigă primul polițist.

Partenerul său mai tînăr scoase pistolul și făcu un pas înainte. Ezită, apoi îmi aruncă o privire.

— Ajută-l, am zis eu.

Aprobă din cap și începu să tragă în zombi. Împușcăturile bubuiau ca tunetele. Au umplut încăperea pînă ce urechile au început să-mi țiuie și mirosul urît al prafului de pușcă deveni aproape de nesuportat. Găuri de gloanțe au înflorit pe pereți. Zombiul continua să înainteze, clătinîndu-se. Gloanțele doar îl iritau.

Problema era că pistoalele polițiștilor nu erau încărcate cu gloanțe speciale, de mare calibru. Cei mai mulți polițiști nu întîlnesc creaturi supranaturale, așa cum fac eu. Cea mai mare parte a timpului, ei urmăresc criminali umani. Nu folosesc gloanțe capabile să reteze piciorul unui bărbat de pe stradă doar pentru simplul motiv că acesta a tras în tine. Nu se presupune cu adevărat că trebuie să ucizi oameni doar pentru că ei încearcă să te ucidă. Așa-i?

Așa că polițiștii au gloanțe obișnuite în pistoale, poate, uneori, placate cu argint pentru ca efectul să fie mai interesant, dar nimic care să poată opri un zombi. Cei doi polițiști se sprijineau reciproc. Unul încărca în timp ce celălalt trăgea. Creatura continua să înainteze, împleticindu-se, brațul rămas descriind curbe în fața corpului, căutînd ținta. Căutîndu-mă pe mine. Rahat.

— Pistolul meu e încărcat cu gloanțe speciale, de mare calibru, am răcnit eu.

— Folosește-l.

— Brady, ți-am spus s-o scoți de aici, zise primul polițist.

— Aveai nevoie de ajutor, răspunse Brady.

— Scoate civila asta dracului de aici!

Eu, civilă?

Brady se supuse fără a mai obiecta. Se dădu pur și simplu înapoi, spre mine, cu pistolul pregătit, dar fără să tragă.

— Haide, domnișoară, trebuie să ieșim de aici.

— Dă-mi înapoi pistolul.

Îmi aruncă o privire și scutură din cap.

— Fac parte din Echipa de Cercetare a Evenimentelor Supranaturale.

Ceea ce era adevărat. Speram să presupună că eram polițistă, ceea ce nu era adevărat.

Polițistul era tînăr. Presupuse că eram polițistă. Îmi dădu înapoi Browningul.

— Mulțumesc.

M-am apropiat de polițistul mai în vîrstă.

— Fac parte din „echipa-fantomelor".

Îmi aruncă o privire, cu pistolul încă îndreptat spre cadavrul care continua să înainteze.

— Atunci fă ceva.

Cineva aprinsese lumina în living. Acum, pentru că nimeni nu mai trăgea în el, zombiul se îndrepta spre ieșire. Mergea cu pași mari, ca un bărbat pe stradă, deosebirea fiind lipsa capului și existența doar a unei singure mîini. O anumită hotărîre i se ghicea în pas. Poate că simțise că eram în apropiere.

Corpul îi era într-o condiție mai bună în comparație cu cel al primului zombi. Îl puteam schilodi, dar nu-l puteam scoate din luptă. M-am hotărît să-l schilodesc. Am tras un al treilea glonț în piciorul stîng, cel pe care-l rănisem mai devreme. De data asta am avut mai mult timp la dispoziție pentru a ținti ca lumea și am nimerit la fix.

Piciorul cedă sub el. Creatura continuă însă să înainteze, trăgîndu-se înainte cu singurul braț rămas, piciorul împingînd în covor. Ultimul picior. Am început să zîmbesc, apoi să rîd, dar rîsul mi-a rămas în gît. Am înconjurat capătul cel mai îndepărtat al canapelei. Nu voiam să se întîmple vreun accident după ce văzusem ce-și făcuse propriului corp. Nu voiam să mă aleg și eu cu membre sfărîmate.

M-am apropiat din spate, dar creatura se mișcă mai repede decît crezusem și mă înfruntă. Am avut nevoie de două focuri pentru celălalt picior. Nu-mi aminteam cîte gloanțe folosisem. Mai aveam unul, două, sau nici unul?

Mă simțeam ca Dirty Harry[1], diferența fiind că acestui zombi-ucigaș nu-i păsa absolut deloc de cîte gloanțe mai aveam. Morții nu se înfricoșează prea ușor.

Creatura continua să înainteze, tîrînd după el și piciorul rănit. Al dracului braț! Am tras cu țeava aproape lipită de țintă și brațul explodă ca o floare roșu închis pe covorul alb. Dar creatura înainta mereu, folosindu-se de ciotul încheieturii pentru a se trage înainte.

Am apăsat pe trăgaci, dar percutorul țăcăni în gol. Rahat.

— Nu mai am gloanțe, am zis eu. Am făcut un pas înapoi din fața creaturii. Aceasta mă urmă.

Polițistul mai în vîrstă se repezi înainte și o înșfăcă de ambele glezne. Le smuci înapoi. Un picior alunecă încet din pantaloni și îi rămase în mînă.

— La dracu'! Polițistul dădu drumul piciorului. Acesta se răsucea ca un șarpe cu spinarea frîntă.

M-am holbat în jos la cadavrul încă hotărît să îndeplinească ordinul primit. Se lupta să înainteze spre mine. Fără prea mult succes. Polițistul îl ținea de un picior, oarecum în aer. Dar zombiul continua să încerce. Va continua să încerce pînă cînd va fi încinerat sau pînă cînd Dominga Salvador își va schimba ordinele.

Mai mulți polițiști în uniformă năvăliră pe ușă, aruncîndu-se asupra zombiului ciopîrțit ca vulturii asupra unui gnu. Creatura opunea rezistență, luptînd din răsputeri. Lupta să scape din strînsoare, să-și îndeplinească misiunea.

---

[1] Inspectorul Harry, personaj principal, interpretat de Clint Eastwood, într-o serie de filme polițiste de succes: *Dirty Harry* / *Inspectorul Harry*, 1971, regia Don Siegel, *Magnum Force* / *Forța pistolului*, 1973, regia Ted Post, *The Enforcer* / *Inspectorul Harry nu se dă bătut*, 1976, regia James Fargo, *Sudden Impact* / *Întoarcerea inspectorului Harry*, 1983, regia Clint Eastwood (n. tr.).

Să mă ucidă. Erau destui polițiști pentru a-l ține locului pînă la sosirea băieților de la echipa tehnică. Aceștia vor face tot ce vor putea, pe loc. Apoi, zombiul va fi încinerat de o echipă de exterminatori. Se încercase transportarea zombilor la morgă pentru teste, dar bucăți din ei scăpau mereu și se ascundeau în cele mai ciudate locuri.

O comisie medicală hotărîse ca toți zombii să fie cu adevărat morți înainte de a fi transportați. Echipajul ambulanței și tehnicienii de la laborator au fost de aceeași părere. Împărtășeam punctul lor de vedere, dar știam că cele mai multe probe dispar în cazul unui foc. Opțiuni, opțiuni.

Am rămas în picioare într-o parte a livingului. Polițiștii uitaseră de mine în toată acea învălmășeală. Foarte bine, nu mă simțeam în stare de alte lupte corp la corp cu și mai mulți zombi, în acea noapte. Mi-am dat seama pentru prima dată că, în afară de un tricou larg și chiloți, nu purtam nimic altceva. Tricoul, îmbibat de sînge, mi se lipea de corp. M-am îndreptat spre dormitor. Cred că intenționam să iau o pereche de pantaloni. Priveliștea de pe podea m-a oprit.

Primul zombi era ca o insectă fără picioare. Nu se putea mișca, dar încerca. Ciotul însîngerat al corpului încă încerca să îndeplinească ordinele. Să mă ucidă.

Dominga Salvador intenționase să mă ucidă. Doi zombi, unul readus la viață foarte recent. Intenționase să mă ucidă. Gîndul mi se învîrtea în cap ca un fragment dintr-un cîntec. Ne amenințasem una pe cealaltă, dar de ce să se ajungă la acest nivel de violență? De ce să mă ucidă? N-o puteam opri pe cale legală, iar ea știa acest lucru. Atunci de ce să recurgă la o acțiune atît de extremă, de a mă ucide?

Poate pentru că avea ceva de ascuns? Dominga îmi dăduse cuvîntul că nu ea readusese la viață zombiul ucigaș, dar poate că acel cuvînt nu însemna nimic. Era singurul răspuns posibil. Dominga avea o anume legătură cu zombiul ucigaș. Îl readusese ea însăși la viață? Sau știa cine o făcuse? Nu. Dacă nu readusese ea bestia la viață, atunci de ce să mă ucidă în noaptea imediat următoare întîlnirii noastre? Coincidența era prea mare. Dominga Salvador readusese la viață un zombi, iar acesta îi scăpase de sub control. Ăsta

era răspunsul. Dominga era malefică, dar nu psihopată. Nu ar readuce, pur și simplu, la viață un zombi ucigaș pentru a-l lăsa să bîntuie liber prin oraș. Marea regină a voodoo-ului o dăduse complet în bară. Lucru care o scotea complet din sărite, mai mult decît orice altceva, mai mult decît moartea unor oameni, sau posibila punere sub acuzare pentru crimă. Nu putea permite ca reputația să-i fie astfel pătată.

Mi-am plimbat ochii peste rămășițele însîngerate și urît mirositoare din dormitor. Pinguinii mei de pluș erau acoperiți de sînge, urme de creier și resturi în descompunere. Putea oare să le îndepărteze specialistul de la curățătoria chimică? Acesta făcuse treabă bună cu hainele mele.

Gloanțele mele speciale de mare calibru nu treceau prin pereți. Un al motiv pentru care le foloseam. Vecinii nu riscau să fie împușcați. Gloanțele polițiștilor găuriseră pereții dormitorului. Peste tot doar găuri rotunde și curate.

Nimeni nu mă mai atacase vreodată în acest fel în propria-mi casă. Ar fi trebuit să fie împotriva regulilor. Ar trebui să fii în siguranță în propriul tău pat. Știu, știu. Băieții răi nu au reguli. E unul dintre motivele pentru care sînt băieți răi.

Știam cine readusese zombiul la viață. Tot ce mai aveam de făcut era s-o dovedesc. Peste tot era doar sînge. Sînge și rămășițe ce nu puteau fi descrise. De fapt, începusem să mă obișnuiesc cu mirosul. Dumnezeule! Ce putoare. Întregul apartament putea. Aproape toate lucrurile din apartament fuseseră albe: pereții, covoarele, canapeaua, scaunele. Petele erau perfect vizibile, ca niște răni proaspete. Găurile de gloanțe și tencuiala crăpată scoteau foarte bine în relief sîngele.

Apartamentul era făcut praf. Urma să dovedesc că Dominga o făcuse, apoi, dacă aveam noroc, îi plăteam cu aceeași monedă.

„Numai bunătăți pentru cei buni“, am șoptit fără a mă adresa cuiva anume. Lacrimile au început să ardă pe gît. Nu voiam să plîng, dar un fel de urlet de-abia aștepta să-mi iasă din gîtlej. Să plîng sau să urlu? Mai bine să plîng.

Își făcu apariția echipajul unei ambulanțe. O femeie de culoare, de statură mică și de aproximativ aceeași vîrstă cu mine, zise:

— Haide, scumpo, trebuie să vedem ce-ai pățit. Vocea îi era blîndă, mîinile încercau să mă conducă cît mai departe de locul masacrului. Nici măcar nu mi-a păsat că mi-a spus „scumpo".

Voiam foarte mult să mă strecor în brațele cuiva, să fiu consolată. Aveam nevoie de așa ceva. Dar n-aveam s-o primesc.

— Scumpo, trebuie să știm cît de rău sîngerezi înainte de a te duce la ambulanță.

Am scuturat din cap. Vocea îmi suna detașată, ca și cum ar fi venit de undeva din depărtare.

— Nu e sîngele meu.

— Ce?

Am privit-o, încercînd să mă concentrez și să nu bat cîmpii. Începeam să resimt șocul. De obicei, trec mai ușor peste asta, dar, ce naiba, toți avem și nopți proaste...

— Nu e sîngele meu. Am doar o mușcătură la umăr, asta-i tot.

Femeia mă privi ca și cum aiuram. N-o învinovățeam. Cei mai mulți oameni care te văd scăldată în sînge, consideră, pur și simplu, că trebuie să fie al tău. Nu iau în considerare faptul că au de-a face cu o ucigașă de vampiri și o reanimatoare de zombi dură din cap pînă-n picioare.

Simțeam din nou lacrimile, usturătoare, pe cale de a-mi țîșni din ochi. Pinguinii mei erau împroșcați cu sînge! Nu-mi păsa cîtuși de puțin de pereți sau covoare. Puteau fi înlocuite, dar colecționasem afurisitele alea de jucării de pluș de-a lungul anilor. Am lăsat femeia să mă ia de acolo, cu lacrimile șiroind pe obraji. Nu plîngeam, îmi lăcrimau doar ochii. Îmi lăcrimau ochii pentru că bucăți din zombi erau împrăștiate peste jucăriile mele de pluș. Iisuse!

17

Văzusem destule locuri în care se întîmplaseră crime pentru a ști la ce trebuia să mă aștept. Era ca o piesă pe care ai văzut-o de prea multe ori. Îți puteam spune momentul exact cînd un actor intra sau ieșea din scenă, știam pe de rost majoritatea replicilor. Dar acum totul era diferit. Pentru că acesta era locul în care trăiam.

Era o prostie să mă simt jignită pentru că Dominga Salvador mă atacase în propria mea casă. Era o tîmpenie, dar asta era. Dominga încălcase o regulă. Una pe care nici măcar nu știusem că o am. Nu trebuie să-i ataci pe cei buni, bărbați sau femei, în propria lor casă.

Aveam de gînd să o pedepsesc aspru pentru ce făcuse. Da, eu... cu ajutorul cărei armate? Poate, eu cu ajutorul polițiștilor...

Draperiile din living se umflau în bătaia vîntului fierbinte. Geamul fusese făcut țăndări de gloanțe. Eram bucuroasă că tocmai închiriasem apartamentul pentru doi ani. Cel puțin nu mă puteau da afară.

Dolph stătea în fața mea în bucătăria micuță. Masa cu cele două scaune cu spătar drept părea minusculă în comparație cu statura sa. Dolph părea să-mi ocupe toată bucătăria. Sau poate că mă simțeam pur și simplu neînsemnată în acea noapte. Sau era deja dimineață?

Am aruncat o privire la ceas. O pată întunecată, lipicioasă, acoperea cadranul. Nu distingeam ora. Va trebui să răzuiesc porcăria aia. Mi-am vîrît brațul la loc sub pătura pe care mi-o dăduse echipajul de pe ambulanță. Pielea îmi era mai rece decît ar fi trebuit. Nici măcar gîndurile de

răzbunare nu mă puteau încălzi. Mai tîrziu, mai tîrziu mă voi încălzi. Mai tîrziu voi fi supărată foc. Acum eram doar bucuroasă că eram în viață.

— În regulă, Anita, ce s-a-ntîmplat?

Am aruncat o privire prin living. Era aproape gol. Zombii fuseseră luați. Incinerați în stradă, nici mai mult, nici mai puțin. Distracție pentru vecini. Distracție pe gratis pentru toată familia.

— Pot să mă schimb înainte de a da o declarație, te rog?

Dolph mă privi poate o secundă, apoi aprobă din cap.

Minunat! M-am ridicat, strîngînd pătura în jurul meu, împăturind marginile cu grijă. Nu voiam să calc din greșeală pe ele. Mă făcusem de rîs destul pentru o singură noapte.

— Păstrează tricoul ca probă, strigă Dolph.

— Desigur, am răspuns fără să mă întorc.

Polițiștii aruncaseră cearșafuri peste petele cele mai mari pentru a nu lăsa urme de sînge în întreaga clădire. Drăguț din partea lor. Dormitorul mirosea cumplit a cadavre în putrefacție, sînge rînced, oameni morți de mult. Dumnezeule! Nu voi reuși să dorm acolo în noaptea următoare. Pînă și eu aveam limitele mele.

Tot ce doream era un duș, dar nu credeam că Dolph avea să aștepte atît de mult. M-am decis pentru blugi, ciorapi și un tricou curat. Le-am luat pe toate în baie. Cu ușa închisă, mirosul era foarte slab. Semăna cu baia mea. Nici un dezastru nu se întîmplase aici.

Am lăsat să cadă pe podea pătura și tricoul. Umărul de care mă mușcase zombiul era acoperit cu un bandaj mare. Noroc că nu smulsese și o bucată de carne! Femeia de pe ambulanță mă avertizase să-mi fac o injecție antitetanos. Zombii nu creează alți zombi prin mușcături, dar morții au guri dezgustătoare. Infecția reprezintă cel mai mare pericol, iar vaccinul antitetanos este doar o precauție.

Sîngele mi se uscase în straturi pe picioare și brațe. Nu m-am mai obosit să-mi spăl mîinile. Voi face un duș mai tîrziu. Pentru moment, trebuia doar să mă schimb în haine curate.

Tricoul atîrna aproape pînă la genunchi. Pe partea din față se lăfăia o caricatură a lui Arthur Conan Doyle privind atent printr-o lupă uriașă, cu un ochi comic de mare. Am aruncat o privire în oglinda aflată deasupra chiuvetei, cîntărind din priviri tricoul. Era moale și cald. Îți alina suferințele. Și, chiar acum, aveam nevoie de alinare.

Tricoul purtat pînă atunci era distrus. Nu mai putea fi recuperat. Dar poate puteam salva cîțiva pinguini. Am lăsat să curgă apă rece în cadă. Dacă ar fi fost o cămașă pătată, aș fi lăsat-o în apă rece. Poate că procedeul avea să dea rezultate și cu animăluțele de pluș.

Am scos de sub pat o pereche de pantofi sport. N-aveam nici un chef să pășesc peste petele pe cale de uscare doar în ciorapi. Pantofii erau făcuți pentru astfel de ocazii. Bine, bine, producătorii lui Nike Airs nu prevăzuseră niciodată că marfa lor avea să fie purtată prin sînge de zombi încă neuscat complet. E greu să fii pregătit pentru orice situație.

Doi pinguini deveneau tot mai cafenii pe măsură ce sîngele se usca. I-am transportat cu cea mai mare grijă în baie și i-am pus în apă. I-am apăsat ușor pînă ce s-au îmbibat destul pentru a rămîne parțial cufundați, apoi am închis robinetul. Mîinile erau mai curate. Apa nu. Sîngele se scurgea din cele două jucării de pluș exact ca un șuvoi de apă dintr-un burete. Dacă cei doi pinguini aveau să se curețe, îi puteam salva și pe ceilalți.

Mi-am șters mîinile de pătură. N-avea nici un rost să mînjesc de sînge și altceva.

Sigmund, pinguinul cu care dorm din cînd în cînd, fusese doar foarte puțin împroșcat. Doar cîteva pete mici pe burta albă și pufoasă. Ce noroc! Am fost aproape pe punctul de a-l ține sub braț în timp ce dădeam declarația. Dolph nu va dezvălui, probabil, nimănui acest mic amănunt. L-am așezat pe Sigmund puțin mai departe de petele cele mai urîte de parcă asta mi-ar fi de folos. Imaginea acelei jucării prostești îndesată în siguranță într-un colț mă făcea să mă simt mai bine. Halal!

Zerbrowski privea cu atenție în acvariu. Îmi aruncă o privire.

— Sînt cei mai mari pești tropicali pe care i-am văzut vreodată. Ai putea să arunci cîțiva în tigaie.

— Lasă peștii în pace, Zerbrowski.

Detectivul rînji.

— Sigur, era doar o idee.

În bucătărie, Dolph ședea cu mîinile încrucișate pe masă, cu o față impenetrabilă. Dacă era supărat pentru că aproape dădusem ortul popii în acea noapte, nu lăsa să se vadă. De altfel, Dolph nu lăsa niciodată să se vadă prea multe. Cea mai mare emoție pe care o arătase vreodată era în cazul de față. Cel al zombiului ucigaș. Zombiul care sfîrteca civili.

— Vrei cafea? l-am întrebat.

— Sigur.

— Și eu, adăugă Zerbrowski.

— Numai dacă spui „te rog".

Detectivul se rezemă de perete chiar în afara bucătăriei.

— Te rog.

Am scos o pungă de cafea din frigider.

— Ții cafeaua în frigider? întrebă Zerbrowski.

— Nu ți-a făcut niciodată cineva o cafea adevărată?

— Cea mai bună cafea pentru mine e cea gata măcinată, marca Taster's Choice.

Am scuturat din cap.

— De-a dreptul barbar.

— Dacă ați terminat cu replicile spirituale, interveni Dolph, am putea lua declarația aia?

Vocea îi era mai blîndă decît cuvintele.

Le-am zîmbit amîndurora. Să fiu a naibii dacă nu era plăcut să-i văd pe cei doi. Trebuie să fi fost mai șocată decît credeam de vreme ce eram fericită să-l văd pe Zerbrowski.

— Dormeam văzîndu-mi de treburile mele cînd m-am trezit cu un zombi aplecat peste mine.

Am măsurat o cantitate de boabe de cafea și am turnat-o într-o rîșniță, mică și neagră la culoare, pe care o cumpărasem pentru că se potrivea cu fierbătorul.

— Ce te-a trezit? întrebă Dolph.

Am apăsat pe butonul rîșniței și mirosul parfumat de cafea proaspăt rîșnită se răspîndi în toată bucătăria. Ah, ce miros divin!

— Un miros de cadavre.

— Explică-te.

— Visam și am simțit miros de cadavre în putrefacție. Nu se potrivea cu visul. Asta m-a trezit.

— Apoi ce?

Dolph avea deja carnețelul în mînă. Și pixul.

M-am concentrat asupra micilor etape de pregătire ale cafelei și i-am povestit totul lui Dolph, inclusiv suspiciunile mele referitoare la Señora Salvador. Cafeaua începu să fiarbă și umplu apartamentul cu acel miros minunat pe care-l capătă doar atunci cînd este gata.

— Așadar crezi că Dominga Salvador este cea care a readus la viață zombiul nostru ucigaș? întrebă Dolph.

— Da.

Mă privi fix pe deasupra măsuței. Seriozitatea i se citea în ochi.

— Poți dovedi?

— Nu.

Respiră adînc, închizînd ochii pentru o clipă.

— Minunat, de-a dreptul minunat.

— Cafeaua pare gata, interveni Zerbrowski.

Stătea pe podea, cu spatele rezemat de ușă.

M-am ridicat și am turnat cafeaua.

— Dacă vreți zahăr sau frișcă, serviți-vă singuri.

Am pus pe masă niște frișcă, frișcă adevărată, împreună cu zaharnița. Zerbrowski a turnat în cafea o mulțime de zahăr și un pic de frișcă. Dolph o preferat-o fără nimic. Așa o beau și eu de cele mai multe ori. De data aceasta, am îndulcit-o. Frișcă adevărată într-o cafea adevărată. Mm, grozav!

— Dacă te-am ajuta să intri în reședința Domingăi, ai putea găsi dovezi? întrebă Dolph.

— Dovezi pentru ceva, desigur, dar dovezi că a readus la viață zombiul ucigaș...

Am scuturat din cap.

— Dacă l-a readus la viață și l-a scăpat de sub control, atunci nu va dori să fie implicată în nici un fel. Va fi distrus deja toate dovezile, doar pentru a-și salva reputația.

— Vreau s-o prind pentru tot ce a făcut, declară Dolph.

— Și eu.

— Ar putea încerca să te ucidă din nou, rosti Zerbrowski din ușă și suflă în cafea pentru a o răci.

— Nu mai spune!

— Crezi că va încerca din nou? întrebă Dolph.

— Probabil. Cum dracu' au pătruns cei doi zombi în apartamentul meu?

— Cineva a forțat broasca, răspunse Dolph. Ar putea un zombi...

— Nu, un zombi ar scoate ușa din balamale, dar nu-și va pierde timpul să forțeze o broască. Chiar dacă ar avea dexteritatea s-o facă.

— Atunci a făcut-o cineva capabil de așa ceva și le-a dat drumul înăuntru, zise Dolph.

— Așa s-ar părea, am fost eu de acord.

— Ai vreo idee?

— Aș paria că a fost una dintre gărzile ei de corp. Nepotul ei, Antonio sau poate Enzo, un tip masiv, de vreo patruzeci de ani, care pare să fie garda personală. Nu știu sigur dacă vreunul din ei se pricepe, dar ar face-o. Enzo, nu Antonio.

— De ce să-l scoți din cauză?

— Dacă Tony ar fi lăsat zombii înăutru, ar fi rămas să privească.

— Ești sigură?

Am ridicat din umeri.

— E acel tip de bărbat. Enzo și-ar fi făcut treaba și ar fi plecat. Ar respecta ordinele. Nepotul ei n-ar face-o.

Dolph dădu aprobator din cap.

— Există o mulțime de presiuni de sus pentru a rezolva acest caz. Cred că pot obține un mandat de percheziție în patruzeci și opt de ore.

— Două zile e o perioadă cam mare de timp, Dolph.

— Două zile fără nici o dovadă, Anita. Doar pe baza cuvîntului tău. Îmi pun cariera în joc.

— Dominga e implicată într-un fel sau altul. Nu știu de ce și nu știu ce ar fi putut-o face să piardă controlul asupra zombiului, dar e implicată.

— O să obțin mandatul, afirmă Dolph.

— Unul din frații în albastru a declarat că ai spus că ești polițistă, zise Zerbrowski.

— I-am spus că fac parte din echipa voastră. N-am spus nici o clipă că sînt polițistă.

Zerbrowski rînji.

— Aha.

— Vei fi în siguranță aici diseară? întrebă Dolph.

— Așa cred. Señora nu vrea să încalce legea. Vrăjitoarele renegate sînt tratat la fel ca vampirii renegați. Sentința este automată — condamnarea la moarte.

— Pentru că oamenii sînt prea înspăimîntați de ele, zise Dolph.

— Pentru că unele vrăjitoare se pot strecura printre nenorocitele alea de bare din închisoare.

— Dar reginele voodoo-ului? întrebă Zerbrowski.

— Nu vreau să știu, am clătinat din cap.

— E timpul să plecăm și să te lăsăm să dormi puțin, declară Dolph.

Lăsă ceașca goală pe masă. Zerbrowski nu-și terminase cafeaua încă, dar a pus ceașca pe masă, urmîndu-și șeful.

I-am condus pînă la ușă.

— Te anunț cînd fac rost de mandat, zise Dolph.

— Poți să aranjezi să văd efectele personale ale lui Peter Burke?

— De ce?

— Există doar două modalități de a pierde atît de rău controlul asupra unui zombi. Prima: ești destul de puternic pentru a-l readuce la viață, dar nu și de a-l controla. Dominga poate controla orice zombi pe care îl readuce la viață. A doua: intervine cineva cu o putere aproape egală, ca un fel de provocare.

L-am privit fix pe Dolph.

— John Burke ar putea fi exact cît trebuie de puternic ca s-o fi făcut. Poate că dacă îl determin pe John să cerceteze efectele fratelui său — știi tu, ce pare a nu fi la locul lui, chestii de genul ăsta — poate lasă să-i scape ceva.

— Anita, deja ai scos-o din sărite pe Dominga Salvador. Nu ți-a ajuns pentru o singură săptămînă?

— Pentru o întreagă viață. Dar asta e ceva ce putem face în timp ce așteptăm mandatul de percheziție.

Dolph aprobă din cap.

— Da. Aranjez eu. Sună-l pe domnul Burke mîine dimineață și stabilește o întîlnire. Apoi sună-mă pe mine.

— Se face.

Dolph ezită o clipă în pragul ușii.

— Ai grijă.

— Întotdeauna am.

Zerbrowski se aplecă spre mine și zise:

— Frumoși pinguini.

Îl urmă pe Dolph pe hol. Știam că următoarea dată cînd mă voi întîlni cu ceilalți membri ai echipei-fantomelor, toți vor fi la curent că fac colecție de pinguini de pluș. Secretul meu ieșise la iveală. Zerbrowski îl va trîmbița încoace și încolo. Cel puțin era consecvent.

Bine de știut că cineva era.

18

Animalele de pluș nu sînt făcute pentru a fi cufundate în apă. Cei doi pinguini din cadă erau distruși. Poate dacă foloseam un curățător de pete? Mirosul era greu și părea permanent. Am lăsat un apel de urgență pe robotul de la curățătoria chimică pe care o frecventam. N-am intrat în detalii. Nu voiam să-i bag în sperieți.

Mi-am strîns niște lucruri într-o geantă. Două schimburi de haine și un pinguin cu burta proaspăt frecată, dosarul despre Harold Gaynor, și gata. Am luat și ambele pistoale; Firestarul în tocul de sub pantaloni, Browningul sub braț. O geacă de vînt masca Browningul. Aveam muniție suplimentară în buzunarele jachetei. În afară de cartușele din cele două pistoale, mai aveam alte douăzeci și două. Douăzeci și două de cartușe. De ce nu mă simțeam în siguranță?

Spre deosebire de alți morți-vii, zombii suportă razele soarelui. Nu le plac, dar pot trăi la lumina lor. Dominga putea ordona unui zombi să mă ucidă în plină zi la fel de bine ca la lumina lunii. Nu era capabilă să readucă morții la viață în plină zi, dar dacă își planifica cu grijă acțiunile, putea să fi readus la viață un zombi în noaptea precedentă pentru a-l trimite să mă omoare în ziua următoare. O preoteasă voodoo cu capacitățile de planificare ale unui director executiv. Ce noroc pe mine!

Nu credeam cu adevărat că Dominga avea zombi de rezervă așteptînd doar ocazia să sară la mine. Dar, într-un anume fel, mă simțeam paranoică în acea dimineață. Paranoia este doar un alt cuvînt pentru longevitate.

Am păşit în holul liniştit, privind cu atenţie în ambele direcţii de parcă m-aş fi aflat pe o stradă. Nimic. Nici un cadavru umblător nu stătea ascuns în umbră. Numai noi, fricoşii. Singurul sunet era zumzetul instalaţiei de aer condiţionat. Culoarul îţi dădea un anumit sentiment. Am ajuns adesea acasă în zori pentru a preţui calitatea tăcerii. Am reflectat la asta aproape un minut. Ştiam că se apropiau zorii. Nu pentru că m-aş fi uitat la ceas sau pe fereastră, ci pentru un motiv mult mai puternic. Un instinct pe care strămoşii îl descoperiseră în timp ce se ascundeau în peşterile întunecate, rugîndu-se pentru apariţia luminii.

Cei mai mulţi oameni sînt înspăimîntaţi de întuneric într-un fel confuz. Sînt înspăimîntaţi de ce s-ar putea afla acolo. Eu readuc morţii la viaţă. Am ucis mai mult de o duzină de vampiri. Ştiu ce există în întuneric. Şi sînt înfricoşată de el. Se presupune că oamenii sînt înspăimîntaţi de necunoscut, dar ignoranţa este o fericire atunci cînd cunoaşterea este al dracului de înfricoşătoare.

Ştiam ce mi s-ar fi întîmplat dacă aş fi dat greş noaptea trecută. Dacă reflexele mi-ar fi fost mai lente sau dacă aş fi fost o trăgătoare mai proastă. Cu doi ani în urmă avuseseră loc trei crime. Nimic nu le lega între ele, cu excepţia modului în care şi-au găsit moartea victimele. Acestea fuseseră sfîşiate de zombi. Nu fuseseră mîncate. Zombii obişnuiţi nu mănîncă nimic. Pot muşca o dată sau de două ori, dar ăsta-i lucrul cel mai rău care se poate întîmpla. Unui bărbat i se sfărîmase gîtul, dar fusese ceva accidental. Zombiul a muşcat pur şi simplu din partea cea mai apropiată a corpului. S-a întîmplat să fie o lovitură fatală. Noroc chior.

În mod normal, un zombi te-ar sfîşia în bucăţi. Ca un băieţel care rupe bucăţi dintr-un zmeu.

Readucerea la viaţă a unui zombi cu scopul precis de a fi folosit ca armă pentru o crimă aduce automat sentinţa de condamnare la moarte. Sistemul judiciar a devenit destul de rapid în ultimii ani. Astăzi o sentinţă de condamnare la moarte înseamnă exact aşa ceva. În special dacă delictul

are, într-un fel sau altul, o nuanță supranaturală. Vrăjitoarele nu mai sînt arse pe rug. Sînt electrocutate.

Dacă puteam găsi probe, statul o va ucide pe Dominga Salvador în locul meu. Și pe John Burke, dacă puteam dovedi că îl făcuse cu bună știință pe zombi să o ia razna. Problema cu crimele supranaturale constă în probarea lor într-un proces. Cei mai mulți jurați nu sînt familiarizați cu cele mai noi vrăji și incantații. La dracu', nici eu nu sînt. Dar am mai încercat să explic în procese acțiunile și comportarea zombilor și vampirilor. Am învățat că trebuie să vorbesc cît mai simplu cu putință și să menționez orice detalii sîngeroase pe care mi le permitea apărarea. Jurații apreciază micile aventuri ale altora. Cele mai multe mărturii sînt teribil de plictisitoare sau sfîșietoare. Eu încerc să fiu interesantă. E o schimbare de ritm.

Parcarea era cufundată în întuneric. Stelele mai sclipeau încă pe cer. Dar deveneau tot mai palide, precum lumînările în bătaia unui vînt constant. Simțeam în aer venirea zorilor. Le simțeam pe limbă. Poate că de vină sînt vînătorile de vampiri la care luasem parte, dar eram mai obișnuită cu trecerea de la lumină la întuneric decît fusesem cu patru ani mai înainte. Atunci nu fusesem capabilă să simt venirea zorilor.

Coșmarurile mele fuseseră, bineînțeles, mult mai puțin interesante cu patru ani în urmă. Cîștigi ceva, pierzi ceva. Așa se întîmplă în viață.

Era trecut de ora cinci dimineața cînd m-am urcat în mașină și m-am îndreptat spre hotelul cel mai apropiat. Nu voi suporta să mai dorm în apartamentul meu pînă ce echipa de curățenie nu va scoate mirosul din lucruri. Dacă îl putea scoate. În caz contrar, proprietarul nu va fi prea fericit.

Va fi și mai puțin fericit de găurile de gloanțe din pereți și de fereastra făcută țăndări. Va trebui s-o înlocuiască. Poate să refacă pereții? Chiar nu știu cum se repară găurile de gloanțe. Speram ca închirierea apartamentului să nu fie anulată la tribunal.

Primele semne ale zorilor se vedeau deja pe cer. O lumină albă, pură, care se întindea precum gheața peste întuneric. Cei mai mulți oameni cred că lumina zorilor este la fel de colorată ca asfințitul, dar prima culoare a zorilor este albă, o non-culoare pură care este aproape o absență a nopții.

Am găsit un motel, dar toate camerele erau la primul sau la al doilea etaj, unele cumplit de izolate. Voiam să fiu în mijlocul oamenilor. M-am hotărît în cele din urmă pentru *The Stouffer Concourse*, nu teribil de ieftin, dar care ar obliga zombii să urce cu liftul. Oamenii au tendința de a simți diverse mirosuri neplăcute într-un lift. Hotelul mai avea și room service la acea oră neomenească a dimineții. Aveam nevoie de room service. Cafea, aveam nevoie de cafea.

Funcționarul de la recepție mi-a adresat acea privire cu ochi mari, gen sînt-prea-politicos-pentru-a-o-rosti-cu-voce-tare. Lifturile erau prevăzute cu oglinzi și n-am avut nimic altceva de făcut între etaje decît să mă holbez la propria-mi înfățișare. Sîngele uscat din păr căpătase o culoare nefiresc de închisă. O pată începea pe partea dreaptă a feței chiar de sub păr, pentru a se opri doar pe gît. N-o remarcasem în oglinda de acasă. Șocul te face să uiți unele lucruri.

Nu petele de sînge îl făcuseră pe funcționar să mă privească pieziș. Nu-ți dădeai seama că era sînge dacă nu știai ce anume căutai. Nu, problema era pielea: de o paloare mortală, ca foaia de hîrtie. Ochii, perfect căprui, păreau acum negri. Uriași, întunecați și... stranii. Speriată, păream speriată. Surprinsă de a fi în viață. Poate. Încă mai resimțeam efectul șocului. Indiferent cît de „adunată“ mă simțeam, fața mea spunea cu totul altă poveste. Voi putea dormi doar atunci cînd șocul avea să treacă cu totul. Pînă atunci, voi citi dosarul lui Gaynor.

Camera avea două paturi duble. Mai mult spațiu decît aveam nevoie, dar la naiba! Mi-am scos haine curate, am pus Firestarul în sertarul noptierei și am luat Browningul cu mine în baie. Dacă eram atentă și nu deschideam dușul la maximum, puteam agăța tocul de suportul pentru pro-

soape. Nici măcar nu avea să se ude. Deși, ca să fim corecți, cele mai multe din armele de foc moderne nu pățesc nimic dacă se udă. Atîta timp cît le cureți după aceea. Cele mai multe pistoale funcționează și sub apă.

Am sunat la room-service nepurtînd nimic altceva decît un prosop. Aproape uitasem. Am comandat cafea, zahăr și frișcă. M-au întrebat dacă voiam cafea fără cofeină. Am spus „nu", mulțumesc mult, dar nu. Au insistat. Asemenea chelnerilor care întreabă dacă nu cumva aș vrea Cola dietetică cînd n-am cerut așa ceva. Nu vor întreba niciodată bărbații, chiar pe cei corpolenți, dacă nu vor Cola dietetică.

Puteam bea o carafă de cafea cu cofeină și dormeam ca un prunc. Nu mă ține trează sau nu mă face mai nervoasă. Pur și simplu, are un gust mai bun.

Da, trebuiau să lase tava în fața ușii. Nu, să nu bată la ușă. Cafeaua să fie trecută pe nota de plată. Perfect, am zis eu. Aveau numărul cărții mele de credit. Atunci cînd ai așa ceva, oamenii sînt întotdeauna dornici să mai adauge și altceva la nota de plată. Bineînțeles, în limitele sumei de care dispui.

Am proptit un scaun cu spătarul drept sub clanța ușii care ducea spre culoar. Dacă cineva va forța ușa, voi auzi. Poate. Am încuiat ușa de la baie și am luat pistolul cu mine sub duș. Eram în siguranță atît cît se putea.

Atunci cînd sînt goală, am senzația că sînt vulnerabilă. Aș înfrunta mai degrabă băieții răi îmbrăcată decît dezbrăcată. Bănuiesc că toată lumea e la fel.

Mușcătura de la umăr, acoperită cu un bandaj gros, a constituit o adevărată problemă cînd am vrut să-mi spăl părul. Trebuia să scap de sîngele ăla, cu bandaj sau fără bandaj.

Am folosit sticluțele de șampon ale hotelului. Șamponul mirosea așa cum ar trebui să miroasă florile, dar n-o fac niciodată. Sîngele se uscase în straturi pe corp. Parcă eram cu buline. Apa care curgea la canal căpătase o culoare roșiatică.

A fost nevoie de o întreagă sticlă de șampon pentru ca părul să devină curat. Apa de la ultima clătire a pătruns

prin bandajul de pe umărul drept. Durerea era ascuțită și persistentă. Va trebui să-mi aduc aminte de injecția antitetanos.

M-am frecat pe tot corpul cu un burete și cu o bucată minusculă de săpun. După ce mi-am udat și săpunit fiecare părticică a corpului, ajungînd cît mai curată posibil, m-am băgat sub apa fierbinte a dușului. Am lăsat șuvoiul să curgă pe spate în jos. Bandajul se îmbibase de mult cu apă.

Ce s-ar întîmpla dacă nu vom putea găsi legătura dintre Dominga și zombi? Ce s-ar întîmpla dacă nu vom găsi dovezi? Dominga va încerca din nou. Mîndria ei se afla acum în joc. Trimisese doi zombi după mine, iar eu îi spulberasem pe amîndoi. Cu un pic de ajutor din partea polițiștilor. Dominga Salvador va considera toată afacerea ca un afront personal.

Readusese la viață un zombi și acesta îi scăpase complet de sub control. Mai degrabă ar accepta să fie măcelăriți oameni nevinovați decît să-și recunoască propria greșeală. Și mai degrabă m-ar ucide decît să mă lase să găsesc dovezi incriminatorii. Cățea răzbunătoare!

Señora Salvador trebuia oprită. Dacă mandatul de percheziție nu avea să ajute, atunci va trebui să fiu mai practică. Dominga arătase foarte clar că urma să fie doar un singur învingător: ea sau eu. Preferam ca acela să fiu eu. Și, dacă era necesar, aveam să mă asigur de asta.

Am deschis ochii și am închis dușul. Nu voiam să mă mai gîndesc la toată povestea. La crimă. Eu o consideram legitimă apărare, dar mă îndoiam că un juriu va crede același lucru. Va fi al dracului de greu de dovedit. Doream cîteva lucruri. Dominga să dispară din peisaj, moartă sau în închisoare. Eu să rămîn în viață. Și să nu ajung în închisoare sub acuzația de crimă. Să prind zombiul ucigaș înainte de a lovi din nou. Șanse mici! Și să-mi dau seama ce rol are John Burke în toată această afacere nenorocită.

Oh, și să-l împiedic pe Harold Gaynor să mă forțeze să recurg la un sacrificiu uman. Da, aproape că uitasem de chestia asta.

Fusese o săptămînă plină de evenimente.

Cafeaua aștepta în fața ușii pe o tavă mică. Am pus tava pe podea în cameră, am încuiat ușa și am rezemat din nou scaunul sub clanță. De-abia apoi am așezat tava pe o măsuță lîngă ferestrele acoperite cu draperii. Browningul era deja pe masă, pregătit. Tocul de umăr, în care se aflase pînă atunci, era aruncat pe pat.

Am tras draperiile într-o parte. În mod normal, le-aș fi lăsat închise, dar astăzi voiam să văd lumina zilei. Dimineața se instalase deja ca o pîclă ușoară de lumină. Căldura nu avusese încă timp să se furișeze în oraș, înăbușind acele prime raze blînde ale dimineții.

Cafeaua nu era rea, dar nici grozavă. Bineînțeles, cea mai proastă cafea pe care o băusem vreodată era, totuși, minunată. Ei bine, poate nu cafeaua de la sediul poliției. Dar chiar și aia era mai bună decît nimic. Cafeaua era băutura mea liniștitoare. Mai bine o cafea decît o tărie, după părerea mea.

Am deschis dosarul despre Gaynor și am început să citesc. Pînă pe la opt, mai devreme decît ora la care mă trezesc de obicei, citisem orice notiță mîzgălită în grabă, privisem cu atenție orice fotografie neclară. Știam mai multe despre domnul Harold Gaynor decît intenționasem, dar nici un amănunt nu mă ajuta prea mult.

Gaynor avea legături cu mafia, lucru care nu putuse fi dovedit. Era un multimilionar care a ajuns acolo unde era prin propriile-i mijloace. Bravo lui! Își putea permite milionul și jumătate de dolari pe care mi-l oferise Tommy. E bine de știut că un bărbat își putea onora notele de plată.

Singura rudă cunoscută era mama lui, decedată cu zece ani în urmă. Se presupunea că tatăl său murise înainte de nașterea sa, dar decesul acestuia nu era înregistrat nicăieri. De fapt, tatăl său părea că nici nu a existat.

O naștere ilegitimă, ascunsă cu grijă? Poate. Așadar, Gaynor era un bastard[1] în adevăratul sens al cuvîntului. Și ce? Știam deja că era un ticălos în realitate.

---

[1] Joc de cuvinte în original: bastard înseamnă bastard, dar și ticălos (n. tr.).

Am rezemat de carafa de cafea fotografia lui Wanda-cea-în-scaun-cu-rotile. Zîmbea, de parcă ar fi știut că era fotografiată. Poate că era doar fotogenică. Erau două fotografii în care apărea împreună cu Gaynor. Într-una, zîmbeau amîndoi, ținîndu-se de mînă în timp ce Tommy împingea scaunul lui Gaynor, iar Bruno pe cel al Wandei. Aceasta se uita la Gaynor cu o privire pe care o mai văzusem și la alte femei. Adorație; dragoste. Ceva ce resimțisem chiar și eu în timpul facultății. Ceva peste care treci.

A doua fotografie era aproape identică cu prima. Tot Bruno și Tommy împingeau scaunele cu rotile. Dar cei doi nu se mai țineau de mînă. Gaynor zîmbea. Wanda nu. Părea furioasă. Cicely-cea-cu-păr-blond-și-ochi-goi mergea de cealaltă parte a lui Gaynor. Se țineau de mînă. Ha-ha-ha.

Așadar, Gaynor le păstrase pe amîndouă în preajma lui pentru o bucată de vreme. De ce plecase Wanda? Din gelozie? Aranjase Cicely întreaga afacere? Se plictisise Gaynor de Wanda? Singurul mod de a afla era să întreb.

Am privit cu atenție fotografia în care apărea Cicely. Am comparat-o cu imaginea zîmbitoare a Wandei. O tînără femeie nefericită, o iubită batjocorită. Wanda avea să vorbească cu mine dacă îl ura pe Gaynor mai mult decît se temea de el. Ar fi nebună să vorbească cu reporteri, dar eu nu voiam să-i fac publice secretele. Voiam secretele lui Gaynor astfel încît să-l împiedic să-mi facă rău. În afară de asta, voiam să le ofer polițiștilor ceva folositor.

Domnul Gaynor ar avea alte motive de îngrijorare dacă l-aș putea băga la închisoare. Ar putea să uite de o reanimatoare care rezistă la toate ofertele. Bineînțeles, dacă nu cumva ar afla că am fost implicată în arestarea lui. Ar fi de rău. Gaynor mi s-a părut genul răzbunător. Atrăsesem deja furia Domingăi Salvador. Nu-mi mai trebuia furia altcuiva.

Am tras draperiile și am cerut să fiu trezită la ora douăsprezece. Irving va trebui, pur și simplu, să aștepte pentru a-și primi înapoi dosarul. Îi făcusemn rost, fără să vreau, de interviul cu noul Stăpîn al Orașului. Cu siguranță,

trebuia să-mi facă un rabat pentru asta. Dacă nu, atîta pagubă! Mă duc să mă culc.

Ultimul lucru pe care l-am făcut înainte de a mă băga în pat a fost să sun acasă la Peter Burke. Bănuiam că John stătea acolo. După cinci țîrîituri, s-a declanșat robotul.

— Sînt Anita Blake, aș avea niște informații pentru John Burke în legătură cu cele discutate joi.

Mesajul era oarecum vag, dar nu voiam să las un mesaj de genul „Sună-mă în legătură cu uciderea fratelui tău". Ar fi sunat melodramatic și crud.

Am lăsat numărul de telefon al hotelului și al apartamentului meu. Pentru orice eventualiate. Probabil că nu răspundeau la telefon. Același lucru l-aș fi făcut și eu. Povestea apăruse pe prima pagină a ziarelor pentru că Peter era — ei bine, fusese — un reanimator. Reanimatorii nu sînt uciși ca într-un jaf de duzină pe stradă. Este, de obicei, ceva mai neobișnuit.

Voi lăsa dosarul lui Gaynor la redacție, în drum spre casă. Îl voi lăsa la redactorul de serviciu. N-aveam chef să vorbesc cu Irving despre marele lui interviu. Nu voiam să aud că Jean-Claude era fermecător sau că avea planuri mari pentru oraș. Va fi foarte atent ce va declara unui reporter. Va face o bună impresie în ziar. Dar eu cunoșteam adevărul. Vampirii sînt monștri la fel de periculoși ca zombii, poate chiar mai mult. Vampirii se oferă, de obicei, voluntar pentru o astfel de transformare, zombii nu.

Exact cum se oferise Irving voluntar să rămînă împreună cu Jean-Claude. Bineînțeles, dacă Irving n-ar fi fost cu mine, Stăpînul l-ar fi lăsat în pace. Probabil. Așadar, fusese greșeala mea, chiar dacă fusese alegerea sa. Eram cumplit de obosită, dar știam că nu voi putea dormi pînă ce nu voi auzi vocea lui Irving. Puteam pretinde că îl sunasem pentru a-i spune că aveam să aduc dosarul mai tîrziu.

Nu eram sigură dacă Irving era deja în drum spre redacție sau nu. Am încercat întîi acasă. A ridicat receptorul după primul țîrîit.

— Da...

Am simțit cum mă relaxam un pic.

— Salut, Irving, eu sînt.

— Domnișoară Blake, cărui fapt îi datorez această plăcere atît de devreme?

Vocea îi suna normal.

— Mi s-au întîmplat niște chestii deosebite azi-noapte, în apartament. Sper să pot aduce dosarul mai tîrziu în timpul zilei.

— Ce fel de chestii? În voce se simțea nerăbdarea... „spune tot".

— Chestii care țin de resortul poliției, nu al tău.

— M-am gîndit că asta ai să spui, răspunse el. Te culci?

— Da.

— Bănuiesc că pot lăsa o reanimatoare care muncește din greu să doarmă puțin. Un lucru pe care l-ar putea înțelege chiar și colega mea.

— Mulțumesc, Irving.

— Te simți bine, Anita?

Am vrut să spun „nu", dar n-am făcut-o. Am ignorat întrebarea.

— Jean-Claude s-a comportat frumos?

— Minunat!

Entuziasmul lui Irving era adevărat. Mai-mai că nu sărea în sus de bucurie!

— Dă niște interviuri grozave.

Irving a rămas tăcut o clipă.

— Hei, ai sunat să mă verifici. Să te asiguri că sînt bine.

— În nici un caz, am răspuns eu.

— Mulțumesc, Anita, înseamnă mult pentru mine. Dar s-a comportat cu adevărat foarte civilizat.

— Minunat. Te las atunci. O zi bună.

— Oh, va fi chiar bună. Redactorul-șef aproape a căzut pe spate cînd l-am informat despre interviul în exclusivitate cu Stăpînul Orașului.

Aproape am izbucnit în rîs auzindu-l cum rostea titulatura lui Jean-Claude.

— Noapte bună, Irving.

— Odihnește-te, Anita. Te sun peste o zi sau două în legătură cu articolele despre zombi.

— Vorbim atunci, am zis eu și am întrerupt legătura.

Irving era bine. Ar trebui să-mi fac mai multe griji pentru mine și mai puține pentru alții.

Am stins lumina și m-am ghemuit sub cearșafuri. Țineam pinguinul strîns în brațe. Browningul era sub pernă. Nu era la fel de ușor de scos ca din tocul aflat lîngă patul meu de acasă, dar tot era mai bine decît deloc.

Nu eram sigură ce mă liniștea mai mult, pinguinul sau pistolul. Bănuiesc că amîndouă mă linișteau la fel de mult, pentru motive foarte diferite.

Am rostit rugăciunea ca o fetiță mică și cuminte. Am cerut, foarte sincer, să nu visez nimic.

19

Echipa de curățenie se folosise de o programare anulată în ultimul moment pentru a onora comanda mea în regim de urgență. Pînă după-amiază, apartamentul era curat și mirosea a curățenie de primăvară. Fereastra spartă fusese înlocuită de administratorul blocului. Peste găurile de gloanțe se dăduse cu vopsea albă. Găurile arătau acum ca niște pistrui mici pe pereți. Din toate privințele, apartamentul arăta grozav.

John Burke nu mă sunase. Poate fusesem prea inteligentă. Voi încerca un mesaj mai direct puțin mai tîrziu. Dar acum aveam lucruri mai plăcute la care să mă gîndesc.

Eram îmbrăcată pentru jogging. Șort albastru-închis cu paspoal alb, pantofi Nike albi cu șireturi albastru deschis, ciorapi scurți, bluză fără mîneci. Șortul era unul din acele modele cu un buzunar interior închis cu scai. În interiorul buzunarului era un Derringer[1] calibru 38 Special, greutate 184 grame, lungime 12,3 centimetri. 184 de grame — ca o pană.

Un buzunar cu scai nu favoriza folosirea rapidă a pistolului. Cele două focuri ar fi mai precise la o anumită distanță, dar oamenii lui Gaynor nu voiau să mă omoare. Voiau să mă rănească, nu să mă omoare. Trebuiau să ajungă cît mai aproape pentru a mă răni. Destul de aproape ca să pot folosi Derringerul. Bineînțeles, aveam la dispoziție doar două focuri. După aceea, intram în încurcătură.

---

[1] Pistol scurt de calibru mare (inițial 40 și 41), cu țeavă scurtă, inventat de armurierul american Henry Derringer (1786-1868) (n. tr.).

Încercasem să găsesc o modalitate de a purta la mine unul din cele două pistoale de 9 mm, dar nu era nici o șansă. Nu puteam face jogging cărînd cu mine arme atît de puternice. Opțiuni, opțiuni.

Veronica Sims stătea în livingul meu. Ronnie are un metru șaptezeci și doi, păr blond, ochi cenușii. Este detectiv particular pe statul de plată de la Animators Inc. Ne antrenăm împreună cel puțin de două ori pe săptămînă, exceptînd cazurile în care una dintre noi este plecată din oraș, rănită sau ocupată pînă peste cap cu vînătoarea de vampiri. Ultimele două cazuri se întîmplă mai des decît aș dori.

Purta un șort purpuriu, model franțuzesc, și un tricou cu inscripția „În afară de un cîine, o carte este cel mai bun prieten al omului. În interiorul unui cîine este prea întuneric ca să citești"[1]. Există anumite motive pentru care eu și Ronnie sîntem prietene.

— Ți-am simțit lipsa joi la clubul de fitness, zise ea. Înmormîntarea a fost teribilă?

— Da.

Nu mi-a cerut amănunte. Știe că înmormîntările nu sînt lucrurile mele preferate. Cei mai mulți oameni urăsc înmormîntările din cauza celor morți. Eu urăsc toate rahaturile care te emoționează.

Ronnie își întindea picioarele lungi paralel cu corpul, stînd jos pe podea. Un fel de șpagat. Ne făceam întotdeauna încălzirea în apartament. Cele mai multe mișcări de întindere ale picioarelor n-ar trebui să fie făcute în șort.

I-am imitat mișcările. Mușchii din partea superioară a coapselor s-au încordat și au protestat. Derringerul făcea o umfătură incomodă, dar suportabilă.

— Doar din curiozitate, de ce crezi că este necesar să iei astăzi pistolul cu tine?

— Întotdeauna port unul, am răspuns eu.

Se mulțumi doar să mă privească, supărarea citindu-i-se clar în ochi.

---

[1] Jocuri de cuvinte în original: outside — în afară de, în exterior, inside — în interior (n. tr.).

— Dacă nu vrei să-mi spui, bine, dar nu-mi vinde gogoși.

— Bine, bine. Oricît de ciudat ar părea, nimeni nu mi-a spus să nu vorbesc despre întîmplare.

— Hei, nici o amenințare de genul „dacă te duci la poliție....“?

— Nu.

— Măi să fie, ce teribilă amabilitate...

— Nici o amabilitate, am zis eu, întinzîndu-mă pe podea, cu picioarele înclinate sub un anumit unghi.

Ronnie mă imită. Arătam de parcă urma să rostogolim o minge pe podea.

— Nici cea mai mică amabilitate.

Mi-am înclinat partea superioară a corpului pe piciorul stîng pînă ce obrazul mi-a atins coapsa.

— Povestește-mi, îmi ceru Ronnie.

I-am povestit. Cînd am terminat, eram încălzite și pregătite pentru alergare.

— La naiba, Anita. Zombi în apartamentul tău și un milionar nebun care te urmărește ca să faci sacrificii umane.

Ochii ei cenușii îmi cercetau atent fața.

— Ești singura persoană din cîte știu care se confruntă cu probleme mai ciudate decît mine.

— Mulțumesc mult, am răspuns eu.

Am încuiat ușa în urma noastră și am pus cheile în buzunarul șortului, alături de Derringer. Știam că aveau să-l zgîrîie al dracului, dar ce ar fi trebuit să fac, să alerg cu cheile în mînă?

— Harold Gaynor. Aș putea face cîteva cercetări pentru tine.

— N-ai nici un caz?

Am coborît scările tropăind.

— Fac trei cercetări diferite pentru niște asigurări. În cea mai mare parte supraveghere și fotografiere. Dacă mai mănînc încă o dată la un fast-food, îmi iau cîmpii.

Am zîmbit.

— Facem duș și ne schimbăm la mine. Ieșim în oraș pentru o cină adevărată.

— Sună minunat, dar nu vrei să-l faci pe Jean-Claude să te aștepte.

— Termină, Ronnie!

Ridică din umeri.

— Ar trebui să stai cît poți mai departe de... creatura aia, Anita.

— Știu.

Era rîndul meu să ridic din umeri.

— Faptul că am fost de acord să mă întîlnesc cu el părea atunci cel mai mic dintre două rele.

— Care erau alternativele?

— Să mă întîlnesc cu el în mod voluntar sau să fiu răpită și dusă în fața lui.

— Halal alternative.

— Da.

Am deschis ușile duble care duceau afară. Căldura m-a izbit drept în față. Era cumplit de cald, de parcă ai fi pășit într-un cuptor. Aveam de gînd să facem jogging pe vremea asta?

Am privit în sus spre Ronnie. Este mai înaltă cu treisprezece centimetri, cea mai mare parte din diferență reprezentînd-o picioarele. Putem alerga împreună, dar eu trebuie să stabilesc pasul și să mă străduiesc din plin. Un antrenament foarte bun.

— Trebuie să fie mai mult de treizeci și cinci de grade, am zis eu.

— Dacă nu muncești, nu te pricopsești, declară Ronnie.

În mîna stîngă ducea o sticlă cu apă. Eram pregătite cum puteam mai bine.

— Șase kilometri prin iad, am zis eu, haide.

Am pornit cu un pas lejer, dar constant. De obicei, parcurgeam traseul într-o jumătate de oră sau chiar mai puțin.

Aerul părea solid din cauza căldurii. Era ca și cum alergam prin pereți semisolizi de aer opărit. Umiditatea în St. Louis este aproape întotdeauna sută la sută. Combini umiditatea cu temperaturi de peste treizeci și cinci de grade și obții o mostră umedă și redusă a iadului. St. Louis în timpul verii, ura!

Nu-mi prea plac exercițiile. Șolduri svelte și gambe musculoase nu sînt destul de stimulatoare pentru genul ăsta de abuzuri. Faptul că îi pot depăși pe băieții răi este

încurajator. Uneori, totul se reduce la o ecuație simplă: cine este cel mai rapid, cel mai puternic, cel mai prompt. Mi-am ales greșit meseria. Oh, nu că m-aș plînge, dar cincizeci și trei de kilograme nu înseamnă prea mulți mușchi cu care să faci față unor situații.

Bineînțeles, atunci cînd se pune problema vampirilor, aș putea să am și o sută de kilograme de mușchi omenești în plus și nu mi-ar ajuta nici cît negru sub unghie. Chiar și morții-cei-mai-noi pot ridica o mașină cu o singură mînă, așa, ca pe o simplă halteră.

Am lăsat în urmă primul kilometru și jumătate. Era întotdeauna cel mai dureros de parcurs. Corpul meu are nevoie de vreo trei kilometri pentru a fi convins că nu mă poate determina să renunț la nebunia asta.

Ne deplasam printr-un cartier mai vechi. O mulțime de grădini mici, înconjurate de garduri, și case datînd din anii cincizeci, iar unele chiar de pe la o mie opt sute și ceva. Iată zidul lustruit de cărămidă al unui depozit care data de dinainte de Războiul Civil. Aici era jumătatea traseului. Trei kilometri. Mă simțeam degajată și în putere, ca și cum aș fi putut alerga pentru eternitate dacă n-ar fi trebuit să o fac foarte repede. Mă concentram pentru a-mi mișca corpul prin căldură, păstrînd ritmul. Ronnie a fost cea care a reperat bărbatul.

— N-aș vrea să par alarmistă, dar de ce stă individul ăla acolo?

Am privit pe furiș în fața noastră. Zidul se termina la vreo cinci metri, după care se ridica un ulm înalt. Un bărbat stătea lîngă trunchiul copacului. Nu încerca să se ascundă. Dar purta o jachetă de blugi. Era mult prea cald pentru așa ceva, doar dacă nu voiai să maschezi un pistol sub ea.

— De cînd stă acolo?

— Tocmai a ieșit din spatele copacului, zise Ronnie. Paranoia dusă la extrem.

— Să ne întoarcem. Sînt trei kilometri în ambele direcții.

Ronnie aprobă din cap.

Ne-am răsucit pe călcîie și am pornit înapoi, pe același drum. Bărbatul din spatele nostru nu strigă după noi și

nici nu ne ordonă să stăm pe loc. Paranoia este o boală periculoasă.

Un al doilea bărbat apăru de după colțul cel mai îndepărtat al zidului de cărămidă. Am mai făcut cîțiva pași spre el. Am aruncat o privire înapoi. Domnul Jachetă-de-blugi se apropia de noi cu un pas degajat. Jacheta era descheiată și mîna căuta ceva sub braț. S-a terminat cu paranoia.

— Fugi, am zis eu.

Al doilea bărbat scoase un pistol din buzunarul jachetei.

Ne-am oprit din alergat. În acel moment părea o idee bună.

— Nțțț, făcu bărbatul. Nu am chef să urmăresc pe cineva pe căldura asta. Tot ce trebuie să faceți, puicuțelor, este să rămîneți în viață ca să vă pice niște bani de-a moaca.

Pistolul din mîna sa era de calibrul 22. Nu avea prea mare forță distructivă, dar era arma perfectă pentru a răni pe cineva. Totul fusese gîndit cu grijă. Cam înfricoșător.

Ronnie stătea foarte țeapănă lîngă mine. Mi-am reprimat intenția de a o înșfăca de mînă și de a o strînge, căci asta n-ar da bine în cadru pentru o ucigașă de vampiri, dură din cap pînă-n picioare, nu-i așa?

— Ce vrei?

— Așa-i mai bine, răspunse bărbatul.

Tricoul albastru-deschis scotea în evidență burdihanul revărsat peste curea. Dar brațele păreau musculoase. O fi fost tipul supraponderal, dar pariam că te durea dacă îți trăgea un pumn. Speram să nu fiu nevoită să-mi verific teoria.

M-am retras pentru a avea zidul în spate. Ronnie se mișcă o dată cu mine. Între timp, domnul Jachetă-de-blugi ajunsese aproape lîngă noi. În mîna dreaptă ținea neglijent un Beretta de 9 mm. Nu era o armă făcută pentru a răni.

Am aruncat o privire spre Ronnie, apoi spre Grăsan, aflat acum chiar lîngă ea. Am aruncat o privire spre domnul Jachetă-de-blugi, aflat aproape lîngă mine. Din nou o privire spre Ronnie. Ochii i se măriră aproape imperceptibil. Își linse buzele o dată, apoi se întoarse pentru a-l privi fix pe Grăsan. Tipul cu Beretta era al meu. Cel cu calibrul 22 al lui Ronnie. Diviziunea muncii.

— Ce vrei? am întrebat din nou. Nu sufăr să mă repet.

— Vreau să mergi la o mică plimbare cu noi, asta-i tot.

Grăsanul zîmbea în timp ce vorbea.

I-am zîmbit și eu, apoi m-am întors spre Jachetă-de-blugi și banalul sau pistol Beretta.

— Tu nu vorbești?

— Vorbesc, răspunse el.

Făcu încă doi pași spre mine, cu pistolul îndreptat direct spre pieptul meu.

— Vorbesc chiar bine.

Îmi atinse ușor părul cu vîrful degetelor. Beretta era aproape lipită de corpul meu. Dacă apăsa acum pe trăgaci, totul se sfîrșea aici și acum. Țeava neagră și mată a pistolului devenea tot mai mare. O simplă iluzie, dar cu cît de holbezi la un pistol, cu atît mai important devine acesta. Cînd privești direct spre capătul greșit.

— Nu te prosti, Seymour, interveni Grăsanul, nu i-o putem trage puicuței și nici nu putem s-o omorîm, astea sînt ordinele.

— Rahat, Pete.

Pete, alias Grăsanul, continuă:

— Dar te poți mulțumi cu blonda. Nimeni n-a spus că nu ne putem distra un pic cu ea.

Nu m-am uitat la Ronnie. L-am fixat pe Seymour. Trebuia să fiu pregătită dacă voiam să profit de acea șansă care ți se poate oferi într-o fracțiune de secundă. Privindu-mi prietena pentru a-mi da seama cum primise știrea iminentului ei viol nu avea să mă ajute deloc. Pe bune.

— Puterea falică, Ronnie. Totul se reduce întotdeauna la gonade.

Seymour se încruntă.

— Ce dracu' înseamnă asta?

— Înseamnă, Seymour, că eu cred că ești prost și creierii îți stau în boașe.

I-am zîmbit plăcut în timp ce rosteam aceste cuvinte.

Mă lovi puternic cu palma. M-am împleticit, dar n-am căzut. Pistolul nu deviase nici o clipă de la ținta sa. Fir-ar să fie. Scoase un sunet gutural și mă lovi din nou, de data asta cu pumnul. M-am prăbușit. Am rămas o clipă întinsă

pe trotuarul de piatră, cu sîngele bubuindu-mi în urechi. Palma doar mă ameţise. Pumnul mă zdruncinase serios.

Cineva îmi trase un picior în coaste.

— Lăsaţi-o în pace! urlă Ronnie.

Am rămas întinsă pe burtă, prefăcîndu-mă că sînt rănită. Nu era greu. Am bîjbîit după buzunarul cu scai. Seymour îşi flutura Beretta în faţa lui Ronnie. Aceasta urla la el. Pete o înşfăcase de braţe încercînd s-o ţină. Lucrurile scăpau de sub control. Dumnezeule!

Am fixat cu privirea picioarele lui Seymour şi m-am ridicat cu greu în genunchi. Am proptit Derringerul în vintrele lui Seymour. Acesta a îngheţat şi s-a holbat în jos la mine.

— Nu te mişca sau îţi servesc boaşele pe farfurie, am zis eu.

Ronnie îşi înfipse cotul în plexul solar al Grăsanului. Acesta se îndoi, ducîndu-şi mîinile la stomac. Ronnie se răsuci brusc şi îi proiectă cu putere genunchiul direct în faţă. Sîngele îi ţîşni din nas. Bărbatul se dădu înapoi, împleticindu-se. Ronnie îl pocni în maxilar, punînd în lovitură toată forţa umărului şi a corpului. Bărbatul se prăbuşi la pămînt. Pistolul ajunse ca prin minune în mîna lui Ronnie.

Am rezistat impulsului de a urla „bravo, Ronnie“, dar nu suna destul de dur. Ne vom felicita mai tîrziu.

— Spune-i amicului tău să nu mişte, Seymour, sau apăs pe trăgaci.

Bărbatul înghiţi cu greu. Sunetul se auzi clar pînă la mine.

— Nu te mişca, Pete, bine?

Pete se mulţumi să se holbeze la noi.

— Ronnie, ia pistolul din mîna lui Seymour, te rog. Mulţumesc.

Stăteam încă în genunchi, pe trotuar, cu Derringerul lipit de vintrele bărbatului. Acesta o lăsă pe Ronnie să-i ia pistolul fără a se împotrivi. Ce chestie!

— Te acopăr, Anita, zise Ronnie.

Nu m-am uitat la ea. Îşi va face treaba. Aşa cum aveam s-o fac şi eu.

— Seymour, ăsta e un 38 Special cu două focuri. Folosește diverse tipuri de muniție, 22, 44 sau 357 Magnum.

Era o minciună; noul model ușor nu putea folosi un calibru mai mare de 38, dar pariam că Seymour nu putea face diferența.

— Un glonț de 44 sau 357 și poți să-ți iei adio de la „bijuteriile familiei". Unul de 22 și poate te vei alege doar cu o rană foarte, foarte urîtă. Ca să citez o frază care-mi place „Crezi că astăzi e ziua ta norocoasă?"

— Ce vrei, șefa, ce vrei?

Vocea îi era stridentă și pițigăiată de frică.

— Cine te-a angajat să vii după noi?

Bărbatul scutură din cap.

— Nu, șefa, ne-ar omorî.

— Un 357 Magnum face o gaură al dracului de mare, Seymour.

— Nu-i spune nimic, interveni Pete.

— Ronnie, dacă mai scoate vreun cuvînt, fă-i praf rotula.

— De-abia aștept, răspunse prietena mea.

Mă întrebam dacă ar face-o cu adevărat. Mă întrebam dacă eu aș fi fost în stare să-i spun s-o facă. Mai bine să nu aflu.

— Vorbește cu mine, Seymour, acum, sau apăs pe trăgaci.

Am apăsat și mai tare pistolul. Probabil că de data asta l-a durut. A încercat să se ridice pe vîrful picioarelor.

— Dumnezeule, te rog, nu.

— Cine te-a angajat?

— Bruno.

— Idiotule, zise Pete, o să ne omoare.

— Ronnie, împușcă-l, te rog.

— În rotulă, nu?

— Da.

— N-ar fi mai bine în cot?

— Tu alegi, am zis.

— Ești nebună, spuse Seymour.

— Da, să ții minte asta. Mai exact, ce ți-a spus Bruno?

— A spus să te ducem într-o clădire de lîngă Grand, în Washington. A zis să vă aducem pe amîndouă, și că o putem răni pe blondă ca să te forțăm să mergi.

— Dă-mi adresa, am zis eu.

Seymour mi-a dat-o. Cred că mi-ar fi spus și ingredientul secret din sosul magic dacă i l-aș fi cerut.

— Dacă te duci acolo, Bruno va ști că ți-am spus, interveni Pete.

— Ronnie...

— Împușcă-mă acum, puicuțo, n-are importanță. Dacă vă duceți acolo sau trimiteți poliția, vom fi morți oricum.

I-am aruncat o privire lui Pete. Părea foarte sincer. Erau băieți răi, dar...

— Bine, n-o să năvălim peste el.

— Și nici n-o să anunțăm poliția, completă Ronnie.

— Nu, decît să o facem, mai bine i-am împușca acum. Dar nu vrem asta, nu-i așa, Seymour?

— Nu, șefa, nu.

— Cu cît vă plătește bătrînu' Bruno?

— Patru sute de căciulă.

— Nu-i destul, am remarcat eu.

— Mie-mi spui!

— Seymour, acum mă ridic și o să-ți las boașele la locul lor. Nu te mai apropia de mine sau de Ronnie, sau îi spun lui Bruno că l-ai trădat.

— Ne-ar omorî, șefa. Ne-ar omorî încet.

— Ai dreptate, Seymour. Ne vom preface, pur și simplu, că întîlnirea asta n-a avut niciodată loc, așa-i?

Bărbatul aprobă frenetic din cap.

— De acord, Pete? am întrebat eu.

— Doar nu sînt tîmpit. Bruno ne-ar scoate inimile din piept și ne-ar obliga să le mîncăm. Nu vom spune nimic.

Părea scîrbit.

M-am ridicat și m-am îndepărtat cu grijă de Seymour. Ronnie ținea Beretta îndreptată asupra lui Pete. Celălalt pistol era înfipt în cureaua șortului.

— Plecați de aici, am zis eu.

Figura lui Seymour era pămîntie, iar fața îi era acoperită de broboane de sudoare.

— Poți să-mi dai înapoi pistolul?

Tipu' nu era prea inteligent.

— Nu face pe deșteptu', l-am repezit eu.

Pete se ridică în picioare. Sîngele de sub nas începuse să se închege.

— Haide, Seymour. Trebuie să plecăm acum.

Au pornit în jos pe stradă unul lîngă celălalt. Seymour părea cocoșat de parcă s-ar fi stăpînit cu greu să nu-și îmbrățișeze „echipamentul".

Ronnie respiră adînc și zgomotos și se rezemă cu spatele de zid. Ținea încă strîns în mînă pistolul.

— Dumnezeule!

— Da.

Îmi atinse fața în locul în care mă lovise Seymour. Mă durea. M-am crispat.

— Te simți bine? întrebă Ronnie.

— Sigur.

De fapt, toată falca mă durea cumplit, dar durerea nu avea să se micșoreze dacă recunoșteam acest lucru cu voce tare.

— Mergem în clădirea unde trebuiau să ne ducă?

— Nu.

— De ce nu?

— Știu cine este Bruno și cine îi dă ordine. Știu de ce au încercat să mă răpească. Ce altceva aș mai putea afla ca să merite două vieți?

Ronnie reflectă cîteva clipe.

— Bănuiesc că ai dreptate. Deci n-ai de gînd să anunți poliția?

— De ce s-o fac? Sînt bine, tu ești bine. Seymour și Pete nu se vor mai întoarce.

Ronnie ridică din umeri.

— Nu voiai cu adevărat să-i fac praf rotula, nu-i așa? Adică, ne jucam de-a polițiștii buni și polițiștii răi, nu?

Mă privi susținut cu ochii ei cenușii, cerșindu-mi parcă un răspuns sincer.

Am privit în altă parte.

— Să mergem încet spre casă. Nu mai am chef de jogging.

— Nici eu.

Am pornit încet pe stradă. Ronnie își înfipse Beretta la centură și lăsă în jos tricoul pentru a-l masca. Pistolul de calibru 22 îl ținea strîns în mînă. În acest fel, nu era foarte vizibil.

— Doar ne prefăceam, așa-i? Că sîntem dure, da?

Adevărul?

— Nu știu.

— Anita!

— Nu știu, ăsta-i adevărul.

— Dar nu-l puteam face bucăți doar pentru a-l împiedica să vorbească.

— E bine că n-a trebuit s-o faci, am spus eu.

— Tu chiar ai fi apăsat pe trăgaci?

Undeva în depărtare se auzeau trilurile unei păsări cardinal. Cîntecul umplea căldura rîncedă și o făcea să fie mai răcoroasă.

— Răspunde-mi, Anita. Chiar ai fi apăsat pe trăgaci?

— Da.

— Da?

În voce i se simțea surpriza.

— Da.

— Rahat.

Am păsit în tăcere un minut sau două, apoi Ronnie întrebă:

— Ce gloanțe ai în pistol?

— De 38.

— L-ar fi ucis.

— Probabil, am răspuns eu.

Am văzut cum m-a privit pieziș. O privire pe care o mai văzusem. Un amestec de oroare și admirație. Problema era că n-o mai văzusem niciodată pe fața unui prieten. Asta mă durea. Dar am mers împreună la cină în acea seară la *Fata morarului* în suburbia St. Charles. Atmosfera a fost plăcută, mîncarea minunată. Ca întotdeauna.

Am stat de vorbă, am rîs și ne-am distrat grozav. Nici una dintre noi n-a adus în discuție ceea ce se întîmplase în acea după-amiază. Te prefaci din toate puterile și poate totul va trece.

20

În acea seară, la zece și jumătate, mă aflam în cartierul vampirilor. Tricou pe gît albastru-închis, blugi, jachetă roșie. Jacheta masca tocul de la umăr și Browningul. Sudoarea mi se aduna la subraț, dar mai bine așa decît fără armă.

Distracția deosebită din acea după-amiază se terminase cu bine, dar avusesem parte și de noroc. Și de faptul că Seymour își pierduse cumpătul. Și de capacitatea mea de a încasa o bătaie și de a continua să funcționez. Gheața făcuse să scadă umflătura, dar obrazul stîng și falca erau umflate și roșii ca și cum vreun soi de fruct era pe punctul să răsară de acolo. Nici un fel de vînătaie — nu încă.

Cadavrul care rîde era unul dintre cele mai noi cluburi din „Cartier". Vampirii sînt creaturi sexy. Asta recunosc. Dar pline de umor? Nu prea cred. Dar, după cîte s-ar părea, eram în minoritate. O grămadă de oameni așteptau la ușa clubului, coada întinzîndu-se și după colțul clădirii.

Nu-mi trecuse prin minte că aveam nevoie de bilet sau de rezervare sau de orice altceva doar pentru a intra. Dar, hei, îl cunoșteam pe șef. Pentru a ajunge la casa de bilete am trecut pe lîngă un întreg șir de oameni. Cei mai mulți erau tineri. Femeile în rochii, bărbații în haine sport elegante, cîțiva chiar la costum. Sporovăiau cu voci nerăbdătoare, ținîndu-se de mîini sau de braț. Întîlniri amoroase. Îmi aduc aminte de ale mele. Dar trecuse atît timp de atunci... Poate că dacă n-aș fi băgată pînă la gît în tot felul de chestii ciudate, aș avea și eu parte de întîlniri. Poate.

Am trecut în fața a două cupluri.

— Hei, zise unul dintre bărbați.

— Scuze, am răspuns eu.

Femeia de la casă se încruntă la mine.

— Nu vă puteți băga așa în față, doamnă.

Doamnă?

— Nu vreau bilet. Nu vreau să văd spectacolul. Trebuie să mă întîlnesc cu Jean-Claude. Atîta tot.

— Hei, nu știu. Dacă ești vreun reporter?

Reporter? Am respirat adînc.

— Sună-l pur și simplu pe Jean-Claude și anunță-l că a venit Anita. În regulă?

Femeia continua să se încrunte la mine.

— Uite ce, sună-l pur și simplu pe Jean-Claude. Dacă sînt un reporter băgăcios, rezolvă el problema. Dacă sînt cine spun că sînt, atunci va fi fericit că l-ai anunțat. N-ai nimic de pierdut.

— Nu știu.

De-abia m-am abținut să nu urlu la ea. Probabil că n-ar fi ajutat la nimic. Probabil.

— Sună-l, pur și simplu, pe Jean-Claude, te rog frumos.

Poate de vină a fost acel „te rog frumos". Femeia se răsuci pe scaun și deschise partea de sus a unei uși aflate în spatele ghișeului. Halal ghișeu. N-am auzit ce a spus, dar femeia se răsuci din nou cu scaunul.

— În regulă, directorul spune că poți intra.

— Grozav, mulțumesc.

Am urcat scările. Întregul șir de oameni să holbă la mine. Le simțeam privirile fierbinți în spate. Doar se holbaseră la mine experți adevărați, așa încît am fost atentă să nu tresar. Nimănui nu-i place cineva care se bagă în față.

În interiorul clubului era obscuritate, ca în cea mai mare parte a localurilor de acest fel. Un tip aflat în spatele ușii zise:

— Biletul, vă rog.

M-am holbat la el. Purta un tricou alb cu inscripția „Cadavrul care rîde e teribil". O caricatură a unui vampir cu gura larg deschisă se întindea pe tot pieptul. Individul era înalt, musculos, iar pe frunte îi era tatuat cuvîntul „gorilă".

— Biletul, vă rog, repetă el.

Prima dată femeia de la casă, acum controlorul de bilete?

— Directorul a spus că pot să intru să-l văd pe Jean-Claude.

— Willie, zise controlorul de bilete, ai lăsat-o înăuntru?

M-am întors și în fața mea stătea Willie McCoy. Am zîmbit cînd l-am văzut. Eram bucuroasă să-l revăd. Asta m-a cam surprins. De obicei, nu mă bucur să văd morți.

Willie era mic de statură, subțire, cu părul negru pieptănat spre spate. Din cauza luminii palide din interior, nu-mi dădeam seama exact ce culoare avea costumul său, dar părea un roșu mat, ca al unei roșii. Cămașă albă, închisă cu nasturi pînă sus, cravată lată, verde strălucitor. A trebuit să mă uit de două ori pînă a fi sigură, dar da, pe cravată era imprimată o dansatoare havaiană fosforescentă. Era îmbrăcămintea cea mai de bun gust cu care îl văzusem vreodată pe Willie.

Acesta rînji, etalîndu-și cît mai mult cu putință caninii.

— Anita, ce plăcere să te văd.

Am dat din cap.

— Și eu, Willie.

— Într-adevăr?

— Da.

Rînji și mai larg. Caninii îi străluciră în lumina slabă. Nu trecuse încă un an de cînd murise.

— De cînd ești director aici?

— De vreo două săptămîni.

— Felicitări.

Willie făcu un pas spre mine. Eu am făcut unul înapoi. Instinctiv. N-am nimic personal cu el, dar un vampir rămîne totuși un vampir. Nu trebuie să te apropii prea mult de vreunul. Willie era unul din morții-vii noi, dar era capabil să te hipnotizeze cu privirea. În regulă, poate nici un vampir la fel de „proaspăt" ca Willie nu m-ar putea vrăji cu privirea, dar e greu să te dezbari de vechile obiceiuri.

Lui Willie îi căzu fața. O sclipire îi trecu prin ochi. Oare l-am jignit? Coborî vocea, dar nu încercă să se apropie mai mult. Învăța mai repede fiind mort decît învățase vreodată cît fusese în viață.

— Datorită faptului că te-am ajutat ultima dată, sînt în relații cu adevărat bune cu șefu'.

Vorbea ca un personaj dintr-un film cu gangsteri, dar ăsta era Willie.

— Îmi pare bine că Jean-Claude se poartă frumos cu tine.

— Oh, da, declară Willie, asta e cea mai bună slujbă pe care am avut-o vreodată. Iar șefu' nu-i... — dădu din mîini încoace și-ncolo — știi tu, meschin.

Am aprobat din cap. Știam. Puteam să tun și să fulger cît voiam despre Jean-Claude, dar în comparație cu cei mai mulți Stăpîni ai Orașului, era un pisoi. Un pisoi mare, periculos și carnivor, dar era o îmbunătățire.

— Șefu' e cam ocupat în acest moment, zise Willie, a spus că dacă ajungi mai devreme, să te așez la o masă lîngă ring.

Minunat. Totuși, cu voce tare am întrebat:

— Cît mai durează pînă e liber Jean-Claude?

— Nu știu sigur, ridică Willie din umeri.

— Bine, o să aștept, cel puțin o vreme.

Willie rînji, dezgolindu-și caninii.

— Vrei să-i spun lui Jean-Claude să se grăbească?

— Ai face-o?

Se strîmbă ca și cum ar fi înghițit un gîndac.

— La naiba, nu.

— Nu te teme. Dacă mă plictisesc să aștept, îi spun chiar eu.

Willie mă privi oarecum pieziș.

— Ai fi în stare, nu?

— Da.

Se mulțumi doar să clatine din cap și porni înaintea mea printre mesele mici, rotunde. Fiecare masă era ticsită de oameni care rîdeau, gîfîiau, beau, se țineau de mîini. Senzația de a fi înconjurată de oameni adevărați, transpirați și veseli era aproape copleșitoare.

Am aruncat o privire spre Willie. Îi simțea? Căldura oamenilor îl făcea să simtă un gol în stomac? Se întorcea noaptea acasă și visa cum sfîșia în bucăți mulțimea gălă-

gioasă, plină de viață? Era cît pe-aci să-l întreb, dar îmi plăcea Willie — atît cît putea să-mi placă un vampir. Nu voiam să știu dacă răspunsul era „da".

O masă în rîndul al doilea de lîngă ring era goală. Pe un carton mare, alb, scria „Rezervat". Willie a încercat să-mi tragă scaunul; l-am împiedicat cu o mișcare a mîinii. Nu din cauza tendinței de emancipare a femeilor. Pur și simplu, n-am înțeles niciodată ce ar trebui să fac în timp ce un individ îmi bagă scaunul sub fund. Să stau țeapănă și să-l privesc cum se chinuie să împingă scaunul cu tot cu mine? Jenant. De obicei, mă rotesc puțin deasupra scaunului și îl trag sub mine pînă în spatele genunchilor. Să-l ia dracu' de scaun!

— Vrei să bei ceva în timp ce aștepți? întrebă Willie.

— Aș vrea o Cola.

— Nimic mai tare?

Am clătinat din cap.

Willie se îndepărtă printre mese și oameni. Pe ring se afla un bărbat zvelt, cu păr negru, scurt. Era slab din cap pînă-n picioare, cu o față aproape cadaverică, dar fără nici o îndoială, o ființă umană. Aspectul său era mai degrabă hazliu, ca un clovn cu membre lungi. Lîngă el, fixînd mulțimea cu o față impenetrabilă, stătea un zombi.

Ochii săi palizi, încă limpezi, dar umani, nu clipeau. Privirea sa fixă, înghețată, dar familiară, era îndreptată spre spectatori. Aceștia ascultau doar pe jumătate glumele. Cei mai mulți ochi erau îndreptați asupra mortului-viu. Zombiul era destul de putrezit prin diverse părți pentru a arăta înfricoșător, dar mirosul său nu se simțea nici măcar în primul rînd de mese. Mișto chestia dacă reușești s-o faci.

— Ernie, aici de față, este cel mai bun coleg de cameră pe care l-am avut vreodată, declară comicul, nu mănîncă mult, nu îndrugă verzi și uscate, nu aduce acasă puicuțe drăgălașe și nu mă încuie pe dinafară cînd toți se distrează de minune.

Rîsete nervoase printre spectatori. Ochii tuturor erau parcă lipiți de bătrînu' Ernie.

— Deși în frigider era un cotlet de porc care s-a stricat, lui Ernie i-a plăcut foarte mult.

Zombiul s-a răsucit încet, cu o mișcare aproape dureroasă, pentru a se holba la comic. Ochii bărbatului s-au ațintit o clipă spre zombi, apoi s-au îndreptat din nou spre spectatori. Zîmbetul îi revenise pe buze. Zombiul continua să se holbeze la el. Bărbatul nu se simțea în largul lui. Nu-l învinovățeam. Nici chiar morții nu suportă să fie ținta unor glume.

Oricum, glumele nu aveau nici un haz. De fapt, încercau să prezinte ceva nou. Acest „ceva" nou era zombiul. Destul de ingenios, dar și destul de grețos.

Willie se întoarse cu Cola. Directorul servindu-mă la masă, o-la-la. Bineînțeles, și chestia cu masa rezervată era destul de simpatică. Willie așeză băutura pe unul din acele inutile șervețele de hîrtie.

— Distrează-te bine, zise el.

Se întoarse să plece, dar i-am atins brațul. Mai bine n-aș fi făcut-o.

Brațul era destul de tare, destul de real. Dar parcă ai fi atins un lemn. Era mort. Nu știu cum să-i spun altfel. Nu se simțea nici o mișcare. Nimic.

Am dat încet drumul brațului și am privit în sus. Mulțumită „semnelor" lui Jean-Claude, l-am putut privi direct în ochi. O anume tristețe se citea în ochii căprui.

Brusc, mi-am auzit bubuitul pulsului în urechi și a trebuit să înghit cu greu pentru a mă calma. Fir-ar să fie. Voiam ca Willie să plece acum. M-am întors spre masă și mi-am fixat insistent privirea pe paharul de Cola. Willie plecă. Poate că era doar din cauza hohotelor de rîs, dar nu i-am auzit pașii îndepărtîndu-se.

Willie McCoy era singurul vampir pe care-l cunoscusem înainte de a muri. Mi-l aminteam în viață. Fusese un gangster de doi bani. Un comisionar pentru peștii cei mari. Poate că Willie se gîndise că o dată vampir, ar putea deveni un pește mare. Aici greșise. Acum era doar un mic pește-mort-viu. Jean-Claude sau cineva ca el avea să conducă „viața" lui Willie pentru eternitate. Săracul Willie.

Mi-am frecat de picior mîna cu care l-am atins pe Willie. Voiam să uit senzația produsă de corpul îmbrăcat în noul costum de culoarea roșiilor coapte, dar n-am putut. Corpul lui Jean-Claude nu producea aceeași senzație. Bineînțeles, Jean-Claude putea al dracului de bine să treacă drept ființă umană. Unii vampiri vechi pot s-o facă. Willie avea multe de învățat. Dumnezeu să-l ajute.

— Zombii sînt mai buni decît cîinii. Îți aduc papucii de casă și nu trebuie scoși la plimbare. Ernie ar sta chiar întins la picioarele mele și m-ar implora dacă i-aș cere.

Spectatorii au izbucnit în rîs. Nu eram sigură din ce motiv. Dar nu era un rîs adevărat. Era un sunet indignat, șocat. Un rîs care însemna nu-pot-să-cred-că-a-zis-asta.

Zombiul se îndrepta spre comic cu mișcări sacadate, filmate parcă cu încetinitorul. Mîinile pe cale de putrezire erau întinse înainte și brusc am simțit cum stomacul mi se face ghem. Un flashback al nopții anterioare. Zombii atacă aproape întotdeauna cu mîinile ridicate. Exact ca în filme.

Comicul nu și-a dat seama că Ernie hotărîse că înghițise destule. Dacă un zombi este pur și simplu readus la viață fără a i se ordona ceva anume, revine, de obicei, la starea care i se pare normală. O persoană de treabă este o persoană de treabă pînă ce creierul i se descompune, privîndu-l astfel de propria personalitate. Cei mai mulți zombi nu vor ucide fără ordin, dar, din cînd în cînd, ai noroc și readuci la viață unul cu porniri ucigașe. Comicul era pe punctul de a deveni norocos.

Zombiul păși spre el ca monstrul din filmele cu Frankenstein. În cele din urmă, comicul își dădu seama că ceva nu era în regulă. Se opri la jumătatea unei glume și se răsuci, cu ochii larg deschiși.

— Ernie, rosti el.

Doar atît. Mîinile pe cale de descompunere se încleștară în jurul gîtului său și începură să strîngă.

Pentru o secundă desfătătoare, aproape am lăsat zombiul să-i vină de hac. Exploatarea morților este un lucru pe care nu-l înghit, dar... prostia nu se pedepsește cu moartea. Dacă s-ar pedepsi, s-ar înregistra o scădere drastică a populației.

M-am ridicat, aruncînd o privire în jur pentru a-mi da seama dacă se prevăzuse ceva într-o astfel de eventualitate. Willie se apropie în fugă de ring. Își încolăci brațele în jurul zombiului și-l trase, ridicînd de pe podea corpul mult mai înalt, dar mîinile creaturii continuau să strîngă.

Comicul alunecase în genunchi, scoțînd mici sunete gîtuite. Fața trecu de la roșu la violet. Spectatorii rîdeau, crezînd că totul făcea parte din spectacol. Era mult mai caraghios decît înainte.

Am pășit pe ring și m-am adresat cu o voce slabă lui Willie:

— Ai nevoie de ajutor?

Acesta se holbă la mine, trăgînd încă de corpul zombiului. Cu extraordinara sa putere, Willie ar fi putut rupe degetele acestuia încleștate pe gîtul bărbatului, salvîndu-i probabil viața. Numai că puterea supraomenească a unui vampir nu te ajută dacă nu te gîndești cum s-o folosești. Willie nu s-a gîndit nici o clipă. Bineînțeles că zombiul ar fi putut zdrobi traheea bărbatului chiar înainte ca un vampir să-i poată frînge degetele unul cîte unul. Poate. Dar mai bine să nu aflăm.

După părerea mea, comicul era o jigodie, dar nu puteam sta acolo privindu-l cum moare. Chiar nu puteam.

— Oprește-te, am spus. Cu o voce slabă, doar pentru urechile zombiului. Acesta încetă să mai strîngă, dar degetele îi erau încă încleștate pe gîtul bărbatului. Corpul comicului devenea tot mai moale.

— Dă-i drumul.

Zombiul îi dădu drumul. Bărbatul, pe jumătate leșinat, se prăbuși pe ring. Willie se îndreptă după încercarea disperată de a trage deoparte mortul-viu. Își aranjă costumul de culoarea roșiei coapte. Părul îi era perfect pieptănat. Prea multă unsoare de păr pentru ca o simplă luptă corp la corp cu un zombi să-i strice coafura.

— Mulțumesc, șopti el.

Apoi, se ridică pînă la înălțimea sa de un metru șaizeci și unu de centimetri și spuse:

— Albert-cel-uimitor și zombiul său de casă, doamnelor și domnilor.

După un moment de șovăire, spectatorii au început să aplaude. Cînd Albert-cel-uimitor se ridică în picioare clătinîndu-se, aplauzele deveniră asurzitoare. Bărbatul croncăni în microfon:

— Ernie crede că este momentul să mergem acasă acum. Vă mulțumim, ați fost minunați.

Aplauzele erau puternice și sincere.

Comicul părăsi ringul. Zombiul a rămas însă pe loc, holbîndu-se la mine. Așteptînd, așteptînd un nou ordin. Nu știu de ce zombii nu ascultă de orice persoană care li se adresează. Nici măcar nu mi se pare o chestie magică. Nu te mănîncă nici pielea, nu simți nici un flux de putere. Eu vorbesc și zombii mă ascultă. Eu și E.F. Hutton[1].

— Du-te după Albert și ascultă-i ordinele pînă ce îți voi spune altceva.

Zombiul s-a holbat în jos spre mine pentru o secundă, apoi s-a răsucit încet și a plecat tîrșîind picioarele după bărbat. Acum zombiul nu-l va mai omorî. Deși n-am de gînd să-i spun asta comicului. Lasă-l să creadă că viața îi este în pericol. Lasă-l să creadă că a trebuit să mă determine să-l „adorm“ pe zombi. Asta și doream. Ceea ce, probabil, dorea și zombiul.

Lui Ernie nu-i plăcea, cu siguranță, să fie a doua roată la căruță într-un spectacol comic zilnic. Să ai de-a face cu cineva care te șicanează mereu este un lucru, dar să strîngi de gît un comic pe scenă este totuși puțin cam mult.

Willie m-a condus înapoi la masă. M-am așezat și am luat o gură de Cola. Willie se așează vizavi. Părea profund afectat. Mîinile mici îi tremurau. Era vampir, dar încă era Willie McCoy. M-am întrebat cîți ani vor trece pînă ce îi vor dispărea și ultimele urme ale propriei personalități. Zece, douăzeci, o sută de ani? Cît va mai trece pînă ce monstrul va avea cîștig de cauză în confruntarea cu ființa umană?

---

[1] Edward Francis Hutton, cofondator al firmei de brokeraj E.F. Hutton & Co. în 1940 (n. tr.).

Dacă va mai dura atîția ani, oricum nu va fi problema mea. Nu voi mai fi prin preajmă pentru a afla. Și ca să fiu sinceră, nici nu-mi doream asta.

— Nu mi-au plăcut niciodată zombii, declară Willie.

L-am privit fix.

— Ți-e frică de zombi?

Îmi aruncă o privire fulgerătoare, apoi fixă masa.

— Nu.

Am rînjit.

— Ți-e frică de zombi. Ai făcut o fobie...

Willie se aplecă peste masă.

— Nu-i spune. Te rog, nu-i spune.

Frica i se citea în ochi.

— Cui să nu-i spun?

— Știi tu...

Am scuturat din cap.

— Willie, nu știu la cine te referi.

— STĂPÎNUL.

Puteai auzi „Stăpînul" spus cu majuscule.

— De ce i-aș spune ceva lui Jean-Claude?

Un nou comic apăruse între timp pe scenă. Rîsete și zgomote din sală. Cu toate acestea, Willie vorbea și acum în șoaptă.

— Ești slujitorul său uman, fie că-ți place sau nu. Cînd vorbim cu tine, Stăpînul ne spune că vorbim cu el.

Fețele noastre aproape se atingeau. Respirația sa ușoară mirosea a bomboane cu mentă. Aproape toți vampirii miros a bomboane cu mentă. Nu știu ce făceau înainte de a se inventa așa ceva. Bănuiesc că respirația le mirosea îngrozitor.

— Știi că nu sînt slujitorul său uman.

— Dar vrea să devii.

— Doar pentru că Jean-Claude vrea un lucru, nu înseamnă că îl și obține.

— Nu știi cum este el cu adevărat.

— Ba cred că știu...

Willie îmi atinse brațul. De data aceasta nu mi l-am retras brusc. Eram prea concentrată la ce spunea.

— S-a schimbat de cînd a murit vechiul stăpîn. E mult mai puternic chiar decît știi tu.

Bănuiam așa ceva.

— Deci, de ce să nu-i spun că ți-e frică de zombi?

— Va folosi informația pentru a mă pedepsi.

M-am holbat la el de la o distanță de cîțiva centimetri.

— Vrei să spui că torturează psihic oamenii pentru a-i controla?

Willie încuviință din cap.

— Rahat.

— Nu-i spui?

— Nu. Îți promit.

Arăta atît de ușurat, încît l-am bătut pe mînă. O mînă obișnuită. Corpul nu îi mai era tare ca lemnul. De ce? Nu știam, iar dacă l-aș întreba pe Willie probabil că n-ar ști nici el să-mi răspundă. Unul din misterele... morții.

— Mulțumesc.

— Mi s-a părut că ai spus că Jean-Claude este cel mai bun stăpîn pe care l-ai avut vreodată.

— Așa și este, afirmă Willie.

Ăsta chiar era un adevăr înfricoșător. Dacă un stăpîn care te torturează cu cele mai întunecate frici ale tale este unul bun, atunci cît de rea fusese oare Nikolaos? La naiba, știam răspunsul. Fusese psihopată. Jean-Claude nu se comporta atît de crud doar pentru simpla plăcere de a-și urmări supușii chinuindu-se. Exista un motiv pentru cruzimea lui. Faptul că avea un motiv reprezenta un pas înainte.

— Trebuie să plec. Mulțumesc că m-ai ajutat cu zombiul.

Willie se ridică.

— Ai fost curajos, am zis eu.

Willie rînji, caninii sclipind în lumina slabă. Zîmbetul îi dispăru de pe față ca și cum cineva răsucise un întrerupător.

— Nu-mi pot permite să fiu altfel.

Vampirii seamănă mult cu o haită de lupi. Cei mai slabi sînt fie dominați, fie distruși. Nu există surghiun. Willie avansa în rang. Un semn de slăbiciune îi putea opri avansarea sau putea duce chiar la ceva mai rău. Mă întrebasem adesea de ce le e frică vampirilor. Unuia din ei îi era teamă de zombi. Ar fi fost de-a dreptul caraghios, dacă n-aș fi văzut frica reală care i se citise în ochi.

Comicul aflat acum pe ring era un vampir. Mort de curînd. Pielea albă ca varul, ochi ca niște găuri arse într-o foaie de hîrtie. Gingiile erau lipsite de sînge și retrase de pe caninii care l-ar fi făcut invidios pe orice ciobănesc german. Nu văzusem niciodată un vampir atît de monstruos. De obicei, toți fac un efort pentru a arăta uman. Cu excepția acestuia.

Pierdusem reacția spectatorilor la apariția lui pe ring, dar acum toți rîdeau. Dacă avusesem impresia că glumele despre zombi erau proaste, acestea erau și mai proaste. O femeie aflată la masa alăturată rîdea atît de tare, încît lacrimile îi curgeau șuvoi.

— Am fost la New York, un oraș plin de criminali. Niște bandiți au sărit pe mine, dar i-am mușcat pe toți[1].

Oamenii din sală se țineau cu mîinile de burtă de rîs.

N-am priceput poanta. N-avea nici un haz. Am aruncat o privire circulară în sală și am văzut toți spectatorii fixînd vampirul. Îl străpungeau cu privirea cu acel devotament neajutorat al celor hipnotizați.

Vampirul de pe ring își folosea puterea minții. Mai văzusem vampiri concentrîndu-și puterile minții pentru a seduce sau îngrozi. Dar nu i-am văzut niciodată făcînd pe cineva să rîdă. Practic, îi forța să rîdă.

Nu era cel mai îngrozitor abuz de putere al unui vampir pe care-l văzusem vreodată. Nu încerca să le facă vreun rău, iar această hipnoză în masă era inofensivă și temporară. Dar era un lucru greșit. Controlul mental în masă constituia unul dintre lucrurile cele mai înspăimîntătoare despre care cei mai mulți oameni nu știu că pot fi făcute de vampiri.

Dar eu știam și nu-mi plăcea deloc. Vampirul era mort de curînd și nu mi-ar fi putut face vreun rău chiar și fără „semnele" lăsate de Jean-Claude. Ca animator beneficiezi de o imunitate parțială față de vampiri. Acesta este unul din motivele pentru care reanimatorii sînt atît de des și ucigași de vampiri. Eram cu un pas înaintea lor, ca să zic așa.

---

[1] Joc de cuvinte în original: *I put the bite on them* — i-am mușcat pe toți, le-am luat banii (n. tr.).

Îi telefonasem mai devreme lui Charles, dar acesta nu-și făcuse încă apariția. Nu trecea neobservat într-o mulțime, la fel cum Godzilla nu trecea neremarcată în Tokyo. Unde era? Și cînd va avea timp Jean-Claude să mă primească? Era deja trecut de unsprezece. Terorizezi pe cineva să vină la o întîlnire și apoi îl faci să aștepte. Ticălos arogant!

Charles își făcu apariția prin ușile batante care duceau spre bucătărie. Mergea cu pași mari printre mese, îndreptîndu-se spre ușă. Clătina din cap și murmura ceva către un bărbat scund, un asiatic, care trebuia să alerge pentru a ține pasul cu el.

I-am făcut semn din mînă și Charles schimbă direcția, spre mine. Auzeam vorbele asiaticului.

— Bucătăria e în stare foarte bună, curată.

Charles mormăi ceva ce n-am înțeles. Spectatorii hipnotizați parcă trăiau într-o altă lume. Puteam să tragem și douăzeci și una de salve de tun și nici măcar n-ar fi clipit. Nu vor auzi nimic altceva pînă ce comicul-vampir nu-și va termina programul.

— Ce ești dumneata, inspector sanitar? întrebă bărbatul mai mic de statură.

Era îmbrăcat în hainele tradiționale ale unui bucătar-șef. Învîrtea în mîini boneta mare, acum boțită. Ochii întunecați, migdalați, scăpărau de mînie.

Charles are un metru optzeci și cinci, dar pare mai înalt. Corpul lui este la fel de lat de la umeri la picioare. Parcă nici nu are mijloc. E ca un munte în mișcare. Uriaș. Ochii săi, perfect căprui, sînt de aceeași culoare cu pielea. O minunată culoare întunecată. Mîna îi e destul de mare pentru a-mi acoperi fața.

Bucătarul-șef arăta ca un cățeluș supărat pe lîngă Charles. Îl apucă pe acesta de mînă. Nu știu ce voia să facă, dar Charles se opri. Se holbă în jos la mîna care îl jignise și rosti cu grijă, cu o voce aproape dureros de adîncă:

— Nu mă atinge.

Asiaticul îi dădu drumul la mînă ca și cum s-ar fi ars. Făcu un pas înapoi. Charles îi oferise doar o mostră a „privirii“ sale. Se spune că privirea sa „completă“ punea

pe fugă viitorii tîlhari. Dar, pentru un bucătar mînios, o parte era de ajuns.

Cînd bucătarul-șef își regăsi vocea, aceasta era calmă și chibzuită:

— Bucătăria mea este curată.

Charles clătină din cap.

— Zombii nu se pot afla în apropierea locului unde se pregătește mîncarea. E ilegal. Regulamentele de sănătate interzic prezența cadavrelor lîngă mîncare.

— Asistentul meu e vampir. Și el e mort.

Charles își rostogoli ochii în orbite. Îl înțelegeam. Purtasem și eu discuția asta cu un bucătar sau doi.

— Vampirii nu mai sînt considerați morți din punct de vedere legal, domnule Kim. Zombii sînt.

— Nu înțeleg motivul.

— Zombii putrezesc și transmit boli ca orice alt cadavru. Doar pentru că se mișcă de ici-colo nu înseamnă că nu sînt purtători de microbi.

— Nu...

— Dacă nu ții zombii departe de bucătărie, închidem localul. Ai înțeles?

— Și va trebui să explici proprietarului de ce afacerea lui nu aduce bani, am intervenit eu, zîmbindu-le celor doi.

Bucătarul-șef arăta cam palid. Ce chestie!

— Înțe... înțeleg. Rezolv eu...

— Bine, rosti Charles.

Bucătarul-șef îmi aruncă o privire înfricoșată, apoi bătu în retragere spre bucătărie. Caraghios cum Jean-Claude începea să înspăimînte atîția oameni. Fusese unul dintre cei mai civilizați vampiri înainte de a deveni șeful „sugătorilor-de-sînge". Puterea corupe pe oricine.

Charles se așeză în fața mea. Masa părea prea mică pentru el.

— Am primit mesajul. Ce se întîmplă?

— Am nevoie de o escortă pînă în Tenderloin.

Greu de spus cînd Charles se înroșește, dar se agită, încurcat, pe scaun.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce ai vrea să mergi acolo?

— Trebuie să găsesc pe cineva care lucrează acolo.

— Pe cine?

— O prostituată.

Se agită din nou pe scaun. Era ca și cum priveai un munte care nu se simțea bine la locul lui.

— Caroline nu va fi prea încîntată...

— Atunci nu-i spune.

— Știi că nu ascundem niciodată nimic unul de celălalt, indiferent de subiect.

Am făcut un efort pentru a-mi păstra o figură neutră. Dacă Charles îi dădea raportul soției despre orice mișcare pe care o făcea, asta era problema sa. Nu trebuia s-o lase pe Caroline să-i controleze viața. Era opțiunea sa. Dar mă enerva cumplit.

— Spune-i doar că este o chestie suplimentară legată de readucerea la viață a cuiva. Astfel, nu-ți va cere detalii în plus.

Caroline credea că munca noastră era ceva dezgustător. Pui decapitați, zombi readuși la viață — ah, cîtă barbarie!

— De ce trebuie să găsești prostituata asta?

Am ingnorat întrebarea și am răspuns la alta. Cu cît Charles știa mai puțin despre Harold Gaynor, cu atît avea să fie mai în siguranță.

— Am doar nevoie de cineva care să pară amenințător. Nu vreau să împușc vreun nenorocit pentru că s-a dat la mine. Bine?

Charles aprobă din cap.

— Merg cu tine. Mă simt măgulit că m-ai rugat.

I-am zîmbit încurajator. Adevărul era că Manny era mult mai periculos și era mult mai bun ca ajutor în caz de nevoie. Dar Manny era ca mine. Nu părea periculos. Charles, da. În acea seară aveam nevoie de o cacealma, nu de un ajutor înarmat.

Am aruncat o privire la ceas. Aproape miezul nopții. Jean-Claude mă făcuse să aștept o oră. M-am uitat în spate și am prins privirea lui Willie. Acesta se apropie imediat. Voi încerca să-mi folosesc puterea doar pentru lucruri bune.

Willie se aplecă spre mine, dar nu prea aproape. Aruncă o privire spre Charles, salutîndu-l cu o mișcare a capului. Charles făcu la fel. Domnul Stoic.

— Ce dorești? mă întrebă Willie.

— Jean-Claude e gata să mă primească sau nu?

— Da, tocmai veneam să te conduc. Nu știam că aștepțai pe cineva în seara asta.

Willie aruncă o privire spre Charles.

— E un coleg de birou.

— Un reanimator de zombi?

Charles răspunse:

— Da. Fața sa întunecată era netulburată. Privirea îi era ușor amenințătoare.

Willie păru impresionat. Dădu din cap.

— Deci ai de făcut o treabă după ce-l vezi pe Jean-Claude?

— Da.

M-am ridicat și m-am adresat încet lui Charles, deși existau toate șansele ca Willie să audă. Chiar și morții cei mai noi aud mai bine decît cei mai mulți cîini.

— Revin cît mai repede posibil.

— În regulă, dar trebuie să ajung acasă curînd.

Am înțeles. Era ținut din scurt. Propria sa greșeală, dar părea să mă deranjeze mai mult pe mine decît pe el. Poate era unul din motivele pentru care nu eram căsătorită. Nu mă omor după compromisuri.

21

Willie mă conduse printr-o ușă într-un hol mic. De îndată ce ușa se închise în urma noastră, zgomotul dispăru complet, vag ca un vis. Luminile erau strălucitoare, după penumbra din club. Am clipit des. Willie arăta chiar roz în obraji în lumina strălucitoare, nu chiar viu, dar sănătos pentru un mort. Se hrănise cu ceva sau cineva în acea seară. Poate o ființă umană binevoitoare, poate un animal. Poate.

Prima ușă pe stînga purta inscripția „Biroul directorului". Biroul lui Willie. Nuuuu.

Willie deschise ușa și mă invită înăuntru. El nu intră. Aruncă o privire fulgerătoare spre birou, apoi se dădu înapoi și închise ușa în urma sa.

Covorul era bej deschis, pereții aveau culoarea cojilor de ou. Un birou mare, negru și perfect lăcuit, se afla lîngă peretele cel mai îndepărtat. O veioză neagră strălucitoare părea să crească direct din birou. Un registru stătea exact în centrul biroului. În rest, nici un fel de hîrtii sau altceva, doar Jean-Claude așezat în spatele biroului.

Mîinile sale lungi și palide erau încrucișate pe registru. Păr moale, negru și cîrlionțat, ochi albaștri închis de culoarea cerului la miezul nopții, camașă albă cu manșete și butoni ciudați. Părea ființa perfectă așa cum stătea acolo — perfect nemișcat ca un tablou. Frumos ca un vis erotic, dar nu real. Doar arăta perfect. Însă eu eram de altă părere.

Două dulapuri metalice, cafenii, se aflau lîngă peretele din stînga. Restul peretelui era ocupat de o canapea neagră de piele. Deasupra ei se afla un tablou mare. Orașul St. Louis prin anii 1700. Locuitorii coborau pe rîu în bărci cu fundul plat. Copiii alergau și se jucau. Totul scăldat într-o

lumină de toamnă. Tabloul nu se potrivea cu nimic altceva din încăpere.

— Tu ai pictat tabloul?

Înclină ușor din cap.

— L-ai cunoscut pe pictor?

Acum zîmbi, nici urmă de canini, doar o mișcare minunată a buzelor. Dacă ar fi existat o revistă pentru vampiri, Jean-Claude ar fi fost modelul ei de copertă.

— Biroul și canapeaua nu se potrivesc cu restul decorului, am spus eu.

— Tocmai sînt pe punctul de a reamenaja biroul.

Jean-Claude continuă să rămînă așezat, privindu-mă pur și simplu.

— Tu mi-ai cerut această întrevedere, Jean-Claude. Hai să terminăm odată.

— Te grăbești?

Vocea îi era mult mai joasă, mîngîietoare precum o blană pe pielea goală.

— Da. Așadar, să lăsăm prostiile. Ce vrei?

Zîmbetul îi deveni mai larg. Își coborî privirea pentru o clipă. O privire aproape timidă.

— Anita, ești slujitorul meu uman.

Mi-a folosit numele. Semn rău.

— Nu, nu sînt.

— Ai două semne. Mai rămîn încă două. Fața îi era încă plăcută, frumoasă. Expresia feței nu se potrivea cu ceea ce spunea.

— Și ce dacă?

Jean-Claude oftă.

— Anita...

Se opri și se ridică în picioare. Înconjură biroul.

— Știi ce însemnă să fii Stăpînul Orașului?

Se rezemă de birou, pe jumătate așezat pe el. Cămașa i se desfăcu, lăsînd să se vadă o parte din pieptul palid. Un sfîrc era mic, palid și dur. Cicatricea în formă de cruce era o insultă adresată acestei perfecțiuni.

Mă holbam la pieptul său gol. Jenant. I-am întîlnit privirea și am reușit să nu roșesc. Bravo mie!

— Există și alte beneficii în afară de a fi slujitorul meu uman, *ma petite*. Ochii lui Jean-Claude erau doar pupile, negri, pătrunzînd tot mai mult...

— Nu, am scuturat din cap.

— Fără minciuni, *ma petite*. Îți simt dorința.

Își linse buzele.

— Aproape o pot gusta[1].

Minunat, chiar minunat. Cum poți discuta în contradictoriu cu cineva care poate realmente „gusta“ ceea ce simți[2]? Răspuns: „Nu-l contrazice. Fii de acord“.

— În regulă, te doresc. Ești fericit acum?

Zîmbi.

— Da.

Un singur cuvînt, dar îmi străbătu mintea, șoptindu-mi lucruri pe care nu le rostise. Șoapte în întuneric.

— Doresc o mulțime de bărbați, dar asta nu înseamnă că trebuie să mă culc cu ei.

Fața lui Jean-Claude era aproape destinsă, ochii adîncuri în care te înecai ușor.

— Dorința ocazională este ușor de învins, declară el.

Se ridică cu o mișcare fluentă.

— Ceea ce împărtășim noi nu este ceva ocazional, *ma petite*. Nu e dorință carnală, ci patimă.

Se mișcă, cu o mînă palidă întinsă spre mine.

Sîngele îmi zvîcnea în urechi. Nu-mi era frică. Nu credeam că își folosea puterea minții. Părea real. O numise patimă; poate că era.

— Nu te apropia.

Vocea îmi era răgușită, aproape o șoaptă.

Bineînțeles, Jean-Claude nu se opri. Degetele sale îmi trasară conturul obrajilor, abia atingîndu-mă. Atingerea pielii pe piele. Am făcut un pas înapoi, forțîndu-mă să respir adînc, întretăiat. Indiferent cît de nepăsătoare doream să par, îmi putea simți neliniștea. N-avea rost să mă prefac.

Simțeam locul în care mă atinsese, simțeam o senzație slabă. Am privit spre podea în timp ce vorbeam:

— Jean-Claude, fii sigur că apreciez posibilele beneficii. Dar nu pot. Nu vreau.

---

[1] Joc de cuvinte în original: *to feel* — a simți, *to taste* — a gusta, a simți (n. tr.).

[2] Idem.

I-am întîlnit privirea. Fața îi era o mască impenetrabilă. Nimic nu se citea pe ea. Acum cîteva clipe era aceeași față, dar acum dispăruse orice urmă a vreunei ființe umane, orice urmă de viață.

Pulsul îmi bubuia din nou în urechi. N-avea nici o legătură cu sexul. Ci cu frica. Avea multe legături cu frica.

— Cum dorești, micuță reanimatoare. Faptul că sîntem sau nu amanți, nu schimbă cu nimic ceea ce ești pentru mine. Ești slujitorul meu uman.

— Nu, am declarat eu.

— Ești a mea, Anita. Ești a mea, fie că vrei sau nu.

— Vezi tu, Jean-Claude, acum chiar nu pricep nimic. La început, încerci să mă seduci, ceea ce este partea plăcută. Cînd asta nu dă rezultate, recurgi la amenințări.

— Nu-i o amenințare, *ma petite*, doar adevărul.

— Nu, nu este. Și mai termină cu porcăria asta de „ma petite".

Îmi zîmbi.

Nu voiam să se distreze pe seama mea. O furie pătimașă mi-a înlocuit frica într-o clipă. Îmi place să fiu furioasă. Mă face curajoasă, dar și nechibzuită.

— Băga-ți-ai...!

— M-am oferit deja s-o fac.

Am simțit o durere fulgerătoare în stomac. Un val de adrenalină îmi trecu prin corp în timp ce mă înroșeam.

— Fii blestemat, Jean-Claude, fii blestemat!

— Trebuie să stăm de vorbă, *ma petite*. Fie că îmi ești sau nu amantă, fie că îmi ești sau nu slujitor-uman, trebuie să stăm de vorbă.

— Atunci vorbește. N-am toată noaptea la dispoziție.

Jean-Claude oftă.

— Nu faci lucrurile mai ușoare.

— Dacă le voiai mai ușoare, trebuia să fi ales pe altcineva.

Jean-Claude aprobă din cap.

— Foarte adevărat. Ia loc, te rog. Se întoarse la birou și se rezemă de el cu brațele încrucișate pe piept.

— Nu am timp îndeajuns.

Se încruntă ușor.

— Am crezut că am fost de acord să stăm de vorbă, *ma petite*.

— Am fost de acord să ne întîlnim la ora unsprezece. Tu ai făcut să pierdem o oră, nu eu.

Jean-Claude zîmbi ușor amar.

— Foarte bine. O să-ți prezint atunci o... versiune prescurtată.

Am dat din cap.

— N-am nimic împotrivă.

— Sînt noul Stăpîn al Orașului. Dar ca să supraviețuiesc, cît timp Nikolaos era în viață, a trebuit să-mi ascund puterile. Am făcut-o mult prea bine. Unii vampiri cred că nu sînt destul de puternic pentru a fi stăpîn peste toți. Îmi pun la îndoială puterile. Tu ești unul din argumentele pe care le folosesc împotriva mea.

— Cum așa?

— Nesupunerea ta. Dacă nu-mi pot controla propriul slujitor-uman, atunci cum aș putea controla toți vampirii din oraș și din regiunile înconjurătoare?

— Ce vrei de la mine?

Jean-Claude zîmbi acum, cu toată gura, făcînd caninii să-i strălucească.

— Vreau să fii slujitorul meu uman.

— Nu în viața de acum.

— Anita, pot să te oblig să primești al treilea semn.

Nu era o amenințare. Era pur și simplu o afirmație.

— Mai bine aș muri decît să devin slujitorul tău uman.

Vampirii-supremi pot mirosi adevărul. Jean-Claude știa că vorbeam serios.

— De ce?

Am deschis gura pentru a încerca să-i explic, dar n-am făcut-o. N-ar înțelege. Stăteam la o distanță de jumătate de metru unul de celălalt, dar ar fi putut foarte bine să fie și kilometri. Kilometri peste un hău întunecat deasupra căruia nu puteam construi un pod. Jean-Claude era un mort-viu. Orice fusese în timpul vieții, dispăruse de mult. Acum era Stăpînul Orașului, o creatură nici pe departe asemănătoare cu o ființă umană.

— Te voi ucide dacă întinzi prea mult coarda, am declarat eu.

— Chiar vorbești serios.

Vocea îi trăda surpriza. Nu se întîmplă adesea ca o fată să surprindă un vampir vechi de secole.

— Da.

— Nu te înțeleg, *ma petite*.

— Știu.

— Nu ne-am putea preface că ești slujitorul meu uman?

Ciudată întrebare.

— Adică cum să ne prefacem?

— Vii la cîteva întîlniri. Stai lîngă mine cu pistoalele și cu reputația ta.

— Vrei să ai „Călăul" ca ajutor!

M-am holbat la el cîteva clipe. Adevărata oroare a ceea ce tocmai spusese îmi pătrundea încet în minte.

— Am crezut că cele două semne au fost ceva accidental. Am crezut că ai intrat în panică. Dar ai avut tot timpul intenția de a mă însemna, nu-i așa?

Se mulțumi doar să zîmbească.

— Răspunde-mi, ticălosule!

— Nu m-aș fi dat în lături dacă s-ar fi ivit ocazia.

— Nu te-ai fi dat în lături!

Aproape am urlat.

— M-ai ales, cu sînge rece, pentru a-ți fi slujitor-uman. De ce?

— Pentru că ești „Călăul".

— Lua-te-ar dracu', ce înseamnă asta?

— Dă bine în cadru să fiu vampirul care ți-a venit de hac în cele din urmă.

— Nu mi-ai venit de hac.

— Ceilalți ar crede, dacă te-ai comporta ca atare. Doar tu și cu mine trebuie să știm că totul este un simulacru.

Am clătinat din cap.

— Jean-Claude, nu-ți voi face jocul.

— Nu vrei să mă ajuți?

— Ai înțeles corect.

— Îți ofer nemurirea. Fără compromisul de a deveni o femeie-vampir. Mi te ofer pe mine. Au existat de-a lungul anilor femei care ar fi făcut orice le-aș fi cerut doar pentru asta.

— Sexul e doar sex, Jean-Claude. Nimeni nu-i atît de bun.

Zîmbi ușor.

— Vampirii sînt diferiți, *ma petite*. Ai putea afla cît de diferiți, dacă n-ai fi atît de încăpățînată.

A trebuit să-i ocolesc privirea. Expresia era prea intimă. Prea plină de posibilități.

— Există un singur lucru pe care-l vreau de la tine, am zis eu.

— Și care ar fi acela, *ma petite*?

— Bine, bine, două lucruri. Primul, încetează să-mi mai spui „ma petite"; al doilea, eliberează-mă. Șterge blestematele alea de semne.

— Prima cerere se poate îndeplini, Anita.

— Și a doua?

— Nu pot, chiar dacă aș vrea.

— Ceea ce nu vrei.

— Ceea ce nu vreau.

— Jean-Claude, stai cît mai departe de mine. Stai dracului departe de mine sau te ucid.

— Mulți au încercat de-a lungul anilor.

— Și cîți dintre ei au ucis optsprezece vampiri?

Ochii i se măriră imperceptibil.

— Nici unul. A existat un bărbat în Ungaria care jura că a ucis cinci.

— Ce s-a întîmplat cu el?

— I-am sfîrtecat beregata.

— Înțelege-mă bine, Jean-Claude. Mai degrabă m-aș alege cu beregata sfîșiată. Mai degrabă aș muri încercînd să te ucid decît să mă supun ție.

L-am privit fix, încercînd să-mi dau seama dacă a înțeles.

— Spune ceva.

— Te-am auzit. Știu că ai vorbit serios.

Brusc stătea în fața mea. Nu l-am văzut mișcîndu-se, nu l-am simțit în minte. Brusc se afla doar la cîțiva centimetri în fața mea. Cred că am tresărit.

— Chiar ai putea cu adevărat să mă ucizi?

Vocea îi era ca o țesătură de mătase pe o rană, plăcută, dar puțin dureroasă. Precum sexul. Era ca o catifea frecîndu-se în interiorul craniului. Era bine, chiar dacă frica îmi sfîșia corpul. Rahat. Încă putea să facă ce voia cu mine. Încă putea să mă distrugă. Nici o șansă!

Am privit în ochii săi atît de albaștri și am răspuns:

— Da.

Am vorbit serios. Jean-Claude clipi o dată, cu eleganță, apoi făcu un pas înapoi.

— Ești cea mai încăpățînată femeie pe care am întîlnit-o vreodată.

De data aceasta vocea nu avea nici o altă implicație. Era doar o simplă declarație.

— E cel mai frumos compliment pe care mi l-ai făcut vreodată, am recunoscut eu.

Jean-Claude a rămas în fața mea, cu mîinile pe lîngă corp. Stătea absolut nemișcat. Șerpii sau păsările stau complet nemișcate, dar chiar și un șarpe are o urmă de viață în el în timp ce așteaptă liniștit să reia o acțiune de-abia întreruptă. Jean-Claude stătea fără nici cea mai mică urmă de „ceva", ca și cum, în ciuda a ceea ce-mi spuneau ochii, ar fi dispărut. Nu era deloc acolo. Morții nu fac nici un zgomot.

— Ce s-a întîmplat cu fața ta?

Mi-am atins obrazul umflat înainte de a mă putea abține.

— Nimic, am mințit eu.

— Cine te-a lovit?

— De ce, ca să te duci și să-l faci bucăți?

— Unul din beneficiile pe care le are slujitorul meu uman este protecția mea.

— N-am nevoie de protecția ta.

— Te-a rănit.

— Iar eu i-am înfipt un pistol în vintre și l-am făcut să-mi spună tot ce știa.

Jean-Claude zîmbi.

— Chiar ai făcut așa ceva?

— I-am înfipt un pistol în boașe, e bine?

Ochii au început să-i strălucească. Rîsul i se oglindi pe față și izbucni printre buze. Rîse din toată inima.

Rîsul era ca un drog: dulce și contagios. Dacă ai putea captura într-o sticlă rîsul lui Jean-Claude, știu că te-ar îngrășa. Sau te-ar duce la orgasm.

— *Ma petite*, *ma petite*, ești absolut minunată.

M-am holbat la el, lăsînd să mă înconjoare acel rîs uimitor, palpabil. Era timpul să plec. E foarte greu să te comporți demn cînd cineva rîde zgomotos de tine. Totuși, am reușit.

Numai că fraza mea de rămas bun l-a făcut să rîdă și mai tare.

— Și nu-mi mai spune „ma petite".

22

Am pătruns din nou în zgomotul din club. Charles stătea în picioare lîngă masă. De la distanță părea stingherit. Ce se mai întîmplase?

Mîinile mari îi erau contorsionate. Fața întunecată îi era aproape deformată de durere. Dumnezeu-cel-bun îl făcuse pe Charles să arate pe dinafară mare și rău pentru că pe dinăuntru era doar un bleg. Dacă aș fi avut statura și puterea lui Charles, aș fi fost în mod sigur un băiat rău. Trist și necinstit.

— Ce s-a-ntîmplat?

— Am sunat-o pe Caroline.

— Și?

— Bona e bolnavă. Iar Caroline a fost chemată la spital. Cineva trebuie să stea cu Sam în timp ce ea e la muncă.

— Aha, am făcut eu.

Nu părea deloc dur cînd a întrebat:

— Nu poți să mai aștepți pînă mîine pentru a merge în Tenderloin?

Am clătinat din cap.

— Doar n-ai de gînd să te duci singură acolo, nu-i așa?

M-am holbat la muntele de om din fața mea și am oftat.

— Nu pot să mai aștept.

— Dar Tenderloin...

Charles își coborî vocea de parcă doar prin rostirea prea tare a cuvîntului ar năvăli asupra noastră un nor de pești și prostituate.

— Nu te poți duce acolo singură noaptea.

— Am fost în locuri și mai rele. Nu voi păți nimic.

— Nu, nu te las să te duci singură acolo. Caroline n-are decît să-și caute altă bonă sau să nu se ducă la spital.

Zîmbi în timp ce vorbea. Întotdeauna bucuros să ajute un prieten. Caroline o să-i facă zile fripte pentru asta. Și lucrul cel mai rău dintre toate, acum nu mai voiam să-l iau pe Charles cu mine. Trebuia să faci mai mult decît să pari un om dur.

Ce s-ar fi întîmplat dacă Gaynor ar fi aflat că am interogat-o pe Wanda? Dacă ar fi aflat despre Charles și ar fi crezut că era implicat și el? Nu. Am fost egoistă cînd l-am rugat pe Charles să mă însoțească. Avea un copil de patru ani. Și o soție.

Mi-a venit o idee.

— Du-te acasă, Charles. Îți promit că nu mă duc singură.

Păru nesigur. Poate nu avea încredere în mine. Interesant!

— Anita, ești sigură? Nu te las singură...

— Du-te, Charles. Iau pe cineva să-mi acopere spatele.

— Pe cine ai putea găsi la ora asta?

— Fără întrebări. Du-te acasă la fiul tău.

Charles păru nesigur, dar ușurat. Nu dorise cu adevărat să meargă în Tenderloin. Poate că dorea sau avea nevoie cu adevărat să fie dominat de Caroline. Poate că era o scuză pentru toate lucrurile pe care nu dorea să le facă. Ce mai bază comună pentru o căsătorie.

Dar, hei, dacă merge, nu trebuie schimbat nimic.

Charles plecă după nenumărate scuze de rigoare. Dar știam că era bucuros s-o facă. Îmi voi aminti că fusese bucuros să plece.

Am bătut în ușa biroului. Tăcere, apoi:

— Intră, Anita.

Cum știuse că eram eu? N-am întrebat. Nu doream să știu.

Jean-Claude părea să verifice niște cifre într-un registru mare, îmbrăcat în piele. Părea vechi, cu pagini îngălbenite și cerneală decolorată. Registrul părea ceva în care Bob Crachit[1] ar fi trebuit să mîzgălească, într-o zi friguroasă de Crăciun.

---

[1] Personaj din *Poveste de Crăciun* de Charles Dickens (n. tr.).

— Ce am făcut să merit două vizite într-o singură noapte? întrebă Jean-Claude.

Privindu-l acum, mă simțeam ca o proastă. Am pierdut atîta timp evitîndu-l. Iar acum aveam intenția să-l invit să mă însoțească într-o mică expediție detectivistă? Am ucide doi lilieci dintr-o lovitură. Îi va face plăcere lui Jean-Claude și chiar nu voiam să se înfurie pe mine dacă puteam să evit așa ceva. Iar dacă Gaynor încerca ceva și îl înfrunta pe Jean-Claude, pariam pe Jean-Claude.

Era ceea ce Jean-Claude îmi făcuse în urmă cu cîteva săptămîni. Mă alesese ca apărător al vampirilor. Mă făcuse să înfrunt un monstru care ucisese trei vampiri-supremi. Și pariase că aveam să cîștig confruntarea cu Nikolaos. Am făcut-o, dar totul fusese pe muchie de cuțit.

Sosul care-i bun pentru gîscă e bun și pentru gîscan. I-am zîmbit dulce. Încîntată să-i întorc favoarea atît de repede.

— N-ai vrea să mă însoțești pînă în Tenderloin?

Clipi rapid, surpriza citindu-i-se pe față ca la orice ființă umană.

— Cu ce scop?

— Trebuie să pun niște întrebări unei prostituate referitoare la un caz la care lucrez. Am nevoie de cineva care să-mi acopere spatele.

— Să-ți acopere spatele?

— Am nevoie de cineva care să arate mai amenințător decît mine. Tu te potrivești de minune.

Zîmbi cuceritor.

— Voi fi garda ta de corp.

— Mi-ai făcut destule mizerii, fă ceva bun în schimb.

Zîmbetul îi dispăru.

— De ce această schimbare bruscă de atitudine, *ma petite*?

— Cel care trebuia să se ocupe de asta a trebuit să plece acasă și să facă pe bona la copil.

— Și dacă nu merg?

— Mă duc singură, am declarat eu.

— În Tenderloin?

— Da.

Brusc era lîngă birou, păşind spre mine. Nu-l văzusem ridicîndu-se.

— Aş vrea să încetezi să mai faci aşa ceva.

— Să fac ce?

— Să-mi blochezi mintea pentru a nu te vedea cînd te mişti.

— O fac cît de des pot, *ma petite*, doar pentru a dovedi că încă mai sînt capabil s-o fac.

— Ce ar trebui să însemne asta?

— Am renunţat la o mare parte din puterea mea asupra ta atunci cînd te-am însemnat. Exersez micile „jocuri" care mi-au rămas.

Stătea aproape în faţa mea.

— Ca să nu uiţi cine şi ce sînt.

Am privit fix în ochii săi albaştri, atît de albaştri.

— Nu uit niciodată că eşti un mort-viu, Jean-Claude.

O expresie pe care n-am putut-o descifra i se aşternu pentru o clipă pe faţă. Putea să fi fost una de durere.

— Nu, văd în ochii tăi ceea ce sînt.

Vocea îi era scăzută, aproape o şoaptă, dar nu era seducătoare. Era umană.

— Ochii tăi sînt oglinda cea mai clară pe care am văzut-o vreodată, *ma petite*. De cîte ori încep să mă prefac, de cîte ori sînt victima unei iluzii în viaţă, trebuie doar să mă uit la faţa ta şi văd adevărul.

Ce se aştepta să spun? Îmi pare rău, o să încerc să ignor faptul că eşti un vampir.

— Atunci, de ce mă ţii în preajmă? am întrebat eu.

— Dacă Nikolaos ar fi avut o astfel de oglindă, nu ar fi fost, poate, un monstru.

M-am holbat la el. Poate avea dreptate. Asta făcea ca alegerea mea drept slujitor-uman să fie aproape generoasă. Aproape. Oh, la dracu'! Doar n-o să înceapă să-mi fie milă pentru Stăpînul Oraşului. Nu acum. De fapt, niciodată.

Vom merge în Tenderloin. Proxeneţi, feriţi-vă. Stăpînul Oraşului va fi garda mea de corp. Era ca şi cum duceam cu mine o bombă termonucleară pentru a ucide furnici. Întotdeauna purtam prea multe arme.

23

Tenderloin a fost inițial cartierul rău-famat al Promenadei în anii 1800. Apoi, Tenderloin, ca atîtea alte cartiere ale orașului St. Louis, s-a mutat undeva spre centru. Pornind pe bulevardul Washington, treci de Teatrul *Fox,* unde trupele itinerante de pe Broadway își prezintă spectacolele de revistă, apoi mergi tot mai departe spre partea vestică a orașului și ajungi în cele din urmă la rămășițele renăscute ale vechiului Tenderloin.

În timpul nopții, străzile îmbrăcate în neon sînt strălucitoare, sclipitoare, pline de viață. Un fel de carnaval pornografic. Ar mai fi nevoie doar de o roată gigantică în una din zonele goale. S-ar putea vinde vată de zahăr de forma unor oameni goi. Copiii s-ar putea juca în timp ce tăticii ar merge în căutarea fiorilor plăcerii. Mămicile n-ar trebui să afle niciodată.

Jean-Claude stătea lîngă mine în mașină. Rămăsese complet tăcut tot drumul. A trebuit să-i arunc cîte o privire din cînd în cînd pentru a fi sigură că mai era încă acolo. Oamenii fac zgomote. Nu mă refer la conversații, rîgîieli sau alte lucruri evidente. Dar, ca regulă generală, oamenii nu pot sta pur și simplu nemișcați fără să facă vreun zgomot. Se agită, hainele se freacă de scaune; respiră, aerul se mișcă ușor; își udă buzele, calm, dar zgomotos. Jean-Claude nu făcea nimic din toate astea. Nici măcar nu puteam fi sigură dacă clipea sau nu. Trăiască morții-vii!

Suport tăcerea la fel de bine ca oricare altă ființă umană, mai bine decît cele mai multe femei și decît mulți bărbați. Dar acum trebuia să rup tăcerea. Să vorbesc doar pentru a face zgomot. O pierdere de energie, dar una necesară.

— Mai ești aici, Jean-Claude?

Gîtul i se răsuci o dată cu capul. Ochii îi sticliră, reflectînd reclamele de neon ca o apărătoare de soare. Fir-ar să fie!

— Poți trece drept ființă umană mai bine decît oricare alt vampir pe care l-am întîlnit vreodată, Jean-Claude. Ce-i cu porcăria asta supranaturală?

— Porcărie?

Vocea îi era moale.

— De ce te joci de-a fantoma cu mine?

— „De-a fantoma"? repetă el, iar sunetul umplu interiorul mașinii ca și cum cuvîntul ar fi însemnat cu totul altceva.

— Termină odată, m-am răstit eu.

— Să termin cu ce?

— Să răspunzi la orice întrebare cu altă întrebare.

Clipi o dată din ochi.

— Îmi pare rău, *ma petite*, dar așa pot simți strada.

— Simți strada? Și ce ar vrea să însemne asta?

Jean-Claude se așeză mai bine, rezemîndu-și capul și gîtul de spătarul scaunului, cu mîinile împletite deasupra stomacului.

— Există multă viață acolo.

— Viață? Acum eu eram cea care răspundea la o întrebare cu alta.

— Da, răspunse Jean-Claude. O simt pulsînd încoace și încolo. Simt mici creaturi căutînd cu disperare dragoste, durere, aprobare, lăcomie. Multă lăcomie, dar de cele mai multe ori, durere și dragoste.

— Nu faci o vizită unei prostituate pentru dragoste. Doar pentru sex.

Își roti capul în așa fel încît ochii întunecați să mă privească fix.

— Mulți oameni confundă una cu cealaltă.

M-am concentrat asupra drumului. Părul de pe ceafă mi s-a zbîrlit brusc.

— Nu te-ai hrănit încă în seara asta, nu-i așa?

— Tu ești expertul în vampiri. Nu-ți poți da seama?

Vocea îi devenise aproape o șoaptă. Răgușită și groasă.

— Știi că nu-mi pot da seama cînd e vorba de tine.

— Sînt sigur că ăsta e un compliment făcut puterilor mele.

— Nu te-am adus aici la vînătoare, am spus.

Vocea îmi era hotărîtă, însă puțin cam tare. Pulsul îmi bubuia în cap.

— Mi-ai interzice să mă hrănesc în seara asta?

Am reflectat un minut sau două. Trebuia să ne întoarcem și să mai parcurgem încă o dată o parte din drum pentru a găsi un loc de parcare. Oare i-aș interzice să vîneze în noaptea asta? Da. Jean-Claude știa răspunsul. Era o întrebare capcană. Problema era că nu-mi puteam da seama unde era capcana.

— Te-aș ruga să nu vînezi aici în seara asta, am răspuns eu.

— Dă-mi un motiv, Anita.

Îmi spusese Anita fără ca eu să-l provoc în vreun fel. Cu siguranță urmărea ceva.

— Pentru că eu te-am adus aici. N-ai fi vînat aici, dacă n-ar fi fost din cauza mea.

— Te simți vinovată față de orice persoană cu care m-aș putea hrăni în noaptea asta?

— Este ilegal să faci victime umane care nu sînt dispuse să accepta așa ceva.

— Așa și este.

— Pedeapsa pentru așa ceva este moartea, am zis eu.

— Adusă de mîna ta.

— Da, dacă o faci în statul ăsta.

— Nu sînt decît tîrfe, proxeneți, escroci. Ce importanță au pentru tine, Anita?

Nu-mi aduc aminte să-mi fi spus Anita de două ori consecutiv. Semn rău. O mașină ieși dintr-o parcare aflată la o distanță de nici măcar o stradă de clubul *Pisica Cenușie*. Adevărat noroc. Mi-am strecurat Chevroletul Nova în locul rămas liber. Parcarea laterală nu este punctul meu forte, dar, din fericire, mașina care tocmai plecase era de două ori mai mare decît a mea. Aveam destul spațiu pentru a manevra, înainte și înapoi, pînă la bordură.

Cînd mașina aproape că s-a lipit de bordură, dar la o distanță sigură de trafic, am oprit motorul. Jean-Claude zăcea pe spate în scaun, fixîndu-mă cu privirea.

— Te-am întrebat ceva, *ma petite*, ce înseamnă acești oameni pentru tine?

Mi-am desfăcut centura de siguranță și m-am întors pentru a-l privi. Un joc de lumini și umbre îi lăsa cea mai mare parte a corpului în întuneric. O dungă de lumină aurie îi traversa fața. Pomeții înalți erau puși mult în evidență de pielea palidă. Vîrfurile caninilor se vedeau printre buze. Ochii îi străluceau ca niște lămpi cu neon. Mi-am mutat privirea și am fixat cu insistență volanul în timp ce vorbeam.

— Nu am nici un interes special față de acești oameni, Jean-Claude, dar sînt ființe umane. Bune, rele sau lipsite de importanță, sînt în viață și nimeni n-are dreptul să le facă felul în mod arbitrar.

— Deci caracterul sacru al vieții e important pentru tine?

Am aprobat din cap.

— Atît asta, cît și faptul că orice ființă umană constituie ceva special. Fiecare moarte este o pierdere a ceva prețios și de neînlocuit.

L-am privit în timp ce rosteam ultimele cuvinte.

— Anita, ai ucis și tu. Ai distrus ceva de neînlocuit.

— Și eu sînt de neînlocuit. Nici pe mine n-are dreptul să mă omoare cineva.

Jean-Claude se îndreptă cu o singură mișcare fluentă și realitatea păru să prindă contur în jurul său. Aproape simțeam scurgerea timpului în mașină, ca un boom sonic plănuit pentru minte, nu pentru ureche.

Jean-Claude stătea pe scaun semănînd cu o ființă cu adevărat umană. Pielea palidă avea o oarecare roșeață. Părul negru, ondulat, pieptănat cu grijă, era bogat și palpabil. Ochii albastru-închis, de culoarea cerului la miezul nopții, nu aveau nimic extraordinar în afară de culoare. Cît ai clipi, Jean-Claude devenise din nou o ființă umană.

— Iisuse, am șoptit eu.

— Ce s-a-ntîmplat, *ma petite*?

Am clătinat din cap. Dacă l-aș întreba cum a făcut-o, s-ar mulțumi doar să zîmbească.

— De ce toate aceste întrebări, Jean-Claude? De ce te interesează concepția mea despre viață?

— Ești slujitorul meu uman.

Ridică mîna pentru a opri protestul meu automat.

— Am început procesul de a te transforma în slujitorul meu uman și aș vrea să te înțeleg mai bine.

— Nu poți pur și simplu... să-mi miroși emoțiile așa cum faci cu oamenii de pe stradă?

— Nu, *ma petite*. Îți pot simți dorințele, dar foarte puțin altceva. Am renunțat la asta cînd te-am însemnat.

— Nu mă poți citi?

— Nu.

Era ceva chiar interesant de știut. Jean-Claude putea să nu-mi spună. Atunci, de ce a făcut-o? El nu oferă niciodată nimic pe gratis. Trebuia să fi fost vreo chichiță la care nici măcar nu mă puteam gîndi. Am clătinat din cap.

— Ești aici doar pentru a-mi asigura spatele. Să nu faci ceva nimănui pînă ce nu-ți spun eu, ne-am înțeles?

— Să fac ceva?

— Să nu rănești pe nimeni decît dacă încearcă să ne facă rău.

Aprobă din cap, cu o față solemnă. Hei, aveam cumva impresia că rîdea de mine în vreun colț întunecat al minții? Eu, dînd ordine Stăpînului Orașului. Bănuiesc că era de-a dreptul caraghios.

Zgomotul de pe stradă era asurzitor. Muzica răcnea din fiecare clădire. Niciodată același cîntec, dar întotdeauna cu volumul dat la maximum. Reclame sclipitoare anunțau „Fete, fete, fete. Fără sutien". Pe o firmă luminoasă, roșie, se putea citi „Vorbește cu femeia goală din visele tale". Ha-ha-ha!

O femeie de culoare, înaltă și slabă, se apropie de noi. Avea un șort atît de scurt, încît arăta ca un bikini cu șiret. Ciorapii lungi negri, de plasă, îi acopereau picioarele și fesele. Provocatoare.

Se opri aproximativ între noi. Ne măsură din priviri cînd pe unul, cînd pe celălalt.

— Care din voi o face și care doar urmărește?

Am schimbat o privire cu Jean-Claude. Acesta zîmbea atît de suav...

— Ne pare rău, dar o căutăm pe Wanda, am zis eu.

— Pe aici găsești o mulțime de nume, remarcă femeia. Pot să fac orice face Wanda asta și chiar mai bine.

Se apropie și mai mult de Jean-Claude, aproape atingîndu-l. Acesta îi luă mîna și o ridică încet la buze. Ochii săi mă priveau în tot acest timp.

— Tu o faci, hotărî femeia.

Vocea îi deveni răgușită, sexy. Sau poate că era doar efectul pe care Jean-Claude îl producea asupra femeilor. Poate.

Femeia se ghemui lîngă Jean-Claude. Pielea ei părea foarte întunecată în comparație cu dantela albă a cămășii Stăpînului Orașului. Unghiile ei erau roșu-deschis, asemănătoare cu ouăle de Pești.

— Îmi pare rău să vă întrerup, am zis eu, dar nu avem toată noaptea la dispoziție.

— Atunci, nu pe asta o cauți, zise Jean-Claude.

— Nu, am răspuns eu.

Jean-Claude apucă femeia de brațe, chiar deasupra coatelor, și o împinse deoparte. Aceasta se încordă puțin pentru a-l atinge din nou. Mîinile ei se încleștară de cele ale lui Jean-Claude, încercînd să se tragă mai aproape de el. Jean-Claude o ținu la distanță, cu brațele întinse, fără nici un efort. Putea ține și o semi-remorcă fără nici un efort.

— Cu tine o fac pe gratis, zise femeia.

— Ce i-ai făcut?

— Nimic, a răspuns Jean-Claude.

Nu l-am crezut.

— Nimic, iar ea ți se oferă pe gratis?

Sarcasmul este unul din talentele mele înnăscute. M-am asigurat că Jean-Claude m-a auzit.

— Stai nemișcată, zise Jean-Claude.

— Să nu-mi spui mie să tac din gură[1]!

Femeia stătea perfect nemișcată. Își ținea mîinile lipsite de vlagă pe lîngă corp. Jean-Claude nu vorbise nici o clipă cu mine.

---

[1] Joc de cuvinte în original: *be still* — stai nemișcată, taci din gură, *shut up* — taci din gură (n. tr.).

Jean-Claude dădu drumul brațelor femeii. Aceasta nu făcu nici o mișcare. Jean-Claude păși în jurul ei de parcă ar fi fost o crăpătură în caldarîm. Îmi luă mîna, iar eu l-am lăsat. Am urmărit cu privirea prostituata, așteptînd-o să se miște.

Spatele ei drept, aproape gol, se înfioră. Umerii i se lăsară în jos. Își aruncă capul pe spate și respiră adînc, șuierător.

Ținîndu-mă de cot, Jean-Claude mă conduse încet de-a lungul străzii. Prostituata se răsuci și ne văzu. Ochii ei nu se opriră nici o clipă asupra noastră. Nu ne cunoștea.

Am înghițit atît de greu, încît aproape m-a durut. M-am smuls din mîna lui Jean-Claude. Nu s-a opus. Bravo lui!

M-am dat înapoi, rezemîndu-mă de vitrina unui magazin. Jean-Claude stătea în fața mea, privind în jos.

— Ce i-ai făcut?

— Ți-am spus, *ma petite*, nu i-am făcut nimic.

— Nu-mi mai spune așa. Și nu minți, Jean-Claude. Am văzut-o.

Doi bărbați s-au oprit lîngă noi pentru a privi în vitrină. Se țineau de mînă. Am aruncat o privire în vitrină și am simțit cum obrajii îmi iau foc. Bice, măști de piele, cătușe capitonate și alte obiecte cărora nici nu le pot găsi un nume. Unul dintre bărbați se rezemă de celălalt și șopti ceva. Celălalt izbucni în rîs. Unul din ei îmi surprinse privirea. Ochii ni s-au întîlnit, dar am privit rapid în altă parte. În această zonă, contactul vizual era un lucru periculos.

Mă înroșeam din ce în ce mai mult și nu puteam suporta așa ceva. Cei doi bărbați s-au îndepărtat, ținîndu-se de mînă.

Jean-Claude se holba la vitrină de parcă ieșise într-o sîmbătă după-amiază doar pentru a admira vitrinele. Degajat.

— Ce i-ai făcut femeii?

Jean-Claude continuă să se holbeze la vitrină. Nu-mi dădeam seama exact ce-i atrăsese atenția.

— Am fost neglijent, *ma*... Anita. Greșeala este doar a mea.

— Ce greșeală ai făcut?

— Puterile mele... sînt mai mari atunci cînd slujitorul uman mă însoțește.

Mă fixă cu o privire intensă.

— Cînd ești lîngă mine, puterile mele cresc.

— Hei, vrei să spui... ca un acolit al unei vrăjitoare?

Își lăsă ușor capul pe o parte, cu un zîmbet ușor întipărit pe față.

— Da, foarte asemănător cu așa ceva. Nu știam că ai cunoștințe de vrăjitorie.

— Reminiscențe ale copilăriei.

Nu intenționam să mi se distragă atenția de la subiectul principal.

— Deci capacitatea ta de a hipnotiza oamenii este mai mare atunci cînd sînt cu tine. Destul de puternice pentru a hipnotiza prostituata fără să vrei.

Jean-Claude aprobă din cap.

Am clătinat din cap.

— Nu, nu te cred.

Ridică din umeri cu o mișcare plină de grație.

— N-ai decît să crezi ce vrei, *ma petite*, dar ăsta-i adevărul.

Nu voiam să-l cred. Pentru că, dacă era adevărat, atunci eram într-adevăr slujitorul său uman. Nu prin acțiuni, ci prin simpla mea prezență. În ciuda sudorii care îmi curgea pe spate în jos din cauza căldurii, simțeam cum mă ia cu frig.

— Rahat!

— Se poate spune și așa, răspunse Jean-Claude.

— Nu, nu pot să mă ocup de asta acum, pur și simplu nu pot.

M-am holbat la el.

— Controlează-ți puterile pe care le avem împreună, în regulă?

— O să încerc.

— La dracu', nu încerca, fă-o!

Zîmbi destul de larg pentru a-și pune în evidență vîrfurile caninilor.

— Bineînțeles, *ma petite*.

Am simțit cum mă cuprinde panica. Mi-am strîns pumnii.

— Te pocnesc dacă îmi mai spui o dată așa.

Ochii i se măriră imperceptibil, buzele i se arcuiră. Mi-am dat seama că de-abia se stăpînea să nu rîdă. Nu suport ca cineva să creadă că amenințările mele sînt nostime.

Jean-Claude era un ticălos care nu se dădea în lături de la nimic. Voiam să-l rănesc. Să-l rănesc pentru că mă înspăimînta. Înțelegeam impulsul, îl remarcasem și la alți oameni. Un impuls care duce uneori la violență. I-am fixat cu privirea fața ușor amuzată. Era un nenorocit cu un aer de superioritate, dar dacă s-ar ajunge vreodată la violență între noi, unul avea să moară. Existau șanse mari ca aceea să fiu eu.

Buna dispoziție i se șterse de pe față, lăsînd locul unei expresii calme, plăcute, dar arogante.

— Ce s-a-ntîmplat, Anita?

Vocea îi era moale și intimă. Chiar în căldura înconjurătoare și în permanenta mișcare din acel loc, vocea sa mă putea juca pe degete. Un adevărat dar.

— Nu împinge lucrurile prea departe, Jean-Claude. N-ai vrea să mă lași fără opțiuni.

— Nu știu ce vrei să spui.

— Dacă va trebui să aleg între tine și mine, mă aleg pe mine. Să nu uiți asta.

Mă privi o fracțiune de secundă. Apoi clipi și dădu din cap.

— Cred că ai face-o. Dar amintește-ți, *ma*... Anita, dacă mă rănești, te rănești și pe tine. Eu aș putea supraviețui durerii produse de moartea ta. Întrebarea este, *amante de moi*, vei putea supraviețui morții mele?

Amante de moi? Ce naiba însemna asta? M-am hotărît să nu întreb.

— Fii blestemat, Jean-Claude, fii blestemat!

— Asta, dragă Anita, s-a îndeplinit cu mult înainte de a mă întîlni.

— Cum adică?

Ochii îi erau la fel de nevinovați ca întotdeauna.

— Ei bine, Anita, biserica ta catolică a declarat că toți vampirii au fost sinucigași. Sîntem blestemați automat.

Am clătinat din cap.

— Acum sînt membră a bisericii episcopale, dar nu asta ai vrut să spui.

Izbucni în rîs. Sunetul îmi atinse ceafa ca o bucată de mătase. Moale și plăcută, dar care te înfioară.

M-am îndepărtat de el. L-am lăsat, pur și simplu, în fața vitrinei pline de lucruri obscene. Am pătruns într-o mulțime de tîrfe, codoși, clienți. Nimeni de pe această stradă nu era la fel de periculos ca Jean-Claude. Iar eu îl adusesem aici pentru a mă proteja. Chiar era de rîs. Ridicol. Obscen.

Mă opri un tînăr care nu avea mai mult de cincisprezece ani. Purta o vestă, fără cămașă, și blugi rupți.

— Te-ar interesa ceva?

Era puțin mai înalt decît mine. Avea ochii albaștri. Chiar în spatele lui, alți doi băieți ne priveau fix.

— Nu prea întîlnim femei pe aici, spuse el.

— Cred și eu.

Individul părea incredibil de tînăr.

— Unde o pot găsi pe Wanda-cea-în-scaun-cu-rotile?

Unul dintre băieții din spatele său exclamă:

— Iisuse, una care iubește schilozii!

Eram de aceeași părere.

— Unde?

Am scos o bancnotă de douăzeci. Era prea mult pentru o simplă informație, dar poate așa ajungea mai devreme acasă. Poate dacă ar avea douăzeci de dolari în buzunar, ar refuza propunerile posesorului uneia din mașinile care treceau pe stradă. Îi vor schimba viața cei douăzeci de dolari? Era ca și cum ți-ai lipi degetul de miezul unui reactor nuclear.

— Chiar în față la *Pisica Cenușie*. La capătul străzii.

— Mulțumesc.

I-am dat bancnota. Unghiile îi erau înnegrite de praf de cărbune.

— Sigur nu vrei ceva... „acțiune", știi tu?

Vocea îi era slabă și nesigură, exact cum îi era și privirea.

Cu coada ochiului l-am văzut pe Jean-Claude pășind prin mulțime. Venea după mine. Pentru a mă proteja. M-am întors spre tînăr.

— Am parte de mai multă acțiune decît am chef, am răspuns eu.

Tînărul se încruntă, nedumerit. Era în regulă. Și eu eram nedumerită. Ce te faci cu un vampir-suprem care nu te lasă singură? Bună întrebare. Din păcate, ceea ce îmi trebuia era un răspuns bun.

24

Wanda-cea-în-scaun-cu-rotile era o femeie micuță așezată în unul din acele scaune cu rotile, tip sport, folosite la concursurile pentru handicapați. Purta mănuși, iar mușchii brațelor șerpuiau sub pielea bronzată în timp ce își manevra singură scaunul. Părul lung, castaniu, cădea în valuri în jurul feței drăguțe. Machiajul era de bun gust. Purta o bluză albastru-metalizat, fără sutien. O fustă lungă pînă la glezne, cu cel puțin două straturi de crinoline multicolore, și cizme negre, la modă, îi ascundeau picioarele.

Se îndrepta spre noi cu un ritm cît se poate de bun. Cele mai multe prostituate, femei sau bărbați, arătau obișnuit. Nu erau îmbrăcate exagerat — șorturi, bluze la care se făcea multă economie de material. Cine să le reproșeze ceva pe căldura asta? Bănuiesc că dacă ar purta compleuri de plasă, asemănătoare cu cele ale parașutiștilor sau trupelor de comando, polițiștii ar deveni în mod normal suspicioși.

Jean-Claude stătea lîngă mine. Aruncă o privire spre firma strălucitoare de neon, fucsia, pe care scria *Pisica Cenușie*. De bun gust!

Cum abordezi o prostituată, chiar dacă vrei doar să vorbești cu ea? Nu știam. În fiecare zi înveți ceva nou. Am rămas nemișcată pe traiectoria scaunului cu rotile și am așteptat ca Wanda să facă primul pas. Femeia își ridică privirea și își dădu seama că o urmăream cu interes. Cînd nu mi-am mutat privirea, contactul vizual era gata stabilit. Femeia zîmbi.

Jean-Claude se apropie de mine. Zîmbetul Wandei s-a lărgit — în mod sigur un zîmbet de tipul „haide odată“, cum obișnuia să spună bunica mea Blake.

Jean-Claude șopti:

— E o prostituată?

— Da, am răspuns eu.

— Într-un scaun cu rotile?

— Da.

— Pe naiba!

Cred că Jean-Claude era șocat. Bine de știut că putea fi.

Femeia opri scaunul cu o mișcare expertă a mîinilor. Îmi zîmbi, întinzîndu-și gîtul pentru a privi în sus, spre noi. Unghiul părea dureros.

— Bună, spuse ea.

— Bună, am zis eu.

Femeia continua să zîmbească. Eu continuam să mă holbez la ea. De ce m-am simțit brusc stînjenită?

— Un prieten mi-a povestit despre tine.

Femeia dădu din cap.

— Tu ești cea căreia i se spune Wanda-cea-în-scaun-cu-rotile?

Femeia rînji brusc, iar fața îi luă o expresie reală. În spatele acelor zîmbete drăguțe, dar false, se ascundea totuși o persoană reală.

— Da, eu sînt.

— Am putea sta de vorbă?

— Desigur, răspunse ea, ai o cameră?

Dacă aveam o cameră? Nu trebuia să aibă ea o cameră?

— Nu.

Femeia așteptă.

Oh, la dracu'.

— Vrem doar să vorbim cu tine, o oră sau două. Plătim orice preț.

Mi-a spus prețul.

— Iisuse, nu-i cam mare?

Îmi adresă un zîmbet aducător de fericire.

— Cerere și ofertă, răspunse ea. Nu poți „gusta" nicăieri ceea ce am eu.

În timp ce vorbea, lăsă să-i alunece mîinile în jos, pe picioare. I-am urmărit mîinile ca și cum așa ar fi trebuit să fac. Ciudat de-a binelea.

Am aprobat din cap.

— În regulă, ne-am înțeles atunci.

Cheltuieli de serviciu. Hîrtie pentru imprimantă, pixuri cu vîrful subțire, o prostituată, dosare. Vezi, totul se potrivește.

Lui Bert chiar avea să-i placă nota de decont.

25

Am dus-o pe Wanda în apartamentul meu. Blocul nu are lifturi. Două rînduri de scări nu constituie chiar distanța ideală de parcurs pentru o persoană într-un scaun cu rotile. Jean-Claude mergea în fața mea, cu pași mari, egali și ușori, purtînd-o pe Wanda în brațe. Nici măcar greutatea ei nu l-a încetinit. Urmam eu, cărînd scaunul. Pe mine m-a încetinit.

Singura mea consolare a fost că am avut ocazia să-l urmăresc pe Jean-Claude urcînd scările. Să mă dea în judecată. Are un dos foarte drăguț pentru un vampir.

Jean-Claude mă aștepta în capul scărilor, ținînd-o pe Wanda ghemuită în brațe. Amîndoi m-au privit cu un fel de stinghereală plăcută.

Am pornit înainte, împingînd scaunul strîns pe culoarul acoperit cu mochetă. Jean-Claude m-a urmat. Crinolina de la fusta Wandei foșnea și fremăta.

Am rezemat scaunul de picior și am descuiat ușa. Am deschis-o complet pentru a-i face loc lui Jean-Claude. Scaunul se strîngea spre interior ca un ham de pînză pentru transportat copiii mici. M-am chinuit să fixez tijele metalice în locașurile lor pentru ca scaunul să fie din nou solid. Așa cum îmi imaginasem, era mai ușor să-l faci bucăți decît să-l montezi la loc.

Mi-am ridicat privirea și l-am văzut pe Jean-Claude încă în picioare pe culoar, în fața ușii. Wanda se holba la el, încruntată.

— Ce s-a-ntîmplat? am întrebat eu.

— N-am mai intrat niciodată în apartamentul tău.

— Și ce dacă?

— Haide, Anita, mare expertă în vampiri...

Oh, uitasem.

— Îți acord permisiunea de a intra în casa mea.

Se înclină cu o mișcare a gîtului.

— Mă simt onorat, declară el.

Am reușit să aduc scaunul la forma inițială. Jean-Claude o așează pe Wanda în el. Eu am închis ușa. Wanda și-a netezit rochia lungă peste picioare.

Jean-Claude a rămas în picioare în mijlocul livingului și a aruncat o privire în jur. A privit atent calendarul cu pinguini aflat pe peretele de lîngă ușa care ducea în bucătărie. A răsfoit rapid paginile și pentru lunile viitoare, holbîndu-se la toate fotografiile acestor stîngace păsări nezburătoare.

Am vrut să-i spun să înceteze, dar era ceva inofensiv. Nu-mi trec întîlnirile pe calendar. De ce mă deranja faptul că era atît de interesat de el?

M-am răsucit spre prostituata aflată în livingul meu. Noaptea devenea și mai ciudată.

— Vrei ceva de băut?

Cînd te îndoiești de ceva, fii politicos.

— Vin roșu, dacă ai, răspunse Wanda.

— Îmi pare rău, nu țin băuturi alcoolice în casă. Cafea, sucuri cu zahăr adevărat, apă minerală... cam asta-i tot.

— Un suc.

Am scos o doză de Cola din frigider.

— Vrei un pahar?

Femeia clătină din cap.

Jean-Claude stătea rezemat de perete, fixîndu-mă cu privirea în timp ce mă învîrteam prin bucătărie.

— Nici eu n-am nevoie de pahar, zise el cu o voce moale.

— Nu face pe deșteptul, l-am repezit eu.

— Prea tîrziu, răspunse el.

A trebuit să zîmbesc.

Zîmbetul părea să-l mulțumească. Pe mine m-a făcut să mă încrunt. Era greu de trăit în jurul lui Jean-Claude. Acesta se îndreptase deja spre acvariu. Făcea turul apartamentului. Bineînțeles. Dar, cel puțin, îmi dădea mie și Wandei posibilitatea de a vorbi între patru ochi.

— Porcăria dracului, e un vampir, exclamă Wanda.

Părea surprinsă. Ceea ce m-a luat complet pe nepregătite. Puteam face întotdeauna diferența. Morții erau morți pentru mine, indiferent cît de drăguțe erau cadavrele.

— N-ai știut? am întrebat eu.

— Nu, nu sînt parteneră-de-sicriu.

Fața îi devenise încordată. Expresia ochilor cu care urmărea mișcările degajate ale lui Jean-Claude prin apartament, era nouă. Wanda era înfricoșată.

— Ce e o parteneră-de-sicriu? i-am întins doza de Cola.

— O tîrfă care și-o trage cu vampirii.

Parteneră-de-sicriu, ce original.

— Nu te va atinge.

Întoarse spre mine ochii căprui.

Privirea îi era intensă ca și cum ar fi încercat să-mi citească gîndurile. Spuneam oare adevărul?

— Deci o facem doar noi două? Privirea îi rămase ațintită pe fața mea în timp ce vorbea.

Am clipit repede. Mi-au trebuit cîteva momente pentru a-mi da seama ce voia să spună.

— Nu.

Am clătinat din cap.

— Ți-am spus că vreau doar să vorbesc cu tine. Nimic altceva.

Cred că m-am înroșit.

Poate că roșeața a făcut diferența. Desfăcu capacul dozei și luă o înghițitură.

— Vrei să vorbesc cu tine despre felul cum o fac cu alții în timp ce tu ți-o tragi cu el?

Wanda arătă cu capul spre vampirul care continua să rătăcească prin apartamentul meu.

Jean-Claude stătea în fața singurului tablou din încăpere. O pictură modernă care se potrivea cu decorul. Cenușiu, alb, negru, roz pal. Unul dintre acele tablouri la care cu cît te holbezi mai mult, cu atît mai multe forme găsești.

— Uite ce-i, Wanda, vreau doar să stăm de vorbă. Nimic altceva. Nimeni nu are de gînd să facă nimic nimănui. În regulă?

Femeia ridică din umeri.

— Sînt banii tăi. Putem face tot ceea ce vrei.

Declarația mi-a produs un junghi în stomac. Vorbea serios. De vreme ce plătisem, va face orice doream. Orice? Era prea îngrozitor ca o ființă umană să spună că făcea orice și chiar s-o facă. Bineînțeles, pînă la vampiri. Chiar și tîrfele au anumite limite.

Wanda îmi zîmbea. Schimbarea era extraordinară. Fața îi radia. Femeia devenise brusc drăguță. Chiar și ochii îi străluceau de bucurie. Îmi aducea aminte de figura surîzătoare și mută a lui Cicely.

Înapoi la afaceri.

— Am auzit că ai fost pentru o vreme amanta lui Harold Gaynor.

Fără introducere, fără vorbe dulci. „Jos hainele".

Zîmbetul i se șterse de pe față. Strălucirea îi dispăru din ochi, fiind înlocuită de prudență.

— Numele nu-mi spune nimic.

— Oh, ba da, am zis eu.

Stăteam încă în picioare în fața ei, obligînd-o să privească în sus spre mine sub un unghi aproape dureros.

Femeia bău un gît de Cola și clătină din cap fără să mă privească.

— Haide, Wanda, știu că ai fost iubita lui Gaynor. Admite că îl cunoști și începem discuția din acest punct.

Își ridică privirea spre mine, apoi o coborî în poală.

— Nu. O „fac" cu tine. Îl las pe vampir să privească. Vorbesc vulgar cu voi. Dar nu cunosc pe nimeni cu numele Gaynor.

M-am aplecat spre ea, sprijinindu-mă de brațele scaunului. Fețele noastre erau foarte apropiate.

— Nu sînt reporter. Gaynor nu va ști niciodată că ai vorbit cu mine decît dacă îi spui tu.

Ochii i se măriră și mai mult. Am aruncat o privire spre locul la care se holba. Jacheta mi se desfăcuse, lăsînd să se vadă pistolul. Faptul păru s-o tulbure. Bine!

— Vorbește cu mine, Wanda.

Vocea îmi era moale. Blîndă. Vocile cele mai blînde poartă întotdeauna amenințările cele mai cumplite.

— Cine dracu' sînteți? Nu sînteți polițiști. Tu nu ești reporter. Cei de la asistență socială nu poartă pistoale. Cine sînteți?

Din felul în care a pus ultima întrebare, am simțit că îi era frică.

Jean-Claude tocmai intra în încăpere. Fusese în dormitor. Minunat, chiar minunat.

— Ai probleme, *ma petite*?

De data aceasta nu l-am corectat. Wanda nu trebuia să știe că existau disensiuni în ceea ce privea ierarhiile.

— E încăpățînată.

Am făcut un pas înapoi. Mi-am scos jacheta și am aruncat-o pe o măsuță. Wanda se holba la pistol, așa cum știam că avea să facă.

Poate că eu nu intimidez pe nimeni, dar Browningul, cu siguranță, da.

Jean-Claude păși pînă în spatele femeii. Îi atinse umerii cu mîinile subțiri. Femeia tresări de parcă ar fi durut-o. Știam că n-o duruse. Dar ar fi fost mai bine așa.

— Mă va omorî, declară Wanda.

O mulțime de oameni par să declare așa ceva despre domnul Gaynor.

— Nu va ști niciodată, am spus eu.

Jean-Claude își frecă obrazul de părul ei, degetele masîndu-i ușor umerii.

— În plus, dulcea mea coquette, nu este aici cu noi în această noapte.

Vorbi, lipindu-și buzele de urechea ei.

— Dar noi sîntem.

A mai spus încă ceva, atît de încet, încît n-am auzit. Doar buzele i s-au mișcat, complet mute pentru mine.

Wanda l-a auzit. Ochii i se dilatară și începu să tremure. Întregul corp îi părea cuprins de un fel de criză. Șuvoaie de lacrimi îi țîșniră din ochi prelingîndu-se încet, în jos pe obraji.

Sfinte Dumnezeule!

— Te rog. Te rog, nu-l lăsa s-o facă.

Vocea îi era slabă, dar teribil de înfricoșată.

În acel moment l-am urît pe Jean-Claude. Și m-am urît pe mine însămi. Eram unul din băieții buni. Era una din ultimele mele iluzii. Nu doream să renunț la ea, nici măcar

dacă nu ar fi dat rezultate. Wanda va vorbi sau nu, de bună voie. Fără tortură.

— Las-o în pace, Jean-Claude!

Îmi aruncă o privire.

— Îi simt teroarea ca pe un vin tare.

Ochii îi erau compacți, de un albastru în care te puteai îneca. Părea orb. Fața îi era tot frumoasă în momentul în care deschise larg gura și caninii sclipiră.

Wanda mai plîngea încă, fixîndu-mă cu privirea. Ar fi urlat de-a binelea dacă ar fi putut vedea expresia întipărită pe fața lui Jean-Claude.

— Credeam că te poți controla mai bine de atît.

— Mă pot controla excelent, dar totul are o limită.

Se îndepărtă de femeie și începu să măsoare încăperea în sus și în jos, de cealaltă parte a canapelei. Ca un leopard închis în cușcă. Cu o violență reținută, gata de a fi descătușată. Nu-i vedeam fața. Se manifestase astfel doar pentru a o înfricoșa pe Wanda? Sau fusese ceva real?

Am clătinat din cap. În nici un caz nu-l puteam întreba de față cu Wanda. Poate mai tîrziu. Poate.

M-am lăsat în genunchi în fața Wandei. Strîngea atît de tare doza de Cola, încît o îndoise. N-am atins-o, doar am îngenuncheat aproape de ea.

— Nu-l voi lăsa să-ți facă vreun rău. Pe cuvîntul meu. Harold Gaynor mă amenință. De aceea am nevoie de informații.

Wanda se uita la mine, dar atenția îi era îndreptată spre vampirul din spatele ei. Tot corpul îi era încordat la maximum. Nu se va relaxa niciodată cît timp Jean-Claude va rămîne în încăpere. Doamna avea gusturi.

— Jean-Claude, Jean-Claude.

Fața acestuia arăta la fel de normală ca întotdeauna în clipa cînd se întoarse spre mine. Un zîmbet îi arcuia buzele pline. Era o mască. O prefăcătorie. Naiba să-l ia! Oare era ceva care te făcea sadic pe măsură ce te transformai în vampir?

— Du-te în dormitor pentru un timp. Wanda și cu mine vrem să discutăm între patru ochi.

— În dormitorul tău...

Zîmbetul i se adînci.

— Cu plăcere, *ma petite*.

M-am uitat amenințător la el. Era neintimidat. Ca întotdeauna. Dar tot a părăsit încăperea, așa cum îl rugasem.

Umerii Wandei au căzut brusc. Respiră sacadat.

— Nu-l lași să-mi facă vreun rău, nu-i așa?

— Nu, n-am de gînd.

Începu să plîngă, tremurînd ușor. Nu știam ce să fac. N-am știut niciodată ce ar trebui să fac atunci cînd cineva plînge. S-o strîng în brațe? S-o bat alinător pe mînă? Ce să fac?

În cele din urmă, m-am așezat pe covor în fața ei, lăsîndu-mă pe spate și sprijinindu-mă pe tocuri, fără a face nimic. După cîteva momente a încetat să mai plîngă. A privit în sus, clipind rapid. Machiajul din jurul ochilor dispăruse complet. O făcea să arate mai degrabă vulnerabilă decît mai puțin atractivă. Am simțit nevoia s-o iau în brațe și s-o legăn ca pe un copil. Să-i șoptesc minciuni despre cît de bine urma să fie totul.

După ce va pleca de aici în noaptea asta, va rămîne tot o tîrfă. O tîrfă schiloadă. Cum să fie bine așa ceva? Am clătinat din cap, gîndindu-mă mai mult la mine decît la ea.

— Vrei o batistă de hîrtie?

Dădu din cap.

I-am adus un pachețel din sertarul mesei din bucătărie. Își șterse fața și își suflă ușor nasul, ca o doamnă din lumea bună.

— Putem sta de vorbă acum?

Își mîji ochii și aprobă din cap. Sorbi o gură de Cola.

— Îl cunoști pe Harold Gaynor, nu-i așa?

Se holba pur și simplu la mine, tristă. I-am înfrînt oare rezistența?

— Mă omoară dacă află. Poate că nu vreau să devin parteneră-de-sicriu, dar la fel de sigur nici nu vreau să mor.

— Nimeni nu vrea. Vorbește cu mine, Wanda, te rog.

Se cutremură și oftă.

— Bine, bine, îl cunosc pe Harold.

Harold?

— Vorbește-mi despre el.

Wanda se holbă la mine. Ochii i se îngustară. Riduri ușoare apărură în jurul ochilor, făcînd-o să pară mai în vîrstă decît crezusem.

— Nu l-a trimis încă pe Bruno sau pe Tommy după tine?

— Tommy a venit pentru o treabă personală.

— Ce s-a întîmplat?

— L-am amenințat cu pistolul.

— Pistolul ăsta? întrebă cu o voce slabă.

— Da.

— Ce ai făcut de l-ai scos din sărite pe Harold?

Să-i spun adevărul sau să mint? Nici una, nici alta.

— Am refuzat să fac ceva pentru el.

— Ce anume?

Am clătinat din cap.

— N-are importanță.

— Nu poate fi vorba de sex. Nu ești schiloadă.

Accentuă ultimul cuvînt în așa fel încît părea ceva de neiertat.

— Nu se atinge niciodată de cineva care este întreg. Amărăciunea din voce era destul de solidă pentru a fi gustată.

— Cum l-ai întîlnit?

— La universitatea din Washington. Gaynor făcea o donație pentru ceva...

— Te-a invitat să ieși cu el?

— Da. Vocea îi era atît de slabă, încît a trebuit să mă aplec înainte pentru a o auzi.

— Ce s-a întîmplat?

— Amîndoi eram în scaune cu rotile. El era bogat. A fost minunat.

Wanda își supse buzele de parcă ar fi întins rujul, apoi înghiți cu greu.

— Cînd a încetat să mai fie minunat?

— M-am mutat la el. Am renunțat la facultate. Era... mai ușor decît la facultate. Mai ușor decît orice. Nu se mai sătura de mine.

Wanda își coborî din nou privirea în poală.

— A început să ceară varietate în pat. Vezi tu, picioarele sale sînt schiloade, dar le simte. Eu nu pot.

Vocea Wandei devenise aproape o șoaptă. A trebuit să mă lipesc de genunchii ei pentru a auzi.

— Îi plăcea să facă anumite lucruri picioarelor mele, dar eu nu simțeam nimic. Așa că la început am crezut că era în regulă, dar... dar a devenit de-a dreptul grețos.

Mă privi brusc de la o distanță de doar cîțiva centimetri. Ochii îi erau uriași și înotau în lacrimi nevărsate.

— M-a tăiat. Nu simțeam nimic, dar nu asta era problema, nu?

— Nu, am zis eu.

Prima lacrimă îi alunecă în jos pe obraz. I-am atins mîna. Degetele i s-au înfășurat în jurul degetelor mele și au rămas acolo.

— E în regulă, am zis eu. E în regulă.

Plîngea. Am ținut-o de mînă și am mințit.

— Totul e în regulă acum. Nu-ți mai poate face nici un rău.

— Toată lumea îți face rău. Și tu ai de gînd să-mi faci rău.

Acuzația i se citea în ochi.

Era prea tîrziu de explicat jocul de-a polițistul amabil și cel al dracului. Oricum nu m-ar fi crezut.

— Povestește-mi despre Gaynor.

— M-a înlocuit cu o fată surdă.

— Cicely...

Își ridică privirea, surprinsă.

— Ai întîlnit-o?

— Pentru scurt timp.

Wanda clătină din cap.

— Cicely e o puicuță bolnavă. Îi place să tortureze oameni. O excită.

Wanda mă privi de parcă ar fi încercat să-mi judece reacțiile. Arătam șocată? Nu.

— Harold se culca uneori cu mine și cu ea în același timp. La sfîrșit, apărea întotdeauna și o a treia persoană. A devenit cu adevărat insuportabil.

Vocea Wandei devenea din ce în ce mai slabă, o șoaptă răgușită.

— Cicely adoră cuțitele. E cu adevărat pricepută în a jupui diverse lucruri.

Wanda își supse din nou buzele de parcă și-ar fi lins rujul.

— Gaynor m-ar omorî doar pentru că ți-am vorbit despre secretele sale de alcov.

— Știi dacă are secrete de afaceri?

Wanda scutură din cap.

— Nu, îți jur. A fost întotdeauna foarte grijuliu să mă țină departe de așa ceva. La început, m-am gîndit că proceda astfel pentru a nu fi arestată dacă ar fi venit polițiștii. —

Privi din nou în poală.

— Mai tîrziu, mi-am dat seama că era din cauză că urma să fiu înlocuită. Nu dorea să știu ceva care i-ar fi putut dăuna după ce m-ar fi alungat.

Vocea nu-i mai trăda amărăciune sau mînie, doar tristețe, o tristețe nesfîrșită. Voiam să tune și să fulgere. O disperare calmă este prea dureroasă. O rană care nu se vindecă niciodată. Gaynor făcuse mai mult decît s-o ucidă. O lăsase în viață. În viață și la fel de schilodită pe dinăuntru ca pe dinafară.

— Nu-ți pot spune nimic în afară de discuțiile din dormitor, dar astea nu te vor ajuta pentru a-i face vreun rău.

— A existat vreodată vreo discuție în dormitor care să nu fi fost legată de sex?

— Ce vrei să spui?

— Secrete personale, nu legate de sex. Ai fost iubita lui aproape doi ani. Trebuie să fi vorbit și despre altceva în afară de sex.

Wanda se încruntă, gîndindu-se.

— Bănuiesc... bănuiesc că a vorbit despre familia sa.

— Ce-i cu familia sa?

— Este ilegitim. Harold era obsedat de familia adevăratului său tată.

— Știa cine este?

Wanda aprobă din cap.

— O familie bogată, veche. Mama sa era o tîrfă care i-a devenit amantă. Cînd a rămas însărcinată, au dat-o afară.

Exact cum face acum Gaynor cu femeile sale, m-am gîndit eu. Freud este atît de des prezent în viețile noastre. Cu voce tare, am întrebat:

— Ce familie?

— Nu mi-a spus niciodată. Cred că s-a gîndit că l-aș șantaja sau că le-aș povesti membrilor familiei micile și murdarele sale secrete. Vrea cu disperare ca aceștia să regrete că nu a fost bine primit în familie. Cred că a strîns atîția bani doar pentru a fi la fel de bogați ca ei.

— Dacă nu ți-a pomenit niciodată vreun nume, cum de știi că nu mințea?

— N-ai întreba asta dacă l-ai fi auzit. Vocea îi era atît de pătimașă. Îi urăște. Și vrea dreptul cîștigat prin naștere. Consideră că este dreptul său să le ia banii.

— Cum are de gînd să pună mîna pe banii lor?

— Chiar înainte de a-l părăsi, Harold descoperise locul unde fuseseră înmormîntați unii din strămoșii săi. Vorbea despre o comoară. O comoară îngropată, îți vine să crezi așa ceva?

— În mormintele lor?

— Nu, familia tatălui său a făcut prima dată avere din piraterie. Navigau pe Mississippi și jefuiau oamenii. Gaynor era mîndru de așa ceva, dar și furios. Spunea că toată șleahta lor se trăgea din hoți și curve. Atunci de ce se comportau atît de arogant cu el?

Wanda îmi urmărea expresia feței în timp ce rostea ultimele cuvinte, poate îmi venise vreo idee.

— Și cum l-ar ajuta mormintele strămoșilor săi să pună mîna pe comoara lor?

— Spunea că va găsi vreun preot voodoo care să-i readucă la viață. Îi va forța să-i dea comoara care fusese pierdută de secole.

— Oh, am exclamat eu.

— Ce? Te-am ajutat cu asta?

Am aprobat din cap. Rolul meu în planurile lui Gaynor era limpede acum. Dureros de limpede. Singura întrebare rămasă era de ce mă alesese pe mine. De ce nu se adresase unei persoane cu reputație îndoielnică precum Dominga Salvador? Cineva care îi va lua banii, va sacrifica „capra fără coarne“ aleasă de el și va dormi fără remușcări. De ce eu, știindu-se reputația mea fără pată?

— A menționat vreodată niște nume de preoți voodoo?

Wanda scutură din cap.

— Nu, nici un nume. Avea întotdeauna grijă să nu rostească nume. Ai o expresie ciudată pe față. Cum ar putea să te ajute ceea ce ți-am spus?

— Cred că cu cît știi mai puțin despre toată treaba asta, cu atît mai bine, nu?

Mă fixă cu privirea o bună bucată de vreme, apoi, în cele din urmă, aprobă din cap.

— Bănuiesc că da.

— Este vreun loc...

Am renunțat să mai continuu. Eram pe punctul de a-i oferi un bilet de avion sau de autobuz spre orice destinație. Oriunde n-ar fi trebuit să se vîndă. Oriunde și-ar fi putut vindeca rănile.

Poate își dădu seama din expresia feței sau din tăcerea mea prelungă. Izbucni într-un rîs profund. Tîrfele n-ar trebui să chicotească cinic?

— La urma urmei te comporți tot ca un funcționar de la asigurările sociale. Vrei să mă salvezi, nu-i așa?

— Sînt atît de îngrozitor de naivă dacă îți ofer un bilet de călătorie pînă acasă sau în altă parte?

Wanda dădu din cap.

— Teribil. Și de ce ai vrea să mă ajuți? Nu ești bărbat. Nu-ți plac femeile. De ce te-ai oferi să mă trimiți acasă?

— Din prostie, am răspuns eu și m-am ridicat în picioare.

— Nu e prostie.

Wanda îmi luă mîna și o strînse cu putere.

— Dar n-ar avea nici un rost. Sînt o tîrfă. Aici cel puțin cunosc orașul, oamenii. Am clienți permanenți.

Îmi dădu drumul la mînă și ridică din umeri.

— Mă descurc.

— Cu puțin ajutor de la prieteni.

Zîmbi și nu era un zîmbet fericit.

— Tîrfele nu au prieteni.

— Nu trebuie să fii o tîrfă. Gaynor te-a transformat într-o tîrfă, dar nu trebuie să rămîi așa.

Ochii îi înotau în lacrimi pentru a treia oară în această seară. Fir-ar să fie, nu era destul de dură pentru a trăi pe străzi. Nimeni nu era.

— Vrei să chemi un taxi? Nu mai vreau să vorbesc.

Ce puteam face? Am chemat un taxi. Am comunicat dispecerului că pasagerul era într-un scaun cu rotile, așa cum îmi spusese Wanda. L-a lăsat pe Jean-Claude s-o ducă în brațe pînă jos pentru că eu n-o puteam face. A stat nemișcată și foarte liniștită în brațele lui. Am lăsat-o în scaunul cu rotile lîngă bordura trotuarului.

Am urmărit cum taxiul a venit și a plecat cu Wanda. Jean-Claude stătea lîngă mine într-un cerc auriu de lumină,

chiar în fața clădirii. Lumina caldă părea să filtreze culoarea pielii sale.

— Trebuie să te părăsesc, *ma petite*. A fost foarte educativ, dar timpul trece.

— Te duci să te hrănești, nu-i așa?

— Se observă?

— Puțin.

— Ar trebui să te numesc *ma vérité*, Anita. Îmi spui întotdeauna adevărul despre propria mea persoană.

— Asta înseamnă *vérité* — adevăr?

Jean-Claude aprobă din cap.

Mă simțeam prost. Agitată, țîfnoasă, neliniștită. Eram furioasă pe Harold Gaynor că o amăgise pe Wanda. Eram furioasă pe Wanda că îi permisese s-o facă. Eram furioasă pe mine însămi pentru că nu eram capabilă să fac ceva. Eram supărată pe întreaga lume în această noapte. Aflasem ceea ce voia Gaynor să fac. Și nu mă ajuta deloc.

— Anita, vor fi întotdeauna victime. Prădători și victime — asta-i viața.

L-am privit furioasă.

— Credeam că nu mă mai poți citi.

— Nu-ți pot citi mintea sau gîndurile, doar expresia feței și ceea ce cunosc despre tine.

Nu voiam să știu că Jean-Claude mă cunoștea atît de bine. Atît de intim.

— Pleacă, Jean-Claude, pleacă pur și simplu.

— Cum dorești, *ma petite*.

Și dispăru pur și simplu. O pală de vînt — apoi nimic.

— Faci pe grozavul!

Am fost lăsată în întuneric, gustînd primele lacrimi. De ce aș vrea să plîng din cauza unei tîrfe pe care tocmai o cunoscusem? În general, din cauza incorectitudinii din lume?

Jean-Claude avea dreptate. Vor exista întotdeauna prădători și victime. Iar eu mă străduisem din greu să devin unul dintre prădători. Eram „Călăul". Atunci, de ce simpatiile mele se îndreaptă mereu către victime? Și de ce disperarea din ochii Wandei mă făcea să-l urăsc pe Gaynor mai mult decît pentru tot ce-mi făcuse mie?

Într-adevăr, de ce?

26

Sună telefonul. Mi-am mișcat doar ochii pentru a arunca o privire spre ceasul de pe noptieră. 6.45. Fir-ar să fie! Am rămas întinsă, pe jumătate adormită din nou, cînd s-a cuplat robotul.

— Sînt Dolph. Încă un caz. Sună-mă pe pager...

Am bîjbîit după telefon, scăpînd receptorul pe jos.

— Salut, Dolph. Eu sînt.

— Te-ai culcat tîrziu?

— Da, ce s-a-ntîmplat?

— Prietenul nostru a hotărît că imobilele locuite de o singură familie sînt o pradă ușoară. Vocea îi părea aspră din cauza lipsei de somn.

— Dumnezeule, nu încă o familie ...

— Mă tem că da. Poți să vii?

Întrebare prostească, dar n-am remarcat asta. Stomacul mi se urcase în gît. Nu voiam încă o priveliște ca la reședința Reynolds. Nu credeam că imaginația mea ar fi făcut față.

— Dă-mi adresa. Vin imediat.

Mi-a dat adresa.

— Suburbia Peters, am spus eu, e aproape de St. Charles, dar...

— Dar ce?

— E un drum lung pentru a ajunge la o casă în care locuiește doar o singură familie. Sînt o mulțime de alte case care i-ar satisface necesitățile în St. Charles. De ce s-a deplasat așa departe pentru a se hrăni?

— Ai absolută dreptate, zise el.

În voce i se simțea o nuanță de ilaritate.

— Haide odată, domnișoară expertă în voodoo. Vino să vezi ce e de văzut.

— Dolph, e la fel de rău ca la reședința Reynolds?

— Rău, mai rău, cel mai rău din toate cazurile.

Nuanța respectivă era încă prezentă, dar implica ceva dur și auto-peiorativ.

— Nu ești tu de vină, am zis eu.

— Spune-le asta șefilor. Urlă după un țap ispășitor.

— Ai făcut rost de mandat?

— După-amiază tîrziu.

— Nimeni nu semnează mandate în weekend, am zis eu.

— Uneori panica duce la o dispensă specială. Mișcă-te, Anita. Toată lumea are nevoie să plece acasă.

Dolph închise telefonul.

Nu m-am deranjat să-i spun „la revedere".

Altă crimă. Rahat, rahat, rahat. Fir-ar a dracului de treabă! Nu așa voiam să-mi petrec dimineața de sîmbătă. Dar urma să obținem mandatul. Ura! Necazul era că nu știam ce căutam. Nu sînt chiar expertă în voodoo. Eram expertă în crime supranaturale, ceea ce nu-i deloc același lucru. Poate ar trebui să-l rog pe Manny să vină cu mine. Nu, nu-l doream lîngă Dominga Salvador în cazul în care aceasta ar vrea să negocieze o înțelegere cu polițiștii denunțîndu-l pe Manny. Nu există termen de prescriere pentru practicarea de sacrificii umane. Manny putea încă să fie pedepsit pentru așa ceva. S–ar potrivi cu stilul Domingăi: acuzarea lui Manny în schimbul vieții ei. Făcînd ca totul să pară, pe o cale ocolită, ca o greșeală de-ale mele. Da, ce i-ar mai plăcea chestia asta!

O lumină clipea pe robot. Un mesaj! De ce nu observasem noaptea trecută? Am ridicat din umeri. Unul din misterele vieții. Am apăsat butonul de redare a mesajului.

„Anita Blake, sînt John Burke. Am primit mesajul tău. Sună-mă la orice oră. Sînt nerăbdător să aflu tot ce știi". Urma un număr de telefon și asta era tot.

Minunat, scena unei crime, un drum pînă la morgă, o vizită pe tărîmul voodoo-ului — toate într-o singură zi. Se anunța o zi grea și neplăcută. Se potrivea perfect cu noaptea trecută și cu noaptea de dinainte. Fir-ar să fie, parcă eram pe bandă rulantă.

27

Un polițist de la circulație își vărsa mațele într-unul din acele containere de gunoi de dimensiunea unui elefant, în fața casei. Semn rău. Un car de reportaj TV parcat de cealaltă parte a străzii. Semn și mai rău. Nu știam cum reușise Dolph să țină atît de mult timp reprezentanții mass-media departe de masacrele produse de zombiul nostru ucigaș. Evenimentele curente trebuie să fi fost cu adevărat mană cerească pentru ca reporterii de teren să ignore titluri atît de senzaționale. ZOMBII MASACREAZĂ FAMILII ÎNTREGI. UN ZOMBI UCIGAȘ ÎN SERIE UMBLĂ LIBER PRIN ORAȘ. Iisuse, avea să fie un adevărat dezastru.

Un reporter și un cameraman m-au urmărit cu privirea în timp ce mă îndreptam spre banda galbenă care delimita zona. Cînd mi-am prins la rever legitimația oficială de plastic, cei doi s-au repezit ca un animal la prada sa. Un polițist în uniformă a ridicat banda pentru a mă lăsa să trec, fără a-și lua ochii de la reporterii care năvăleau spre mine. N-am privit înapoi. Nu privești niciodată înapoi atunci cînd reprezentanții mass-media te urmăresc. Dacă o faci, te-au prins.

Reporterul, îmbrăcat într-un costum impecabil, strigă:

— Domnișoară Blake, domnișoară Blake, ne puteți da o declarație?

Bănuiesc că te simți întotdeauna bine cînd ești recunoscută. Dar m-am prefăcut că nu l-am auzit. Mi-am continuat drumul, ținînd dinadins capul în jos.

Scena unei crime este scena unei crime și rămîne tot scena unei crime. Cu excepția caracteristicilor unice de coșmar pentru fiecare caz în parte. Mă aflam în dormitorul

unei case foarte frumoase, cu un etaj. Un ventilator se rotea încet în tavan, scoțînd un scîrțîit ușor, ca și cum unele șuruburi nu erau prea bine strînse.

Mai bine să mă concentrez asupra lucrurilor neînsemnate. Asupra felului în care lumina soarelui se strecura printre jaluzelele trase, împrăștiind în încăpere umbre asemănătoare cu dungile unei zebre. Mai bine să nu mă uit la ceea ce mai rămăsese pe pat. Nu voiam să mă uit. Nu voiam să văd.

Dar trebuia să văd. Trebuia să văd. Poate găseam vreun indiciu. Sigur, și porcii pot zbura, nu? Totuși, poate voi găsi vreun indiciu. Poate. Speranța e o cățea mincinoasă.

În general, corpul uman conține aproximativ șapte litri de sînge. Indiferent cît de mult sînge vedeți la televizor sau în scenele de acțiune din filme, realitatea e cu totul alta. Încercați să împrăștiați vreo șapte litri de lapte pe podeaua dormitorului și veți vedea cîtă mizerie se face. Acum înmulțiți asta cu... ceva. În dormitor era prea mult sînge pentru a proveni doar de la o singură persoană. Covorul mustea sub picioare, iar sîngele se strînsese în mici bălți precum noroiul după ploaie. Pantofii Nike erau deja stropiți cu pete stacojii chiar înainte de a fi parcurs jumătate din distanța pînă la pat.

De ținut minte: să port întotdeauna pantofi Nike negri atunci cînd cercetez locul unei crime.

Mirosul din încăpere era greoi. Eram bucuroasă că funcționa ventilatorul din tavan. Încăperea mirosea a abator și grajduri. Sînge și fecale. De foarte multe ori, mirosul celor morți de curînd.

Cearșafurile acopereau nu numai patul, dar și o porțiune mare din podeaua din jurul lui. Arăta ca un prosop gigantic de hîrtie aruncat peste cea mai mare pată de concentrat de fructe din lume. Sub cearșafuri rămășițele erau, probabil, împrăștiate peste tot. Grămăjoarele erau prea mici pentru a alcătui un corp. Nici măcar una din acele grămăjoare stacojii nu era destul de mare pentru un corp uman.

— Te rog, nu mă obliga să privesc, am șoptit spre încăperea goală.

— Ai spus ceva?

Am tresărit și m-am trezit cu Dolph chiar lîngă mine.

— Dumnezeule, Dolph, m-ai speriat.

— Așteaptă pînă vezi ce se află sub cearșafuri. Apoi, poți fi speriată.

Nu doream să văd ce se ascundea sub nenumaratele cearșafuri îmbibate cu sînge. Cu siguranță, văzusem destul pentru o singură săptămînă. Norma mea de sînge coagulat trebuia să fi fost depășită cu două nopți în urmă. Da, depășisem deja norma.

Dolph stătea în pragul ușii, așteptîndu-mă. Sub ochi avea mici riduri pe care nu le remarcasem niciodată. Era palid și avea nevoie urgentă de un ras.

Toți aveam nevoie de cîte ceva. Dar, pentru început, trebuia să mă uit sub cearșafuri. Dacă Dolph a putut, atunci voi putea și eu. Bineee.

Dolph își scoase capul pe hol.

— Avem nevoie de ajutor să ridicăm cearșafurile. După ce Blake vede rămășițele, putem pleca cu toții acasă.

Bănuiesc că adăugase ultima parte pentru că nimeni nu se grăbise să ne ajute. Nu se găseau voluntari pentru așa ceva.

— Zerbrowski, Perry, Merlioni, mișcați-vă fundurile încoace.

Pungile de sub ochii lui Zerbrowski arătau ca niște vînătăi.

— Salut, Blake.

— Salut, Zerbrowski, arăți ca dracu'.

Izbucni în rîs.

— Iar tu încă arăți proaspătă și frumoasă ca o dimineață de primăvară.

Rînji.

— Da, nu mai spune.

— Îmi pare bine să te văd din nou, domnișoară Blake, spuse detectivul Perry.

A trebuit să zîmbesc. Perry era singurul polițist din cîți cunoșteam care s-ar comporta amabil chiar și în prezența unor rămășițe însîngerate.

— Și mie îmi pare bine să te văd, detectiv Perry.

— Putem termina odată? interveni Merlioni. Sau voi doi aveți de gînd să fugiți împreună?

Merlioni era înalt, dar nu chiar cît Dolph. Dar cine era? Părul cărunt, cîrlionțat, era tuns scurt și bine pieptănat de ambele părți ale feței și peste urechi. Purta o cămașă albă cu mînecile suflecate pînă la coate și o cravată pe jumătate desfăcută. Pistolul de la șoldul stîng semăna cu un portofel plin de pietre.

— Atunci, ridică tu primul cearșaf dacă ești atît de grăbit, Merlioni, zise Dolph.

Merlioni oftă.

— Bine, bine.

Făcu un pas spre cearșaful de pe podea. Se lăsă în genunchi.

— Ești gata să vezi așa ceva, fetițo?

— Mai bine fetiță decît macaronar, am răspuns eu. Îmi zîmbi.

— Hai odată!

— Să înceapă spectacolul!

Merlioni ridică cearșaful, dar acesta, prins de o zonă umedă, se dezlipea doar cîțiva centimetri odată.

— Zerbrowski, ajută-l să ridice odată porcăria aia, zise Dolph.

Zerbrowski nu comentă. Trebuie să fi fost prea obosit. Cei doi bărbați au ridicat cearșaful dintr-o singură mișcare fluidă. Razele soarelui de dimineață se strecurau prin cearșaful roșu și făceau covorul și mai roșu decît era, deși poate că acest lucru nu mai avea nici o importanță. Sîngele picura de pe marginile cearșafului din locurile de unde îl țineau cei doi bărbați. Picături grele, ude, provenite parcă dintr-o chiuvetă care trebuia reparată. Nu mai văzusem niciodată un cearșaf atît de îmbibat cu sînge. Există un început pentru toate.

M-am holbat la covor și nu mi-am putut da seama ce se afla pe el. Doar o grămadă de cocoloașe, mici de tot. M-am lăsat în genunchi. Sîngele îmi pătrunse prin blugi. Era rece. Bănuiesc că tot mai bine decît să fi fost cald.

Bucata cea mai mare era umedă și netedă, lungă de aproximativ doisprezece centimetri. Roz-aprins și cu un aspect sănătos. Un fragment din intestinul gros. O bucată mai mică se afla în apropiere. Am privit-o cu atenție, dar cu cît mă uitam mai mult, cu atît mai mult realizam că nu semăna cu nimic cunoscut. Putea să fie o bucată de carne

provenind de la orice animal. La naiba, intestinul nu trebuia să fie uman. Dar era, altfel n-aș mai fi fost acolo.

Am împins bucățica mai mică cu un deget înmănușat. De data aceasta îmi amintisem să iau o pereche de mănuși chirurgicale. Bravo mie! Bucățica era umedă, grea și compactă. Am înghițit cu greu, dar asta nu m-a ajutat să-mi dau seama ce era. Cele două rămășițe semănau cu niște bucățele căzute din gura unei pisici. Firimituri de la masă. Iisuse Hristoase!

M-am ridicat.

— Următorul.

Vocea îmi suna obișnuită, netulburată. Uluitor.

A fost nevoie de toți cei patru bărbați, ridicînd din diferite colțuri, pentru a putea jupui cearșaful de pe pat. Merlioni înjură și dădu drumul colțului.

— La dracu'!

Sîngele se scursese de pe braț pe cămașa albă.

— Hei, ți-ai nenorocit cămașa, remarcă Zerbrowski.

— Da, fir-ar să fie! Locul ăsta e o adevărată mizerie.

— Bănuiesc că stăpîna casei n-a avut timp să facă curat înainte de venirea ta, Merlioni, am zis eu.

Ochii mi-au zburat spre pat și spre tot ce mai rămăsese din stăpîna casei, apoi din nou spre Merlioni.

— Sau macaronarul-polițist nu suportă așa ceva?

— Pot suporta orice din partea ta, micuță doamnă, răspunse bărbatul.

M-am încruntat și am clătinat din cap.

— Pariez că nu.

— Fac eu pe arbitrul, se oferi Zerbrowski.

Dolph nu ne-a întrerupt, nu ne-a informat că ne aflam la locul unei crime și nu într-o casă de pariuri. Știa că trebuia să ne păstrăm luciditatea. Nu puteam să privesc rămășițele de pe pat și să nu fac glume. Nu puteam. Altfel, o luam razna. Polițiștii au cel mai ciudat simț al umorului pentru că n-au încotro.

— Pe ce pariezi? întrebă Merlioni.

— Cină pentru doi la restaurantul lui Tony, am răspuns eu.

Zerbrowski fluieră.

— Cam prea scump, nu crezi?

— Îmi pot permite să achit nota. De acord?

Merlioni aprobă din cap.

— Nevastă-mea și cu mine n-am mai ieșit în oraș de o veșnicie.

Îmi întinse mîna plină de sînge. Am luat-o. Sîngele rece se lipi de mănușile chirurgicale. Părea ud, ca și cum ar fi trecut prin ele ajungînd deja pînă la piele, dar n-o făcuse. Era doar o iluzie tactilă. Știam că, atunci cînd îmi voi scoate mănușile, mîinile îmi vor fi doar pline de talc. Totuși, senzația te cam făcea să-ți pierzi curajul.

— Cum dovedim care din noi e mai „dur"? întrebă Merlioni.

— După modul cum ne comportăm în acest loc, acum, am răspuns eu.

— De acord.

M-am concentrat din nou, cu o hotărîre reînnăscută, asupra masacrului din încăpere. Hotărîtă să cîștig pariul. Să nu-i las lui Merlioni satisfacția de a mă învinge. Mai degrabă să mă concentrez asupra pariului decît asupra mizeriei de pe pat.

Pe pat zăcea jumătatea stîngă a cutiei toracice. Un sîn gol mai era încă prins de ea. Stăpîna casei? Totul era de un roșu-stacojiu strălucitor, ca și cum cineva ar fi turnat găleți de vopsea roșie pe pat. Era greu de ales bucățile. Un braț stîng — mic, de femeie.

Am atins degetele — moi, rigiditatea cadaverică nu se instaurase încă. Pe al treilea deget se vedea verigheta. Am mișcat degetele încoace și încolo.

— Nici un semn de rigiditate cadaverică. Ce crezi, Merlioni?

Aruncă o privire cu coada ochiului spre braț. Nu putea să mă lase să cîștig pariul, așa încît își făcu de lucru cu mîna, răsucind-o din încheietură.

— S-ar putea ca rigiditatea să se fi instaurat pentru un timp, apoi să fi dispărut. Știi că prima rigiditate nu durează.

— Chiar crezi că au trecut aproape două zile?

Am clătinat din cap.

— Sîngele e prea proaspăt pentru așa ceva. Rigiditatea nu s-a instaurat încă. N-au trecut nici opt ore de la crimă.

Merlioni aprobă din cap.

— Nu-i rău, Blake. Dar ce zici de asta?

Împinse cu degetul cutia toracică destul de tare pentru ca sînul să se clatine.

Am înghițit cu greu. Trebuia să cîștig pariul.

— Nu știu. Să vedem. Ajută-mă să întorc cutia toracică.

I-am urmărit cu atenție expresia feței în timp ce vorbeam. Oare a pălit un pic? Poate.

— Sigur.

Ceilalți trei detectivi stăteau într-o parte a încăperii, urmărind spectacolul. Lasă-i să privească. Era mult mai distractiv decît să considere toată treaba asta ca o sarcină de serviciu.

Merlioni și cu mine am întors cutia toracică pe o parte. M-am asigurat că toate părțile cărnoase aveau să fie în partea lui, așa încît Merlioni n-a avut încotro și a trebuit să pipăie cadavrul. Sînul părea tot sîn, la atingere? Avea vreo importanță faptul că era însîngerat și rece? Bănuiesc că avea, de vreme ce fața lui Merlioni căpătase o culoare verzuie.

Interiorul cutiei toracice era complet curățat. Mărunțaiele lipseau cu totul, exact ca în cazul domnului Reynolds. Totul era curat și fără urme de sînge. Am lăsat cutia toracică să cadă din nou pe pat. Picături de sînge săriră în toate părțile. Cămașa albă a lui Merlioni arăta mai rău decît bluza mea albastră, sport. Un punct în plus pentru mine.

Merlioni se strîmbă și atinse ușor picăturile de sînge, dar nu reuși decît să întindă și mai mult sînge de pe mănuși pe cămașă. Bărbatul închise ochii și respiră adînc.

— Te simți bine, Merlioni? m-am interesat eu. N-aș vrea să mai continuăm, dacă te deranjează.

Îmi aruncă o privire furioasă, apoi zîmbi. Un zîmbet deloc plăcut.

— Încă n-ai văzut tot, fetițo. Eu am văzut.

— Dar ai atins tot?

O picătură de sudoare i se scurse în jos pe față.

— N-o să vrei să atingi toate rămășițele.

Am ridicat din umeri.

— Vom vedea.

Pe pat zăcea un picior. Judecînd după părul de pe el și după pantoful de tenis, aparținuse unui bărbat. Rotula, încă udă, reflecta lumina, strălucind. Zombiul smulsese pur și simplu genunchiul, sfîșiind carnea fără a sfărîma oasele.

— Trebuie să fi durut cumplit, am declarat eu.

— Crezi că mai era încă în viață cînd i-a smuls genunchiul?

Am aprobat din cap.

— Da.

Nu eram sigură sută la sută. Era prea mult sînge în jur pentru a afirma cu certitudine cine, cînd murise, dar Merlioni arăta puțin cam palid.

Celelalte rămășițe erau pur și simplu măruntaie însîngerate, bucățele de carne, fragmente de oase. Merlioni ridică o mînă de măruntaie.

— Prinde-le.

— Iisuse, Merlioni, nu-i deloc nostim. Am simțit cum stomacul se contracta brusc.

— Nu, dar expresia de pe fața ta este, zise el.

L-am privit sfidător și am zis:

— Ori le arunci, ori nu, Merlioni, dar nu mă sîcîi.

Se uită chiorîș la mine vreme de un minut, apoi dădu din cap. Aruncă cîrnațul de măruntaie și de intestine. Dificil de aruncat și de prins, dar am reușit s-o fac. Erau ude, grele, fleșcăite și complet dezgustătoare, ca și cum ai fi atins ficatul crud al unui vițel.

Dolph scoase un sunet exasperat.

— Ați putea să-mi spuneți ceva folositor în timp ce vă jucați de-a măcelarii?

Am lăsat să cadă resturile pe pat.

— Sigur. Zombiul a intrat prin ușa glisantă de sticlă, așa cum a făcut și data trecută. A urmărit bărbatul sau femeia pînă aici și i-a omorît pe amîndoi.

Am tăcut brusc. Pur și simplu, am înghețat.

Merlioni ținea ridicată în sus o pătură de copil. Din cine știe ce motiv, un colț era curat. Pătura era îmbrăcată într-un material satinat roz-aprins, cu balonașe și clovni. Sîngele picura din abundență din celălalt colț.

M-am holbat la micile balonașe și la clovni în timp ce dansau în cercuri inutile.

— Ticălosule, am șoptit eu.

— Te referi la mine? întrebă Merlioni.

Am clătinat din cap. Nu voiam să ating pătura. Dar am întins mîna după ea. Merlioni făcu totul pentru ca marginea însîngerată să mă lovească peste brațul gol.

— Macaronar ticălos!

— Te referi la mine, cățea?

Am dat din cap și am încercat să zîmbesc, dar nu prea am reușit. Trebuia să ne prefacem în continuare că totul era în regulă. Că puteam duce totul pînă la capăt. Era de-a dreptul obscen. Dacă nu m-ar fi împiedicat pariul, aș fi ieșit în fugă, urlînd, din încăpere.

M-am holbat la pătură.

— Cîți ani avea?

— După o fotografie de familie, bănuiesc că trei, patru luni.

Am ajuns în cele din urmă de cealaltă parte a patului. O altă porțiune de podea acoperită cu un cearșaf. La fel de plin de sînge, la fel de mic. Nimic întreg sub cearșaf. Am vrut să recunosc că pierdusem pariul. Dacă nu m-ar obliga să privesc, i-aș duce pe toți la restaurantul lui Tony. Pur și simplu, nu mă puneți să ridic acest ultim cearșaf. Vă rog, vă rog.

Dar trebuia să privesc, cu pariu sau fără pariu. Trebuia să văd ceea ce era de văzut. Mai degrabă să văd și să cîștig pariul decît să fug și să-l pierd.

I-am dat pătura înapoi lui Merlioni. Acesta o luă și o așeză pe pat, cît mai sus cu putință pentru ca acel colț curat să rămînă curat.

M-am lăsat în genunchi de o parte a cearșafului. Merlioni, de cealaltă parte. Privirile ni s-au încrucișat. Era o provocare care mergea pînă la finalul cel mai dezgustător. Am tras amîndoi într-o parte cearșaful ca pe o coajă.

Sub cearșaf se aflau doar două lucruri. Doar două. Stomacul mi s-a contractat atît de tare, încît a trebuit să-mi înghit propria vomă. Am tușit și aproape am aruncat-o afară, dar am reușit s-o fac să rămînă înăuntru. Acolo a rămas!

Crezusem că forma îmbibată de sînge era copilașul, dar nu era. Era o păpușă. Atît de îmbibată de sînge, încît nu-mi dădeam seama de culoarea părului, dar era doar o păpușă. O păpușă prea mare pentru un bebeluș de patru luni.

Pe covor zăcea o mînuță acoperită cu sînge coagulat, la fel ca oricare alt lucru din jur, dar era o mînă. O mînă micuță. Mîna unui copil, nu a unui copilaș. Am întins palma

deasupra pentru a o măsura. Mîna unui copil de trei, poate patru ani. Aproape de aceeași vîrstă cu Benjamin Reynolds. Coincidență? Trebuia să fie. Zombii nu sînt atît de pretențioși.

— Îmi alăptez copilașul, poate, cînd aud un zgomot puternic. Soțul iese afară să verifice. Zgomotul o trezește pe fetița cea mică, ea iese din camera ei să vadă ce se întîmplă. Soțul vede monstrul, înșfacă fetița și aleargă spre dormitor. Zombiul îi omoară aici. Îi omoară pe toți aici.

Vocea mea părea rece și distantă. Încă o bilă albă!

Am încercat să șterg o parte din sîngele de pe mînuță. Fetița purta și ea inel, ca mama ei. Unul din acele inele de plastic obținute de la automatele de gumă.

— Ai văzut inelul, Merlioni?

Am ridicat mîna de pe covor.

— Prinde-o!

— Iisuse Hristoase!

Merlioni era deja în picioare și în plină mișcare înainte ca eu să pot face altceva. Bărbatul ieși foarte repede din încăpere. Chiar n-aș fi aruncat mîna. N-aș fi făcut-o.

Am cîntărit mînuța copilașului în mîna mea. Părea grea, de parcă degetele aveau de gînd să se încleștеze în jurul mînii mele. De parcă m-ar ruga să o scot la plimbare. Am dat drumul mînuței. Aterizа pe covor cu un plescăit sonor.

În încăpere se făcea tot mai cald și totul începea să se învîrtă în jurul meu. Am clipit repede și l-am fixat cu privirea pe Zerbrowski.

— Am cîștigat pariul?

Acesta aprobă din cap.

— Anita Blake, puicuța-cea-dură. O seară de festin desfătător la restaurantul lui Tony pe banii lui Merlioni. Am auzit că fac niște spaghetti minunate.

Chestia cu mîncarea a pus capac la toate.

— Unde-i baia?

— Pe hol, a treia ușă pe stînga, mă informă Dolph.

Am alergat spre baie. Merlioni tocmai ieșea. N-am avut timp să-mi savurez victoria. Eram prea ocupată să vărs și mațele din mine.

28

M-am lăsat în genunchi cu fruntea lipită de linoleumul rece din baie. Mă simțeam mai bine. Noroc că nu avusesem timp să iau micul dejun.

O ciocănitură în ușă.

— Da...

— Dolph. Pot să intru?

M-am gîndit cam un minut.

— Sigur.

Dolph intră cu un prosop în mînă. Bănuiesc că îl luase din dulapul de haine. Se holbă la mine un minut sau două, apoi clătină din cap. Udă prosopul și mi-l întinse.

— Știi ce să faci cu el.

Știam. Prosopul era rece, numai bun pentru față și gît.

— I-ai dat unul și lui Merlioni?

— Da, e în bucătărie. Sînteți amîndoi niște tîmpiți, dar a fost distractiv.

Am reușit să zîmbesc slab.

— Și acum, că tot v-ați dat gata spectatorii, poți să-mi spui ceva folositor?

Dolph se așeză pe capacul închis al toaletei. Eu am rămas pe podea.

— A auzit cineva ceva de data asta?

— Un vecin a auzit ceva înainte de a se lumina de ziuă, dar a plecat la treabă. A zis că nu voia să se amestece într-o dispută conjugală.

M-am holbat la Dolph.

— A mai auzit certuri și altădată în această casă?

Dolph aprobă din cap.

— Dumnezeule, dacă ar fi sunat pur și simplu la poliție...

— Crezi că ar fi fost cu totul altceva?

Am reflectat aproximativ un minut.

— Poate că nu i-am fi putut salva, dar am fi putut pune mîna pe zombi.

— Lucrul făcut nu se mai poate desface, declară Dolph.

— Poate că nu-i chiar așa. Urmele sînt încă proaspete. Zombiul i-a ucis, apoi, fără să se grăbească, a mîncat patru oameni. I-a luat ceva timp. Încă îi mînca la revărsatul zorilor.

— Unde vrei să ajungi?

— Sigilează zona.

— Explică-mi de ce.

— Zombiul ar trebui să fie prin împrejurimi, la o distanță nu prea mare. Se ascunde, așteptînd căderea nopții.

— Credeam că zombii se pot deplasa și în timpul zilei, zise Dolph.

— Pot, dar nu le place s-o facă. Un zombi nu va ieși în timpul zilei decît dacă i se ordonă așa ceva.

— Deci să cercetăm cel mai apropiat cimitir...

— Nu neapărat. Zombii nu sînt ca vampirii sau ghoulii. Nu au nevoie de sicrie sau de morminte. Un zombi vrea doar să stea cît mai departe de lumina zilei.

— Și atunci unde să căutăm?

— Magazii, garaje, orice loc în care s-ar putea adăposti.

— Deci ar putea fi și într-o ascunzătoare pe care vreun copil și-a făcut-o în vîrful unui copac, spuse Dolph.

Am zîmbit. Bine că mai puteam!

— Mă îndoiesc că un zombi ar urca pînă acolo chiar dacă s-ar ivi ocazia. Ține minte că toate casele din jur au doar un etaj.

— Subsoluri...

— Dar nimeni nu se adăpostește în subsol.

— Ar fi ajutat dacă ar fi făcut-o?

Am ridicat din umeri.

— De obicei, zombii nu se dau în vînt după ascensiuni. Zombiul nostru e mai rapid și mai agil, dar... Dacă victimele s-ar fi refugiat în subsol, ar fi întîrziat zombiul, iar dacă

subsolul ar fi avut și ferestre, ar fi putut scoate copiii pe acolo.

Mi-am șters ceafa cu prosopul.

— Zombiul a ales o casă cu un etaj, cu uși batante de sticlă. S-ar putea odihni lîngă alta asemănătoare.

— Legistul mi-a spus că acest cadavru-umblător este înalt, aproximativ un metru optzeci și cinci, poate mai mult. Un bărbat, alb, extraordinar de puternic.

— Știam deja că este foarte puternic, iar restul datelor nu ne prea ajută.

— Ai o idee mai bună?

— De fapt, da. Pune-i pe toți polițiștii cam de aceeași înălțime să străbată împrejurimile vreme de o oră. Apoi blochează toată zona pe care au parcurs-o...

— Și cercetăm toate magaziile și garajele, continuă Dolph.

— Și subsolurile, spațiile goale în care s-ar putea tîrî cineva, depozite frigorifice vechi.

— Și dacă-l găsim?

— Prăjiți-l. Cheamă o echipă de exterminare.

— Zombiul va ataca în timpul zilei?

— Da, dacă este deranjat prea mult, iar ăsta e teribil de agresiv.

— Nu mai spune! Vom avea nevoie de o duzină de echipe de exterminare, poate mai multe. Primăria nu va aproba niciodată. În plus, vom avea de acoperit o zonă al naibii de mare. S-ar putea să trecem, pur și simplu, pe lîngă el fără a-l observa.

— Se va deplasa după lăsarea întunericului. Dacă sînteți gata, îl prindeți atunci.

— În regulă. Dar, mi se pare mie sau te comporți de parcă n-ai avea de gînd să ne ajuți la cercetări?

— Mă întorc să vă ajut, dar m-a sunat John Burke...

— Te duci cu el la morgă?

— Da, la timp pentru a încerca să-l folosesc contra Domingăi Salvador. Bună sincronizare.

— Bine. Te pot ajuta cu ceva?

— Doar să ne ușurezi vizita la morgă, am zis eu.

— Desigur. Crezi că vei afla ceva de la Burke?

— Nu știu pînă nu încerc.

— Încerci din răsputeri, nu? zîmbi Dolph.

— Prinde zombiul și pentru mine, am zis eu.

— Du-te la morgă și ocupă-te de voodoo-John. Între timp, noi întoarcem cu fundu-n sus toate împrejurimile...

— Drăguț de știut că amîndoi avem deja planuri pentru zilele următoare, am zis eu.

— Nu uita că după-amiază percheziționăm reședința lui Salvador.

Am dat din cap.

— Da, iar diseară vînăm zombi.

— Diseară terminăm cu tot rahatul ăsta, spuse Dolph.

— Sper.

Dolph mă privi, îngustîndu-și ochii.

— E vreo problemă legată de planurile noastre?

— Doar că nici un plan nu este perfect.

Rămase tăcut o clipă, apoi se ridică.

— Aș vrea ca măcar ăsta să fie.

— Și eu.

29

Morga din St. Louis este o clădire mare. Trebuie să fie. Orice mort pentru care nu se eliberează certificat de deces de către un medic ajunge aici. Fără a mai pune la socoteală crimele. Iar în St. Louis acestea sînt nenumărate.

Pe vremuri, obișnuiam să vizitez morga la intervale destul de regulate. Pentru a trage în țeapă morții suspectați de a fi căzut victime vampirilor pentru ca, la rîndul lor, morții respectivi să nu se trezească și să se ospăteze cu personalul de aici. Dar, o dată cu intrarea în vigoare a noilor legi referitoare la vampiri, această „activitate" era considerată acum crimă. Trebuia să aștepți ca „arătările" să revină la viață, dacă nu cumva lăsaseră dispoziții testamentare stricte pentru a fi împiedicați să revină din nou în lume sub formă de vampiri. Testamentul meu specifica să nu fiu lăsată în nici un caz să mă întorc la viață împodobită cu o pereche de canini. Ce naiba, testamentul meu cere să fiu incinerată. Nu vreau nici să mă întorc sub înfățișarea unui zombi, mulțumesc foarte mult!

John Burke era exact cum mi-l aminteam. Înalt, ten oacheș, chipeș, semănînd vag cu un scelerat. Asta din cauza barbișonului. Doar în filmele horror se poartă așa ceva. Știți dumneavoastră, membrii acelor secte stranii care venerează idolii cu coarne.

Pielea îi părea cam palidă în jurul ochilor și a gurii. Durerea poate produce așa ceva chiar dacă culoarea pielii este întunecată. Buzele îi erau strînse pungă și își ținea umerii într-o poziție ciudată, de parcă l-ar fi durut.

— Cum suportă familia nenorocirea? m-am interesat eu.

— Atmosfera e foarte deprimantă.

Am așteptat să continue ideea, dar n-a făcut-o, așa că am lăsat-o baltă. Era dreptul lui, dacă nu voia să vorbească despre asta.

Mergeam pe un coridor lung, pustiu. Destul de larg pentru a permite trecerea a trei tărgi una lîngă alta. Ghereta paznicului semăna cu un buncăr, prevăzut cu mitraliere, din al doilea război mondial, în cazul în care s-ar întîmpla să se ridice toți morții în același timp pentru a mărșălui spre libertate. Nu s-a întîmplat niciodată în St. Louis, dar a fost cît pe-aci să se întîmple în Kansas.

O mitralieră ar trimite în lumea viselor un mort-viu. Dar, dacă ai în față o mulțime de morți-vii, ești terminat.

Mi-am fluturat legitimația sub nasul gardianului.

— Salut, Fred, nu te-am văzut de mult.

— Aș vrea să te lase să treci pe aici cum făceai pe vremuri. Săptămîna asta s-au trezit trei morți și au plecat acasă. Poți crede așa ceva?

— Vampiri?

— Ce altceva? Vor fi mai mulți decît noi într-o bună zi.

Nu știam ce să spun, așa întîi am tăcut. Probabil avea dreptate.

— Vrem să vedem lucrurile personale ale lui Peter Burke. Sergentul Storr trebuia să se ocupe de asta.

Fred își verifică registrul.

— Da, ești autorizată. Coridorul din dreapta, a treia ușă pe stînga. Doctorul Saville te așteaptă.

M-am încruntat. Nu se obișnuia ca legistul-șef să se ocupe de treburile poliției sau ale altora. Am dat, pur și simplu, din cap ca și cum m-aș fi așteptat la un tratament rezervat capetelor încoronate.

— Mulțumesc, Fred, ne vedem cînd plecăm de aici.

— O fac tot mai mulți, bombăni paznicul.

Nu părea prea fericit de idee.

Pantofii Nike nu făceau nici un zgomot în liniștea perpetuă din jur. Nici John Burke nu făcea vreun zgomot. Nu mi-l închipuisem ca un tip care să poarte pantofi de

tenis. Am aruncat o privire în jos și am văzut că avusesem dreptate. Nu purta pantofi de tenis, ci pantofi maro cu talpă flexibilă. Și totuși mergea lîngă mine ca o umbră tăcută.

Restul hainelor se potrivea oarecum pantofilor. Jachetă sport maro, atît de închisă la culoare, încît părea aproape neagră, cămașă galben pal, pantaloni maro. Mai avea nevoie de cravată și ar fi putut fi reprezentantul tipic al unei corporații americane. Se îmbrăca întotdeauna așa sau doar asta luase cu el pentru înmormîntarea fratelui? Nu, costumul purtat la ceremonie fusese complet negru.

În morgă este întotdeauna liniște, dar într-o sîmbătă dimineață domnește o liniște de mormînt. Se rotesc ambulanțele în cercuri precum avioanele, pentru a ajunge la o oră decentă în timpul weekendului? Știam că numărul crimelor era mai mare în weekend, și, totuși, sîmbăta și duminica dimineața aici era întotdeauna liniște. Încearcă să-ți dai seama de ce!

Am numărat ușile de pe partea stîngă și am bătut în cea de-a treia. Se auzi un „Intră“ slab și am deschis ușa.

Doctorița Marion Saville este o femeie micuță, cu părul negru, tuns scurt pînă sub urechi, cu o față măslinie, ochi căprui adînci și pomeți înalți. Franțuzoaică, dar și grecoaică, ceea ce se vedea din înfățișare. O prezență exotică, dar una care nu te intimidează. Am fost întotdeauna uimită că nu era căsătorită. Și nu pentru că n-ar fi fost drăguță.

Singurul ei cusur era că fuma, iar mirosul se lipea de ea ca un parfum dezagreabil.

Se apropie zîmbind și îmi întinse mîna.

— Anita, ce bine să te văd din nou.

I-am strîns mîna și am zîmbit.

— Și mie-mi pare bine, doctor Saville.

— Marion, te rog.

Am ridicat din umeri.

— Marion, astea sînt lucrurile lui personale?

Ne aflam într-un mic cabinet. Cîțiva saci de plastic erau aruncați pe o masă din oțel inoxidabil.

— Da.

Am fixat-o cu privirea, încercînd să-mi dau seama ce urmărea. Legistul-șef nu ține niciodată locul unui coleg. Se întîmpla ceva, dar ce? Nu o cunoșteam prea bine pentru a o întreba direct și nu voiam să mi se interzică pe viitor intrarea în morgă, așa că nu mă puteam comporta necivilizat. Opțiuni, opțiuni.

— Acesta este John Burke, fratele celui decedat.

Doctorița Saville ridică din sprîncene.

— Condoleanțele mele, domnule Burke.

— Mulțumesc.

John strînse mîna întinsă, dar nu avea ochi decît pentru sacii de plastic. Nici cel mai mic interes pentru doctorițe atractive sau amabilități. Avea să vadă ultimele lucruri personale ale fratelui său. Era în căutarea unor indicii pentru a ajuta polițiștii să-i găsească ucigașul. O chestie pe care o lua foarte în serios.

Îi datoram cele mai sincere scuze dacă nu era implicat în vreun fel în activitățile Domingăi Salvador. Dar cum să-l fac să vorbească de față cu Marion Saville? Cum să-i cer acesteia să ne lase singuri? La urma urmei, era morga ei.

— Trebuie să fiu prezentă pentru a mă asigura că nu se distruge vreo probă. Am avut cîteva probleme cu unii reporteri în ultimul timp.

— Dar nu sînt reporter.

Doctorița ridică din umeri.

— Anita, nu ești o persoană oficială. Reguli noi. Șefii au hotărît că nici o persoană neoficială nu are voie să cerceteze probele existente într-un caz de crimă fără a fi asistată de cineva din personal.

— Îmi pare bine că ești dumneata, Marion.

Doctorița zîmbi.

— Oricum eram aici. M-am gîndit că vei fi iritată mai puțin de prezența mea decît a altcuiva.

Avea dreptate. Ce credeau că intenționam să fac, să fur vreun cadavru? Dacă voiam, puteam goli toată morga ordonînd tuturor cadavrelor să mă urmeze.

Poate că de aceea, trebuia să fiu supravegheată. Poate.

— N-aș vrea să fiu nepoliticos, interveni John, dar am putea să trecem la treburi mai importante?

Am aruncat o privire spre fața chipeșă. Pielea se strînsese în jurul gurii și al ochilor de parcă s-ar fi subțiat. Brusc m-am simțit vinovată.

— Sigur, John, nu ne-am gîndit...

— Te rog să mă ierți, domnule Burke, zise Marion.

Ne întinse niște mănuși de plastic. Marion și cu mine le-am tras pe mîini ca adevărate profesioniste, dar John nu era obișnuit să poarte mănuși. Practica face diferența. Cînd am terminat să-l ajut să și le tragă pe mîini, John rînjea deja. Cînd zîmbea, fața i se schimba complet. Radia și era minunată, iar expresia infamă dispărea cu desăvîrșire.

Doctorița Saville rupse sigiliul primului sac. Conținea haine.

— Nu, declară John, nu le pot identifica pentru că nu le-am văzut niciodată. Chiar dacă au fost ale lui, tot nu le-aș recunoaște. Peter și cu mine... nu ne-am mai văzut de doi ani.

Vinovăția care se simțea în aceste ultime cuvinte mă făcu să mă crispez.

— Bine, trecem atunci la obiectele mai mici, declară Marion, zîmbind frumos și vesel, de parcă s-ar fi aflat la patul unui bolnav.

Are ocazia atît de rar s-o facă...

Desigilă un sac mult mai mic și răsturnă cu grijă conținutul pe o tavă de argint strălucitoare. Un pieptene, o monedă de zece cenți, două monezi de un cent, contramarca unui bilet de intrare la un cinema și o amuletă voodoo, așa-numita gris-gris.

Era împletită din fire negre și roșii cu dinți de om înșirați ca niște mărgele. De ea mai atîrnau, mișcîndu-se ușor, și alte oase.

— Oasele unor degete omenești? am întrebat eu.

— Da, răspunse John, cu o voce foarte liniștită.

Arăta ciudat stînd acolo ca și cum o nouă oroare lua naștere în spatele ochilor.

Era un obiect malefic, dar nu înțelegeam reacția atît de puternică a lui John la simpla vedere a lui.

M-am aplecat deasupra amuletei și am atins-o cu degetul. În mijlocul ei era țesută o bucată uscată de piele. Și nu erau doar niște simple fire negre, era păr negru.

— Păr omenesc, dinți, oase, piele, am rostit eu încet.

— Da, repetă John.

— Ai avut mai mult de-a face cu voodoo decît mine, ce înseamnă toate astea?

— Cineva a murit pentru a se realiza această amuletă.

— Ești sigur?

Îmi aruncă o privire în care nu se citea decît un dispreț ucigător.

— Nu crezi că ți-aș spune, dacă ar putea fi altceva? Crezi că îmi face plăcere să aflu că fratele meu a participat la sacrificii umane?

— Dar trebuia ca Peter să fi fost neapărat prezent la așa ceva? Nu putea, pur și simplu, să fi cumpărat amuleta după aceea?

— Nu!

Era aproape un urlet. Se îndepărtă de noi și începu să măsoare încăperea în sus și în jos. Respira adînc și întretăiat.

L-am lăsat cîteva clipe să-și revină, apoi am întrebat ce era de întrebat.

— Ce face amuleta asta?

John întoarse spre noi o față destul de calmă, dar tensiunea i se citea în ochi.

— Permite unui necromant mai puțin puternic să readucă la viață morții mai vechi, să împrumute puterea unui necromant mult mai puternic.

— Cum s-o împrumute?

Bărbatul ridică din umeri.

— Amuleta asta deține o parte din puterea celor mai puternici dintre noi. Peter a plătit scump pentru ea, pentru a putea readuce la viață morți mai mulți și mai vechi. Pentru numele lui Dumnezeu, cum ai putut face așa ceva, Peter?

— Cît de puternic ar trebui să fii pentru a-ți împărți puterea în acest fel?

— Foarte puternic.

— Există vreun mijloc prin care am putea ajunge la persoana care a făcut amuleta?

— Anita, tu nu înțelegi. Gris-gris-ul ăsta este o parte din puterea cuiva. E un lucru esențial din sufletul care i-a mai rămas. Trebuie să fi avut mare nevoie de el sau să fi simțit o mare dorință de a-l avea. Peter nu și-ar fi putut permite niciodată așa ceva. Niciodată.

— I se poate lua urma?

— Da, trebuie pur și simplu să lași amuleta în aceeași încăpere cu persoana căreia îi aparține cu adevărat. Amuleta se va tîrî la ea pentru că e o parte lipsă a sufletului ei.

— Ar putea fi luată în considerație ca probă într-un tribunal?

— Da, bănuiesc că da, dacă ai putea să-i faci pe membrii juriului să înțeleagă despre ce este vorba.

John făcu un pas spre mine.

— Știi cine a făcut-o.

— Poate.

— Cine e, spune-mi?

— Voi face mai mult decît atît. Voi aranja să iei parte la o perchezie la reședința respectivă.

Un zîmbet cumplit îi înflori pe buze.

— Începi să-mi placi din ce în ce mai mult, Anita Blake.

— Lasă complimentele pe mai tîrziu.

— Ce-i asta? exclamă Marion.

Întorsese complet gris-gris-ul. Acolo, pe spate, strălucind printre oase și păr, se afla un mic fragment dintr-o brățară, ceva de forma unei note muzicale — o cheie sol.

Ce spusese Evans cînd atinsese fragmentele pe care le luasem din mormînt? „I-au tăiat gîtul". Femeia purta o brățară cu o notă muzicală și cu niște inimioare. M-am holbat la amuletă și am simțit cum totul se învîrte cu mine. Toate elementele s-au îmbinat într-o clipă. Nu Dominga Salvador readusese la viață zombiul ucigaș. Ea doar îl ajutase pe Peter Burke s-o facă. Dar trebuia să fiu sigură.

Mai erau doar cîteva ore pînă ce aveam să batem la ușa Domingăi încercînd să-i dovedim vinovăția.

— Este vreo femeie care a fost adusă cam în același timp cu Peter Burke?

— Cred că sînt cîteva, răspunse Marion, zîmbind.

— Femei cu gîturile tăiate, am precizat eu.

Doctorița se holbă la mine o fracțiune de secundă.

— Să verific în calculator.

— Putem lua amuleta cu noi?

— De ce?

— Pentru că dacă am dreptate, femeia respectivă purta o brățară cu un arc, o săgeată și niște inimioare, iar bucata asta provine din acea brățară.

Am ridicat bucățica de aur în lumină. Străluci veselă de parcă n-ar fi știut că fosta ei proprietară era moartă.

30

Moartea te face cenușiu înainte de a căpăta orice altă culoare. Oh, un cadavru din care s-a scurs o mulțime de sînge pare alb sau albăstrui. Însă de îndată ce un cadavru începe să se descompună, dar nu încă să și putrezească, pare să devină cenușiu.

Femeia avea o culoare cenușie. Rana de la gît fusese curățată și cercetată, iar acum părea încrețită ca și cum sub bărbie s-ar fi deschis o a doua gură uriașă.

Doctorița Saville îi trase capul pe spate cu o mișcare degajată.

— Tăietura a fost foarte adîncă, secționînd mușchii gîtului și carotida. Moartea a survenit destul de repede.

— Treabă de profesionist, am remarcat eu.

— Ei bine, da, cine i-a tăiat gîtul știa ce făcea. Există vreo duzină de modalități de a răni pe cineva la gît fără ca victima să moară sau să moară repede.

— Vreți să spuneți că fratele meu avea experiență în așa ceva?

— Nu știu, am răspuns eu. Marion, ai lucrurile ei personale?

— Chiar aici.

Doctorița desfăcu un sac mult mai mic și îi răsturnă conținutul pe masă. O brățară de aur strălucea sub lămpile puternice de neon.

Am ridicat brățara în mîna încă înmănușată. Un mic arc încordat, cu o săgeată în el, o altă notă muzicală, două inimi înlănțuite. Exact ce spusese Evans.

— Cum ai știut de brățară și de femeia moartă? întrebă John Burke.

— Am arătat unele indicii unui clarvăzător. A văzut moartea femeii și brățara.

— Ce legătură au toate acestea cu Peter?

— Cred că o preoteasă voodoo l-a pus pe Peter să readucă la viață un zombi. Acesta i-a scăpat de sub control și ucide oameni. Pentru a ascunde ceea ce făcuse, l-a omorît pe Peter.

— Cine e?

— N-am nici o dovadă, dacă nu cumva gris-gris-ul poate constitui dovada necesară.

— O viziune și un gris-gri.

John clătină din cap.

— Greu de convins un juriu cu așa ceva.

— Știu. De aceea, avem nevoie de mai multe dovezi.

Doctorița Saville ne urmărea ca un spectator avid.

— Un nume, Anita, dă-mi un nume.

— Numai dacă juri să nu te răzbuni pe ea pînă cînd justiția nu va avea șansa s-o pedepsească. O faci numai dacă justiția nu reușește. Promite-mi.

— Ai cuvîntul meu.

I-am studiat fața un minut. Ochii întunecați mă priveau fix, limpezi și siguri pe ei. Pariam că putea minți cu mîna pe inimă.

— Nu am încredere în cuvîntul oricui.

L-am fixat încă o clipă. Îmi susținu privirea. Bănuiesc că aspectul meu de femeie dură se estompase puțin. Sau poate că avea de gînd să-și țină cuvîntul. Se mai întîmplă uneori.

— În regulă, te cred pe cuvînt. Să nu mă faci să regret.

— Nu te voi face, răspunse el. Acum, spune-mi numele.

M-am răsucit spre doctorița Saville.

— Marion, te rog să ne scuzi. Cu cît știi mai puține lucruri despre asta, cu atît vor crește șansele de a nu vedea niciodată un zombi tîrîndu-se prin fereastra ta.

Am exagerat puțin, dar m-am făcut înțeleasă.

Femeia părea că vrea să protesteze, dar în cele din urmă aprobă cu o mișcare a capului.

— Foarte bine, dar aș vrea din toată inima să aud toată povestea într-o bună zi, dacă nu va exista nici un pericol.

— Dacă voi putea, ți-o voi spune.

Marion dădu din nou din cap și închise sertarul în care se afla femeia încă neidentificată.

— Strigă-mă cînd ați terminat. Am ceva treabă, zise ea și ieși din încăpere, închizînd ușa în urma ei.

Plecase, lăsîndu-mă cu dovezile strînse încă în mînă. Bănuiesc că avea încredere în mine. Sau în noi?

— Dominga Salvador, am rostit eu.

John trase aer brusc în piept.

— Cunosc numele. E o forță înfricoșătoare, dacă toate poveștile care se spun despre ea sînt adevărate.

— Sînt adevărate.

— Ai întîlnit-o?

— Am avut această nefericire.

Pe față i se întipărise o expresie care nu mi-a plăcut prea mult.

— Ai jurat să nu te răzbuni.

— Polițiștii nu vor pune mîna pe ea. Este prea vicleană.

— Cred că putem ajunge la ea pe cale legală, am zis eu.

— Nu ești sigură.

Ce puteam spune? Avea dreptate.

— Sînt aproape sigură.

— Aproape nu-i suficient atunci cînd e vorba de ucigașa fratelui meu.

— Zombiul ăsta a ucis mult mai mulți oameni. Și eu o vreau pe Dominga. Dar trebuie să ajungem la ea pe cale judecătorească.

— Există și alte modalități de a ajunge la ea, declară John.

— Dacă justiția dă greș, ești liber să apelezi la voodoo. Doar să nu-mi spui nimic despre asta.

Păru amuzat și uimit.

— Nu ești șocată că aș putea folosi magia neagră?

— Femeia asta a încercat să mă omoare o dată. Nu cred că va renunța.

— Ai supraviețuit unui atac al Señorei?

Părea uluit. Nu mi-a plăcut faptul că părea uluit.

— Pot să-mi port singură de grijă, domnule Burke.

— Nu mă îndoiesc de asta, domnișoară Blake.

Zîmbi.

— Ți-am jignit orgoliul. Nu-ți place să mă vezi atît de surprins, nu?

— Ține-ți remarcele pentru tine, bine?

— Dacă ai supraviețuit unei confruntări unu-la-unu cu ceea ce ți-a trimis Dominga, atunci poate că ar fi trebuit să cred cîteva din poveștile pe care le-am auzit despre tine. „Călăul", reanimatoarea care poate readuce la viață pe oricine, indiferent de vechimea cadavrului.

— Nu sînt sigură despre ultima chestie, eu încerc doar să rămîn în viață.

— Dacă Dominga Salvador vrea să te vadă moartă, n-o să fie deloc ușor.

— Aproape imposibil, am declarat eu.

— Deci, haide să ne ocupăm noi de ea întîi.

— În mod legal.

— Anita, chiar ești naivă.

— Oferta de a lua parte la percheziție rămîne încă valabilă.

— Ești sigură că poți aranja?

— Așa cred.

Ochii lui John Burke parcă emanau o lumină întunecată, o întunecime scînteietoare. Zîmbi, cu buzele strînse, un zîmbet neplăcut, ca și cum ar fi contemplat o serie de torturi pentru o anume Dominga Salvador. Acea viziune intimă părea să-l umple de plăcere.

Pielea de pe spate mi s-a înfiorat sub privirea sa. Speram ca John să nu-și întoarcă niciodată spre mine acei ochi întunecați. Ceva îmi spunea că era un dușman de temut. Aproape la fel de teribil ca Dominga Salvador. Aproape la fel de teribil, dar nu chiar.

31

Dominga Salvador stătea în livingul reședinței, zîmbind. Fetița care se plimbase cu bicicleta în timpul ultimei mele vizite, ședea în poala bunicii ei. Copilul era la fel de relaxat și languros ca o pisicuță. Doi băieți mai mari ședeau la picioarele Domingăi. Imaginea fericirii materne. Îmi venea să vomit.

Bineînțeles, doar faptul că era cea mai periculoasă preoteasă voodoo pe care o întîlnisem vreodată nu însemna că nu era și bunică. Oamenii sînt rareori doar un singur lucru. Hitler iubea cîinii.

— Ești mai mult decît binevenit să percheziționezi, domnule sergent. Casa mea îți stă la dispoziție, declară Dominga cu aceeași voce dulce cu care ne oferise mai devreme limonadă sau ceai cu gheață.

John Burke și cu mine stăteam deoparte, lăsîndu-i pe polițiști să-și facă meseria. Dominga îi făcea să se simtă prost din cauza suspiciunilor lor. Doar o doamnă în vîrstă și drăguță. Chiar așa.

Antonio și Enzo stăteau și ei deoparte. Nu prea se integrau în imaginea bunicuței fericite, dar era evident că Dominga avea nevoie de martori. Sau poate că intra în discuție și un schimb de focuri...

— Doamnă Salvador, înțelegeți implicațiile posibile ale acestei percheziții? întrebă Dolph.

— Nu există nici un fel de implicații pentru că nu am nimic de ascuns.

Dominga zîmbi dulce. S-o ia dracu'.

— Anita, domnule Burke, zise Dolph.

Am făcut amîndoi cîțiva pași înainte ca într-un spectacol de magie. Ceea ce nu era prea departe de adevăr. Un ofițer de poliție, înalt, ținea în mînă o cameră video, pregătit să filmeze totul.

— Bănuiesc că o cunoașteți pe domnișoara Blake, zise Dolph.

— Am avut această plăcere, răspunse Dominga.

Nici untul nu s-ar fi topit în gura ei mincinoasă.

— Iar acesta este John Burke.

Ochii i se măriră imperceptibil. Prima fisură în camuflajul perfect. Auzise de John Burke? O îngrijora numele lui? Așa speram.

— Îmi pare bine să te întîlnesc în cele din urmă, domnule John Burke, zise Dominga într-un tîrziu.

— Întotdeauna e bine să întîlnești un alt profesionist al magiei, răspunse bărbatul.

Dominga își plecă ușor capul în semn de recunoaștere. Cel puțin nu încerca să pretindă că era complet inocentă. Admitea că era o preoteasă voodoo. Făceam progrese.

Era de-a dreptul dezgustător ca bunica voodoo-ului să facă pe nevinovata.

— Dă-i drumu', Anita, zise Dolph.

Fără preliminarii, fără chestii teatrale, direct la țintă. Ăsta este Dolph.

Am scos un săculeț de plastic din buzunar. Dominga părea nedumerită. Am scos din sac gris-gris-ul. Fața îi deveni foarte liniștită, ca o mască. Un zîmbet ciudat îi arcui buzele.

— Ce-i asta?

— Haideți, Señora, interveni John, nu faceți pe proasta. Știți foarte bine ce-i asta.

— Bineînțeles că știu, e un fel de amuletă. Dar polițiștii amenință acum femeile bătrîne cu voodoo?

— Cu orice chestie care dă rezultate, am declarat eu.

— Anita, făcu Dolph.

— Îmi pare rău.

Am aruncat o privire spre John, iar acesta dădu din cap. Am așezat amuleta pe covor la aproximativ doi metri de Dominga Salvador. Trebuia să am încredere în cuvîntul lui

John în anumite privințe. Verificasem cîteva din ele vorbind la telefon cu Manny. Dacă totul mergea bine și dacă se ajungea în cele din urmă la tribunal și dacă puteam explica toate amănuntele juriului, atunci poate aveam un caz solid. Cîți de „dacă“ erau aici?

Gris-gris-ul rămase pur și simplu nemișcat o clipă, apoi oasele se crispară ca și cum un deget invizibil le-ar fi zgîndărît.

Dominga își puse jos nepoata și îi trimise pe cei doi băieți spre Enzo. Rămase singură pe canapea și aștepta. Zîmbetul ciudat îi era încă întipărit pe față, dar acum părea malefic.

Amuleta începu să se tîrască spre ea ca un limax, împingîndu-se și înaintînd încet cu ajutorul unor mușchi pe care nu-i avea. Părul de pe brațe mi s-a zbîrlit.

— Înregistrezi, Bobby? întrebă Dolph.

— Înregistrez. Să fiu al dracului dacă cred ce văd, dar înregistrez, răspunse polițistul cu camera video.

— Te rog să nu vorbești urît de față cu copiii, zise Dominga.

— Îmi pare rău, doamnă, răspunse polițistul.

— Te iert.

Dominga încerca încă să joace rolul gazdei perfecte în timp ce amuleta se tîra spre piciorul ei. Trebuie să recunosc că femeia avea sînge rece.

În schimb Antonio n-avea. Își pierdu cumpătul. Făcu cîțiva pași înainte ca și cum ar fi vrut să culeagă amuleta de pe covor.

— N-o atinge, îl avertiză Dolph.

— Îmi înspăimîntați bunica cu trucurile voastre, zise Antonio.

— N-o atinge, repetă Dolph, de data aceasta ridicîndu-se în picioare.

Silueta lui părea să umple toată încăperea. Brusc, Antonio arăta mic și fragil pe lîngă el.

— Vă rog, o înspăimîntați.

Numai că fața lui Antonio era palidă și acoperită cu broboane de sudoare. De ce era oare bătrînu' Tony atît de tulburat? Doar nu fundu' său urma să stea în închisoare.

— Du-te înapoi la locul tău, zise Dolph. Acum, sau îți pun cătușele.

Antonio clătină din cap.

— Nu, mă... mă duc înapoi.

Se îndreptă spre locul său, dar în timp ce mergea, aruncă o privire spre Dominga. O privire rapidă, înfricoșată. Cînd privirile li se întîlniră, în ochii Domingăi se citea doar furie. Ochii ei negri scînteiau de furie. Fața îi era aproape contorsionată de o furie oarbă. Care era motivul pentru care masca Domingăi dispăruse brusc? Ce se întîmpla?

Gris-gris-ul ajunse cu greu lîngă Dominga. Se gudura pe lîngă picioarele ei ca un cățel, rostogolindu-se dezinvolt pe vîrfurile pantofilor ca o pisică ce vrea să fie mîngîiată pe burtică.

Dominga încercă să-l ignore, să disimuleze.

— Refuzi puterea care revine la tine? întrebă John.

— Nu știu despre ce vorbești.

Fața ei arăta că își recăpătase controlul. Acum Dominga părea uluită. Dumnezeule, bună mai era!

— Ești un preot voodoo puternic. Faci asta pentru a mă prinde în capcană.

— Dacă nu vrei amuleta, atunci o iau eu, spuse John. Puterile tale se vor alătura alor mele. Voi deveni cel mai puternic preot voodoo din America.

Pentru prima dată puterea lui John mi se scurse pe piele. Era ca o răsuflare magică ce te înspăimînta. Începusem să cred că John era o ființă obișnuită sau la fel de obișnuită ca oricare din noi. Greșeala mea.

Dominga clătină doar din cap.

John făcu cîțiva pași mari și se lăsă în genunchi, întinzînd mîna spre gris-gris-ul care continua să se zvîrcolească. Puterea sa se deplasa o dată cu el, ca o mînă invizibilă.

— Nu!

Dominga înșfăcă amuleta, strîngînd-o în mînă.

John îi zîmbi.

— Recunoști că ai făcut această amuletă? Dacă nu, pot s-o iau eu și s-o folosesc cum voi crede de cuviință. A fost găsită printre lucrurile fratelui meu. Din punct de vedere legal este a mea, am dreptate, domnule sergent Storr?

— Da, răspunse Dolph.

— Nu, nu poți s-o iei.

— Ba pot și o s-o fac dacă nu te uiți la cameră și recunoști că ai făcut-o.

Dominga mîrîi la el.

— O să regreți chestia asta.

— Iar tu o să regreți că mi-ai ucis fratele.

Dominga se uită fix spre camera video.

— Foarte bine, am făcut această amuletă, dar nu mai recunosc nimic altceva. Am făcut amuleta pentru fratele tău, dar asta-i tot.

— Ai recurs la sacrificii umane pentru a face această amuletă, zise John.

Dominga clătină din cap.

— Amuleta este a mea. Am făcut-o pentru fratele tău, dar asta-i tot. Aveți amuleta, dar nimic altceva.

— Iartă-mă, Señora, interveni Antonio.

Arăta palid, tremura și era foarte, foarte speriat.

— Calenta. Taci din gură!

— Zerbrowski, du-l pe prietenul nostru în bucătărie și ia-i declarația, zise Dolph.

Dominga se ridică în picioare.

— Dobitocule, dobitoc nenorocit. Dacă le mai spui ceva, fac să-ți putrezească limba în gură.

— Ia-l de aici, Zerbrowski.

Detectivul îl scoase din încăpere pe Antonio care aproape plîngea. Aveam sentimentul că bătrînu' Tony fusese însărcinat cu recuperarea amuletei. Nu reușise și era pe punctul de a plăti consecințele. Polițiștii constituiau problema lui cea mai mică. Dacă aș fi în locul lui, aș face pe dracu-n patru pentru a mă asigura că bunica avea să fie închisă în noaptea asta. N-aș vrea să fiu în apropierea accesoriilor voodoo ale bunicii. Niciodată.

— Începem percheziția acum, doamnă Salvador.

— Da' chiar vă rog, domnule sergent. Nu veți găsi nimic altceva care să vă fie de folos.

Am întrebat cu o voce calmă:

— Chiar și chestiile din spatele ușilor?

— Au dispărut, Anita. Nu vei găsi nimic care să nu fie legal și... dintr-o singură bucată.

Dominga accentuă în așa fel ultimele cuvinte de parcă ar fi vrut să însemne ceva urît.

Dolph îmi aruncă o privire. Am ridicat din umeri. Dominga părea al naibii de sigură pe ea.

— În regulă, băieți, răscoliți peste tot.

Polițiștii în uniformă și detectivii în civil s-au împrăștiat de parcă fiecare ar fi avut un scop anume. Am încercat să-l urmez pe Dolph afară din încăpere. M-a oprit.

— Nu, Anita, rămîi aici cu Burke.

— De ce?

— Ești o persoană civilă.

Eu, persoană civilă?

— Tot persoană civilă eram cînd am umblat prin cimitir pentru tine?

— Dacă ar fi putut s-o facă unul dintre oamenii mei, nu te-aș fi lăsat nici acolo.

— Nu m-ai fi lăsat?

Dolph se încruntă.

— Știi ce vreau să spun.

— Nu. Nu cred că știu.

— Poți fi o persoană care face față singură oricărei situații, poți fi la fel de bună precum te crezi, dar nu ești polițistă. Percheziția e treaba polițiștilor. Stai aici împreună cu restul civililor — doar de data asta. După ce terminăm totul, poți veni jos să identifici omul-negru.

— N-am nevoie de favoruri, Dolph.

— Nu credeam că ești atît de supărăcioasă, Blake.

— Nu sînt supărăcioasă.

— Plîngăreață?

— Termină. Ți-am înțeles punctul de vedere. Rămîn aici, dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi și placă.

— Cea mai mare parte a timpului ești în rahat pînă-n gît. Bucură-te și tu o dată că nu te afli în prima linie, Anita.

Și, terminîndu-și discursul, Dolph coborî la subsol.

Ca să fiu sinceră, nu doream să mai cobor o dată în întunericul de dedesubt. Cu siguranță nu mai voiam să văd creatura care ne urmărise, pe mine și pe Manny, pe scări

în sus. Și totuși... m-am simțit lăsată pe dinafară. Dolph avea dreptate. Eram supărăcioasă. Minunat!

M-am așezat pe canapea împreună cu John Burke. Dominga stătea pe un fotoliu reglabil, acolo unde stătuse de cînd năvălisem pe ușă. Copiii fuseseră trimiși afară la joacă, sub supravegherea lui Enzo. Acesta părea ușurat. Aproape mă oferisem voluntar să merg cu ei. Orice altceva era mai bine decît să stau pur și simplu acolo ciulind urechile în așteptarea primelor urlete.

Dacă monstrul, și acesta era singurul cuvînt care se potrivea cu zgomotele pe care le scotea, era acolo jos, aveau să izbucnească țipete. Polițiștii se descurcau de minune cu băieții răi, dar monștrii erau ceva nou pentru ei. Într-un anume fel, era mai simplu cînd tot acest rahat cădea în grija cîtorva experți. O mînă de singuratici în slujba binelui. Tragerea în țeapă a vampirilor. Trimiterea zombilor înapoi în mormintele din care ieșiseră. Arderea vrăjitoarelor. Deși existase riscul, nu cu mulți ani înainte, să fi ajuns eu însămi pe rugul aprins. Să zicem prin anii 1950.

Ceea ce făceam eu era fără discuție magie. Înainte ca legile să permită existența legală a tuturor „oamenilor-negri", creaturile supranaturale erau supranaturale. Trebuiau distruse înainte de a te distruge ele. Era mai ușor de trăit. Dar astăzi polițiștilor li se cere să se confrunte cu zombi și vampiri, uneori și cu cîte vreun demon. Polițiștii nu făceau față demonilor. Dar, de altfel, cine le face?

Dominga ședea în fotoliu și mă fixa cu privirea. Cei doi polițiști în uniformă lăsați în living stăteau, ca orice polițiști, cu fețele impasibile, plictisiți. Numai că, dacă făceai chiar și cea mai mică mișcare, te vedeau. Plictiseala era doar o mască. Polițiștii văd întotdeauna totul. Deformare profesională.

Dominga nu se uita la polițiști. Nu-i dădea atenție nici măcar lui John Burke, mult mai apropiat ca putere de ea. Se holba la săraca de mine.

I-am întîlnit privirea întunecată și am întrebat:

— Ai vreo problemă cu mine?

Ochii polițiștilor fulgerară în direcția noastră. John își schimbă poziția pe canapea.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă el.

— Mă fixează cu privirea.

— Fac mai mult decît să te fixez, *chica*. Vocea i se tîra încet spre mine. Părul de pe ceafă avea parcă tendința să se tîrască în jos pe spate.

— O amenințare.

Am zîmbit.

— Nu cred că o să mai faci rău cuiva.

— Te referi la asta, nu?

Dominga ridică amuleta. I se zvîrcolea în mînă de parcă ar fi fost încîntată că stăpîna ei o remarcase. Dominga o strivi în mînă. Amuleta făcea încercări disperate de a scăpa din strînsoare. Mîna femeii o acoperi complet. Dominga mă privea fix în timp ce își ducea încet mîna la piept.

Brusc aerul deveni greu de respirat. Fiecare fir de păr de pe corp mi se tîra în jos pe piele.

— Opriți-o! urlă John, ridicîndu-se în picioare.

Polițistul cel mai apropiat ezită doar o secundă, dar a fost de ajuns. Cînd i-a desfăcut degetele, mîna era goală.

— Doar prestidigitație, Dominga. Credeam că poți mai mult decît atît.

John pălise.

— Nu-i un truc.

Vocea îi tremura. Se lăsă cu greu pe canapea lîngă mine. Fața sa, de obicei întunecată, era acum palidă. Puterea părea să i se fi risipit. Era obosit.

— Ce s-a-ntîmplat? Ce a făcut? am întrebat eu.

— Trebuie să-mi dați înapoi amuleta, doamnă, declară polițistul în uniformă.

— Nu pot, răspunse femeia.

— John, ce naiba a făcut?

— Ceva ce n-ar fi trebuit să poată face.

Începeam să-mi dau seama cum trebuia să se simtă Dolph cînd depindea de informațiile mele. Era ca și cum ți-ai scoate singur dinții.

— Ce a făcut?

— A absorbit puterea în corp, răspunse John.

— Ce înseamnă asta?

— A absorbit gris-gris-ul în corp. N-ai simțit?

Simțisem ceva. Acum aerul era mai curat, dar tot greu de respirat. Pielea mă mînca.

— Simt ceva, dar tot nu înțeleg.

— Fără nici un fel de ritual, fără ajutor unui loa, Dominga a absorbit amuleta înapoi în sufletul ei. Nu vom mai găsi nici o urmă de amuletă. Nu mai avem nici o probă.

— Deci înregistrarea este tot ce ne-a mai rămas?

John aprobă din cap.

— Dacă știai că putea face așa ceva, de ce nu ne-ai spus mai devreme? N-am fi lăsat-o să țină amuleta în mînă.

— N-am știut. Este imposibil fără un ritual magic.

— Dar a făcut-o.

— Știu, Anita, știu.

Părea pentru prima dată înspăimîntat. Frica nu i se prea potrivea cu fața întunecată și chipeșă. După puterea pe care i-o simțisem mai devreme, acum frica părea complet nelalocul ei. Cu toate acestea, era reală.

M-am cutremurat ca și cum cineva mi-ar fi pășit pe mormînt. Dominga mă fixa cu privirea.

— La ce te uiți?

— La o femeie moartă, răspunse ea cu o voce moale.

Am clătinat din cap.

— Vorbele nu costă nimic, Señora. Amenințările nu valorează nici cît o ceapă degerată.

John îmi atinse brațul.

— Nu o lua în zeflemea, Anita. Dacă a putut absorbi amuleta într-o clipă, nimeni nu poate spune de ce mai e în stare.

Polițistul se săturase.

— Nu mai face nimic. Dacă mai miști chiar și un deget, cucoană, trag.

— Sînt doar o femeie bătrînă. M-ai amenința?

— Și nici nu mai vorbi.

Celălalt polițist interveni:

— Am cunoscut odată o vrăjitoare care te fermeca doar cu vocea.

Ambii polițiști țineau mîinile aproape de pistoale. Ciudat cum magia schimbă felul în care te privesc oamenii. Totul era bine și frumos cîtă vreme polițiștii credeau că Dominga

trebuia să recurgă la sacrificii umane și ritualuri speciale pentru a face vreo vrajă. Dintr-odată, după un truc „la minut", Dominga devenea brusc foarte periculoasă. Dar eu știusem întotdeauna că era periculoasă.

Dominga stătea liniștită sub ochii vigilenți ai polițiștilor. Atenția îmi fusese distrasă de mica ei reprezentație. Din subsol nu se auzeau nici un fel de urlete. Nimic. Tăcere.

Îi mîncase monstrul pe toți? Atît de repede, fără să se tragă nici un foc. Nuuu. Totuși, stomacul îmi era un ghem de nervi, sudoarea îmi curgea pe spate. „Ești întreg, Dolph?", am gîndit.

— Ai spus ceva? întrebă John.

Am clătinat din cap.

— Doar gîndeam profund.

John aprobă din cap ca și cum ar fi însemnat ceva pentru el.

Dolph intră în încăpere. Pe față nu i se citea nimic. Domnul Stoic.

— Ei bine, ce ai găsit? am întrebat eu.

— Nimic.

— Cum adică, nimic?

— A curățat complet locul. Am descoperit camerele despre care mi-ai spus. O ușă a fost crăpată dinspre înăuntru, dar a frecat camera lună, apoi a vopsit-o.

Dolph ridică o mînă. Pătată cu alb.

— La dracu', vopseaua e încă proaspătă.

— Dar nu se poate să fi dispărut totul. Ușile zidite cu ciment?

— Arată ca și cum cineva le-ar fi găurit cu un picamer. Nu sînt decît camere proaspăt vopsite, Anita. Locul pute a detergent cu miros de pin și a vopsea proaspătă. Nici un cadavru, nici un zombi. Absolut nimic.

M-am holbat pur și simplu la el.

— Glumești?

Dolph clătină din cap.

— Nu-mi vine să rîd.

M-am proțăpit în fața Domingăi.

— Cine te-a avertizat?

Femeia s-a mulțumit să mă fixeze, zîmbind. Am simțit o dorință nebună să-i pocnesc mutra zîmbitoare. Aveam să mă simt mai bine dacă o pocneam — doar o dată. Știam că așa va fi.

— Renunță, Anita! zise Dolph.

Poate mînia mi se citea pe față sau poate că de vină era faptul că îmi încleștasem pumnii și începeam să tremur. Tremuram de mînie și de încă ceva. Dacă nu mergea la închisoare însemna că era liberă să încerce să mă ucidă din nou la noapte. Și în fiecare noapte de acum înainte.

Dominga zîmbi de parcă mi-ar fi citit gîndurile.

— Nu ai nici o dovadă, *chica*. Ai jucat totul pe o carte care nu mai are nici o valoare acum.

Avea dreptate.

— Să nu te apropii de mine, Dominga.

— Nu mă voi apropia de tine, *chica*. Nu va trebui s-o fac.

— Ultima ta surpriză n-a avut prea mare succes. Încă sînt în viață.

— N-am făcut nimic. Dar sînt sigură că există lucruri și mai urîte care ar putea să-ți bată la ușă, *chica*.

M-am întors spre Dolph.

— Fir-ar să fie, nu putem face chiar nimic?

— Avem amuleta, asta-i tot.

Ceva trebuie să mi se fi citit pe față pentru că mă apucă de braț.

— Ce s-a-ntîmplat?

— A făcut ceva cu amuleta. A dispărut.

Dolph respiră adînc și începu să pășească încoace și încolo.

— Pe toți dracii, cum?

Am ridicat din umeri.

— Lasă-l pe John să-ți explice pentru că eu tot nu înțeleg.

Nu suport să recunosc că nu știu un anume lucru. M-a deranjat întotdeauna să-mi recunosc ignoranța. Dar, hei, o fată nu poate fi expertă în toate. Mă străduisem din greu să stau cît mai departe de voodoo. Te străduiești din greu și unde ajungi? Să privești fix în ochii negri ai unei preotese voodoo care tocmai îți pune la cale moartea. O moarte extrem de neplăcută, după toate probabilitățile.

Unde merge mia, merge și suta.

M-am întors din nou spre Dominga. Am rămas nemișcată, i-am fixat cu privirea fața întunecată și am zîmbit. Zîmbetul se ștergea încet de pe fața Señorei în timp ce al meu devenea tot mai larg.

— Cineva ți-a vîndut pontul și ai făcut curat două zile în groapa asta de gunoi.

M-am aplecat deasupra ei, sprijinindu-mă cu mîinile de brațele fotoliului. Fețele noastre erau acum extrem de aproape.

— Ai fost nevoită să spargi pereții. Ai fost nevoită să lași libere sau să distrugi toate creaturile. Sanctuarul tău interior, hougun-ul tău, a fost curățat și vopsit în alb. Au dispărut toate vervele. Toate animalele sacrificate. Tot acel lanț al puterii construit meticulos, o picătură de sînge azi, o picătură mîine, va trebui să-l iei de la capăt, cățea. Va trebui să reconstruiești totul.

Privirea emanată de ochii ei negri mă făcu să mă cutremur, dar nu-mi mai păsa.

— Ești prea bătrînă pentru a putea reconstrui totul. A trebuit să-ți distrugi multe jucării? Să sapi multe morminte?

— N-ai decît să-ți faci numărul acum, *chica*, dar o să-ți trimit într-o noapte întunecoasă ceea ce am pus deoparte pentru tine.

— De ce să mai aștepți? Fă-o acum, în plină zi. Înfruntă-mă sau poate ți-e frică?

Dominga izbucni în rîs. Un sunet calm, prietenesc, care m-a luat atît de tare prin surprindere, încît m-am îndreptat brusc, aproape sărind înapoi.

— Crezi că sînt atît de nebună, încît să te atac cu atîția polițiști în jur? Trebuie să mă consideri proastă de-a binelea.

— A meritat încercarea, am zis eu.

— Ar fi trebuit să accepți propunerea pe care ți-am făcut-o referitoare la afacerea cu zombii. Am fi putut fi bogate amîndouă.

— Singurul lucru pe care-l vom face probabil împreună este să ne ucidem una pe cealaltă, am spus eu.

— Așa să fie. Vom fi în război.

— A început deja, am afirmat eu.

Dominga dădu din cap și continuă să zîmbească.

Zerbrowski ieși din bucătărie. Rînjea cu gura pînă la urechi. Se întîmplase ceva bun.

— Nepotul tocmai și-a dat drumul la gură și a mărturisit tot.

Toată lumea din încăpere s-a holbat la el.

— Ce a mărturisit? întrebă Dolph.

— Sacrificii umane. Cum trebuia să recupereze grisgris-ul de la Peter Burke după ce l-a omorît la ordinele bunicii sale și cum a intrat în panică cînd s-au apropiat cîțiva tipi care făceau jogging. Îi e atît de frică de ea — detectivul arătă spre Dominga — încît vrea s-o știe după gratii. E îngrozit de ceea ce i-ar face pentru că a uitat de amuletă.

Amuleta pe care n-o mai aveam. Dar aveam înregistrarea video, iar acum aveam și declarația lui Antonio. Ziua părea din nou frumoasă.

M-am întors spre Dominga Salvador. Părea înaltă și mîndră, dar și înfricoșătoare. Ochii ei negri scînteiau sub impulsul unei lumini interioare. Fiind atît de aproape de ea, simțeam cum puterea ei mi se tîra pe piele. Un rug mare ar rezolva problema. O vor frige pe scaunul electric, apoi îi vor arde corpul și îi vor împrăștia cenușa la o răscruce.

Am rostit cu o voce moale:

— Te-am prins.

Dominga mă scuipă. Scuipatul ateriză pe mîna mea și mă arse de parcă ar fi fost acid.

— Fir-ar să fie!

— Mai fă asta încă o dată și te împușcăm, economisînd astfel banii contribuabililor, declară Dolph, cu pistolul deja în mînă.

Am pornit în căutarea băii pentru a-mi spăla scuipatul de pe mîini. O bășică se formase în locul respectiv. O arsură de gradul doi din cauza scuipatului ei. Dumnezeule mare!

Eram bucuroasă că Antonio cedase. Eram bucuroasă că Dominga avea să fie băgată la închisoare. Eram bucuroasă că avea să moară. Mai bine ea decît eu.

32

Riverridge era o zonă cu construcții moderne în plină dezvoltare. Erau disponibile trei tipuri de case. Asta însemna că puteau exista patru case identice la rînd, dispuse precum prăjiturile pe o tavă. Nu se vedea nici un rîu. Și nici vreun șir de dealuri sau culmi muntoase[1].

Casa aflată în centrul zonei cercetate de polițiști era identică cu cea vecină, excepție făcînd culoarea. Casa-crimei, așa cum au numit-o cei din mass-media, era gri cu obloane albe. Cealaltă era albastră cu obloane albe. Nici unul dintre obloane nu era funcțional — doar pentru decor. Arhitectura modernă este plină de accesorii care au rolul să-ți ia ochii: balustrade fără balcoane, acoperișuri ascuțite care îți dau impresia că beneficiezi de o cameră în plus, cameră care, de fapt, nu există, verande atît de înguste, încît doar spiridușii ar putea sta pe ele. Mă face să tînjesc după arhitectura victoriană, puțin prea încărcată, dar la care orice element era funcțional.

Întreaga zonă fusese evacuată. Dolph fusese obligat să facă o declarație oficială în fața reporterilor. Păcat. Dar nu poți evacua în liniște un întreg cartier, de dimensiunea unui orășel. Lucrurile erau acum date în vileag. Afacerea se numea acum „masacrul zombiului". Doamne!

Soarele apunea pe un cer scăldat în stacojiu și portocaliu. Arăta ca și cum cineva topise două mine uriașe de creion, mîzgălind cerul cu amestecul rezultat. Nu exista

---

[1] Riverridge: *river* — rîu, *ridge* — șir de dealuri, culme muntoasă (n. tr.).

magazie, garaj, subsol, casă de joacă a copiilor, sală de spectacole sau orice alt loc la care ne-am putut gîndi, care să nu fi fost cercetat. Încă nu găsisem nimic.

Reporterii dădeau tîrcoale fără încetare zonei blocate. Dacă evacuasem sute de oameni și intrasem în casele lor fără mandat și nu aveam să găsim nici un zombi... atunci ne aflam într-un mare rahat.

Și, totuși, era aici. Știam că era aici. Bine, bine, eram aproape sigură că era aici.

John Burke stătea lîngă unul din tomberoanele uriașe de gunoi. Dolph mă luase prin surprindere permițîndu-i lui John să ia parte la vînătoarea zombiului. Dar, așa cum spusese Dolph, aveam nevoie de orice ajutor posibil.

— Unde este zombiul, Anita? întrebă Dolph.

Voiam să spun ceva genial. Dumnezeule, Holmes, cum de ai știut că zombiul se ascundea în ghiveciul cu flori?

— Nu știu, Dolph, pur și simplu, nu știu.

— Dacă nu găsim creatura asta...

Nu termină fraza, dar știam ce voia să spună.

Dacă am fi înregistrat un eșec, slujba mea nu era în pericol. Dar a lui Dolph era. Fir-ar să fie! Cum să-l ajut? Ce scăpasem din vedere? Ce?

Am privit strada liniștită. O liniște sinistră. Toate ferestrele erau întunecate. Numai luminile de pe stradă se opuneau venirii întunericului. Halouri slabe de lumină.

Fiecare casă avea o cutie poștală pe un stîlp plasat în apropierea trotuarului. Unele cutii erau incredibil de atrăgătoare. Una avea forma unei pisici așezate pe labele din spate. Lăbuța i se ridica dacă existau scrisori în burtică. Numele familiei era Catt. Cîtă prețiozitate!

Fiecare casă avea în față cel puțin un tomberon formidabil de mare. Unele erau mai înalte decît mine. Cu siguranță că duminica nu se ridica gunoiul. Sau fusese azi ziua în care trebuia ridicat gunoiul și blocajul poliției împiedicase operația?

— Tomberoanele de gunoi, am zis eu cu voce tare.

— Ce? întrebă Dolph.

— Tomberoanele de gunoi.

L-am apucat de mînă, avînd senzația că aiurez.

— Ne-am holbat toată ziua la nenorocitele astea de tomberoane. Asta-i explicația.

John Burke stătea liniștit lîngă mine, încruntînd din sprîncene.

— Te simți bine, Blake?

Zerbrowski apăru din spatele nostru, fumînd. Vîrful țigării părea un licurici umflat.

— Tomberoanele sînt destul de mari pentru ca o persoană să se ascundă înăuntru.

— Nu ți-ar amorți brațele și picioarele? întrebă Zerbrowski.

— Zombii nu au circulație în membre, cel puțin nu cum avem noi.

Dolph urlă.

— Verificați tomberoanele. Zombiul e în unul din ele. Mișcați-vă!

Toți s-au împrăștiat ca furnicile dintr-un furnicar zgîndărit cu un băț, dar de data aceasta ținta era precisă. Am nimerit într-o echipă formată din doi polițiști în uniformă. Numele de pe plăcuțele de identificare erau „Ki" și „Roberts". Ki era bărbat, de origină asiatică, Roberts, femeie, blondă. O combinație reușită de echipă.

Nici măcar n-a fost nevoie să stabilim în prealabil un mod de acțiune. Ofițerul Ki înainta și răsturna tomberoanele, în timp ce Roberts și cu mine îl acopeream cu pistoalele. Eram hotărîți să urlăm ca din gură de șarpe dacă un zombi s-ar fi rostogolit peste noi. Probabil, zombiul pe care-l căutam. Viața nu putea fi prea perfidă.

Urlam și o echipă de exterminare urma să vină în goană. Cel puțin, ar face bine să vină în goană. Zombiul vizat era prea rapid, prea distrugător. Ar putea fi mai rezistent decît alții la focurile de armă. Mai bine să nu aflăm. Pur și simplu să-l prăjim și să terminăm odată cu el.

Eram singura echipă care cerceta strada. Nu se auzea nici un zgomot în afara pașilor noștri, scîrțîitul roților de cauciuc ale tomberoanelor răsturnate, zornăitul cutiilor metalice și al sticlelor revărsate din tomberoane pe caldarîm. Nimeni nu mai leagă astăzi sacii de gunoi?

Întunericul se lăsase ca o negreață compactă. Știam că pe undeva se aflau stele și o lună, dar nici o șansă să dovedim acest lucru din locul în care ne aflam. Norii, la fel de groși și întunecați ca o catifea, se adunaseră dinspre vest. Numai lumina împrăștiată de lămpi făcea totul suportabil.

Nu știam cum se descurca Roberts, dar eu nu-mi mai simțeam mușchii spatelui și ai umerilor. De fiecare dată cînd Ki punea mîinile pe un tomberon și împingea, eu eram pregătită. Pregătită să trag, gata să-l salvez înainte ca zombiul să sară și să-i sfîșie beregata. Un firicel de sudoare îi picura de pe fața cu pomeții înalți, sclipind chiar și în lumina difuză de pe stradă.

Eram bucuroasă să aflu că nu eram singura care resimțea efortul. Bineînțeles, nu eu eram cea care riscam să descopăr posibila ascunzătoare al unui zombi care o luase razna. Problema era că nu știam cît de buni trăgători erau Ki sau Roberts. Știam că eu eram un bun țintaș. Știam că eram în stare să încetinesc deplasarea creaturii pînă ce aveau să sosească ajutoarele. Trebuia să mă concentrez asupra eventualei linii de tragere. Era cea mai bună diviziune a muncii. Pe cuvînt.

Urlete. Dinspre stînga. Am înlemnit toți trei. M-am răsucit spre locul de unde veneau urletele. Nu era nimic de văzut, nimic în afară de case întunecate și ochiuri de lumină. Nimic nu se mișca. Dar urletele continuau, stridente și îngrozite.

Am început să alerg spre locul de unde veneau urletele. Ki și Roberts erau chiar în spatele meu. Alergam cu Browningul ținut cu ambele mîini, îndreptat în sus. Mai ușor de alergat în acest fel. Nu îndrăzneam să bag pistolul în toc. Viziuni ale ursuleților de pluș acoperiți cu sînge — și urlete. Urletele slăbiseră într-o oarecare măsură. Cineva era pe moarte.

Peste tot în întuneric se simțea mișcare. Polițiști alergînd. Toți alergam, dar era prea tîrziu. Toți aveam să ajungem prea tîrziu. Urletele încetaseră. Nici un foc de armă. De ce nu? De ce nu trăsese nimeni nici măcar un foc?

Alergam pe lîngă curțile laterale ale unui grup de patru case cînd am dat de un gard metalic. A trebuit să băgăm toți pistoalele în tocuri. Nu ne puteam cățăra peste el cu o singură mînă. Fir-ar să fie! Mi-am dat toată silința să sar peste gard folosindu-mă de ambele mîini pentru o mai bună priză.

Am căzut în genunchi în pămîntul moale al unui strat de flori. Strivisem în cădere niște tulpini înalte de flori de vară. În genunchi, eram mult mai scundă decît ele. Ki aterizează lîngă mine în același fel. Doar Roberts căzu în picioare.

Ki se ridică fără a-și scoate pistolul. Am scos Browningul cînd eram încă ghemuită între flori. Puteam să mă ridic și după aceea.

Am simțit o mișcare precipitată, dar n-am văzut nimic clar. Tulpinile înalte îmi împiedicau vederea. Roberts se răsturnă brusc pe spate, urlînd.

Ki își scoase pistolul, dar ceva îl lovi, aruncîndu-l peste mine. Am încercat să mă rostogolesc, dar eram încă pe jumătate prinsă sub corpul său. Ki zăcea nemișcat deasupra mea.

— Ki, mișcă-te odată, la dracu'!

Acesta se ridică și se tîrî spre partenera sa. Pistolul apărea ca o siluetă pe fondul luminos al lămpilor de stradă. Ki se holba în jos spre Roberts. Aceasta nu se mișca.

Am scrutat întunericul, încercînd să disting ceva, orice. Creatura se mișcase mult mai repede decît un om. La fel de repede ca un ghoul. Nici un zombi nu se mișcă astfel. Mă înșelasem încă de la început? Era oare altceva? Ceva mai teribil? Cîte vieți va mai costa în această seară greșeala mea? Era Roberts moartă?

— Ki, trăiește?

Am scrutat întunericul, rezistînd ispitei de a privi doar zonele luminate. Strigăte, dar și multă confuzie. „Unde este? Încotro s-a dus?". Zgomotele se îndepărtau.

Am urlat:

— Aici, aici!

Vocile au ezitat o clipă, apoi s-au îndreptat spre noi. Făceau atît de mult zgomot, de parcă ar fi fost bătăile de inimă ale unor elefanți bolnavi de gută.

— Cît de rău e rănită?

— Rău.

Ki aruncase pistolul pe jos. Ținea apăsat cu ambele mîini gîtul lui Roberts. Ceva negru și lichid îi păta mîinile. Dumnezeule.

M-am lăsat în genunchi de cealaltă parte a lui Roberts, cercetînd cu privirea întunericul, cu pistolul gata pregătit. Totul durează o eternitate și totuși se măsoară în secunde.

I-am verificat, cu o singură mînă, pulsul. Bătea neregulat, dar se simțea. Mîna mi s-a umplut de sînge. Am șters-o de pantaloni. Creatura aproape că-i retezase gîtul.

Unde naiba era?

Ochii lui Ki erau uriași; doar pupilele se vedeau. În lumina lămpilor, pielea sa semăna cu cea a unui lepros. Sîngele partenerei i se scurgea printre degete.

Ceva se mișca, prea aproape de pămînt pentru a fi un bărbat, dar cam de aceeași statură. O umbră care se tîra încet de-a lungul casei din fața noastră. Orice era, găsise zona cea mai umbroasă și încerca să se strecoare afară din încercuire.

Acest simplu fapt indica o inteligență mai mare decît cea a unui zombi. Greșisem. Greșisem al dracului de mult. Iar Roberts era pe moarte din această cauză.

— Rămîi cu ea. Ține-o în viață.

— Unde te duci?

— După zombi.

Am escaladat gardul folosindu-mă doar de o singură mînă. Adrenalina trebuie să fi atins cote maxime de vreme ce am reușit.

Am ajuns în curte, dar creatura dispăruse. O formă nedeslușită, rapidă ca un șoarece, trecu printr-un con de lumină venit de la un geam de bucătărie. O siluetă neclară, dar mare, la fel de mare ca a unui bărbat.

Silueta a dat colțul casei și am pierdut-o din vedere. Fir-ar să fie! Am pornit în goană, rămînînd cît mai departe posibil de zidul casei, simțind un ghem de frică în stomac la gîndul unor degete pregătite să-mi sfîșie beregata. Am trecut de colțul casei, cu pistolul ținut cu ambele mîini în

poziție de tragere. Nimic. Am scrutat atît întunericul, cît și porțiunile luminate. Nimic.

Strigăte în spatele meu. Polițiștii ajunseseră în cele din urmă. Dă Doamne ca Roberts să trăiască!

O mișcare furișă în jurul unei alte case, vizavi de o lampă de stradă. Cineva strigă „Anita!".

Alergam deja într-acolo. Am strigat în timp ce alergam:

— Aduceți o echipă de exterminare!

Dar nu m-am oprit din alergare. N-am îndrăznit s-o fac. Eram singura care avea creatura în raza vizuală. Dacă o pierdeam, dispărea de tot.

Alergam singură prin întuneric după o creatură care, în cele din urmă, s-ar fi putut să nu fie un zombi. Nu era lucrul cel mai inteligent pe care-l făcusem vreodată, dar nu puteam să-l las să scape. Pur și simplu, nu puteam.

Nu va mai face rău niciodată vreunei familii. Nu, dacă l-aș putea opri. Acum. În această noapte.

Am trecut printr-un con de lumină care, orbindu-mă temporar, a făcut ca întunericul să pară și mai adînc. Am rămas nemișcată în întuneric, sperînd ca ochii să mi se acomodeze mai repede.

— Femeie persssisstentă, sîsîi o voce. Venea din dreapta mea, atît de aproape, încît părul mi s-a făcut măciucă.

Am înlemnit, forțîndu-mi vederea periferică. Iat-o, o formă mai întunecată ridicîndu-se din tufișurile veșnic verzi din jurul casei. Creatura se ridică în picioare, dar nu atacă. Dacă ar vrea să-mi facă rău, ar putea s-o facă înainte să am timp să mă întorc și să trag. O văzusem mișcîndu-se. Știam că eram ca și moartă.

— Nu eșșști ca ressstul oamenilor.

Vocea îi era șuierătoare, ca și cum i-ar fi lipsit părți din gură și ar fi trebuit să facă un mare efort pentru a rosti fiecare cuvînt. Vocea unui gentleman descompusă de șederea în mormînt.

M-am întors spre creatură, încet, încet...

— Trimite-mă înapoi!

Răsucisem destul de mult capul pentru a fi în stare s-o văd parțial. Vederea mea nocturnă este mai bună decît a multor altor oameni. Și lămpile de pe stradă dădeau mai multă lumină decît ar fi trebuit.

Pielea creaturii era palidă, alb-gălbuie. Pielea îi era lipită de oasele feței ca o ceară care se topise. Dar ochii... ochii nu erau descompuși. Mă ardeau cu o strălucire care-i făceau să fie mai mult decît niște simpli ochi.

— Să te trimit înapoi... unde? am întrebat eu.

— În mormînt.

Buzele creaturii nu funcționau prea bine, nu mai rămăsese destulă carne pe ele.

O lumină mă izbi drept în ochi. Zombiul urlă, acoperindu-și fața. Nu vedeam absolut nimic. Creatura se repezi peste mine. Am apăsat orbește pe trăgaci. Mi s-a părut că aud un grohăit cînd glonțul și-a găsit ținta. Am tras din nou cu o singură mînă, cealaltă ridicînd-o în dreptul gîtului. Încercam să mă protejez în timp ce mă prăbușeam la pămînt pe jumătate orbită.

Cînd am clipit în întunericul străpuns de lumină, eram singură. Nu eram rănită. De ce? „Trimite-mă înapoi", rostise creatura. „În mormînt". Cum de știuse ce eram? Cei mai mulți oameni n-o pot face. Vrăjitoarele o pot face uneori, iar ceilalți reanimatori mă recunoșteau întotdeauna. Ceilalți reanimatori. Rahat!

Dolph apăru brusc lîngă mine, ridicîndu-mă în picioare.

— Dumnezeule, Blake, ești rănită?

Am clătinat din cap.

— Ce dracu' a fost lumina aia?

— Un reflector cu halogen.

— Aproape m-ați orbit.

— Nu vedeam să tragem, răspunse Dolph.

Polițiștii alergau pe lîngă noi în întuneric. Se auzeau strigăte: „Uite-l!". Dolph, eu și reflectorul care mă „supărase" atît de mult, dar care lumina ca ziua, fuseserăm lăsați în urmă în timp ce urmărirea continua cu mare bucurie.

— Mi-a vorbit, Dolph.

— Adică cum ți-a vorbit?

— Mi-a cerut să-l trimit înapoi în mormînt.

Mă holbam la Dolph în timp ce vorbeam. Mă întrebam dacă fața mea semăna cu a lui Ki — palidă, cu ochii mari și negri. De ce nu eram înfricoșată?

— E vechi, cel puțin de un secol. În viață a practicat voodoo-ul. De asta n-a mers totul cum trebuia. De asta Peter Burke nu l-a putut controla.

— Cum de știi toate astea? Ți-a spus el?

Am scuturat din cap.

— I-am apreciat vîrsta după felul în care arăta. M-a recunoscut ca fiind cineva care putea să-l facă să se odihnească pentru totdeauna. Numai o vrăjitoare sau un alt reanimator și-ar fi putut da seama ce sînt în realitate. Pariez că era un reanimator.

— Ne schimbă asta cu ceva planurile?

M-am holbat la el.

— Cîți oameni a ucis?

N-am așteptat să-mi răspundă.

— Îl ucidem. Fără discuție.

— Gîndești ca un polițist, Anita.

Venit de la Dolph, era un adevărat compliment și l-am luat ca atare.

N-avea nici o importanță ce fusese creatura în timpul vieții. Așadar, fusese un reanimator sau mai degrabă un preot voodoo. Și ce dacă? Acum era o mașină de ucis. Pe mine nu mă omorîse. Nu mă rănise în nici un fel. Dar nu-mi puteam permite să-i întorc favoarea.

Undeva în depărtare se auziră împușcături. O iluzie a aerului de vară le-a adus pînă la noi ecoul. Dolph și cu mine ne-am uitat unul la altul.

Aveam Browningul în mînă.

— Haide să terminăm odată.

Dolph aprobă din cap.

Am început să alergăm, dar mi-a luat-o cu mult înainte. Picioarele sale erau la fel de înalte ca întregul meu corp. Nu puteam ține pasul cu el. Puteam să fac exces de zel, dar nu voi putea niciodată să alerg la fel de repede ca el.

Dolph ezită, aruncîndu-mi o privire.

— Dă-i drumu', fugi!

Dolph mări și mai mult viteza și dispăru în întuneric. Nici măcar nu se uită înapoi. Dacă i-ai spune că nu vei păți nimic în întuneric cu un zombi ucigaș în libertate, Dolph te-ar crede. Sau, cel puțin, pe mine m-a crezut.

Era un compliment, dar m-a lăsat alergînd singură în întuneric pentru a doua oară în acea noapte. Strigătele veneau acum din două direcții diferite. Îl pierduseră. La dracu'!

Am încetinit. Nu simțeam dorința să dau nas în nas cu creatura. Nu-mi făcuse nimic prima dată, dar eu băgasem cel puțin un glonț în el. Chiar și un zombi se înfurie cînd îi faci așa ceva.

Mă aflam sub întunericul răcoros al unui copac, la marginea cartierului. Un gard de sîrmă ghimpată se întindea de-a lungul întregii zone. Ogoarele se întindeau cît vedeam cu ochii. Cel puțin terenul era cultivat cu fasole. Zombiul ar fi trebuit să stea întins pe pămînt pentru a se ascunde acolo. Am întrezărit cîțiva polițiști cu lanterne care scotoceau prin întuneric, dar toți se aflau la vreo cincizeci de metri în ambele direcții.

Cercetau terenul, zonele umbroase, pentru că le spusesem că zombilor nu le place să se cațere. Numai că zombiul nostru nu era unul obișnuit. Am auzit un foșnet în copacul de deasupra mea. Am simțit cum părul de pe ceafă mi se zbîrlește. M-am întors, privind în sus, cu pistolul ridicat.

Creatura mîrîi la mine și sări.

Am tras de două ori înainte ca greutatea lui să mă izbească, doborîndu-ne pe amîndoi la pămînt. Avea două gloanțe în piept și nici măcar nu era rănit.

Am apăsat și a treia oară pe trăgaci, dar puteam la fel de bine să fi tras într-un zid.

Creatura îmi mîrîi drept în față, cu dinții rupți, cu respirația puturoasă ieșită parcă direct dintr-un mormînt proaspăt deschis. Am urlat la rîndul meu, fără cuvinte, și am tras din nou. Glonțul l-a lovit în gît. Creatura se opri din mîrîit, încercînd să înghită. Să înghită glonțul?

Ochii ei strălucitori se holbau în jos la mine. Cineva era „acasă", exact ca la zombii cu sufletul capturat de Dominga. Cineva se uita din spatele acelor ochi. Amîndoi am înlemnit în una din acele secunde iluzorii care durează ani întregi. Creatura stătea în expectativă pe mine, cu mîinile pe gîtul meu, dar fără să apese, fără să-mi facă rău — nu încă. Îi

țineam pistolul sub bărbie. Nici unul dintre celelalte gloanțe nu-l răniseră; de ce ar face altfel acesta?

— N-am intenționat ssssă ucid, rosti creatura cu o voce moale. N-am înțelessss la început. Nu mi-am amintit ce fusssesssem.

Polițiștii stăteau de ambele părți, ezitînd. Dolph urlă:

— Nu trageți, la dracu', nu trageți!

— Aveam nevoie de carne, aveam nevoie de hrană ca sssă-mi amintesssc ce fusssesssem. Am încercat sssă nu ucid. Am încercat sssă trec pe lîngă toate casssele, dar n-am putut. Prea multe cassse, șopti creatura.

Mîinile se încordară, unghiile murdare făcîndu-și loc în piele. Am tras sub bărbie. Corpul îi fu împins spre spate, dar mîinile mă strîngeau de gît.

Presiune, presiune, mai strîns, mai strîns... Începeam să văd mici puncte albe. Noaptea își schimba culoarea din negru în cenușiu. Am apăsat pistolul chiar deasupra rădăcinii nasului și am apăsat pe trăgaci din nou și din nou...

Vederea mi s-a împăienjenit, dar încă îmi mai simțeam mîinile apăsînd pe trăgaci. Întunericul mi se așternea peste ochi și înghițea lumea. Nu-mi mai simțeam mîinile.

M-am trezit în mijlocul unor urlete, unor urlete oribile. Mirosul cărnii și al părului ars era greu și înecăcios.

Am respirat adînc și întretăiat și m-a durut. Am tușit și am încercat să mă așez în fund. Dolph mă sprijinea. Într-o mînă îmi ținea pistolul. Am respirat întretăiat de cîteva ori și am tușit destul de tare pentru a-mi simți gîtul ca o bucată de carne sîngerîndă. Sau poate că zombiul mi-l făcuse astfel.

Ceva de mărimea unui bărbat se rostogolea prin iarbă. Și ardea. Cu o flacără portocalie care arunca în întuneric umbre de foc asemănătoare cu cele ale soarelui răsfrînt în apă.

Doi exterminatori în costume speciale stăteau în jurul creaturii, împroșcînd-o cu napalm ca și cum ar fi fost un ghoul. Zombiul scotea urlete stridente din gît, din nou și din nou, un urlet după altul, puternic, întretăiat.

— Iisuse, de ce nu mai moare odată? Zerbrowski stătea în apropiere. Fața îi părea portocalie în lumina focului.

N-am rostit nici un cuvînt. Nu voiam să vorbesc cu voce tare. Zombiul nu voia să moară pentru că fusese un reanimator în timpul vieții. Știam și eu atîta lucru despre zombii reanimatori. Ceea ce nu știusem era că aceștia ieșeau din mormînt și doreau să mănînce carne. Pentru că își aduceau aminte de ceva doar cînd mîncau carne.

Asta nu știusem. Nu doream să știu.

John Burke se apropie de foc împleticindu-se. Își ținea o mîna la piept. Hainele îi erau pătate de sînge. Îi șoptise ceva zombiul lui John? Știa el de ce nu voia creatura să moară?

Zombiul se învîrtea în loc în timp ce focul vuia în jurul lui. Cadavrul semăna cu fitilul unei lumînări. Făcu un pas șovăitor spre noi. Mîna cuprinsă de flăcări se întinse spre mine. Spre mine.

Apoi se prăbuși înainte, încet, în iarbă. Se prăbuși încet, ca un copac care luptă pentru viața sa. Dacă ăsta este cuvîntul potrivit. Cei doi exterminatori erau gata să intervină din nou, nedorind să riște nimic. Nu-i puteam învinovăți.

Creatura fusese cîndva un necromant. Carcasa aceea în flăcări care dădea foc ierbii din jur, fusese odată ceea ce eram eu acum. Voi deveni și eu un monstru dacă voi fi ridicată din mormînt? Oare voi deveni? Mai bine să nu aflu. Testamentul meu cerea să fiu incinerată pentru că nu voiam ca cineva să mă readucă la viață doar pentru propria-i satisfacție. Și acum mai aveam încă un motiv. Deși unul fusese deajuns.

Am urmărit cum carnea se înnegrea, se încrețea și se desprindea de pe oase. Mușchii și oasele pocneau ca niște explozii în miniatură, aruncînd jerbe de scîntei în jur.

Am privit moartea zombiului și mi-am făcut o promisiune. Să o văd pe Dominga arzînd în flăcările iadului pentru ceea ce făcuse. Există focuri care durează pentru eternitate. Focuri care fac ca napalmul să pară o neplăcere temporară. Dominga va arde pe vecie, dar nu va fi căpătat nici jumătate din ceea ce merita.

33

Stăteam întinsă pe spate într-o rezervă a unității de primire a urgențelor. O draperie albă împiedica să fiu văzută. Zgomotele venite din cealaltă parte a draperiei erau puternice și neprietenoase. Îmi plăcea cortina. Perna era plată, masa pe care stăteam, tare. Totul în jur era alb, curat și minunat. Mă durea gîtul cînd înghițeam. Mă durea puțin chiar și cînd respiram. Dar faptul că puteam respira era important. Și era minunat că puteam s-o fac.

Stăteam foarte liniștită. Făceam și eu o dată ceea ce mi se spusese. Îmi ascultam respirația, bătăile inimii. După ce mă aflu atît de aproape de moarte, sînt întotdeauna interesată de corpul meu. Remarc tot felul de lucruri care trec neobservate în timpul celei mai mari părți a vieții. Simțeam cum îmi curge sîngele prin venele brațelor. Simțeam pulsul normal — îl simțeam în gură, așa cum aș fi simțit o bomboană.

Eram în viață. Zombiul era mort. Dominga Salvador era în închisoare. Viața era frumoasă.

Dolph dădu draperia la o parte, apoi o trase la loc ca și cum ar fi închis ușa unei încăperi. Ne prefăceam amîndoi că puteam vorbi între patru ochi deși auzeam pașii oamenilor care treceau prin fața draperiei.

I-am zîmbit. Zîmbi și el.

— Mă bucur că ești bine și că te-au pus pe picioare.

— Nu prea sînt sigură de partea cu „bine“, am răspuns eu.

Vocea îmi era uscată. Am tușit încercînd să-mi dreg glasul, dar nu prea mi-a ajutat.

— Ce ți-a zis doctorul despre voce?

— Că voi cînta roluri de tenor o bucată de vreme.

Văzîndu-i expresia feței, am adăugat:

— Dar va trece.

— Bine.

— Cum se simte Burke?

— Are niște copci, nimic grav.

Îmi dădusem seama de asta noaptea trecută, dar era bine de știut.

— Și Roberts?

— Va scăpa cu viață.

— Dar se va face bine?

A trebuit să înghit cu greu. Mă durea cînd vorbeam.

— Se va face bine. Și Ki a fost tăiat la braț. Știai?

Am clătinat capul, dar m-am oprit la jumătatea mișcării. M-a durut și de data asta.

— N-am văzut cînd s-a întîmplat.

— Are doar cîteva copci. Se va simți bine mîine.

Dolph își băgă mîinile în buzunarele pantalonilor.

— Am pierdut trei oameni. Unul a fost rănit mai rău decît Roberts, dar va scăpa cu viață.

L-am fixat cu privirea.

— Totul din vina mea.

Se încruntă.

— De ce spui asta?

— Ar fi trebuit să-mi dau seama — a trebuit să înghit — că nu era un zombi obișnuit.

— Anita, era un zombi. Ai avut dreptate. Tu ești cea care s-a gîndit că se ascundea într-una din porcăriile alea de tomberoane.

Rînji în jos spre mine.

— Și aproape ai murit ucigîndu-l. Cred că ți-ai făcut datoria.

— Nu eu l-am ucis. Exterminatorii au făcut-o. Cuvintele mai lungi păreau să mă doară mai mult decît cele scurte.

— Îți amintești ce s-a întîmplat în timp ce îți pierdeai cunoștința?

— Nu.

— I-ai golit încărcătorul în față. I-ai zburat nenorociții ăia de creieri prin dosul capului. Apoi te-ai muiat cu totul. Am crezut că ai murit. Dumnezeule!

Dolph clătină din cap.

— Să nu-mi mai faci asta niciodată.

Am zîmbit.

— O să încerc.

— Cînd creierii au început să-i curgă prin spatele capului, creatura s-a ridicat în picioare. Tu l-ai făcut să nu mai lupte.

Zerbrowski își făcu intrarea în mica încăpere, lăsînd draperia larg căscată după el. Am văzut un băiețel cu o mînă plină de sînge plîngînd pe umărul unei femei. Dolph trase draperia la loc. Pariam că Zerbrowski era unul dintre acei oameni care nu închid niciodată un sertar.

— Încă mai scot gloanțe din cadavru și fiecare glonț e al tău, Blake.

M-am mulțumit pur și simplu să-l privesc.

— Ești o persoană atît de agresivă, Blake...

— Cineva trebuie să fie în preajma ta, Zerbrow...

N-am putut să-i rostesc tot numele. M-a durut. Normal.

— Ai dureri? întrebă Dolph.

Am dat din cap cu grijă.

— Doctorul mi-a promis niște calmante. Mi-a făcut deja și o injecție antitenatos.

— Un întreg colier de vînătăi înflorește pe gîtul ăla palid al tău, zise Zerbrowski.

— Ce poetic, am spus eu.

Detectivul ridică din umeri.

— Mă duc să văd încă o dată ce fac toți răniții, apoi trimit un polițist în uniformă să te ducă acasă, zise Dolph.

— Mulțumesc.

— Nu cred că ești în stare să conduci.

Poate avea dreptate. Mă simțeam ca un rahat, dar ca unul fericit. Cîștigasem. Rezolvasem crimele, iar cei responsabili pentru ele aveau să înfunde pușcăria. Ura!

Doctorul se întoarse cu calmantele. Aruncă o privire celor doi polițiști, apoi îmi întinse o sticluță cu trei pastile.

— Ar trebui să-ți ajungă pînă mîine. Dacă aș fi în locul tău, aș anunța la serviciu că sînt bolnavă.

Aruncă o privire lui Dolph.

— Ai auzit, șefu'?

Dolph se încruntă.

— Nu-s șeful ei.

— Dumneata ești șeful, nu? întrebă doctorul.

Dolph aprobă din cap.

— Atunci...

— Sînt împrumutată, am zis eu.

— Împrumutată?

— S-ar putea spune că am împrumutat-o de la alt departament, interveni Zerbrowski.

Doctorul dădu din cap.

— Atunci spune-i superiorului ei să-i dea liber mîine. Poate că nu arată la fel de rău ca ceilalți, dar a suferit un șoc urît. E foarte norocoasă că nu va rămîne cu leziuni permanente.

— Nu are un superior, replică Zerbrowski, dar o să-i spunem șefului ei. Detectivul rînji spre doctor.

M-am încruntat la Zerbrowski.

— Bine, bine, atunci poți pleca. Ai grijă să nu se infecteze zgîrieturile alea. Și mușcătura de pe umăr.

Doctorul clătină din cap.

— Voi, polițiștii, chiar vă meritați banii.

Și cu această concluzie de rămas bun, ieși din încăpere.

Zerbrowski izbucni în rîs.

— Nu se făcea ca doctorul să știe că am lăsat un civil să ajungă într-o stare atît de proastă.

— A suferit un șoc urît, comentă Dolph.

— Foarte urît, completă Zerbrowski.

Au început amîndoi să rîdă.

M-am ridicat cu grijă, balansîndu-mi picioarele peste marginea patului.

— Dacă ați terminat cu chicotitul, aș avea nevoie de cineva care să mă ducă acasă.

Cei doi rîdeau atît de tare, încît lacrimile li se scurgeau pe obraji. Nu era chiar atît de caraghios, dar îi înțelegeam. Rîsul învingea la mustață lacrimile cînd voiai să scapi de stres. Nu le-am ținut companie pentru că eram aproape sigură că rîsul îmi va produce dureri în gît.

— Te duc eu acasă, gîfîi Zerbrowski printre chicote de rîs.

Am fost nevoită să zîmbesc. Să-i vezi pe Dolph și pe Zerbrowski stricîndu-se de rîs era destul pentru a te face să zîmbești.

— Nu, nu, se opuse Dolph. Voi doi singuri într-o mașină... Numai unul va rămîne în viață.

— Iar ăla o să fiu eu, am afirmat.

Zerbrowski aprobă din cap.

— Cred că ar fi adevărat...

Bine de știut că exista un subiect asupra căruia eram de acord.

34

Eram pe jumătate adormită pe bancheta din spate a mașinii de patrulare cînd am ajuns în fața clădirii în care se afla apartamentul meu. Durerea care pulsa în gît aproape dispăruse, ca o maree luată de calmantele prescrise. Mă simțeam ca și cum nu mai aveam nici un os în corp. Ce îmi dăduse doctorul? Mă simțeam minunat, iar lumea părea un fel de film care avea prea puțin de-a face cu mine. Depărtată și inofensivă ca un vis.

Dădusem cheile mașinii mele lui Dolph. Acesta promisese că cineva îmi va lăsa mașina în fața clădirii înainte de ivirea dimineții. Îmi mai spusese că îi telefonase lui Bert și îi comunicase că nu voi veni la lucru astăzi. Mă întrebam cum primise Bert știrea. Mă întrebam dacă îmi păsa. Nuuu.

Unul dintre polițiștii în uniformă se lăsă pe spate pe scaun și întrebă:

— Te descurci singură, Blake?

— Domnișoară Blake, l-am corectat eu automat.

Polițistul zîmbi cu jumătate de gură în timp ce îmi deschidea portiera. Nu existau mînere de uși în interiorul unei mașini de patrulare. A trebuit să-mi deschidă ușa, dar a făcut-o plin de farmec. Întrebă încă o dată:

— Te descurci singură, domnișoară Blake?

— Da, domnule polițist — a trebuit să clipesc des pentru a citi numele de pe plăcuță — Osborn. Mulțumesc că m-ai adus acasă. Îți mulțumesc ție și partenerului tău.

Partenerul său stătea de cealaltă parte a mașinii, sprijinindu-se cu brațele de capotă.

— E o chestie mișto să te întîlnești în cele din urmă cu „Călăul" echipei-fantomelor.

Rînji în timp ce rostea ultimele cuvinte.

Am clipit des și am încercat să pun toate lucrurile cap la cap destul pentru a vorbi și gîndi în același timp.

— Mi se spunea „Călăul" cu mult înainte de a se înființa echipa-fantomelor.

Polițistul făcu un gest larg cu mîinile, dar continuă să rînjească.

— Fără supărare.

Eram prea obosită și prea amețită de calmante pentru a-mi face probleme pentru atîta lucru. Am clătinat doar din cap.

— Mulțumesc încă o dată.

Am urcat scările cu un pas nesigur. M-am ținut bine de balustradă de parcă ar fi fost o coardă de salvare. Voi dormi la noapte. S-ar putea să mă trezesc în mijlocul culoarului, dar voi dormi.

De-abia după două sau trei încercări am reușit să bag cheia în broască. Am intrat clătinîndu-mă în apartament, sprijinindu-mi fruntea de ușă pentru a o închide. Am răsucit cheia în broască. Eram în siguranță. Eram acasă. Eram în viață. Zombiul ucigaș fusese nimicit. Simțeam nevoia să chicotesc, dar acesta era doar un efect secundar al calmantelor. Nu chicotesc niciodată.

Am rămas nemișcată, sprijinindu-mi capul de ușă. Mă holbam la vîrfurile pantofilor mei Nike. Păreau foarte îndepărtați, ca și cum distanțele se măriseră de cînd mă uitasem pentru ultima dată la propriile picioare. Doctorul îmi dăduse niște porcării de pastile. Nu le voi mai lua mîine. Modificau prea mult realitatea pentru a fi pe gustul meu.

Vîrfurile unor cizme negre își făcură apariția lîngă pantofii Nike. Ce să caute cizme în apartamentul meu? Am încercat să mă răsucesc. Am încercat să scot pistolul. Prea tîrziu, prea încet, prea proastă mișcarea.

Brațe puternice, bronzate, mi-au înconjurat pieptul, imobilizîndu-mi brațele. Ținîndu-mă de ușă. Am încercat să mă împotrivesc, dar era prea tîrziu. Mă prinsese. Mi-am arcuit capul pe spate încercînd să lupt cu efectul medicamentelor. Ar fi trebuit să fiu îngrozită. Adrenalina se răspîndea în tot corpul, dar unele sedative nu te ajută deloc, exact atunci cînd ai nevoie de propriul tău corp. Aparții

doar calmantului respectiv pînă cînd efectul acestuia dispare complet. Mi-am pus în gînd să-l snopesc în bătaie pe doctor. Dacă voi supraviețui acestei nopți.

Bruno era cel care mă țintuia de ușă.

Tommy se apropie din dreapta. Cu o seringă în mînă.

— Nu!

Bruno îmi astupă gura cu mîna. Am încercat să-l muș c, dar îmi trase o palmă. Lovitura mă ajută puțin, dar lumea era încă departe, învelită într-o carapace de bumbac. Mîna lui Bruno mirosea a loțiune după ras. O prospețime care îți lua răsuflarea.

— E chiar prea ușor, zise Tommy.

— Fă-o pur și simplu, îl repezi Bruno.

M-am holbat la acul seringii în timp ce se apropia de brațul meu. Le-aș fi spus că eram deja sub acțiunea unor sedative dacă mîna lui Bruno n-ar fi fost apăsată pe gura mea. Aș fi întrebat ce era în seringă și dacă ar fi reacționat negativ cu ceea ce luasem deja. N-am apucat s-o fac.

Acul mi s-a înfipt în braț. Corpul mi-a înțepenit, încercînd să lupte cu substanța injectată, dar Bruno mă ținea strîns. Nu mă puteam mișca. Nu puteam scăpa din strînsoare. La dracu'! La dracu'! Adrenalina alunga în cele din urmă ultimele „pînze de păianjen", dar era prea tîrziu. Tommy scoase acul din braț și zise:

— Îmi pare rău, dar nu avem alcool pentru dezinfecție. Rînji.

Îl uram. Îi uram pe amîndoi. Și dacă drogul nu avea să mă ucidă, aveam de gînd să-i omor pe amîndoi. Pentru că m-au speriat. Pentru că m-au făcut să mă simt neajutorată. Pentru că m-au găsit nepregătită, sedată și proastă. Dacă voi supraviețui acestei greșeli, nu voi mai face una asemănătoare. Te implor, Dumnezeule mare, lasă-mă să supraviețuiesc acestei greșeli.

Bruno mă ținu nemișcată și mută pînă ce am simțit că injecția își făcea efectul. Eram somnoroasă. Eram somnoroasă în timp ce un băiat rău mă ținea nemișcată împotriva voinței mele. Am încercat să lupt cu starea de somnolență, dar fără nici un rezultat. Pleoapele mi se închideau. M-am

străduit să le țin deschise. N-am mai încercat să scap din strînsoarea lui Bruno și mi-am pus toate resursele în încercarea de a nu închide ochii.

Am fixat cu privirea ușa și am încercat să rămîn trează. Ușa înota în unduiri amețitoare, de parcă aș fi văzut-o prin apă. Pleoapele au coborît, s-au ridicat, au coborît din nou. Nu puteam deschide ochii. O mică parte din mine se prăbușea urlînd în întuneric, iar restul era degajat și somnoros și se simțea ciudat de în siguranță.

35

Eram într-o stare confuză de veghe. Starea în care știi că nu ești adormit complet, dar nici nu vrei să te trezești cu adevărat. Îmi simțeam corpul greu. Capul îmi vîjîia. Iar gîtul era inflamat.

Acest ultim gînd m-a făcut să deschid ochii. Mă holbam la un tavan. Pete cafenii de apă pătau vopseaua, precum cafeaua vărsată. Nu eram acasă. Unde eram?

Mi-am amintit că Bruno mă ținea nemișcată. Acul seringii. M-am ridicat în fund. Lumea înota în unde limpezi de culoare. M-am prăbușit la loc pe pat, acoperindu-mi ochii cu mîinile. Asta m-a ajutat puțin. Cu ce mă drogaseră?

În minte mi se întipărise imaginea că nu eram singură. Undeva în acel vîrtej ametitor de culori fusese o persoană. Am deschis ochii din nou, de data aceasta mai încet. Eram bucuroasă să mă holbez la tavanul afectat de apă. Eram întinsă pe un pat mare. Două perne, cearșafuri, o pătură. Am întors capul cu grijă și m-am trezit uitîndu-mă direct la fața lui Harold Gaynor. Ședea lîngă pat. Nu așa dorisem să mă trezesc.

Bruno stătea în spatele lui, rezemat de un scrin uzat. Curelele tocului de la umăr trasau linii negre de-a curmezișul cămășii albastre cu mîneci scurte. O masă la fel de crestată se afla lîngă piciorul patului, între două ferestre. Acestea erau astupate cu scînduri noi, frumos mirositoare. Mirosul de pin se răspîndea în aerul fierbinte și stătut.

Am început să transpir de îndată ce mi-am dat seama că încăperea nu avea aer condiționat.

— Cum te simți, domnișoară Blake? întrebă Gaynor.

Vocea era tot asemănătoare cu a unui Moș Crăciun vesel, dar puțin șuierătoare. Ca și cum ar fi fost un șarpe foarte vesel.

— M-am simțit și mai bine, am răspuns eu.

— Sînt sigur de asta. Știi că ai dormit mai mult de douăzeci și patru de ore?

Mințea? De ce ar minți despre cît de mult dormisem? La ce i-ar folosi? La nimic. Atunci, probabil că era adevărat.

— Ce dracu' mi-ai dat?

Bruno se desprinse de lîngă perete. Părea aproape stînjenit.

— Nu ne-am dat seama că luaseși deja un sedativ.

— Un calmant, l-am corectat eu.

Ridică din umeri.

— Are un alt efect cînd este amestecat cu thorazin.

— Mi-ai injectat un tranchilizant pentru animale?

— Ț,ț,ț, ț,ț,ț, domnișoară Blake, acest tranchilizant se folosește și în spitalele de boli nervoase, nu numai la animale, spuse Gaynor.

— Minunat, asta chiar mă face să mă simt mult mai bine.

Gaynor zîmbi larg.

— Dacă te simți în stare să dai replici spirituale, atunci ești destul de bine ca să te poți ridica.

Replici spirituale? Probabil avea dreptate. Ca să fiu sinceră, eram surprinsă că nu eram legată. Bucuroasă, dar surprinsă.

M-am ridicat mai încet decît ultima dată. Încăperea s-a clătinat puțin înainte de a se stabili în poziție verticală. Am respirat adînc și m-a durut. Mi-am dus o mînă la gît. Mă durea cînd atingeam pielea.

— Cine ți-a făcut vînătăile alea îngrozitoare? întrebă Gaynor.

Minciună sau adevăr? Minciună parțială.

— Am ajutat polițiștii să prindă un băiat rău. Acesta a exagerat puțin.

— Și ce s-a întîmplat cu acest băiat rău? întrebă Bruno.

— E mort acum, am răspuns eu.

O expresie fugară trecu pe fața lui Bruno. Prea rapidă pentru a putea citi. Poate o expresie de respect? Nuuuu.

— Știi de ce te-am adus aici, nu-i așa? întrebă Gaynor.

— Pentru a readuce la viață un zombi pentru tine.

— Da, pentru a readuce la viață un zombi foarte vechi pentru mine.

— Am refuzat de două ori oferta ta. Ce te face să crezi că m-am răzgîndit?

Harold Gaynor zîmbi ca un ștrengar bătrîn.

— Ei bine, domnișoară Blake, Bruno și Tommy te vor convinge de greșeala pe care ai făcut-o. Tot mai am de gînd să te plătesc cu un milion de dolari pentru a readuce la viață acest zombi. Prețul nu s-a schimbat.

— Tommy mi-a oferit un milion și jumătate ultima dată.

— Asta era dacă veneai de bună voie. Nu putem plăti prețul întreg atunci cînd ne forțezi să riscăm atît de mult.

— Cum ar fi un timp petrecut într-o închisoare federală, pentru răpire, am zis eu.

— Exact. Încăpățînarea te-a costat cinci sute de mii de dolari. Chiar a meritat?

— Nu voi ucide o altă ființă umană doar ca să cauți comoara pierdută.

— Micuța Wanda a răspîndit o serie de povești...

— Făceam doar speculații, Gaynor. Am citit un dosar despre tine și în el se menționează obsesia pe care o ai în legătură cu familia tatălui tău. Era o minciună sfruntată. Doar Wanda știa acest lucru.

— Mă tem că este prea tîrziu. Știu că Wanda a vorbit cu tine. A recunoscut tot.

A recunoscut? M-am holbat la el, încercînd să descifrez ceva pe fața prietenoasă, dar impenetrabilă.

— Ce vrei să spui prin „a recunoscut"?

— Vreau să spun că am dat-o pe mîna lui Tommy pentru a o interoga. Tommy nu-i un artist precum Cicely, dar mai rămîne destul și pentru alții după ce-și termină treaba. Nu voiam ca mica mea Wanda să moară.

— Unde-i acum?

— Îți pasă ce se întîmplă cu o tîrfă?

Ochii lui Gaynor erau strălucitori și asemănători cu cei ai unei păsări de pradă, în timp ce mă priveau cu atenție. Îmi judeca reacțiile.

— Wanda nu înseamnă nimic pentru mine, am răspuns eu.

Speram ca fața să-mi fie la fel de calmă precum modul cum rostisem cuvintele. Acum nu aveau de gînd s-o ucidă. Dar dacă se gîndeau că ar putea s-o folosească pentru a mă răni pe mine, puteau să se răzgîndească.

— Ești sigură?

— Ascultă, nu m-am culcat cu ea. E doar o pipiță cu o deviație sexuală...

Gaynor îmi zîmbi.

— Ce să facem ca să te convingem să readuci la viață acest zombi?

— Nu voi comite o crimă pentru tine, Gaynor. Nu te plac atît de mult.

Bărbatul oftă. Fața sa, cu obraji bucălați și rumeni, arăta ca cea a unei paiațe triste.

— Ai de gînd să ne faci greutăți, domnișoară Blake?

— Nu știu cum aș putea să-ți fac problemele mai ușoare, am răspuns eu.

M-am sprijinit cu spatele de tăblia crăpată de lemn a patului. Stăteam destul de confortabil, dar încă mă simțeam puțin ametită. Dar era cît de bine se putea pentru o bucată de vreme. Mult mai bine decît să fiu inconștientă.

— Încă nu ți-am făcut absolut nimic, declară Gaynor.

— Reacția thorazinului cu orice alt medicament ai luat a fost pur accidentală. Nu ți-am făcut rău premeditat.

Problema era discutabilă, dar am preferat să tac.

— Și acum ce urmează?

— Ți-am luat ambele pistoale. Fără armă ești doar o femeie micuță în grija a doi bărbați mari și puternici.

Am zîmbit.

— Sînt obișnuită să fiu cel mai mic copil din bloc, Harry.

Milionarul păru să acuze lovitura.

— Harold sau Gaynor, dar niciodată să nu-mi mai spui Harry.

Am ridicat din umeri.

— În regulă.

— Nu ești deloc intimidată de faptul că te afli complet la dispoziția noastră?

— Am putea discuta despre acest lucru.

Gaynor aruncă o privire spre Bruno.

— De unde are atîta încredere în sine?

Bruno nu rosti nici un cuvînt. Se mulțumi doar să mă fixeze cu ochii goi ca de păpușă. Ochi de gardă de corp — atenți, suspicioși, dar, în același timp, lipsiți de orice expresie.

— Bruno, arată-i că vorbim serios.

Bărbatul zîmbi alungindu-și buzele, mișcare care făcu ca ochii să pară la fel de morți precum cei ai unui rechin. Își relaxă umerii și făcu cîteva mișcări de încălzire lîngă perete, fără a-și lua ochii de la mine.

— Să înțeleg că voi juca rolul unui sac de box?

— Ce frumos te-ai exprimat, declară Gaynor.

Bruno se depărtă de perete, suplu și nerăbdător. Oh, ei bine... Am alunecat din pat pe partea opusă. Nu aveam chef ca Gaynor să mă înșface. Alonja lui Bruno era dublă față de a mea. Picioarele sale se întindeau la nesfîrșit. Era mai greu decît mine cu aproape cincizeci de kilograme — și era doar mușchi. Eram pe punctul de a fi rănită grav. Dar atîta timp cît nu eram legată, mă voi bate pe viață și pe moarte. Aș fi satisfăcută dacă i-aș produce vreo vătămare permanentă.

Am ieșit din spatele patului cu mîinile relaxate de ambele părți ale corpului. Luasem deja acea poziție puțin încovoiată pe care o foloseam la antrenamentele de judo. Mă îndoiam că stilul preferat de luptă al lui Bruno era judo. Pariam că era karate sau tae kwon do.

Bruno stătea într-o poziție ce părea incomodă la prima vedere — o combinație între literele „x“ și „t“. Arăta ca și cum cineva se „ocupase“ de picioare sale, fărămițîndu-le de la genunchi. Dar în timp ce mă mișcam înainte, Bruno se dădea rapid înapoi ca un crab, rămînînd la o distanță la care nu-l puteam atinge.

— Jiu-jitsu?

Părea jumătate întrebare, jumătate afirmație.

Bruno ridică din sprîncene.

— Mulți oameni nu-l recunosc.

— Am mai văzut procedeul, am zis eu.

— Îl practici?

— Nu.

Bărbatul zîmbi.

— Atunci o să te rănesc.

— Chiar dacă aș ști jiu-jitsu, tot m-ai răni, am răspuns eu.

— Va fi o luptă corectă.

— Ar fi, dacă doi oameni ar fi egali ca mărime și îndemînare. O persoană mare va bate întodeauna pe una mică.

Am ridicat din umeri.

— Nu trebuie să-mi placă, dar ăsta-i adevărul.

— Ești al naibii de calmă, remarcă Bruno.

— M-ar ajuta dacă aș fi isterică?

Bruno clătină din cap.

— Nu.

— Atunci mai degrabă aș prefera să-mi iau „porția" ca un bărbat, dacă îmi scuzi expresia.

Bruno se încruntă. Era obișnuit ca oamenilor să le fie frică de el. Mie nu-mi era. Hotărîsem să accept o bătaie bună. Hotărîrea era însoțită de o oarecare stare de calm. Aveam să fiu bătută, nu era ceva plăcut, dar mă hotărîsem să accept situația. Puteam s-o suport. O mai făcusem și altădată. Dacă variantele erau a) bătaia sau b) efectuarea unui sacrificiu uman, atunci alegeam bătaia.

— Ești gata sau nu? întrebă Bruno.

— Te aștept.

Mă săturasem de fanfaronada sa.

— Fie mă lovești, fie stai ca lumea în picioare. Arăți ca un prost în poziția asta ghemuită.

Pumnul său porni cu viteza fulgerului. L-am blocat cu brațul, dar acesta mi-a amorțit din cauza loviturii. Piciorul său lung se destinse și luă contact direct cu stomacul meu. M-am îndoit așa cum se presupunea că trebuia să fac, golindu-mi plămînii de aer. Celălalt picior se ridică și mă izbi într-o parte a feței. Același obraz pe care mi-l învinețise

și bătrînu' Seymour. M-am prăbușit la podea, neștiind ce parte a corpului trebuia să alin mai întîi.

Piciorul lui Bruno se ridică din nou în aer. L-am prins cu ambele mîini. M-am ridicat în grabă, sperînd să-i prind genunchiul între brațe pentru a-i frînge încheietura. Dar Bruno se răsuci, aflîndu-se pentru o clipă complet în aer.

M-am lăsat să cad la podea și am simțit un curent de aer trecînd pe deasupra capului în timp ce picioarele sale au lovit exact în locul în care se aflase capul meu cu o fracțiune de secundă mai devreme. Eram din nou la podea, dar de data aceasta fusese alegerea mea. Bruno stătea deasupra mea, imposibil de înalt din unghiul în care mă aflam. M-am lăsat pe o parte, cu genunchii ridicați.

Se aplecă spre mine, intenționînd evident să mă ridice în picioare. L-am lovit cu ambele picioare în rotulă, sub un anumit unghi. Lovești pe cineva chiar deasupra sau dedesubt și i-ai dislocat rotula.

Piciorul se îndoi și Bruno scoase un urlet. Tactica funcționase. Mamă, Doamne! N-am încercat să mă lupt cu el. N-am încercat să-i iau pistolul. Am alergat spre ușă.

Gaynor încercă să mă prindă, dar am dat ușa de perete și eram deja într-un culoar lung, înainte ca milionarul să-și poată manevra scaunul cu rotile. Culoarul era drept, cu cîteva uși și cu două ramificații. Și cu Tommy.

Acesta păru surprins să mă vadă. Își duse mîna la tocul de la umăr. L-am împins în umăr și i-am secerat picioarele. Căzu pe spate și mă înșfăcă în timp ce se prăbușea. Ne-am rostogolit împreună avînd grijă ca genunchiul meu să fie bine înfipt în vintrele sale. Strînsoarea i-a slăbit destul pentru ca să scap din mîinile sale. Am auzit zgomote în spatele meu; veneau din încăperea din care ieșisem. N-am privit înapoi. Dacă intenționau să mă împuște, nu voiam să văd.

Culoarul se ramifica brusc. Ajunsesem aproape la colț cînd mirosul mi-a transformat fuga în pas ușor. De după colț venea un miros de cadavre. Ce făcuseră în timp ce eu dormeam?

Am aruncat o privire în spate spre cei doi bărbați. Tommy zăcea încă pe podea, legănîndu-se. Bruno era rezemat de perete, cu pistolul în mînă, dar țeava nu era îndreptată spre mine. Gaynor stătea în scaunul său cu rotile, zîmbind.

Ceva nu era în regulă.

De după colț apăru acel ceva care nu era în regulă — cîtuși de puțin în regulă. Nu era mai înalt decît un bărbat bine clădit, avea poate un metru optzeci și trei. Dar era lat de aproape un metru douăzeci. Avea două picioare, poate trei — greu de spus. Creatura avea culoarea palidă ca de lepros a unui zombi, dar o duzină de ochi. Fața unui bărbat era așezată exact unde ar fi trebuit să se afle gîtul; ochii negri priveau în jur, lipsiți de orice privire rațională. Capul unui cîine creștea dintr-un umăr. Gura descompusă a cîinelui se repezi la mine. Piciorul unei femei, încălțat într-un pantof negru cu tocuri înalte, creștea din mijlocul acestei porcării.

Creatura se îndreptă spre mine tîrșîind picioarele. Trăgîndu-se înainte cu trei din cele vreo douăsprezece brațe, tîrîndu-se și lăsînd în urma sa o urmă ca de șarpe.

Dominga Salvador păși de după colț.

— *Buenas noches*, *chica*.

Monstrul m-a înspăimîntat, dar vederea Domingăi, rînjind spre mine, m-a înspăimîntat și mai mult.

Creatura se oprise. Se ghemui pe culoar, îngenunchind pe picioarele disproporționate. Duzinele de guri gîfîiau ca și cum nu primeau destul aer.

Sau poate că nu-i plăcea propriul miros. Mie nu-mi plăcea cu siguranță. Mi-am acoperit gura și nasul cu brațul, dar n-am reușit să împiedic pătrunderea acestuia în plămîni. Culoarul mirosea brusc a carne stricată.

Gaynor și cele două gărzi de corp rănite rămăseseră la capătul culoarului. Poate că nu le plăcea să se afle lîngă animăluțul Domingăi. Știam că nici mie nu-mi plăcea. Oricare ar fi fost motivul, eram izolați. Acum eram doar eu, Dominga și monstrul.

— Cum ai ieșit din închisoare?

Mai bine să mă ocup la început de problemele lumești. Cele care îți puneau mintea la grea încercare puteau să mai aștepte.

— Pe cauțiune.

— Atît de repede după ce ai fost acuzată de crimă prin folosirea vrăjitoriei?

— Voodoo nu este vrăjitorie, declară Dominga.

— Legea îl consideră la fel cînd este vorba de crimă.

Dominga ridică din umeri, apoi zîmbi cuceritor. Femeia asta era bunica mexicană a coșmarurilor mele.

— Ai mituit un judecător, am zis eu.

— Mulți oameni se tem de mine, *chica*. Ar trebui să fii unul dintre ei.

— L-ai ajutat pe Peter Burke să readucă la viață zombiul pentru Gaynor.

Femeia se mulțumi să zîmbească.

— De ce nu l-ai readus singură la viață?

— N-am vrut ca o persoană atît de lipsită de scrupule ca Gaynor să fie de față cînd aveam să omor un om. Ar fi putut apoi să mă șantajeze.

— Și nu și-a dat seama că a trebuit să ucizi un om pentru a face gris-gris-ul lui Peter?

— Corect, afirmă Dominga.

— Ai ascuns toate ororile tale aici?

— Nu toate. M-ai obligat să distrug multe din rezultatele muncii mele, dar l-am salvat pe acesta. Vezi de ce, nu?

Dominga mîngîie pielea vîscoasă.

M-am cutremurat. Simplul gînd de a atinge acea monstruozitate era deajuns pentru a-mi simți pielea rece ca gheața. Și totuși...

— Cum l-ai făcut?

Trebuia să știu. Era evident o creație a magiei noastre comune pe care trebuia s-o știu.

— Cu siguranță poți însufleți bucăți sau părți întregi din cei morți, zise Dominga.

Eu puteam, dar nimeni din cei pe care-i întîlnisem pînă atunci nu puteau s-o facă.

— Da, am răspuns.

— Am descoperit că puteam lua rămășițe pe care le contopeam.

M-am holbat la creatura care se tîra încet.

— Le contopeai? Gîndul era prea oribil.

— Pot crea creaturi care nu au existat niciodată.

— Creezi monștri, am declarat eu.

— Crezi ce vrei, *chica*, dar sînt aici pentru a te convinge să readuci la viață mortul pentru Gaynor.

— De ce n-o faci chiar tu?

Vocea lui Gaynor răsună chiar din spatele nostru. M-am întors, lipindu-mă cu spatele de perete pentru a-i putea supraveghea pe toți. Nu eram sigură la ce mi-ar fi folosit această manevră.

— Puterea Domingăi a dat greș o dată. Aceasta este ultima mea șansă. Ultimul mormînt cunoscut. Nu voi risca cu ea.

Ochii Domingăi se îngustară, mîinile subțiate de vîrstă încleștîndu-se în pumni. Nu-i plăcea să fie concediată pe loc. Nu puteam spune că o învinovățeam pentru asta.

— Gaynor, ar putea-o face mai ușor decît mine.

— Dacă aș crede cu adevărat așa ceva, te-aș ucide pentru că nu aș mai avea nevoie de tine.

Hmmm, aici avea dreptate.

— L-ai pus pe Bruno să-mi dea o lecție. Acum ce urmează?

Gaynor clătină din cap.

— O fetiță atît de mică să le vină de hac ambelor gărzi de corp ale mele.

— Ți-am spus că metodele obișnuite de convingere nu au efect asupra ei, afirmă Dominga.

M-am holbat dincolo de ea la monstrul-sclav. Asta numește ea ceva obișnuit?

— Ce propui? întrebă Gaynor.

— O vrajă de constrîngere. Va face ce îi voi cere, dar trebuie timp pentru a face o astfel de vrajă pentru o persoană atît de puternică cum e ea. Dacă ar avea cunoștințe de voodoo, vraja n-ar acționa deloc asupra ei. Dar, în ciuda puterii ei magice, este un copil cînd vine vorba de voodoo.

— De cît timp ai nevoie?

— Nu mai mult de două ore.

— Ar fi bine să meargă de data asta, zise Gaynor.

— Să nu mă amenințI, zise Dominga.

Oh, minunat, poate că băieții răi se vor bate și se vor ucide unul pe altul.

— Te plătesc destul pentru a-ți înființa țara ta proprie. Ar trebui să am și rezultate pentru asta.

Dominga dădu din cap.

— E adevărat că plătești bine. Nu te voi dezamăgi. Dacă pot s-o oblig pe Anita să omoare o altă persoană, atunci pot s-o oblig să mă ajute în afacerea cu zombi. Mă va ajuta să reconstruiesc ceea ce m-a forțat să distrug. Ironic, nu?

Gaynor zîmbi ca un elf ieșit din minți.

— Îmi place.

— Ei bine, mie nu-mi place, am afirmat eu.

Gaynor se încruntă la mine.

— Vei face ce ți se va spune. Ai fost foarte neascultătoare.

Neascultătoare? Eu?

Bruno se apropiase cu greu de noi. Se sprijinea cu tot corpul de perete, cu pistolul îndreptat direct spre pieptul meu.

— Aș vrea să te ucid chiar acum, declară el cu o voce în care se simțea durerea.

— Un genunchi dizlocat doare ca dracu', nu-i așa?

I-am zîmbit în timp ce vorbeam. Mai degrabă moartă decît slujitoare de bună voie a reginei voodoo.

Cred că Bruno a scrîșnit din dinți. Pistolul s-a deplasat doar puțin, dar cred că din cauza mîniei, nu a durerii.

— Îmi va face mare plăcere să te ucid.

— Nu te-ai descurcat prea bine ultima dată. Cred că arbitrii m-ar fi declarat cîștigătoare.

— Nu există nici un nenorocit de arbitru aici. Am de gînd să te ucid.

— Bruno, interveni Gaynor, avem nevoie de ea în viață și într-o singură bucată.

— Dar după ce readuce zombiul la viață?

— Dacă devine de bună voie o slujitoare a Señorei, atunci nu trebuie să o rănești. Dacă vraja nu reușește, atunci poți s-o ucizi.

Bruno rînji crud, arătîndu-și dinții albi.

— Atunci sper ca vraja să dea greș.

Gaynor îi aruncă o privire.

— Bruno, să nu amesteci niciodată sentimentele personale cu afacerile.

Bruno înghiți cu greu.

— Da, domnule.

Ultimul cuvînt nu părea să-l fi rostit prea ușor.

Enzo apăru de după colț, în spatele Domingăi. Rămase lîngă perete cît mai departe posibil de „creația“ stăpînei sale. Antonio își pierduse în cele din urmă slujba de gardă de corp. Cu atît mai bine. Era mult mai potrivit pentru rolul de informator.

Tommy se apropie șchiopătînd, încă stors de puteri. Ținea în mînă Magnumul, iar fața îi era aproape stacojie de furie sau poate de durere.

— O să te ucid, șuieră el.

— Ia-ți un număr de ordine, am zis eu.

— Enzo, ajută-i pe Bruno și Tommy să o lege pe această fetiță de un scaun în încăpere. E mult mai periculoasă decît pare, zise Gaynor.

Enzo mă înșfăcă pe braț. Nu m-am împotrivit. Bănuiam că eram mai în siguranță în mîinile sale decît în ale celorlalți doi. Tommy și Bruno arătau de parcă de-abia ar fi așteptat să încerc ceva. Cred că doreau să mă rănească.

În timp ce Enzo mă conduse pe lîngă cei doi, am zis:

— E din cauză că sînt femeie sau întotdeauna vă comportați astfel cînd pierdeți?

— Am de gînd s-o împușc, grohăi Tommy.

— Mai tîrziu, zise Gaynor, mai tîrziu.

Mă întrebam dacă într-adevăr vorbea serios. Dacă vraja Domingăi ar funcționa, aș deveni un zombi care să îi asculte ordinele. Dacă vraja ar da greș, atunci Tommy și Bruno m-ar ucide, încetul cu încetul. Speram să mai existe și a treia opțiune.

36

A treia opțiune era să fiu legată de un scaun în încăperea în care mă trezisem. Era cea mai bună dintre cele trei opțiuni, dar asta nu însemna prea mult. Nu-mi place să fiu legată. Asta înseamnă că opțiunile tale au scăzut de la cîteva la nici una. Dominga îmi tăiase cîteva șuvițe de păr și vîrfurile unghiilor. Păr și unghii pentru vraja de constrîngere. Rahat!

Scaunul era vechi, cu spătarul drept. Încheieturile mîinilor erau legate de șipcile care alcătuiau spătarul. Gleznele erau legate separat de cîte un picior al scaunului. Frînghiile erau bine strînse. Am tras de ele, sperînd să fie cît de cît slăbite. Nici o șansă.

Mai fusesem legată și altădată și aveam întotdeauna această fantezie tip Houdini[1] că de data aceasta legăturile vor fi destul de slăbite pentru a mă putea elibera. Nu s-a întîmplat niciodată. O dată ce ești legat, rămîi legat pînă ce îți dă drumul cineva.

Problema este că, atunci cînd îmi vor da drumul, vor încerca pe mine o vrajă periculoasă. De aceea, trebuia să scap înainte. Într-un fel sau altul, trebuia să scap de acolo. Dumnezeule mare, te rog, ajută-mă să scap!

Ușa se deschise ca și cum ruga mi-ar fi fost ascultată, dar degeaba.

Intră Bruno, ducînd-o în brațe pe Wanda. Sîngele scurs dintr-o tăietură de deasupra ochiului, se uscase pe obrazul

---

[1] Harry Houdini (1874-1926), iluzionist american de origine ungară (n. tr.).

drept. Obrazul stîng era, de fapt, o vînătaie uriașă. Din buza de jos, crăpată încă, picura sînge. Ochii îi erau închiși. Nici măcar nu eram sigură dacă era conștientă.

Mă durea încă partea stîngă a feței acolo unde mă lovise Bruno cu piciorul, dar asta nici nu se compara cu rănile Wandei.

— Ce urmează acum? l-am întrebat pe Bruno.

— Am adus-o să-ți țină de urît. Cînd se trezește, întreab-o ce altceva i-a mai făcut Tommy. Vezi dacă te va convinge să readuci la viață zombiul.

— Credeam că Dominga avea de gînd să mă vrăjească pentru a vă ajuta.

Bruno ridică din umeri.

— Gaynor nu are prea multă încredere în ea de cînd a dat-o în bară ultima dată.

— Bănuiesc că nu mai acordă nimănui o a doua șansă.

— Nu, n-o face.

O așeză pe Wanda pe podea lîngă mine.

— Mai bine ai profita de această ofertă, fato. O tîrfă moartă și cîștigi un milion de dolari. Acceptă oferta.

— Așadar aveți de gînd s-o folosiți pe Wanda pentru sacrificiu.

Vocea îmi suna obosită chiar și pentru propriile mele urechi.

— Gaynor nu acordă o a doua șansă.

Am aprobat din cap.

— Ce-ți face genunchiul?

Bruno se strîmbă.

— L-am pus la loc.

— Trebuie să fi durut ca dracu'.

— Chiar așa. Dacă nu-l ajuți pe Gaynor, o să afli pe propria piele cît de mult doare.

— Ochi pentru ochi, am zis eu.

Bruno aprobă din cap și se ridică. Cu grijă, protejîndu-și piciorul drept. Îmi surprinse privirea îndreptată spre piciorul său.

— Stai de vorbă cu Wanda. Hotărăște-te ce vrei să ajungi în cele din urmă. Gaynor a pomenit ceva despre posibili-

tatea de a te schilodi și a te păstra ca jucăria lui proprie. Nu cred că ai vrea așa ceva.

— Cum de poți lucra pentru el?

Bărbatul ridică din umeri.

— Plătește foarte bine.

— Banii nu sînt totul.

— Vorbe venite de la cineva care n-a fost niciodată flămînd.

Aici m-a bătut. M-am mulțumit să-l privesc. Ne-am holbat unul la celălalt timp de cîteva minute. În cele din urmă, avea o sclipire umană în ochi. Totuși, n-o puteam citi. Orice ar fi fost, nu era ceva ce puteam înțelege.

Îmi întoarse spatele și ieși din încăpere.

Am fixat-o cu privirea pe Wanda. Zăcea nemișcată pe o parte. Purta o altă fustă lungă, multicoloră. O bluză albă, cu un guler larg de dantelă, era pe jumătate sfîșiată de la umăr. Sutienul era de culoarea prunelor. Bănuiesc că purtase și chiloți de aceeași culoare înainte să fi fost dată în „grija“ lui Tommy.

— Wanda, am zis eu cu o voce moale, Wanda, mă auzi?

Capul i se mișcă ușor, dureros. Un ochi i se deschise larg, cu o expresie de teroare în el. Celălalt ochi era lipit din cauza sîngelui închegat. Wanda se frecă cu mîna la ochi, înnebunită pentru o clipă. Cînd reuși să deschidă amîndoi ochii, clipi des uitîndu-se la mine. Avu nevoie de un moment pentru a focaliza și a-și da seama cine se afla cu adevărat în fața ei. Ce se așteptase să vadă în acele prime momente de panică? Nu voiam să știu.

— Wanda, poți vorbi?

— Da.

Vocea îi era slabă, dar limpede.

Voiam s-o întreb dacă se simțea bine, dar știam deja răspunsul.

— Dacă poți ajunge pînă la mine pentru a mă dezlega, scăpăm amîndouă de aici.

Mă privi de parcă mi-aș fi pierdut mințile.

— Nu putem ieși de aici. Harold ne-ar omorî.

Ultimele cuvinte sunau de parcă ar fi fost un fapt deja hotărît.

— Wanda, eu nu renunț niciodată. Dezleagă-mă și găsesc eu o soluție.

— Mă va răni dacă te ajut.

— Intenționează ca tu să fii sacrificiul uman de care are nevoie pentru a-și readuce la viață strămoșul. Ce rău mai mare ți-ar putea face?

Mă privi puțin chiorîș, dar ochii i se limpezeau treptat. Panica acționa aproape ca un drog, iar Wanda se lupta să-i șteargă influența. Sau poate că Harold Gaynor era drogul. Da, părea logic. Wanda era „dependentă". O „dependentă" de Harold Gaynor. O persoană dependentă de ceva e dornică să moară pentru încă o „doză". Dar eu nu eram.

— Te rog, Wanda, dezleagă-mă. Te pot scoate de aici.

— Și dacă nu poți?

— Atunci, oricum nu vom fi într-o situație mai proastă decît acum.

Wanda păru se reflecteze vreme de un minut. Mi-am încordat auzul, ascultînd zgomotele de pe culoar. Dacă Bruno se întorcea în timp ce eram în plină operație de evadare, situația urma să se înrăutățească considerabil.

Wanda se propti în mîini, ridicîndu-se încet. Picioarele i se tîrau sub rochie, complet moarte, fără a se mișca cîțuși de puțin. Începu să se tîrască spre mine. Credeam că avea să dureze o veșnicie, dar Wanda se mișca repede. Mușchii brațelor se încordau și împingeau, lucrînd bine. Ajunse lîngă scaunul meu doar în cîteva minute.

Am zîmbit.

— Ești foarte puternică.

— Tot ce am sînt brațele. Trebuie să fie puternice, afirmă Wanda.

Începu să desfacă legăturile de la încheietura dreaptă.

— Sînt prea strînse.

— Poți să le desfaci.

Atacă nodul cu unghiile și după o perioadă ce părea ore întregi, dar care n-a depășit probabil cinci minute, am simțit cum frînghia ceda. Se slăbise, se slăbise. Da!

— Aproape ai reușit, Wanda. Mă simțeam ca o majoretă.

Un sunet de pași răsună pe culoar, apropiindu-se tot mai mult. Fața zdrobită a Wandei se uită în sus spre mine, teroarea citindu-i-se în ochi.

— Nu mai avem timp, șopti ea.

— Întoarce-te unde erai. Acum. Terminăm mai tîrziu.

Wanda „păși“ ajutîndu-se de mîini spre locul unde o lăsase Bruno. Tocmai se așezase în aproape aceeași poziție în care o lăsase Bruno, cînd ușa se deschise. Wanda se prefăcea că era tot inconștientă, o idee deloc rea.

Tommy se afla în prag. Își scosese jacheta, iar curelele tocului de la umăr contrastau puternic cu tricoul alb pe gît. Blugii negri îi scoteau în evidență talia zveltă. Partea superioară a corpului părea imensă din cauza atîtor greutăți ridicate.

La tot echipamentul său se mai adăuga un lucru — un cuțit. Îl învîrtea în mînă ca pe o baghetă. O strălucire aproape perfectă de lumină. Dexteritate manuală. Aoleu!

— Nu știam că folosești un cuțit, Tommy.

Vocea îmi suna calmă, normală, extraordinar.

Bărbatul rînji.

— Am o mulțime de talente. Gaynor vrea să știe dacă ți-ai schimbat hotărîrea despre readucerea la viață a zombiului.

Nu era o întrebare propriu-zisă, dar am răspuns.

— N-o fac.

Rînjetul i se accentuă.

— Speram să spui asta.

— De ce?

Mă temeam că știam răspunsul.

— Pentru că m-a trimis să te conving s-o faci.

M-am holbat la cuțitul strălucitor; nu mă puteam abține.

— Cu un cuțit?

— Cu altceva lung și dur, dar nu atît de rece, răspunse el.

— Viol?

Întrebarea păru să plutească în aerul fierbinte și stătut.

Tommy dădu din cap, rînjind prostește. Doream să pot să-l fac să dispară — dar să rămînă doar zîmbetul. Nu-mi era frică de zîmbetul său. Îmi era frică de cealaltă „extremitate“ a lui.

Am smucit neajutorată de frîngii. Legătura de la încheietura dreaptă se lărgi puțin mai mult. Slăbise Wanda destul de mult frînghia? Oare o slăbise? Te implor, Dumnezeule, fă să fie așa!

Tommy se aplecă peste mine. M-am holbat la lungimea corpului său iar în ochi nu am văzut nimic uman. Existau tot felul de modalități de a deveni monstru. Tommy găsise una. În privirea sa nu se citea decît o foame animalică. Nici urmă de sentimente umane.

Tommy puse cîte un picior de ambele părți ale scaunului, încălecîndu-mă fără a se așeza. Stomacul său plat îmi era lipit de față. Tricoul mirosea a deodorant scump. Mi-am smucit capul pe spate, încercînd să nu-l ating.

Bărbatul izbucni în rîs și își trecu degetele printre șuvițele părului meu. Am încercat să-mi feresc capul de atingerea sa, dar mă înșfăcă de păr și îmi forță capul pe spate.

— O să-mi facă mare plăcere, declară el.

Nu îndrăzneam să forțez legăturile. Dacă îmi eliberam încheietura, avea să observe. Trebuia să aștept, să aștept pînă ce atenția urma să-i fie distrasă de altceva pentru a nu observa mișcarea. Gîndul la ceea ce ar fi trebuit să fac pentru a-l distrage destul de mult, la ceea ce ar trebui să-i permit să facă, făcea ca stomacul să mi se întoarcă pe dos. Dar scopul meu era să rămîn în viață. Orice altceva era neimportant. Nu credeam cu adevărat așa ceva, dar încercam să mă autoconving.

Tommy se așeză pe mine, lăsîndu-și toată greutatea pe picioarele mele. Pieptul îi era lipit de fața mea și nu puteam face absolut nimic.

Își frecă latul cuțitului de obrazul meu.

— Poți opri toate astea oricînd. Spui „da“ și îl anunț pe Gaynor.

Vocea i se îngroșa deja. Simțeam cum blugii i se deformau tot mai mult în locul în care era lipit de stomacul meu.

Gîndul că Tommy avea să mă folosească în acest fel mă făcea aproape să spun „da“. Aproape. Am smucit de frînghii și cea de la încheietura dreaptă se desfăcu și mai mult. Încă o smucitură puternică și mă puteam elibera. Dar urma să

am o singură mînă liberă în timp ce Tommy avea două, plus pistolul și cuțitul. Nu era un mare avantaj de partea mea, dar era cel mai bun pe care l-aș putea obține în acea noapte.

Mă sărută, introducîndu-și cu forța limba în gura mea. Nu am răspuns la fel pentru că nu ar fi crezut. Nici nu i-am mușcat limba pentru că îl voiam aproape. Cu o singură mînă liberă, trebuia să fie cît mai aproape de mine. Trebuia să-l rănesc tare cu o singură mînă. Cum? Cum puteam s-o fac?

Îmi mirosi partea stîngă a gîtului, cu fața îngropată în păr. Acum sau niciodată. Am tras din toate puterile și încheietura dreaptă se eliberă cu un pocnet sec. Am înlemnit. Cu siguranță trebuia să fi simțit, dar era prea ocupat să mă lingă pe gît pentru a observa ceva. Îmi frămînta sînii cu mîna liberă.

Ținea ochii închiși în timp ce mă săruta pe partea stîngă a gîtului. Cuțitul era ținut neglijent în cealaltă mînă. Nu puteam face nimic în legătură cu cuțitul. Trebuia să profit de această șansă. Trebuia s-o fac.

L-am mîngîiat pe față, iar el și-a lipit nasul de mîna mea. Apoi ochii i s-au deschis brusc. Își dăduse seama că trebuia să fi fost legată. Mi-am înfipt degetul mare în ochiul deschis. L-am vîrît cu putere și am simțit cum țîșnește lichidul în clipa în care ochiul i-a explodat pur și simplu.

Tommy urlă strident și se dădu înapoi, cu mîna la ochi. L-am înșfăcat de mîna care ținea cuțitul. Urletele aveau să aducă ajutoare. Fir-ar să fie!

Brațe puternice au încercuit mijlocul lui Tommy și l-au tras spre spate. Am înșfăcat cuțitul în timp ce bărbatul aluneca la podea. Wanda se lupta să-l țină. Durerea era atît de teribilă, încît nu se gîndise să scoată pistolul. Un ochi scos doare mult mai tare decît o lovitură în vintre.

Am tăiat cu cuțitul legăturile de la cealaltă mînă, zgîriindu-mă ușor în timpul operației. Dacă mă grăbeam prea mult, aveam să sfîrșesc prin a-mi tăia singură încheietura. Mi-am impus să fiu mai atentă în timp ce îmi eliberam gleznele.

Tommy reușise să scape din strînsoarea Wandei. Se ridică în picioare clătinîndu-se, încă acoperindu-și ochiul cu o mînă. Sînge și lichid din ochi i se scurgeau pe față.

— Te omor!

Întinse mîna spre tocul pistolului.

Am apucat cuțitul de vîrf și l-am aruncat. I s-a înfipt în mînă. Țintisem pieptul. Tommy urlă din nou. Am înșfăcat scaunul și l-am lovit cu putere drept în față. Wanda l-a prins de glezne și bărbatul s-a prăbușit la podea.

L-am pocnit peste față pînă ce scaunul mi s-a sfărîmat în mîini. Am continuat să-l lovesc cu un picior al scaunului pînă ce fața i-a devenit o masă însîngerată.

— E mort, zise Wanda.

Mă trăgea de pantaloni.

— E mort. Să plecăm de aici.

Am lăsat să cadă piciorul acoperit de sînge al scaunului și m-am prăbușit în genunchi. Nu puteam înghiți. Nu puteam respira. Eram stropită de sînge. Nu mai omorîsem niciodată în bătaie pe cineva. Mă simțisem bine. Am scuturat din cap. Mai tîrziu. Îmi voi face griji despre asta mai tîrziu.

Wanda mă cuprinse cu un braț de după umăr. Am prins-o de talie și ne-am ridicat în picioare. Cîntărea mult mai puțin decît ar fi trebuit. Nu voiam să văd ce era sub fusta drăguță. Nu erau două picioare normale, dar de data aceasta era numai bine. Era mai ușor de transportat.

În mîna dreaptă țineam pistolul lui Tommy.

— Am nevoie de mînă, așa încît ține-te strîns.

Wanda dădu din cap. Fața îi era foarte palidă. Îi simțeam inima bătînd cu putere.

— O să scăpăm de aici, am declarat eu.

— Sigur, zise ea, cu o voce tremurătoare.

Aveam impresia că nu mă credea. Nu eram sigură dacă eu însămi credeam.

Wanda a deschis ușa și am ieșit pe culoar.

37

Culoarul era exact cum mi-l aminteam. Lung și drept, fără nici un loc în care să te adăpostești, apoi două ramificații fără vizibilitate.

— La dreapta sau la stînga? am întrebat eu în șoaptă.

— Nu știu. Casa e un adevărat labirint. Cred că la dreapta.

Am luat-o spre dreapta pentru că era cel puțin o hotărîre. Lucrul cel mai rău pe care îl puteam face era să așteptăm pur și simplu acolo ca Gaynor să se întoarcă.

Am auzit pași în urma noastră. Am încercat să mă întorc, dar era greu cu Wanda în brațe. Împușcătura stîrni ecouri pe culoar. Ceva mă lovi în brațul stîng, aflat în jurul taliei Wandei. Impactul m-a răsucit pe călcăie și ne-a aruncat pe amîndouă la podea.

Am aterizat pe spate cu brațul drept prins sub greutatea Wandei. Brațul îmi era complet amorțit.

Cicely stătea la capătul culoarului. Ținea cu ambele mîini un pistol de calibru mic. Picioarele ei lungi erau depărtate. Arăta de parcă știa ce face.

Am ridicat Magnumul 357 și am țintit-o, în timp ce încă mai zăceam întinsă pe spate pe podea. Bubuitura a făcut să-mi țiuie urechile. Reculul mi-a aruncat mîna în sus și spre spate. Tot ce puteam face era să nu las arma să-mi cadă din mînă. Dacă ar fi trebuit să mai trag o dată, n-aș fi avut niciodată timpul necesar. Dar n-a fost nevoie să mai trag o dată.

Cicely zăcea îndoită în două în mijlocul culoarului. Sîngele se întindea pe partea din față a bluzei. Nu se mișca,

dar asta nu însemna nimic. Încă ținea strîns pistolul în mînă. Putea să se prefacă, apoi cînd m-aș fi ridicat, m-ar fi împușcat. Dar trebuia să știu.

— Poți să te ridici de pe mîna mea, te rog?

Wanda n-a scos nici un cuvînt, dar s-a ridicat și am putut în sfîrșit să-mi văd mîna. Era încă la locul ei. Bravo! Un șuvoi roșu închis se scurgea pe braț în jos. O arsură ca de gheață începea să ia locul amorțelii. Preferam mai degrabă amorțeala.

Am făcut tot posibilul să ignor durerea din braț în timp ce mă ridicam și mă îndreptam spre Cicely. Magnumul era îndreptat spre ea. Dacă făcea cea mai mică mișcare, trăgeam din nou. Fusta scurtă i se ridicase pînă la jumătatea coapselor, lăsînd să se vadă jartiere negre și lenjerie intimă asortată. Cîtă lipsă de demnitate!

M-am aplecat peste ea, uitîndu-mă în jos. Cicely nu avea de gînd să se mai miște, nu de bunăvoie. Bluza ei de mătase era îmbibată de sînge. O gaură destul de mare pentru a-mi băga pumnul prin ea îi luase o mare parte din piept. Moartă, cît se poate de moartă.

Am tras un șut în pistolul de calibru 22, așa, pentru orice eventualiatte. Nu poți fi niciodată sigur cu cineva care se joacă de-a voodoo. Am văzut oameni care s-au ridicat de jos cu răni mult mai grave. Cicely zăcea pur și simplu acolo, sîngerînd.

Am avut noroc că avusese un pistol de un calibru folosit de obicei de femei. Un glonț de calibru mai mare și aș fi putut rămîne fără braț. Am înfipt pistolul lui Cicely în bata de la pantaloni pentru că nu mi-a trecut prin cap unde l-aș fi putut pune în altă parte. Cu piedica ridicată.

Nu mai fusesem împușcată pînă atunci. Fusesem mușcată, înjunghiată, bătută, arsă, dar niciodată împușcată. Mă înspăimînta pentru că nu știam cît de tare fusesem rănită. M-am întors la Wanda. Fața îi era palidă, ochii căprui mari ca niște insule pe oceanul feței.

— E moartă?

Am aprobat din cap.

— Sîngerezi, zise ea.

Rupse o bucată din fusta lungă.

— Lasă-mă să te leg.

M-am lăsat în genunchi și am lăsat-o să mă lege cu fîșia multicoloră chiar deasupra rănii. Wanda a șters sîngele cu o altă bucată de fustă. Rana nu părea chiar atît de rea. Semăna cu o zgîrietură proaspătă, însîngerată.

— Cred că glonțul doar m-a zgîriat, am zis eu.

O rană superficială, nimic altceva decît o rană superficială. Ardea, dar, în același timp, era aproape rece. Poate răceala provenea de la șoc. O mică zgîrietură de glonț și eram deja în șoc? Cu siguranță, nu.

— Haide, trebuie să ieșim de aici. Împușcăturile îl vor alerta pe Bruno.

Era bine că mă durea brațul. Însemna că îl puteam simți și mișca. Brațul nu prea voia să stea înlănțuit din nou în jurul taliei Wandei, dar era singurul mod de a o mișca și de a avea liberă mîna dreaptă.

— S-o luăm la stînga. Poate că pe acolo a venit Cicely, zise Wanda.

Părea oarecum logic. Ne-am întors și am trecut pe lîngă corpul lui Cicely.

Aceasta zăcea cu ochii albaștri imposibil de mari. Nu există niciodată vreo urmă de oroare pe fața celor de-abia morți — mai degrabă o expresie de surpriză. Ca și cum moartea i-ar fi surprins în timp ce nu erau atenți.

Wanda se uită în jos la cadavru în timp ce treceam pe lîngă el. Șopti:

— Nu m-am gîndit niciodată că Cicely va muri prima.

Am luat colțul și ne-am trezit față în față cu monstrul Domingăi.

38

Monstrul stătea în mijlocul unui culoar mic și îngust care părea a se întinde pe cea mai mare parte a aripii din spate a casei. Culoarul avea multe ferestre, iar undeva, în mijlocul acestora, se afla o ușă. Prin ferestre se vedea cerul negru al nopții. Ușa ducea afară. Singurul lucru care stătea între noi și libertate era monstrul.

Singurul lucru — vax!

Muntele alcătuit din bucăți de cadavre începu să se tîrască încet spre noi. Wanda urlă și n-am învinovățit-o pentru asta. Am ridicat Magnumul și am țintit spre fața umană situată în mijlocul corpului. Împușcătura bubui ca un tunet în spațiul închis.

Fața explodă într-o masă de sînge, carne și oase. Mirosul era și mai cumplit. Ca cel al unei blăni putrezite. Duzina de guri urlă, un urlet de animal rănit. Creatura continua să înainteze, dar era rănită. Părea să nu știe ce trebuia să facă în continuare. Scosesem din funcție creierul principal? Dar exista oare un creier principal? Nu exista nici o modalitate de a fi sigură.

Am tras încă de trei ori, făcînd să explodeze tot atîtea capete. Culoarul era plin de creier, sînge și chestii mai urîte. Monstrul continua să înainteze.

Am apăsat din nou pe trăgaci. Percutorul țăcăni în gol. Am aruncat cu arma descărcată spre monstru. Un braț înzestrat cu gheare o aruncă cît colo. Nu m-am mai deranjat să folosesc pistolul de calibrul 22. Dacă un Magnum n-a oprit monstrul, cu siguranță n-o va face un 22.

Am început să ne retragem pe culoar. Ce altceva puteam face? Monstrul își împinse înainte corpul mătăhălos și contorsionat, luîndu-se după noi. Făcea același sunet tîrșîit care ne urmărise pe mine și pe Manny în subsolul Domingăi. Aveam acum în față oroarea pe care aceasta o ținuse închisă într-una din încăperi.

Carnea dintre diferitele texturi de piele, blană, oase nu era cusută. Nici un fel de urme de cusătură tip Frankenstein. Era ca și cum bucăți diferite fuseseră topite precum ceara.

Prea preocupată de a urmări mișcările monstrului pentru a fi atentă pe unde călcam, m-am împiedicat de cadavrul lui Cicely. Ne-am întins cît eram de lungi peste el. Wanda scoase un urlet.

Monstrul se repezi înainte. Mîinile sale monstruoase m-au înșfăcat de glezne. L-am lovit cu piciorul încercînd să mă cațăr peste cadavrul lui Cicely, cît mai departe de monstru. O gheară m-a apucat de blugi și m-a tras mai aproape. Am urlat la rîndul meu. Ceea ce odinioară fusese mîna și brațul unui om mi se înfășură în jurul gleznei.

M-am prins de cadavrul lui Cicely. Era cald încă. Monstrul ne trăgea cu ușurință spre el. Greutatea suplimentară nu i-a încetinit deplasarea. Mîinile mi se mișcau spasmodic pe podea, încercînd să se prindă de ceva. Nimic de care să te prinzi.

M-am holbat înapoi la monstru. Guri în descompunere se căscau spre mine, dornice să mă înhațe. Dinți rupți, decolorați, limbi unduitoare ca niște șerpi intrați în putrefacție, ieșeau din hăurile căscate. Dumnezeule!

Wanda mă apucă de braț, încercînd să mă țină, dar fără ajutorul unor picioare în care să se sprijine, reuși doar să fie trasă și ea mai aproape de creatură.

— Dă-mi drumu'! am urlat la ea.

Mi-a dat drumul, urlînd:

— Anita!

Acum urlam și eu:

— Nu! Oprește-te! Oprește-te!

Am pus tot ce mai aveam în mine în acel urlet — nu ca volum, ci ca putere. La urma urmei, era doar un alt zombi, nimic altceva. Dacă nu primise niște ordine precise, atunci avea să mă asculte. Era doar un alt zombi. Trebuia să cred asta sau urma să mor.

— Oprește-te, chiar acum!

Vocea îmi părea de-acum aproape isterică. Nu voiam nimic altceva decît să urlu și să nu mă mai opresc niciodată.

Monstrul îngheță, cu piciorul meu la jumătatea distanței pînă la una din gurile situate mai jos pe corp. Ochii săi descentrați mă priveau fix, în așteptare.

Am înghițit cu greu și am încercat să par calmă, deși unui zombi nu-i păsa de asta.

— Dă-mi drumul!

Mi-a dat.

Inima îmi bătea aproape să-mi spargă pieptul. Am rămas o clipă întinsă pe spate pe podea, reînvățînd cum să respir. Cînd mi-am ridicat privirea, monstrul stătea tot acolo, așteptînd. Așteptînd ordine ca un zombi mic și cuminte.

— Stai aici, nu te mișca din acest loc, am ordonat eu.

Ochii s-au mulțumit să mă privească fix, ascultători cum doar morții pot fi. Creatura va rămîne acolo pe culoar pînă ce va primi alte ordine precise care să le contrazică pe ale mele. Mulțumesc, Dumnezeule mare, că un zombi e doar un zombi și atît.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă Wanda, cu vocea înnecată în suspine.

Era aproape isterică. M-am tîrît lîngă ea.

— E în regulă. Îți explic mai tîrziu. Avem puțin timp, nu trebuie să-l irosim. Trebuie să ieșim de aici.

Aprobă din cap, lacrimile curgîndu-i șiroaie pe fața plină de vînătăi.

Am ajutat-o să se ridice pentru ultima oară. Ne-am îndreptat șchiopătînd spre monstru. Wanda se feri de el, agățîndu-se de mîna mea rănită.

— E în regulă. Nu ne face nici un rău, dacă ne grăbim.

N-aveam idee cît de aproape se afla Dominga. Nu voiam să schimbe ordinele în timp ce eram chiar în apropierea creaturii. Am rămas lîngă perete și ne-am strecurat pe lîngă monstru. Ochii situați în spatele capului, ca și cum ar fi avut o a doua față, ne-au urmărit înaintarea. Mirosul emanat de rănile deschise era aproape insuportabil. Dar ce mai înseamnă o mică senzație de vomă între prieteni?

Wanda a deschis ușa spre lumea exterioară. Vîntul fierbinte de vară ne împrăștie șuvițele de păr pe fețe, ca o pînză mătăsoasă de păianjen. Senzația era minunată.

De ce nu interveniseră Gaynor și ceilalți? Nu se poate să nu fi auzit împușcăturile și urletele. Cel puțin împușcăturile ar fi trebuit să alerteze pe cineva.

Am coborît împleticindu-ne cele trei trepte care duceau la un drum de acces acoperit cu pietriș. Am fixat cu privirea întunericul lăsat peste dealurile acoperite cu iarbă grasă și foșnitoare și peste pietrele de mormînt aflate într-un stadiu avansat de degradare. Casa era a îngrijitorului din Cimitirul Burrell. M-am întrebat ce făcuse Gaynor cu îngrijitorul.

Am început să merg cu Wanda cît mai departe de cimitir, spre autostrada ce se zărea în depărtare, apoi m-am oprit. Acum știam de ce nimeni nu venise în ajutorul celor din casă.

Cerul era gros, negru și atît de plin de stele, încît aș fi putut prinde cîteva dacă aș fi avut o plasă. Un vînt fierbinte sufla sus, înspre stele. Luna nu se vedea. Lumina stelelor era prea puternică. Am simțit ceva adus pe degetele fierbinți, cercetătoare, ale vîntului. Am simțit constrîngerea. Dominga Salvador terminase vraja. Am fixat cu privirea șirurile de pietre de mormînt și am știut că trebuia să mă duc la ea. Trebuia s-o ascult așa cum trebuise să mă asculte și zombiul. Acum nu mai era nici o cale de salvare. Eram prinsă în capcană — ușor și sigur.

39

Am rămas nemișcată pe aleea de pietriș. Wanda s-a mișcat în brațele mele, întorcîndu-se pentru a mă privi. Fața îi era incredibil de palidă în lumina stelelor. Era la fel de palidă și a mea? Se citea pe față șocul primit, precum lumina lunii? Am încercat să fac un pas înainte. Să o duc pe Wanda într-un loc sigur. N-am putut face pasul înainte. M-am străduit să-l fac pînă ce picioarele au început să-mi tremure din cauza efortului. Nu puteam pleca de acolo.

— Ce s-a-ntîmplat? Trebuie să plecăm de aici înainte de întoarcerea lui Gaynor, zise Wanda.

— Știu, am răspuns eu.

— Atunci ce faci?

Am înghițit ceva rece și tare. Inima îmi bubuia în piept.

— Nu pot pleca de aici.

— Ce tot vorbești? În vocea Wandei se simțea isteria.

Istericalele păreau acum lucrul perfect. Mi-am promis să mă las pradă unui acces de nervi de neoprit dacă scăpam de aici în viață. Dacă voi putea pleca vreodată. Luptam împotriva a ceva pe care nu-l puteam vedea sau atinge, dar care mă ținea pe loc. Trebuia să mă opresc sau picioarele aveau să cedeze sub mine. Aveam deja destule probleme în această privință. Dar dacă nu puteam merge înainte, poate puteam merge înapoi...

M-am dat înapoi un pas, doi pași. Da, asta mergea.

— Unde te duci? întrebă Wanda.

— În cimitir.

— De ce?

Bună întrebare, dar nu eram sigură că o puteam explica astfel încît Wanda să înțeleagă. Nu puteam înțelege nici eu, cum să explic atunci altcuiva? Nu puteam pleca, dar chiar trebuia s-o iau pe Wanda cu mine? Îmi va permite vraja s-o las aici?

M-am hotărît să încerc. Am lăsat-o jos pe pietriș. Încet — mai aveam încă vreo cîteva opțiuni.

— De ce mă lași aici?

Wanda se agăță de mine, înspăimîntată.

Și eu eram.

— Încearcă să ajungi la șosea dacă poți, am zis eu.

— Doar în mîini?

Avea dreptate, dar ce puteam face?

— Știi cum să folosești un pistol?

— Nu.

Să-i las pistolul sau să-l iau cu mine în speranța că se va ivi o ocazie s-o omor pe Dominga? Dacă vraja lucra ca și cum ai fi ordonat unui zombi să facă ceva, atunci o puteam ucide dacă nu-mi interzicea în mod expres s-o fac. Pentru că mai aveam încă un oarece fel de voință proprie. Mă vor aduce acolo, apoi vor trimite pe cineva înapoi după Wanda. Doar ea trebuia să fie cea sacrificată.

I-am dat pistolul de calibrul 22. Am tras piedica.

— E încărcat și gata de tras. Pentru că nu știi nimic despre pistoale, ține-l ascuns pînă ce Enzo sau Bruno se apleacă deasupra ta, apoi trage cu pistolul aproape lipit de corpul lui. Nu poți rata de la o asemenea distanță.

— De ce mă lași aici?

— Cred că din cauza unei vrăji.

Ochii i se măriră brusc.

— Ce fel de vrajă?

— Una care le permite să-mi ordone să mă duc la ei. Una care nu-mi permite să plec.

— Oh, Dumnezeule!

— Da, am mormăit eu.

I-am zîmbit. Un zîmbet încurajator care era doar minciună.

— O să încerc să mă întorc după tine.

Se holbă pur și simplu la mine ca un copil lăsat de părinți în întuneric înainte ca toți monștrii să fi plecat.

Wanda încleștă mîinile pe pistol și mă urmări cu privirea în timp ce dispăream în întuneric.

Iarba înaltă și uscată șuiera la contactul cu blugii mei. Vîntul sufla prin iarbă făcînd-o să se onduleze ca niște valuri palide. Pietrele de mormînt se înalțau amenințătoare din buruieni, ca niște pereți mici sau ca niște cocoașe de monștri marini. Nu trebuia să mă gîndesc unde mergeam, picioarele păreau să cunoască singure drumul.

Așa se simțea un zombi cînd i se ordona să meargă într-un anumit loc? Nu, trebuia să fii suficient de aproape, încît zombiul să te audă. Nu puteai s-o faci de atît de departe.

Dominga Salvador stătea pe culmea unui deal. Silueta i se profila pe cerul luminat de razele lunii. Se apropia revărsatul zorilor. Era încă noapte — sfîrșitul nopții. Totul era catifelat încă, argintiu, locașuri adînci ale umbrelor nopții, dar vîntul fierbinte prevestea insinuant zorile.

Dacă reușeam să întîrzii totul pînă la apariția zorilor, nu mai puteam readuce la viață zombiul. Poate că astfel ar dispărea și vraja de constrîngere. Dacă eram mai norocoasă decît aș merita.

Dominga stătea în interiorul unui cerc întunecat. La picioarele ei se afla un pui mort de găină. Trasase deja cercul puterii. Tot ce mai aveam de făcut era să pășesc în cerc și să sacrific o ființă umană. Doar peste cadavrul meu, dacă era necesar.

Harold Gaynor stătea în scaunul cu rotile, acționat electric, de cealaltă parte a cercului. În afara lui, în siguranță. Enzo și Bruno stăteau lîngă el, în siguranță și ei. Doar Dominga riscase să intre în cerc.

Dominga întrebă:

— Unde-i Wanda?

Am încercat să mint, să spun că era în siguranță, dar adevărul îmi țîșni pe gură:

— Lîngă casă, pe aleea de pietriș.

— De ce n-ai adus-o?

— Îmi poți da doar un ordin o dată. Mi-ai ordonat să vin. Am venit.

— Încăpățînată chiar și acum. Curios. Enzo, du-te și adu fata. Avem nevoie de ea.

Enzo se îndepărtă prin iarba uscată, foșnitoare, fără a rosti vreun cuvînt. Speram ca Wanda să-l ucidă. Speram să-și golească încărcătorul în el. Nu — să păstreze cîteva gloanțe și pentru Bruno.

Dominga ținea o macetă în mîna dreaptă. Lama era neagră de sînge.

— Intră în cerc, Anita!

Am încercat să mă împotrivesc, să nu fac ce mi-a ordonat. Am rămas șovăind la marginea cercului. Am pășit înăuntru. Am simțit furnicături pe șira spinării, dar cercul nu era închis. Părea destul de solid, dar era încă deschis. Aștepta încă sacrificiul uman.

În depărtare răsunară împușcături. Dominga tresări. Am zîmbit.

— Ce a fost asta?

— Garda ta de corp a tras lozul cel mare, am zis eu.

— Ce-ai făcut?

— I-am dat un pistol Wandei.

Dominga îmi trase o palmă. Nu m-ar fi durut dacă n-ar fi fost pe același obraz pe care atît Bruno, cît și cum-naiba-îl-chema mă loviseră. Pocnită de trei ori în același loc! Vînătaia avea să fie o adevărată frumusețe.

Dominga se uită la ceva în spatele meu și zîmbi. Știam ce era, înainte de a mă întoarce și a vedea.

Enzo urca dealul cu Wanda în brațe. La dracu'! Auzisem mai multe împușcături. Intrase Wanda în panică și trăsese prea devreme, irosind muniția? La dracu'!

Wanda urla și izbea cu pumnii ei mici spatele lat al lui Enzo. Dacă mai trăiam pînă dimineață, aveam s-o învăț cum să facă lucruri mai bune cu pumnii ei. Era schiloadă, nu neajutorată.

Enzo o transportă în cerc. Pînă ce acesta era închis, oricine putea trece peste el fără a rupe vraja. Îi dădu drumul

pe pămînt, ținîndu-i brațele la spate sub un unghi dureros. Wanda încă se lupta și urla. Nu o învinovățeam.

— Adu-l pe Bruno s-o țină nemișcată. Moartea trebuie să vină dintr-o singură lovitură, am zis eu.

Dominga dădu din cap.

— Da, așa trebuie. Făcu un gest spre Bruno pentru a-l aduce în cerc.

Acesta ezită, dar Gaynor interveni:

— Fă ce ți-a spus.

Bruno nu mai ezită nici o clipă. Gaynor era Dumnezeul reprezentat prin bilete de bancă. Bruno o înșfăcă pe Wanda de un braț. Cu cîte un bărbat ținînd-o de fiecare mînă și fără a se putea servi de picioare, Wanda tot se mișca prea mult.

— Lasă-te în genunchi și ține-i capul nemișcat, am zis eu.

Enzo se lăsă primul în genunchi, cu mîna mare pe ceafa Wandei. O ținu nemișcată. Wanda începu să plîngă. Îngenunche și Bruno, punîndu-și mîna liberă pe umerii ei pentru a o ține nemișcată. Era important ca moartea să se producă dintr-o singură lovitură.

Dominga zîmbea acum. Îmi întinse un mic vas cafeniu cu o alifie. Albă, cu un puternic miros de cuișoare. Eu foloseam mai mult rozmarin, dar mergeau și cuișoarele.

— De unde ai știut de ce aveam nevoie?

— L-am întrebat pe Manny ce substanțe folosești.

— Nu ți-ar fi spus absolut nimic.

— Ar face-o dacă i-aș amenința familia.

Dominga izbucni în rîs.

— Oh, nu fi atît de tristă. Nu te-a trădat, *chica*. Manuel a crezut că sînt pur și simplu curioasă în legătură cu puterile pe care le ai. Și chiar sînt.

— Le vei vedea destul de curînd, nu-i așa?

Dominga făcu un fel de plecăciune, cu o simplă mișcare a gîtului.

— Unge-te cu alifie în locurile necesare.

M-am uns cu alifie pe față. Alifia era rece, ca ceara. Cuișoarele o făceau să miroasă ca zahărul candel. M-am

uns deasupra inimii, sub cămașă, pe ambele mîini. În cele din urmă, am uns și piatra de mormînt.

Acum mai aveam nevoie doar de sacrificiul uman.

Dominga mi se adresă:

— Nu te mișca.

Am rămas unde eram, înlemnită ca prin minune. Stătea monstrul ei încă nemișcat pe culoar, așa cum stăteam eu acum?

Dominga puse maceta pe iarbă lîngă marginea cercului, apoi ieși din cerc.

— Readu la viață mortul, Anita!

— Mai întîi pune-i o singură întrebare lui Gaynor, te rog.

M-a durut să rostesc „te rog", dar am avut succes.

Dominga m-a privit curios.

— Ce întrebare?

— Acest strămoș a fost și el preot voodoo?

— Ce importanță are? întrebă Gaynor.

— Prostule, zise Dominga.

Se răsuci spre el, cu pumnii strînși.

— De asta n-a mers prima dată. M-ai făcut să cred că puterile mele erau de vină!

— Ce tot îndrugi acolo? întrebă el.

— Atunci cînd readuci la viață un preot voodoo sau un reanimator, uneori vraja dă greș, am zis eu.

— De ce?

— Puterile magice ale strămoșului tău au influențat negativ vraja mea, declară Dominga. Ești sigur că acest strămoș nu practica voodoo?

— Nu, din cîte știu.

— Ai știut despre celălalt? am întrebat eu.

— Da.

— De ce nu mi-ai spus? întrebă Dominga.

Puterile ei emiteau în jur un halo întunecat. Îl va ucide sau dorea banii mai presus de orice?

— N-am crezut că avea importanță.

Cred că Dominga scrîșnea din dinți. Nu o învinovățeam. Gaynor o costase reputația și o duzină de vieți. Gaynor nu vedea nimic rău în asta. Dar Dominga nu l-a ucis. Verzișorii cîștigă întotdeauna.

— Continuă, zise Gaynor, sau nu mai vrei banii?

— Nu mă amenința!

Grozav — băieții răi erau pe punctul de a se lupta între ei.

— Nu te amenințe, Señora. Doar că nu plătesc pînă ce zombiul nu e readus la viață.

Dominga răsuflă adînc. Și-a îndreptat umerii și s-a întors din nou spre mine.

— Fă ce ți-am ordonat, readu mortul la viață!

Am deschis gura să mai găsesc un motiv de amînare. Se iveau zorile. Trebuiau să vină!

— Fără alte întîrzieri. Readu-l la viață, Anita, acum!

Ultimul cuvînt fusese rostit pe un ton de comandă.

Am înghițit cu greu și m-am îndreptat spre marginea cercului. Voiam să ies de acolo, să plec, dar nu puteam. Am rămas pe loc, rezemată de acea barieră invizibilă. Parcă mă loveam de un zid pe care nu-l puteam simți. Am rămas pe loc încordîndu-mi toate puterile pînă ce întregul corp a început să-mi tremure. Am respirat adînc, întretăiat.

Am ridicat maceta de pe pămînt.

Wanda zise:

— Nu, Anita, te rog, te rog, nu!

Încercă să se împotrivească, dar nu reuși să se miște. Era o victimă ușor de ucis. Mai ușor decît decapitarea unui pui de găină cu o singură mînă. Și asta făceam aproape în fiecare noapte.

M-am lăsat în genunchi în fața Wandei. Cu mîna lui Enzo pe ceafă, nu-și putea mișca capul. Dar scînci, un sunet disperat, slab, scos din gît.

Dumnezeule, ajută-mă!

I-am lipit maceta de gît și i-am zis lui Enzo:

— Ridică-i capul pentru a fi sigură că o omor dintr-o lovitură.

Enzo o înșfăcă pe păr și îi înclină capul sub un unghi dureros. Albul ochilor Wandei era imens. Îi vedeam pulsul de la gît chiar și în lumina lunii.

I-am lipit din nou maceta de gît. Pielea îi era tare și reală sub lamă. Am ridicat maceta chiar deasupra gîtului,

fără a-l atinge nici pentru o clipă. Am înfipt cu putere maceta direct în gîtul lui Enzo. Vîrful a ieșit prin partea cealaltă. Sîngele țîșni într-un val negru.

Toată lumea, în afară de mine, îngheță pentru o clipă. Am smucit maceta din gîtul lui Enzo și am înfipt-o în burta lui Bruno. Mîna în care ținea pistolul pe jumătate scos din toc se lăsă în jos. M-am sprijinit pe macetă și am ridicat-o în sus. Măruntaiele țîșniră în afară într-un șuvoi cald.

Mirosul de moarte proaspătă umplu cercul. Sîngele mă împroșcă pe toată fața, pe piept și pe mîini, acoperindu-mă cu un strat roșu. Era ultimul lucru ce trebuia făcut. Cercul se închise.

Simțisem închizîndu-se o mie de cercuri, dar nimic nu se putea compara cu acesta. Șocul mă făcu să casc gura, încercînd să trag aer în piept. Nu puteam respira din cauza valurilor de putere. Era ca un curent electric care îmi curgea prin corp. Mă durea pielea.

Wanda era acoperită cu sîngele celor doi bărbați. Urla în iarbă, cuprinsă de isterie.

— Te rog, te rog, nu mă ucide. Nu mă ucide! Te rog!

Nu trebuia s-o omor pe Wanda. Dominga îmi spusese să readuc mortul la viață și exact asta aveam de gînd să fac.

Sacrificarea animalelor nu produsese niciodată o astfel de undă de putere. Simțeam că pielea îmi era pe cale să se tîrască de una singură. Am canalizat spre pămînt valurile de putere care treceau prin mine. Dar nu numai spre mormîntul aflat în interiorul cercului. Aveam prea multă putere doar pentru un singur mormînt. Prea multă putere doar pentru cîteva morminte. Am simțit cum valurile de putere se răspîndeau înspre înafară precum undele într-o piscină. Mai departe, tot mai departe, pînă ce puterea se răspîndise, compactă și perceptibilă, pe pămînt. Pe fiecare mormînt pe care păsisem pentru Dolph. Pe fiecare mormînt, exceptîndu-le pe cele cu fantome. Pentru că la acelea se aplica magia sufletului, iar necromanția nu funcționează cînd sînt implicate suflete.

— Voi cei morți, ridicați-vă din toate mormintele la care ajunge vocea mea. Ridicați-vă și slujiți-mă!

Fără a-i numi pe toți n-aș fi fost capabilă să readuc nici măcar un singur mort la viață, dar puterea dată de moartea a două ființe umane era prea mare pentru ca morții să-i reziste.

Morții s-au ridicat precum înotătorii din apă. Pământul se încreți sub picioarele lor precum pielea unui cal.

— Ce faci? întrebă Dominga.

— Readuc morții la viață, am declarat eu.

Poate m-a trădat vocea. Poate că Dominga a simțit ceva. Oricum, a început să alerge spre cerc, dar era prea tîrziu.

Mîini sfîșiară pămîntul la picioarele Domingăi. Mîini moarte o înșfăcară de glezne și o aruncară în iarba înaltă. Am pierdut-o din vedere, dar n-am pierdut controlul zombilor.

— Ucideți-o, ucideți-o! le-am ordonat.

Iarba se cutremură și se ridică precum talazurile mării. Noaptea se umplu de sunetul mușchilor smulși de pe oase în bucăți groase, ude de sînge. Oasele trosneau sec. Acoperind sunetul cărnii sfîșiate, se auzeau urletele Domingăi.

Încă un sunet puternic, mai mult un plescăit. Urletele Domingăi încetară brusc. Am simțit mîinile moarte sfîșiindu-i beregata. Sîngele negru împroșcă iarba ca o stropitoare automată.

Vraja Domingăi se risipi în vînt, dar nu mai aveam nevoie de constrîngerea ei acum. Puterea mă avea pe mine. Pluteam pe ea ca o pasăre dusă de un curent de aer. Mă ținea, mă ridica. Era compactă și imaterială precum aerul.

Pămîntul uscat se crăpă peste mormîntul strămoșului lui Gaynor. O mînă palidă țîșni spre cer. A doua mînă pătrunse prin crăpătură. Zombiul împrăștie pămîntul uscat. Am auzit alte morminte vechi deschizîndu-se în noaptea liniștită de vară. Zombiul se ridică din mormînt exact cum dorise Gaynor.

Gaynor stătea în fotoliul cu rotile pe coama dealului. Era înconjurat de morți. Duzini de zombi în diverse faze de descompunere se îngrămădeau în jurul lui. Dar nu le dădusem încă ordinul. Nu-l vor răni decît atunci cînd le voi ordona s-o facă.

— Întreabă-l unde este comoara, strigă Gaynor.

M-am holbat la el și fiecare zombi se răsuci cu ochii mei și se holbară și ei. Gaynor nu înțelegea nimic. Se comporta precum mulți alți oameni plini de bani. Confundau banii cu puterea. Nu-i cîtuși de puțin același lucru.

— Omorîți-l pe bărbatul numit Harold Gaynor.

Am vorbit destul de tare pentru a se auzi în aerul nemișcat.

— Îți dau un milion de dolari pentru ca ai readus zombiul la viață. Indiferent dacă găsesc sau nu comoara.

— Nu vreau banii tăi, Gaynor.

Zombii se mișcau spre el din toate părțile — încet, cu mîinile întinse ca în fiecare film horror pe care l-ați văzut vreodată. Uneori chiar și cei de la Hollywood respectă realitatea! Ca să vezi!

— Două milioane, trei milioane!

În vocea lui Gaynor se simțea frica. Poziția în care se afla fusese mai bună decît a mea pentru a urmări moartea Domingăi. Știa ce-l așteptă.

— Patru milioane!

— Nu-i de ajuns, am declarat eu.

— Cît vrei? Spune o cifră. Nu-l mai puteam vedea. Zombii îl mascau.

— Nu vreau bani, Gaynor, vreau să te văd mort și mi-e de ajuns.

Începu să urle, fără cuvinte. Am simțit mîinile care începeau să-l spintece. Dinții care îl sfîșiau.

Wanda mă apucă de picioare.

— Nu, nu-i face rău. Te rog!

M-am holbat pur și simplu la ea. Îmi aminteam ursulețul acoperit de sînge al lui Benjamin Reynolds, mînuța cu inelul de plastic, dormitorul mustind de sînge, pătura copilașului.

— Merită să moară, am spus eu.

Vocea părea că nu-mi aparține, părea să vină de departe ca un ecou. Nu semăna de loc cu a mea.

— Nu-l poți ucide pur și simplu, zise Wanda.

— Privește-mă!

Wanda încercă să se cațăre pe corpul meu, dar picioarele au trădat-o și s-a prăbușit grămadă în fața mea, plîngînd cu suspine.

Nu înțelegeam cum putea Wanda să-mi ceară să cruț viața lui Gaynor după tot ce-i făcuse acesta. Bănuiesc că de vină era dragostea. În definitiv, ea chiar l-a iubit. Iar ăsta era, poate, cel mai trist lucru din toate.

Cînd Gaynor a murit, am știut. Cînd bucăți din el au pătat aproape fiecare mînă și gură a morților, aceștia s-au oprit. S-au întors spre mine, așteptînd noi ordine. Puterea se menținea încă în mine. Nu eram obosită. Mai aveam încă destulă putere pentru a-i trimite pe toți la loc în morminte? Așa speram.

— Duceți-vă înapoi, voi toți, duceți-vă înapoi în morminte. Odihniți-vă în pace în pămîntul liniștit. Duceți-vă înapoi, duceți-vă înapoi!

Morții s-au mișcat ca și cum un vînt ar fi bătut printre ei, apoi unul cîte unul s-au întors înapoi în mormintele lor. S-au întins pe pămîntul uscat și tare și mormintele i-au înghițit în întregime. Ca un nisip mișcător magic. Pămîntul s-a cutremurat sub picioare ca o persoană adormită care se așază într-o poziție mai confortabilă.

Unele cadavre fuseseră la fel de vechi ca strămoșul lui Gaynor, ceea ce însemna că nu aveam nevoie de un sacrifiu uman pentru a readuce la viață un mort de trei sute de ani. Bert va fi mulțumit. Sacrificiile umane par a fi cumulative. Două ființe umane moarte și golisem un cimitir. Nu era posibil. Dar o făcusem oricum. Ca să vezi!

Primele raze ale zorilor se iviră lăptoase pe cer, spre răsărit. Vîntul muri o dată cu lumina.Wanda îngenunche în iarba însîngerată, plîngînd. Am îngenuncheat lîngă ea.

Se trase brusc înapoi cînd am atins-o. Bănuiesc că n-o puteam învinovăți, dar m-a deranjat oricum.

— Trebuie să plecăm de aici. Ai nevoie de un doctor, am spus eu.

Se holbă la mine.

— Ce ești?

Pentru prima dată nu știam cum să răspund la această întrebare. Oamenii nu prea sînt în stare să facă astfel de lucruri.

— Sînt o reanimatoare, am zis în cele din urmă.

Continuă să se holbeze la mine. Nici eu nu m-aș fi crezut pe mine însămi. Dar m-a lăsat s-o ajut. Bănuiesc că tot era ceva.

Dar continuă să mă privească cu coada ochiului. Mă considera unul din acei monștri. S-ar fi putut să aibă dreptate.

Wanda căscă gura, aproape sufocîndu-se, cu ochii măriți brusc.

M-am răsucit încet. Era monstrul Domingăi?

Jean-Claude ieși dintre umbre.

Pentru o clipă nici n-am mai respirat, atît de neașteptată era apariția sa.

— Ce faci aici? am întrebat eu.

— Puterea ta m-a chemat, *ma petite*. Orice mort-viu din oraș ți-a simțit puterea în noaptea asta. Și pentru că eu sînt orașul, am venit să cercetez...

— De cînd ești aici?

— Te-am văzut omorîndu-i pe cei doi. Te-am văzut readucînd la viață toți morții din cimitir.

— Ți-a trecut măcar o clipă prin minte să mă ajuți?

— N-ai avut nevoie de nici un ajutor.

Jean-Claude zîmbi, abia vizibil la lumina lunii.

— În plus, n-ai fi fost tentată să mă faci și pe mine bucăți-bucăți?

— Nu se poate să-ți fie frică de mine, am exclamat eu.

Vampirul-suprem făcu un gest larg cu brațele.

— Doar nu ți-e frică de slujitorul tău uman? De micuța de mine?

— Nu mi-e frică, *ma petite*, sînt doar precaut.

Îi era frică de mine! Aproape că făcea ca o parte din toată această porcărie să fi meritat osteneala.

Am purtat-o pe Wanda în brațe în jos pe deal. N-a vrut să-l lase pe Jean-Claude s-o atingă. Uneori există preferințe pentru un anume monstru.

40

Dominga Salvador nu s-a prezentat la tribunal în ziua fixată. Ce chestie! Dolph mă căutase toată noaptea după ce a aflat că Dominga ieșise pe cauțiune. Găsise apartamentul gol. Răspunsurile mele despre locurile pe unde umblasem nu l-au satisfăcut, dar a lăsat-o moartă. Ce altceva putea face?

Polițiștii au găsit căruciorul cu rotile al lui Gaynor, dar nici urmă de milionar. Unul dintre acele mistere de povestit în jurul focurilor de tabără. Un cărucior gol, acoperit de sînge, în mijlocul cimitirului. Au găsit și bucăți de cadavre în casa îngrijitorului — cadavre animale și umane. Numai puterea Domingăi le ținea unite. Cînd a murit ea, a murit și monstrul. Mulțumesc lui Dumnezeu! S-a considerat că monstrul l-a omorît pe Gaynor. Dar nimeni nu părea să știe de unde venise monstrul. Am fost chemată să explic proveniența bucăților de cadavre; așa au aflat polițiștii că toate constituiseră odată un tot unitar.

Irving a vrut să afle ce știam cu adevărat despre dispariția lui Gaynor. I-am zîmbit pur și simplu și am făcut pe neștiutoarea. Nu m-a crezut, dar se baza doar bănuieli. Bănuielile nu pot face subiectul unui articol pentru prima pagină.

Wanda continua să-și aștepte clienții în centrul orașului. Jean-Claude i-a oferit o slujbă la *Cadavrul care rîde*. Wanda a refuzat oferta într-un mod nepoliticos. Pusese deoparte destui bani din „meseria“ ei. Nu știu dacă va reuși să se descurce sau nu, dar o dată Gaynor dispărut din peisaj,

părea liberă să încerce. Era o persoană „bolnavă“ căreia îi „murise“ drogul preferat. Mai bine decît o dezintoxicare.

Pînă la căsătoria lui Catherine, rana de glonț era doar un bandaj pe brațul. Vînătăile de pe față și de pe gît căpătaseră o culoare bolnăvicioasă, verde-gălbuie, ce contrasta puternic cu rochia roz-aprins. I-am sugerat lui Catherine să nu fiu prezentă la nuntă. Doamna Cassidy a fost mai mult decît bucuroasă la această propunere, dar Catherine nici n-a vrut să audă. În cele din urmă, doamna Cassidy a aplicat niște fond de ten peste vănătăi și a rezolvat problema.

Am o fotografie îmbrăcată în acea rochie îngrozitoare, cu brațul lui Catherine în jurul meu. Amîndouă zîmbim. Prietenia e o chestie ciudată.

Jean-Claude mi-a trimis la spital o duzină de trandafiri albi. Pe cartea de vizită scria: „Vino la balet cu mine. Nu ca slujitorul meu uman, ci ca invitata mea“.

Nu m-am dus la balet. Aveam destule probleme fără să mai am și întîlnire cu Stăpînul Orașului.

Făcusem sacrificii umane și mă simțisem bine. Valul de putere resimțit era ca o amintire a unei partide dureroase de sex. O parte din tine vrea s-o faci din nou. Poate avusese dreptate Dominga Salvador. Poate puterea „vorbește“ cu oricine, chiar și cu mine.

Sînt reanimatoare. Sînt „Călăul“. Dar acum știu că mai sînt și altceva. Singurul lucru de care se temea cel mai mult bunica Flores. Sînt necromantă. Morții sînt specialitatea mea.